

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

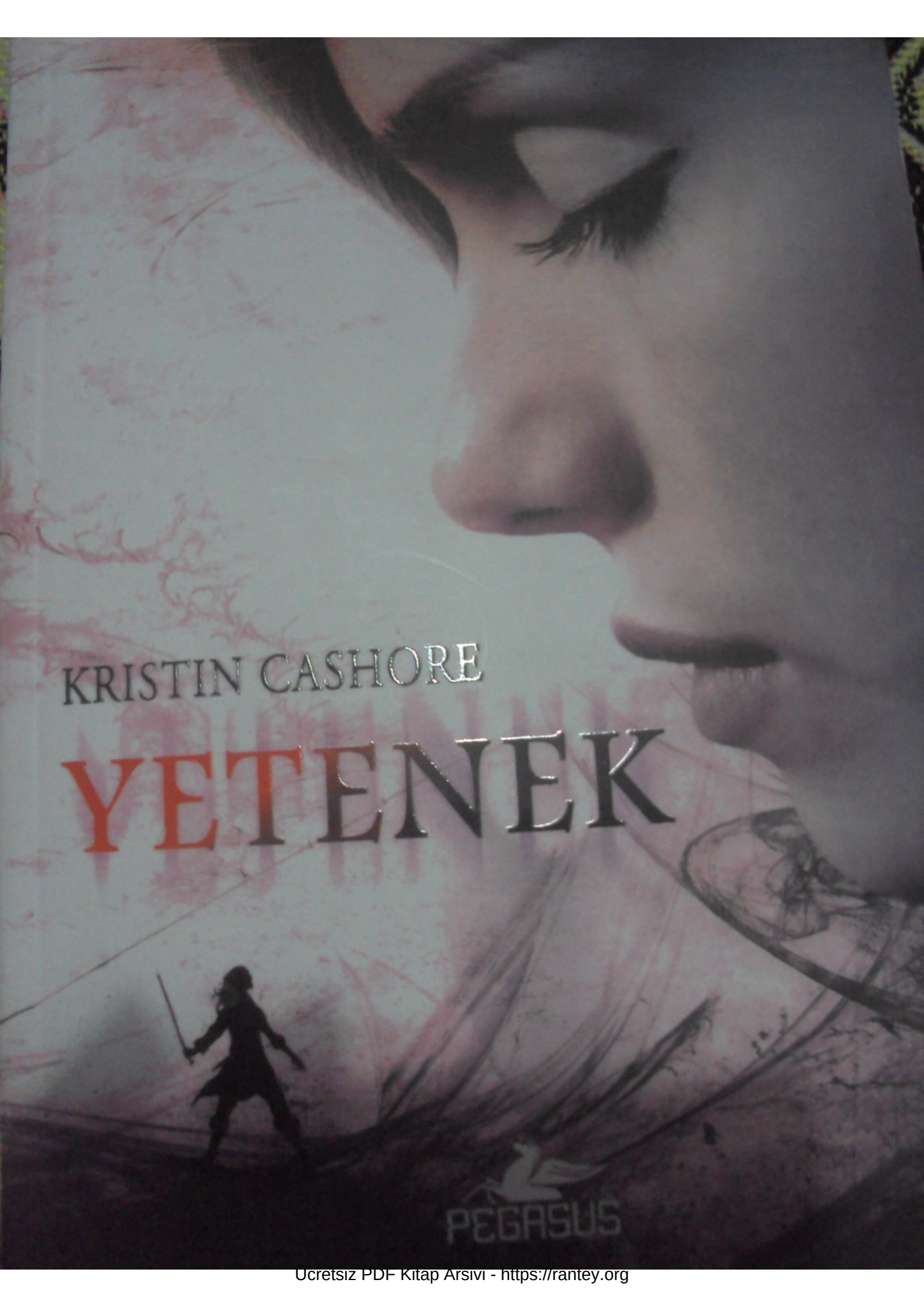
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTIN CASHORE

YETENEK

PEGASUS

AHMARVERDE/VERO

Köfte yapmakta Yetenekli olan
annem Nedda Previtera Cashore
ve gözlüklerini kaybetmekte (ve bulmakta) Yetenekli olan
babam J. Michael Cashore
için...

BÖLÜM BİR

Zindan neredeyse zifiri karanlıktı ama Katsa'nın zihninde bir harita vardı. Oll'un haritaları gibi şimdiye kadar doğru olduğunu ispatlamıştı. Katsa, elini soğuk duvara sürerek yanından geçtiği kapı ve koridorları sayıyordu. Dönmesi gerektiği yerde dönüp aşağı inen bir merdivenin olduğu açıklığın olması gereken yerde durdu. Çömeldi ve ellerini ileri doğru uzattı. Tuttuğu yerde nem ve yosundan kayganlaşan taş bir basamak ve onun altında da bir başkası vardı. Bu, Oll'un ona bahsettiği merdiven olmalıydı. Şimdi, kendisini arkadan ellerinde meşaleleriyle takip eden Oll ve Giddon'ın kaygan basamağı görüp dikkatlice yürümelerini ve çok fazla patırtı yapmamalarını umuyordu.

Katsa, sessizce merdivenlerden aşağı indi. Bir kez sola ve iki defa sağa döndü. Karanlığın, duvarlara asılı bir meşaleyle turuncuya dönmeye başladığı koridora girdiğinde sesler duymaya başladı. Meşalenin karşısında bir koridor vardı ve Oll'a göre buradaki koridorun sonundaki hücrenin önünde sayıları iki ila on arasında değişen bekçiler bekliyordu.

Bu bekçilerin işini halletmek Katsa'nın göreviydi.

Katsa ışığa ve kahkaha seslerine doğru yavaşça süzülür. Durabilir ve kaç kişiyle karşılaşacağını daha iyi anlayabilmek

için dinleyebilirdi ama zamanı yoktu. Başlığını geçirdi ve alelacele köpeyi döndü.

İlk dört kurban, vakit öldürmek için ellerinde, havaya ağır bir koku yayan içkileriyle aşağı inmiş ve sırtlarını duvara verip bağdaş kurarak oturmuştu. Katsa, adamların şakak ve boyunlarına o kadar sert ve ani vurdu ki dört adam da daha ne olup bittiğini fark edemeden boylu boyunca zemine yığıldılar.

Koridorun sonundaki hücre parmaklıklarının önünde oturan son bir bekçi kalmıştı. Bekçi, Katsa'yı görünce ayağa fırlamış ve kılıcını çekmişti. Katsa ona doğru yürüyor ve arkasında kalan meşalenin yüzünü ve özellikle de gözlerini gizlediğini biliyordu. Bundan faydalanıp adamın boynunu, hareketlerini ve ona doğru doğrulttuğu kılıcı tutan kolunun sağlamlığını kestirmeye çalışıyordu.

"Dur orada. Ne olduğun yeterince açık," diye atıldı bekçi. Sesi pürüzsüzdü. Cesurdu. Uyarı amacıyla kılıcını havada savurdu. "Senden korkmuyorum."

Bekçi, ona doğru hamle yaptı. Kılıçtan sakınmak için çömelen Katsa, ayağını savurdu ve şakağına yumruğunu gömdü. Bekçi yere düştü.

Üzerinden atladı ve parmaklıklara doğru koşup görünüşünü kısarak karanlığa baktı. Arka duvarın dibinde bir şeyin kımıldadığını duydu; olan biten kavgayı umursamak için fazla yorgun ve hasta görünüyordu. Kollarıyla bacaklarını sarmıştı ve baş dizlerinin arasındaydı. Titriyordu ve Katsa nefesini duyabiliyordu. Ona doğru gitti ve zayıf ışığın altında ona baktı. Beyaz saçları oldukça kısa kesilmişti. Kulağında parıltıyan altını gördü. Oli'un haritası iyi iş görmüştü, bu adam Lienid'liydi. Aradıkları kişi buydu.

Kapı sürgüsünü çekmeye çalıştı. Kilitliydi. Sürpriz olmamıştı ve bu onun sorunu değildi. Tıpkı bir baykuş gibi sessizce ısılk çaldı. Cesur olan bekçiyi sürükleyip sırtını duvara yasladı ve haplardan birini onun ağzına koydu. Koridorun diğer ucuna gidip şansız dörtlüyü sırtları birbirlerine dönük şekilde oturttu ve her birinin ağzına aynı hapı koydu. Tam Oli ile Gaddoni zindanda kayboldu mu, diye düşünmeye başlamıştı ki köyeden göründü ve Katsa'nın yanından geçtiler.

"Yalnızca on beş dakika, daha fazla değil," dedi Katsa.

"On beş dakika, Leydim," dedi Oli homurdanır gibi. "Dökat et."

Hücreye yaklaştıkça meşalelerindeki ışık büyümeye başladı. Lienid'li adam inliyordu ve kollarını iyice kendine çekti. Bu sırada Katsa adamın yırtık ve lekeli giysilerini gördü. Giddon'un kilidi açmak için kullandığı yüzüğünün sesini duydu. Orada kalıp kapının açıldığını görmek için beklemek istiyordu ama ona başka bir yerde ihtiyaç vardı. Hapların içinde olduğu paketi giysisinin koluna soktu ve koşmaya başladı.

Hücre muhafızları zindan bekçilerine, zindan bekçileri ise üst nöbetçilere durumu bildirmekle görevliydi. Üst nöbetçiler kale muhafızlarına durumu iletirdi. Gece muhafızı, kralın muhafızı, sur muhafızı ve bahçe muhafızı da kale muhafızına durumu rapor ediyordu. Bir muhafız diğerinin yokluğunu fark ettiği anda alarm sesi yükselmeliydi ve eğer Katsa ile adamları yeterince uzaklaşamamışsa bunun kötü sonuçlanacağını biliyorlardı. Takip ederlerse sonuç katliama dönüşebilirdi; gözlerine bakarlarsa onu tanırlardı. Bu yüzden hepsini alaşağı etmek zorunda kalacaktı tüm nöbetçileri... Oli orada yirmi nöbetçi olacağını düşünüyordu. Prens Raffin ihtiyaç olur diye otuz hap hazırlamıştı.

Muhafızların çoğu problem çıkarmamıştı. Eğer onlara sinice yaklaşacak olursa veya küçük bir grup halinde toparlanırlarsa, başlarına ne geldiğini anlayamıyorlardı bile. Kale muhafızı biraz daha çetrefilli çıkmıştı çünkü onun makamı beş muhafız koruyordu. Katsa, dönüp aralarına girmiş ve ayağıyla ve dizleriyle tekme atarak adamlara günlerini göstermişti. Bu sırada, kale muhafızı makamındaki masadan kalkıp sızmış ve kapıya yönelip kavganın tam içine doğru koşmaya başlamıştı.

"Bir Yetenekli'yi nerede görsem tanırım," dedi ve kılıcını ileri doğru savurdu ama Katsa kenara eğilerek bu hamleden kurtuldu. "Hadi evlat, bana gözlerinin rengini göster. Oyup yuvalarından çıkaracağım onları. Yapmayacağımı düşünme sakın."

Kafasına bıçağının kabzasıyla vurmak Katsa'yı keyiflendirmişti. Muhafızı saçlarından yakaladı, sırtüstü yatırdı ve onun da ağzına bir hap koydu. Uyandıklarında hepsinin de baş ağrısı ve utanç içinde söyleyecekleri şey aynıydı: Yetenekli bir çocuk bütün işi tek başına halletmişti. Onun erkek olduğunu zann ediyorlardı çünkü pantolonu ve başına geçirdiği kapüşonuyla erkek çocuğuna benziyordu. Aslında bundan öte, saldırıya uğrayan hiç kimse, bunu bir kızan yaptığını düşünmezdi. Hem ortada ne Oll ne de Giddon vardı; oradaki tek kişi kendisiydi.

Yetenekli Leydi Katsa'nın ne olursa olsun, geceyansı kılık değiştirip duvar diplerine sinecek bir suçlu olabileceğini kimse aklının ucuna bile getirmezdi. Hem ayrıca, Leydi Katsa'nın o sırada batıya doğru gidiyor olması gerekiyordu. Çünkü, Middians Kralı, dayısı Randa, tüm şehrin gözleri önünde bu sabah onu yardımcılarını Komutan Oll ve Giddon'un eşliğinde uğurlamıştı. Yalnızca ters yöne doğru oldukça seri bir yolculuk onu güneye Kral Murgon'un sarayına getirebilirdi.

Katsa avlu boyunca, çiçek bahçelerinden, çeşmelerin ve Murgon'un mermer heykellerinin arasından geçerek koşuyordu. Sessiz ve güzel bir bahçeydi. Murgon gibi zevksiz bir kral için gerçekten de güzel bir bahçeydi; çimen, verimli toprak ve üzerine çiy düşmüş çiçek kokuyordu. Katsa, Murgon'un elma bahçesinde koşarken, uyuşturulmuş muhafızlar onun peşine takılamamışlardı. Uyuşturulmuşlardı, ölü değil. Oll ve Giddon ve gizli Konsey'in çoğu üyesi onların öldürülmesini istiyordu. Ama Katsa bu görev için yapılan toplantıda öldürmelerin onlara zaman kazandırmayacağını söylemişti.

Toplantıda, "Ya uyanırlarsa?" diye sormuştu Giddon.

Prens Raffin savunmaya geçmişti. "İlaçlarının etkisinden şüphelen olmasın. Uyanmayacaklar."

"Onları öldürmek daha hızlı olacaktır," dedi Giddon ve kalverengi gözleri ısrarlıydı. Karanlık odada kâfalar sallanıyordu.

"Belirlenen zamanda yapabilirim," dedi Katsa ve Giddon karşı çıkmaya başlayacak olduğunda elini kaldırdı. "Yeter. Onları öldürmeyeceğim. Eğer öldürülmelerini istiyorsanız, başkanı gönderebilirsiniz."

Oll gülümsedi ve genç Lord'un omzuna vurdu. "Düşün, Lord Giddon, bizim için oldukça eğlenceli olacak. Muhtemelen bir soygun. Murgon'un bütün muhafızlarını geç ve hiç kimse zarar görmesin. Güzel oyun olur."

Tüm oda kahkaha seslerine boğuldu ama Katsa gülümsememişti bile. Mecbur kalmadıkça öldürmezdi. Cinayeti geri döndürmek mümkün değildi ve şimdiye kadar bunu yeterince yapmıştı. Çoğunlukla dayısı için yapmıştı. Kral Randa, Katsa'nın işe yarar olduğunu düşünüyordu. Sınır boyundaki haydutlar problem yaratmaya başladığında gönderilebilecek birisi varken neden koca bir ordu gönderilsin ki? Gayet ekonomik oluyordu.

Katsa, kaçınılmaz hale geldiğinde Konsey için de öldürmüştü. Ama bu sefer kaçınılabildi.

Meyve bahçesinin sonuna geldiğinde oldukça yaşlı bir muhafızla karşılaştı, belki en az Lienid'i kadar yaşlı bir muhafızdı. Yaşlı bir ağacın dibinde, kılıcına yaslanmış kambur ve öne doğru eğik biçimde ancak ayakta durabiliyordu. Adamın arkasından sinsiye yaklaştı ve bir an duraksadı. Adamın kılıcının kabzasını tutan ellerinin titrediğini fark etti.

Bir kralın, muhafızları bir kılıcı sabit tutamayacak kadar yaşlandıkları zaman, onları emekli edip etmediklerini düşünmemiştii daha önce.

Ama eğer onu orada öyle bırakacak olursa, diğerlerini bulup alarını çalıtırmasına ve onun peşine düşmelerine neden olabilirdi. Adamın kafasının arkasına sertçe bir kez vurdu ve adamdan sessiz bit, "Ah," sesi geldi. Katsa, onu yakaladı ve olabildiğince dikkat ederek yere yatırıp ağzına bir hap koydu. Kısa bir süreliğine parmaklarını adamın kafatasını oluşturan yumruların üzerinde gezdirdi. Kafasının güçlü olmasını umuyordu.

Yalnızca bir kez kazara birini öldürmüştü ve bunu hiç unut-muyordu. Bu, doğanın ona Yeteneğinin varlığını gösterdiği seferdi. Daha çocuktu, sekiz yaşında olmalıydı. Uzak bir kuzeni onları ziyaret etmeye saraya gelmişti. Onu hiç sevmemişti. Ağır parfümünü, ona hizmet eden kızlara bakışını, odada dolayışırken onlara bakışını, hiç kimsenin görmediğini düşündüğünde onları dokunuşunu... Katsa'ya ilgi göstermeye başladığında Katsa daha temkinli hareket etmek zorunda kalmıştı. "Ne şirin bir kız bu böyle," demişti. "Yetenekli gözler kimi zaman gösterişsiz olabilir. Ama sen, şanslı kız, seninkiler çok güzel. Nedir senin Yeteneğin tatlım? Hikâye anlatmak mı? Akıl okumak mı? Biliyorum, ne olduğunu... Sen dansçısın."

Katsa, Yeteneğinin ne olduğunu bilmiyordu. Bazı Yeteneklerin ortaya çıkması diğerlerinden daha uzun zaman alıyordu. Ama zaten biliyor olsaydı bile bunu kuzeniyle tartışacak değildi. Adama surat asmış ve arkasını dönmüştü. Ama sonra adamın elleri bacağına okşamaya başlamıştı ve Katsa'nın eli hızla harekete geçmiş ve adamın yüzünde şaklamıştı. O kadar sert ve o kadar hızlı ki adamın burnunun kemikleri beynine dağılmıştı.

Saraydaki kadınlar çılgıncı basmışlardı, bir tanesi ise baygınlık geçirmişti. Ne zaman ki adamı yerdeki kan havuzundan kaldırıp öldüğünü anlamışlardı o zaman saray sessizliğe gö-mülmüştü. Yalnızca kadınların değil aynı zamanda askerlerin ve lordların bile korkmuş gözleri Katsa'ya çevrilmişti. Kral'ın pişirme konusunda Yetenekli aşçısının yemeklerini yemek ya da atları Yetenekli bir veterinerin gözetimine bırakmak gayet iyiydi. Ama ya öldürme konusunda Yetenekli bir kız? Bu hiç de güvenli değildi.

Bir başka kral olsa, bu kız kardeşinin kızı bile olsa onu sürgüne gönderirdi. Ama Randa akıllı bir adamdı. Daha o zamandan bu yeğenin pratik amaçlar için kullanılabileceğini öngörmüştü. Ceza olarak onu odasına göndermiş ve haftalarca orada kalmasını emretmişti, ama hepsi bu. Ortaya çıktığında ise herkes onun yolundan çekilmek için köşe bucak kaçmıyordu. Onu daha önce de sevmemişlerdi çünkü kimse Yeteneklileri çok sevmeydi ama en azından herkes onun varlığına katlanabili-yordu. Ama şimdi samimiyete dair hiçbir iz yoktu. "Mavi-yeşil gözünü dikkat edin!" diye fısıldıyorlardı misafirlerin kulağına. "Tek vuruşta kuzenini öldürdü... çünkü adam onun gözlerine iltifat etmişti." Randa bile onun yoluna çıkmıyordu. Katil bir köpek krala faydalı olabilirdi ama bu köpeğin dizleri dibinde uyumasına hiç gerek yoktu.

Prens Raffin onunla arkadaşlık eden tek kişiydi. "Tekrar yapmayacaksın değil mi? Babamın bundan sonra istediğin kişiyi öldürmene izin vereceğini zannetmiyorum."

"Öldürmek istememiştin," dedi.

"Ne oldu?"

Katsa hatırlamaya çalışıyordu. "Tehlikede olduğumu hissettirdim. Bu yüzden vurdum ona."

Prens Raffin kafasını salladı. "Bir Yeteneğin olduğunda, onu kontrol etmen gerek," dedi. "Özellikle öldürme Yeteneğini kullanırken... Bunu başarabilmelisin yoksa babam birbirimizi görmeyi engelleyecek."

Bu onu korkutuyordu. "Bunu nasıl kontrol edebileceğimi bilmiyorum."

Raffin bunun üzerine düşündükten sonra lafa girdi. "Olla sormalısın. Kralın ajanları öldürmeden nasıl zarar verileceğini bilir. Bu şekilde bilgi ediniyorlar."

Raffin, Katsa'dan üç yaş büyüktü ve on bir yaşındaydı. Katsa'ya göre daha olgundu. Onun nasihatini ciddiye alıp Olla, Kral Randa'nın kırmızı saçlı komutanı ve ajanlarının başına gitti. Olla, aptal bir adam değildi; sessiz, yeşil-mavi gözlü kızdan korkmasa gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ama bir yandan da hayal gücünü çalıştırıyordu. Başka birinin başına gelmiş olsa meraklanmazdı bu kadar ama kuzeninin ölümü Katsa'yı diğer insanları etkilediği gibi etkilememişti. Onun hakkında düşündükçe potansiyeline dair merakı daha da artırıyordu.

Eğitimine kurallar koyarak başladı. Katsa, onun veya Kralın adamlarından başka birinin üzerinde antrenman yapmayacaktı. Tahulla doldurulmuş çuvalarla alıştırmaya yapacaktı. Olla ona

getirdiği ve çoktan ölüm cezası almış mahkûmlar üzerinde çalışacaktı.

Her gün alıştırmaya yaptı. Kendi hızını ve inanılmaz gücünü keşfetti. Öldürücü ve sakatlayıcı darbelerin bıraktığı acıya, farklı duruşlar ve sertliklerine dair birçok şey öğrendi. Bir adamın silahını elinden nasıl alacağını, bacağına nasıl kıracağını ve kurbanının teslim olup serbest bırakılmak için yalvarmasını sağlayacak biçimde kolunu nasıl ve ne kadar sert çevireceğini öğrendi. Kılıç, bıçak ve hançerle kavga etmeyi öğrendi. O kadar hızlı, dikkatli ve yaratıcıydı ki, kolları bağlı ve etrafı adamlarla çevriliyken bile hiç zorlanmadan kurtulmanın bir yolunu bulup kaplarına bakabiliyordu. Onun Yeteneğiydi bu.

Zamanla öz kontrol mekanizması da gelişti ve Randa'nın silahlı sekiz on adamıyla aynı anda antrenman yapabilir hale geldi. Eğitimleri dehşet vericiydi: Homurtular ve gürültülerle beceriksizce hamleler yapan yetişkin adamlar, aralarına dönerek dalan, herhangi bir koruması olmayan küçük bir kız çocuğunun daha ne olduğunu anlayamadan diz ya da el darbeleriyle kendilerini yerde buluyorlardı. Bazen saray eşrafından kimileri gelip onun antrenmanlarını izlerdi. Ama bakışlarını yakaladıklarında gözlerini yere çevirip aceleyle oradan uzaklaşırlardı.

Kral Randa, Olla'nın zamanını heba ettiği fikrinde değildi. Ona göre bu eğitimler gerekliydi. Katsa, eğer gücünü kontrol edemez olursa herhangi bir işine yaramazdı.

Şimdi, Kral Murgon'un avlusunda, hiç kimse onun kontrolünü eleştiremezdi. Çakıllı yolun ardındaki çimlerin üzerinde sessiz ve sakince ilerliyordu. Şimdiye kadar Olla ve Giddon, Konsey'in dostu olan Murgon'un iki hizmetkârının atları getireceği bahçe duvarına varmış olmalıydılar. İleride, zifiri karanlıkta siyah bir

çizgi gibi görünen duvara neredeyse ulaşmıştı ki birdenbire durdu.

Kafası karışmıştı ama hayal görmüyordu. Duyuları oldukça keskindi. Bahçeye düşen her yaprağı görebiliyor, dallardan gelen her çıtırtıyı duyabiliyordu. Bu yüzden, karanlıkta birden bire arkasında bitiverip onu yakalayan adam Katsa'yı şaşırtmıştı. Kolunu boynuna dolamış ve boğazına bir bıçak dayamıştı. Tam konuşmaya başlıyordu ki Katsa ani bir hareketle kolunu kıvrıp bıçağı vurdu ve bıçak yere düştü. Adamı, omuzlarının üzerinden ileri doğru attı.

Adam ayaklarının üzerine düştü.

Hızlı düşünmeye başladı. O da Yetenekliydi, bir dövüşçü. Burası açıktı. Eğer Katsa'nın göğsünü tırmalayan eli hissiz değilse, onun bir kadın olduğunu anlamıştı.

Adam yüzünü Katsa'ya döndü. İkisi de tedirginlik içinde birbirlerine bakıyorlardı ve birer gölgeden farklı görünmüyorlardı. Adam konuştu.

"Böyle bir Yeteneği olan bir Leydi olduğunu duymuştum." Sesi çatalı ve derinden geliyordu. Konuşmasında bir kıvraklık vardı ama bu aksanı bilmiyordu. Kim olduğunu öğrenmek zorundaydı, böylece onunla ne yapacağına karar verebilirdi.

"Gecein bir vakti, evinden bu kadar uzakta ve Kral Murgon'un avlusu boyunca koşan bir Leydi ne yapıyor olabilir, hiçbir fikrim yok," dedi. Hafifçe kayıp Katsa'yla duvar arasına girdi. Katsa'dan daha uzundu ve hareketleri bir kedi gibi kusursuz ve pürüzsüzdü. Aldatıcı biçimde sakın ama her an yerinden fırlamaya da hazır görünüyordu. Yakınlardaki bir meşaleden gelen hafif ışık, adamın kulağındaki küçük altın parçasından yansımıştı. Ayrıca sakalı da yoktu; tıpkı bir Lienid'li gibi.

Katsa hafifçe irkildi ve toparlandı, onun gibi hareket etmeye hazırlıklıydı. Adam onun kim olduğunu biliyordu. Ama eğer o bir Lienid'liyse, Katsa onu öldürmek istemezdi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, Leydim? Seni, herhangi bir açıklama yapmadan bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde." Sesinde sanki oyun oynuyormuş gibi bir his vardı. Katsa, sessizce onu izliyordu. Seri bir hareketle kollarını uzatmış ve bundan faydalanan Katsa adamın parmaklarında parıltıyan altınları görmüştü. Bu kadarı yeterliydi. Kulağındaki halkalar, yüzükler, dilinin kıvraklığı... Bu kadarı yeterliydi.

"Sen bir Lienid'lisin."

"Oldukça dikkatlisin," dedi.

"Gözlerinin rengini görebilecek kadar iyi değil ama."

Adam güldü, "Sanırım ben senin gözlerinin rengini biliyorum."

İçinden bir ses onu öldürmesini söylüyordu. "Sen de evinden oldukça uzaktasın," dedi. "Bir Lienid'li, Kral Murgon'un sarayında ne yapıyor?"

"Sen bana neden burada olduğunu söylersen, ben de sana kendiminkini söylerim."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum ve sen geçmeme izin vermek zorundasın."

"Zorunda mıyım?"

"Eğer vermezsen, seni zorla geçmeye mecbur kalacağım."

"Yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Sağına doğru hamle yaptı ama adam zorlanmadan karşılık verdi. Tekrar daha hızlı denedi. Adam ondan kolayca kaçabildi. Oldukça iyiydi. Ama karşısındaki de Katsa'ydı.

"Yapabileceğimi biliyorum," dedi.

"Ah," dedi keyiflenerek, "ama bunu yapman saatler alabilir."

Neden Katsa'yla oynuyordu? Neden alarm vermiyordu? Belki de kendisi bir suçluydu. Yetenekli bir suçlu. Eğer öyleyse bu onu düşman mı yoksa müttefik mi yapardı? Bir Lienid'li, Lienid'li bir mahkûmun kurtarılmasını onaylamaz mıydı? Onaylardı, ama bir hain değilse. Ya da eğer bu Lienid'li, Murgon'un zindanlarında ne sakladığını bilmiyorsa ki Murgon gerçekten iyi sır saklardı.

Konsey, ona bu adamı öldürmesini söylerdi. Konsey, geride onun kimliğini bilen bir adamı canlı olarak bırakırsa onları tehlikeye attığını söylerdi. Daha önceki katillerin hiçbirine benzemiyordu. Kaba, aptal ya da tehditkâr değildi.

Bir Lienid'liyi kurtarıırken bir diğerini öldüremezdi.

Şapşalın tekiydi ve muhtemelen bunu yaptığı için pişman olacaktı ama yine de yapmayacaktı.

"Sana güveniyorum," dedi adam aniden. Yolundan çekildi ve geçmesi için eliyle yolu gösterdi. Garip ve etkileyici olduğunu düşünüyordu ama gardını indirmişti ve Katsa da bu fırsatı heba etmek istemiyordu. Aniden dönerek ayaklarını kullanarak Lienid'linin ayaklarını yerden kesti ve Lienid'li yüzüstü yere kapaklandı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılan Lienid'li yere düşer düşmez kendinden geçmişti.

"Belki de bunu yapmak zorunda değildim." Onun uzanmasını sağladı ama oldukça ağırdı. "Ancak senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ve seni hayatta bırakarak yeterince şeyi riske attım zaten." Kolundan çıkardığı haplardan birini onun ağzına attı. Yüzünü meşaleye doğru döndürdü. Tahmin ettiğinden daha gençti ama kendisinden çok da büyük değildi, en fazla on dokuz, yirmi gösteriyordu. Alnından akan bir kan

KRISTIN CASHORE

damlası kulağının yanından süzülüyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve meşalenin ılgı köprücük kemiği boyunca işiyordu.

Ne tuhaf bir tip... Belki Raffin onun kim olduğunu bilebilirdi. Birden kendine geldi. Onu bekliyor olmalıydılar.

Koşmaya başladı.

Dörtmala gidiyorlardı. Kendini tutamayacak kadar yaşlı olan adamı atına bağlamışlardı. Yalnızca bir kez durmuşlardı, onda da adamı daha fazla battaniyeye sarmak için...

Katsa daha hızlı gitmek istiyordu. "Yazın ortasında olduğumuzun farkında mısınız?"

"O donuyor, Leydim," dedi Oll. "Titriyor, hasta. Eğer ölürse, onu kurtarmış olmamız bir işe yaramaz."

Bir yerlerde durup ateş yakmayı düşündüler ama bunun için hiç vakit yoktu. Şafaktan önce Randa Kenti'ne ulaşmak zorundaydılar, aksi halde kim oldukları ortaya çıkabilirdi.

Belki de onu öldürmeliydim, diye düşünüyordu, ormanda yıldırım gibi ilerlerken. Belki de onu öldürmeliydim. Kim olduğumu biliyor.

Ama tehdit edici veya şüpheli gibi durmuyordu. Aksine sanki meraklı gibi görünüyordu. Katsa'ya güvenmişti.

Ayrıca, muhtemelen Katsa'nın ardında bıraktığı uyuşturulmuş muhafızlar hakkında da bir şey bilmiyordu. Uyandığı zaman kafasında o izi ona bırakan kişiye bir daha inanmayacaktır.

Eğer Kral Murgon'a karşılaşmalarından bahseder ve Kral Murgon da Kral Randa'ya olanları anlatırsa, işte o zaman işler Leydi Katsa için epey karışır. Randa, tutsak Lienid'li hakkında bir şey bilmediği gibi Katsa'nın geceyarısı kurtarıcılığı yaptığını da bilmiyordu.

~ 21 ~

~ 20 ~

Katsa sıkıntıyla kafasını salladı. Böyle düşünmenin hiçbir faydası yoktu ve olan olmuştu artık. Büyükbabayı güvende ve sıcak olacağı bir yere, Raffin'e götürmeleri gerekiyordu. Atın eyerinde öne eğildi ve onu tekrar kuzey yönüne doğru sürmeye devam etti.

BÖLÜM İKİ

Yedi krallığın toprağı. Yedi krallık ve ne yapacağı öngörüle-meyen yedi kral. Peki bunlardan biri, neden Lienid Kralı'nın babası Prens Tealiff'i kaçırsın ki? Yaşlı bir adamdı. Ne gücü ne de tutkusu kalmıştı, hatta sağlıklı bile değildi. Tüm gün ya ateşin karşısına ya da güneşin altına oturur, denize bakarak dalar gider veya torunlarıyla oynar ve hiç kimseyi rahatsız etmezdi.

Lienid halkının düşmanı yoktu. Altınlarını karşılığında ticaret yapabilecek bir şeyi olan herkese gönderir, kendi meyvelerini üretir, evlatlarını yetiştirir ve bir okyanusla diğer altı krallıktan ayrılan kendilerine ait adada kalırlardı. Onlar farklıydı. Diğerlerinden farklı olarak koyu renk saçları vardı, diğerlerinden bağımsız bir bölgede yaşamayı severlerdi. Lienid Kralı Ror, yedi kral içinde en az sorun çıkarandı. Diğerleriyle hiçbir anlaşma yapmadığı gibi savaşa da girmez ve ülkesiyle halkını adaletle yönetirdi.

Konsej'in ajanlarının Kral Ror'un babasının izini Kral Murgon'un zindanlarına kadar sürmesi hiçbir şey ifade etmi-yordu. Murgon, krallıklar arasında sorun çıkarmaya çalışmıyordu

ama teklif edilen para yeterince iyiye sık sık başkasının işlerini görüyordu. Şuna şüphe yok ki birisi ona Lienid'li büyükbabayı tutması için ödeme yapmıştı. Esas soru, onun kim olduğuydu.

Katsa'nın dayısı ve Middluns Kralı Randa bu belanın içinde değildi. Konsey bundan emin sayılırdı çünkü Oll, Randa'nın ajanlarının başı, aynı zamanda dert ortağıydı. Oll sayesinde Konsey, Randa'ya dair bilmesi gereken her şeyi biliyordu.

İşin aslı, Randa mümkün mertebe diğer krallıklarla sorun yaşamamaya özen gösterirdi. Krallığı bir yandan Estill ve Wester, diğer taraftan ise Nander ve Sunder arasındaydı. İttifak kurmak için oldukça belirsiz bir pozisyondaydı.

Wester, Nander ve Estill'in kralları ise çıkan birçok sorunun nedenleriydi. Her üçü de asabi, hırslı ve kıskançtı. Tümü düşüncesiz, kalpsiz ve dengesizdi. Wester'lı Kral Birn ve Nander'lı Kral Drowden ittifak kurup Estill'in ordusunu kuzeyden vuralırdı ama Nander ve Wester uzun süredir birlik olamıyorlardı. Durup dururken biri diğerini kızdıracak bir şey yapıyor, ikisi tekrar düşman oluyorlardı ve Estill, Wester'a saldırmak üzere Nander'a katılıyordu.

Ayrıca bu krallar kendi halklarına karşı da rakiplerine olduklarından daha iyi değillerdi. Katsa birkaç hafta önce Oll'la birlikte Estill'li çiftçileri ahırdan bozma bir hapishaneden nasıl kaçırdıklarını hatırlamıştı. Estill'li çiftçiler, Kral Thigpen ordusunu Nander köylerine gönderdiğinde, tarlalarından geçip tüm arazileri yerle bir ettiği için üretim yapamamış ve dolayısıyla ondalıklarını verememişlerdi. Aslında asıl ödeme yapması gereken kişi Thigpen'di. Randa bile zamanında ordusunun neden olduğu hasarı karşılamıştı. Ama Thigpen çiftçileri ondalık vermediği için tutuklatmayı tercih etmişti. Evet, Birn, Drowden ve Thigpen, Konsey'i oldukça meşgul ediyordu.

Ama her zaman durum böyle değildi. Wester, Nander, Estill, Sunder ve Middluns'tan oluşan beş krallık bir zamanlar hep beraber barış içinde yaşıyorlardı. Yüzyıllar önce bu toprakların hepsi aynı aileye aitti ve üç erkek ve iki kız kardeş tarafından her türlü problemlerini rahatça, savaşa gereksinim duymadan tartışıp çözebiliyor ve barış içinde yönetebiliyorlardı. Ama bu aile bağlarının varlığı uzun zaman önce yadınmıştı. Bu krallıkların halkları, kendilerini yönetme hakkıyla doğanların insafına kalmışlardı. Bu bir kumardır ve şimdiki nesil kazanmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Yedinci krallık Monsea'ydi. Okyanusun Lienid'i ayırdığı gibi Monsea'yi de diğerlerinden dağlar ayırıyordu. Monsea Kralı Leck, Lienid Kralı Ror'un kız kardeşi Ashen ile evliydi. Leck ve Ror'un ikisi de diğer beş krallık için aynı kötü duyguları besliyorlardı. Ama bu durum iki krallık arasında bir ittifak oluşturmuyordu çünkü birbirlerinden oldukça uzak, bağımsız ve diğer krallıkların yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyorlardı.

Monsea Sarayı'na dair bilinen çok fazla şey yoktu. Kral Leck halkı tarafından sevilirdi, çocuklar, hayvanlar ve bakıma ihtiyacı olan tüm canlılara karşı iyilikleriyle ün salmıştı. Monsea Kraliçesi de gayet nazık bir kadındı. Lienid'li büyükbabanın kaçındığını öğrendiğinden beri yemeden içmeden kesilmişti. Çünkü, Lienid Kralı'nın babası aynı zamanda kendi babasıydı da.

Lienid'li büyükbabayı kaçıran Wester, Nander veya Estill'lerden birisi olmayıydı. Katsa, bunların haricinde başka bir ihtimal düşünemiyordu fakat Lienid'in işin içinde olma ihtimali vardı. Belki saçma bir fikre kapılmıştı ama Murgon'un avlusunda Lienid'li adamı görmüştü. Adamın takıları gayet iyiydi. Muhtemelen zengin ve eli biriydi. Murgon'un böyle gözükken herhangi bir misafiri de aynı şüpheyi uyandırır.

Ama Katsa, onun işin içinde olmadığını hissediyordu. Açıklayamıyor ama yine de böyle hissediyordu.

Büyükbaba Tealiff neden kaçırılmıştı? Nasıl bir önemi olabilirdi bu adamın?

Güneş doğmadan hemen önce Randa Kenti'ne ulaştılar. Atların toynakları kentin taş sokaklarına ulaşınca adımlarını yavaştırdılar. Şehrin bir kısmı uyanmıştı bile. Dar sokaklarda hızla ilerleyemezlerdi, bu dikkat çekici olurdu.

Atlar ahşap barakaların ve evlerin, kepenkleri hâlâ kapalı olan taş dökümhanelerin ve dükkânların arasından ilerliyordu. Yapılar gayet düzenli yapılmış ve yeni boyanmıştı. Randa Kenti'nde bakımsızlık diye bir şey söz konusu değildi. Randa buna kesinlikle katlanamıyordu.

Sokaklar kalabalıklaşmaya başlayınca Katsa attan indi. Atının dizginlerini Giddon'a verdi ve kendisi de Tealiff'in atının dizginlerini tuttu. Giddon ve Oll arkalarında Katsa'nın atıyla bir sokaktan aşağı doğru dönüp doğudaki ormana yöneldiler. Plan buydu. Atın sırtında yaşlı bir adam ve yanında bir çocukla kaleye doğru yol alacaklardı ki bu kaleye doğru at süren dört atlıdan daha az dikkat çekici olurdu. Oll ve Giddon şehrin dışına çıkıp Katsa'yı ağaçların altında bekleyeceklerdi. Katsa ise Tealiff'i kalenin artık kullanılmayan ve Oll'un, Randa'dan başarıyla gizlediği surların içindeki bir girişten geçirip Prens Raffin'e götürecekti.

Katsa, battaniyeleri adamın başının çevresine daha bir özenle tekrar sardı. Hava halen oldukça karanlıktı ama eğer Katsa, kulağındaki halkaları görebildiyse pekâlâ başkaları da görebilirdi. Atın üstüne uzanmış, yığılmış gibiydi ve Katsa onun uykuda mı yoksa baygın mı olduğunu bilmiyordu. Eğer baygınsa, şehrin

surlarını aşan ve atın asla gidemeyeceği, paramparça olmuş bir merdivenden çıkmalarını gerektiren yolculuğun son kısmını nasıl halledebileceklerini düşünemiyordu bile. Yüzüne dokundu. Adam irkildi ve tekrar titremeye başladı.

"Uyanmanız lazım, Lordum," dedi, "sizi bu merdivenlerden taşıyamam."

Gözlerini açtığı anda yansıyan gri ışıkla birlikte titreyen ve boğuk bir sesle sordu, "Neredeyim ben?"

"Randa Kenti'nde, Middluns'tasınız," dedi. "Güvende sayılırız."

"Randa'nın insanları kurtaracak türde bir adam olmadığını düşünürdüm."

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu.

"Öyle değil zaten," dedi Katsa.

"Himm... Şey, uyandım artık. Beni taşımak zorunda değilsin. Leydi Katsa değil mi?"

"Evet, Lordum."

"Bir gözünün Middluns ormanları gibi yeşil, diğerinin ise gökyüzü gibi mavi olduğunu duymuştum."

"Evet, Lordum."

"Serçe parmağının ucuyla bile bir adamı öldürebildiğini duymuştum."

Gülümsedi. "Evet, Lordum."

"Böyle daha mı kolay oluyor?"

Gözlerini kısarak, eyerin üzerindeki kambur adama bakıyordu. "Anlamadım."

"Güzel gözlere sahip olmak. Yeteneğinin verdiği yükü hafifletiyor mu, güzel gözlere sahip olduğunu bilmek?"

Gülerek, "Hayır, Lordum. Her ikisi de olmadan daha mutlu olurum," dedi.

"Sanırım sana minnet borçluyum," dedi ve sessizliğe büründü.

Ne için olduğunu sormak istiyordu. Sizi kurtardığınız için mi? Ama hasta ve yorgundu ve tekrar uykuya dalmış gibiydi. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Bu Lienid'li büyükbabayı sevmiştii. Onun Yeteneği hakkında konuşmak isteyen pek kişi çıkmıyordu.

Karanlık evlerin yanından tırmanıp girişi geçtiler. Uykusuz geçen gecenin ağırlığı çökmeye başlamıştı ve en azından bir süre daha dinlenemeyecekti. Büyükbabanın söylediklerini kafasında evirip çeviriyordu. Aksanı adaminkine benziyordu, avludaki Lienid'li adamın aksanına.

Sonuçta Katsa onu uyandıramadı ve taşımak zorunda kaldı. Atın dizginlerini duvarın arkasına çömelene ve babası Konsey'in dostu olan bir kıza verdi. Adamı omzunun üzerine aldı ve tökezleye tökezleye, yavaş adımlarla parçalanmış merdiven yığınına tırmanmaya başladı. Son kısım dikeydi. En büyük tehlike olan doğan güneş onu yürümeye devam etmek zorunda bırakıyordu. Daha önce bir adamın bu kadar ağır olabileceğini düşünmemişti hiç.

Raffin'e geldiğini haber verecek olan sessiz ısıltı çıkaracak nefesi kalmamıştı ama Raffin onun geldiğini duymuştu zaten.

"Tüm şehir geldiğini duymuştur," diye fısıldadı. "Dürüst olmak gerekirse, Kat, bu kadar gürültücü olabileceğini tahmin etmemiştim." Eğildi ve Katsa'nın zayıf omuzlarındaki yükünü hafifletti. Katsa, soluk soluğa kalmış ve sırtını duvara dayamıştı.

"Yeteneğim bana dev gücü vermiyor," dedi. "Ama sen Yeteneksiz, bunu anlayamazsın. Bir Yeteneğimiz varsa hepsine sahip olduğumuzu düşünüyorsun."

"Yaptığın pastaların tadına baktım ve eskiden yaptığın dikişleri hatırlıyorum. Bazı Yeteneklerin seni es geçtiği konusunda herhangi bir şüphem yok," diyen Raffin gülerek Katsa'yı susturdu ve Katsa tekrar gülümsemeye başladı. "Planlandığı gibi gitti mi?"

Katsa avludaki Lienid'li adamı düşündü. "Evet, hemen hemen."

"Şimdi git," dedi. "ve dikkat ol. Ben bununla ilgilenirim."

Raffin döndü ve canlı bohçasıyla içeri girdi. Katsa hızlı adımlarla yıkık merdivenlerden indi ve doğuya doğru giden patikaya ulaştı. Kapüşonunu kafasına geçirdi ve pembe gökyüzüne doğru koşmaya başladı.

Katsa evlerin, atölyelerin, dükkânların ve hanların arasından koşarak geçti. Şehir uyanmaya ve sokaklar yeni pişmiş ekmek gibi kokmaya başlamıştı. Atı bile esneyen, arabasının üstündeki yarı uykulu sütçünün yanından geçti.

Yükü olmadan kendini oldukça hafiflemiş hissediyordu ve koştuğu yol da yokuş aşağıydı. Sessizce koşuyordu. Batıdaki tarlalara ulaşmıştı bile. Yakınlarda yalnızca, çiftliklerin birinde sırtında taşıdığı küfesiyle bir kadın görünüyordu.

Ağaçlara ulaşınca Katsa yavaşladı. Artık daha dikkatli ilerlemek zorundaydı, çünkü geride kırk bir dal ya da ayak izi bırakmaması gerekiyordu ama halihazırda buluşma yerine gidildiğini gösteren izler vardı. Oll, Giddon ve diğer Konsey üyeleri hiçbir zaman onun kadar dikkatli olmamışlardı ve elbette atlardan dikkatli davranmaları beklenemezdi. En yakın zamanda yeni bir buluşma yerine ihtiyaçları vardı.

Gizli yerleri olan çalılığa geldiğinde gün doğmuştu. Atlar otlanıyordu. Giddon yere uzanmıştı. Oll bir çam ağacına dayanmış ve bağdaş kurmuştu. Her ikisi de uyuyordu.

Katsa, karşılanmamış olmasına caru sıkılmış ve hemen atların yanına gitmişti. Atların yanına geldiğinde önce onları selamladı,

sonra da tek tek hepsinin toynaklarına çakıl sıkışmış mı diye baktı. İyi iş çıkarmışlardı, atlar tabii ki. Randa'nın olduklarını düşündüğü yerden bu kadar uzakta ve kente bu kadar yakın bir ormanda uyumamaları gerektiğini biliyorlardı en azından. Kendi atı kişnedi ve Oll kıpırdandı.

"Eğer birisi sizi burada uyuyorken bulsaydı," dedi, "doğu sınırını yarlamış olduğunuz düşünmesine rağmen..." Sırtı dönük konuşuyor ve bir yandan da atının sırtını okşuyordu. "Bunu nasıl açıkladınız?"

"Uyumak istememiştim, Leydim," diye cevapladı Oll.

"Bu bir işe yaramıyor."

"Ne yazık ki biz senin kadar dayanıklı değiliz, Leydim, özellikle bu gri saçlarımla ben. Neyse ki bir sorun çıkmadı." Giddon'ı sarstı ve Giddon gözlerini ovuşturmaya başladı. "Uyan, Lordum. Yola koyulsak iyi olur."

Katsa hiçbir şey söylemedi. Eyerini yerleştirmiş, atının yanında bekliyordu. Oll diğer eyerleri yerleştirip daha seri olmalarını sağlamıştı. "Prens Tealiff güvende mi Leydim?"

"Merak etme, güvende."

Tökezleyerek yaklaşan ve bir yandan da sakalını sıvazlayan Giddon, bir dilim ekme çıkardı ve ona uzattı. Ama Katsa kafasını hayır anlamında salladı ve "Sonra yerim," dedi.

Bir parça ekme koparan Giddon gerisini Oll'a uzattı. "Sen geldiğinde yatıyor olduğumuz için bize kızgın mısın Katsa? Ağaçların tepesinde alıştırma yapmamız mı gerekiyordu?"

"Yakalanabilirsiniz, Giddon. Birisi sizi görebilirdi ve sonra ne olurdu sanıyorsun?"

"Bir hikâye uydururdun, Katsa," dedi Giddon. "Elbette bizi kurtarırdın, herkesi yaptığın gibi." Gülümsedi. Gözleri güven vericiydi ve gayet yakışıklı görünüyordu ama bunlar Katsa'ya

sakinleştirmek için yeterli değildi. Giddon, Raffin'den bile genç, güçlü ve daha iyi bir at binicisiydi. Uyuyor olmasının bir özrü olamazdı.

"Gel Lordum," dedi Oll. "Ekmekleri at sırtında yiyelim yoksa Leydim bizi burada bırakacak."

Kendisiyle dalga geçtiklerini biliyordu. Çok fazla eleştirdiğini düşündüklerini biliyordu. Ama aynı zamanda çok güvenli değilse uyumayacağını da biliyordu.

Yetenekli Lienid'linin yaşamasına izin vermeyeceklerini düşündü. Eğer bilselerdi, kızacaklardı ve Katsa da geçerli herhangi bir neden öne süremeyecekti.

Doğuya doğru giden ve ana yola paralel devam eden bir patikadan ilerliyorlardı. Kısa ve hızlı adımlarla sürüyorlardı atlarını. Birkaç dakika sonra toynak seslerinin arasında Katsa'nın tüm siniri geçmişti. At sürmeye başladığı zaman hemen sakinleşirdi.

Güney Middlungs'ın ormanları tepelere kadar çıkıyordu. Bunlar önce alçak başlayan ama Estill'e yaklaştıkça giderek yükselen tepelerdi. Yolda, yalnızca bir kez, tam gün ortasında atlarını değiştirmek için Konsey'e bağlılığını sunmuş uzak bir handa durup mola verdiler.

Yeni atlarla daha da hızlandılar ve geceyarısı olduğunda Estill sınırına epey yaklaşmışlardı. Erkenden yola çıkarlarsa gün ortasına kadar Estill'e Randa'nın onlara verdiği işi yapmak için ulaşabilir ve geri dönebilirlerdi. Makul bir hızda devam edebilir, bir sonraki gün tam beklendikleri zaman olan gece yarısından önce Randa Kenti'ne ulaşabilirlerdi. Sonra Katsa, Prens Raffin, Lienid'li büyükbabadan bir şey öğrenmiş mi sorabilirdi.

Doğu tepelerinin arasında kalan ve devasa bir kayalıkların arasındaki düzlüklerin birinde kamp kurdular. Gece soğuk olma-

tına rağmen ateş yakmamaya karar verdiler. İki kılıçlı adam ve Katsa olmalarına rağmen Estil sınırındaki bu meşum tepelerde bela aramalarına gerek yoktu. Ekmek, peynir ve sudan oluşan akşam yemeklerini yediler ve sonra yataklarına girdiler.

"Bu akşam gayet iyi bir uyku çekeceğim," dedi Giddon esneyerek. "Şansımız yaver gitti de hancı Konsey taraftarı çıldı. Yoksa atları muhtemelen yerlerde sürüyorduk."

"Konsey'in bu kadar yandaş edinmesi beni şaşırtıyor," dedi Oli.

Giddon dirseklerinin üzerinde hafifçe doğruldu. "Sen bunu bekliyorsun mu, Katsa? Sence Konsey böyle yayılmalı mı?"

Konsey'e ilk girdiğinde ne bekliyordu? Kendisini, herkesten kaçıp köpelere sinen ve kafasız krallara karşı gizlice mücadele eden, görünmez bir güç olarak hayal etti. "Daha önce hiç bu kadar yayılacağını hayal etmemiştim."

"Şimdi neredeyse tüm krallıklarda dostlarımız var," dedi Giddon. "İnsanlar evlerini açıyorlar. Konsey Wester'in saldıracağını öğrendiğinde Nander'lı bir sınır lordunun, tüm köylüleri kendi sarayına sakladığını, tüm köylerin yakıldığını ama insanları kurtulduğunu biliyor musun?" Yan döndü ve tekrar esnedi. "Bu insanı yüreklendiriyor. Konsey iyi iş çıkarıyor."

Katsa sırtüstü yatmış adamların nefes alış verişlerini dinliyordu. Atlar bile uykudaydı. Ama Katsa değil. At sırtında geçen iki yorucu gün ve geceye rağmen hâlâ uyanıktı. Gökyüzünde salınan ve yıldızların üzerini örtüp açan bulutları seyrediyordu. Gece, hafiften bir esinti vardı ve dağlardan çimenlerin hışırtısı geliyordu.

Randa için ilk kez birine zarar verdiği yer buraya uzak olmayan bir sınır köyüydü. Randa'nın yarındaki lordlardan birini

Estil Kralı Thigpen için ajanlık yapıyordu. İhanetle suçlanıyordu ve cezası ölümdü. Lord, Estil sınırına doğru kaçmaya başlamıştı.

Katsa on yaşındaydı. Randa, onun antrenmanlarından birini yüzünde tatsız bir gülümsemeyle izlemeye gelmişti. "Yeteneğinle yararlı bir şeyler yapmaya hazır mısın kızım?" diye sordu Katsa'ya.

Katsa tekme ve yumruk savurmaya bir son verip Yeteneğinin yararlı bir şey için kullanılabileceği düşüncesiyle donup kalmıştı.

"Hımm," dedi Randa, onun suskunluğuna sırtaarak, "sende ışıyan tek şey kılıcıdır. Dikkatini topla kızım, seni bir hainin peşinden yolluyorum. Onu öldüreceksin; halkın içinde, silah kullanmadan, çıplak elle. Yalnızca onu, başka kimseyi değil. Kana susamışlığını artık kontrol edebildiğinden şüphem yok."

Katsa sanki birdenbire büzülmüştü, söyleyecek bir şeyi olsa bile bunun için çok küçülmüş gibiydi. Emirlerini anlamıyordu. Silah kullanmasını istemiyordu çünkü kolayca ölmesini istemiyordu. Randa, kanlı ve ızdırap dolu bir ölüm istiyordu ve Katsa'nın bunu ona vermesini bekliyordu.

Katsa, Oli ve askerî bir birlikle yola çıkmıştı. Askerler Lord'u yakaladığında korkmuş insanların toplandığı ve kendi aralarında fısıldaştıkları bir köy meydanına sürüklediler. Katsa askerlere adamı dizüstü çöktürmesini söyledi. Tek hareketle adamın boynuna vurmuştu. Hiç kan akmamıştı, bir anlık bir acıdan başka hiçbir şey yoktu. Kalabalıktaki çoğu kişi ne olduğunu anlamamıştı bile.

Randa, Katsa'nın yaptığı şeyi duyduğunda o kadar sinirlenmişti ki onu kendi huzuruna çağırttı. Yüksekte duran tahtından, mavi gözleriyle sert biçimde ona bakıyordu ve gülümsemesi yalnızca dişlerini göstermek için gibiydi. "Eğer insanlar mahkûmun ölüm anını kaçırırsa halka açık idam etmenine ne önemi

kalır?" diye sordu. Sana herhangi bir emir verdiğimde mantıklı eksikliğini de dikkate almam gerektiğini anlayabiliyorum."

O zamandan sonra verdiği emirler özel detaylar içermeye başlamıştı. Kan ile acı ve bunların ne kadar süre göz önünde tutulacağı gibi. Randa'nın istedikleri yerine getirilirdi. Katsa verilen işleri yaptıkça daha da iyi hale geliyordu. Tam da Randa'nın istediği gibi Katsa'nın üzü tıpkı kanser gibi yayılıyordu. Her kim, Middlungs Kralı Randa'ya karşı gelirse başına ne geleceğini biliyordu artık.

Bir süre sonra Katsa karşı çıkmayı bıraktı. Hayal etmesi bile güçtü artık.

Oll, Randa'nın emriyle yaptıkları birçok yolculukta, Randa'nın ajanlarından öğrendiği şeyleri anlatırdı. Estill'in bir köyünde kaybolan ve Wester'daki bir genelevde ortaya çıkan genç kızlar; Nander'da kardeşi hırsızlık yaparken öldüğü ve birinin hapse atılması gerektiği için hapse atılan bir adam; Wester Kralı'nın Estill köylülerine koyduğu vergiler... Wester askerlerinin Estill köylülerini katledip ceplerini tamamen boşaltmaları ve daha birçok şey vardı.

Randa'nın ajanları tüm bu hikâyeleri Randa'ya aktarıyorlardı ama Randa umursamıyordu bile. Middlungs'lı bir lord daha az vergi vermek için hasadın büyük kısmını saklıyor muydu? İşte bu büyük bir olaydı; İşte bu Middlungs'ı ilgilendiren bir sorundu. Randa, Katsa'yı adamın kafasını paramparça etmek üzere göndermişti.

Katsa bu fikirlerin aklına nereden geldiğini bilmiyordu ve bir kere geldi mi de gitmek bilmiyorlardı. Kendi iradesiyle ve Randa'nın yönetimi dışına çıksa kendi başına neler yapabiliirdi

acaba? Bunun üzerine, Randa için daha fazla parmak ve kol kırmama üzerine düşünüp duruyordu. Bunun üzerine ne kadar çok düşünürse, canını o kadar çok sıkıyor ve bunları düşünmenin verdiği azaptan kavrulacak hale geliyordu.

On altısına geldiğinde konuyu Raffin'e açtı ve Raffin, "Olabilir," dedi, "ve elbette sana yardım ederim." Sonra Oll'a yöneldi. Oll şüphelenmiş hatta telaşlanmıştı. Eskiden edindiği tüm bilgileri Randa'ya taşıyor, ne yapılacağına o karar verirdi. Ama bu sefer yavaş yavaş Katsa'nın onunla veya onsuz eninde sonunda bunu yapacağını anlamıştı ve kendisini, Kral'ın, başbakanının yaptığı her şeyi bilmek zorunda olmadığı konusunda ikna etmişti.

Katsa ilk görevinde, Estill Kralı'nın bizzat kendi halkını yağmalasınlar diye dağlara gönderdiği küçük bir grubun icabına bakmıştı. Ömrünün en mutlu ve en çarpıcı anıydı.

Sonra Katsa ve Oll, Nander madenlerinde çalıştırılan Wester'lı çocukları kurtardılar. Birkaç macera daha ve yaptıkları kahramanlık hikâyeleri faydalı biçimde yayılmaya başlamıştı. Oll'un ajan arkadaşlarının bazıları ve Randa'nın sarayındaki bazı lordlar da, Giddon gibi, onlara katılmıştı: Oll'un karısı Bertol ve kaledeki diğer bazı kadınlar. Tenha odalarda düzenli toplantılar yapmaya başladılar. Toplantılara tehlikeli bir özgürlüğün ve maceralı işlerin havası hakim oluyordu. Katsa bazen, mucizenin gerçekleştiğini hissediyordu. Düzensizlik hakkında konuşmakla kalmıyor, üstesinden gelmek için planlar da yapıyorlardı.

Kaçınılmaz olarak saray çevresinden müttefikler edinmeye başladılar. Randa'nın sınır lordlarından erdem sahibi olup da çevre köyler talan edilirken oturmaktan usananlar vardı. Diğer krallıklardaki lord ve ajanları. Çok ama çok ender olarak halk içinden hancılar, demirciler, çiftçiler. Herkes aptal krallardan

bıkmıştı artık. Herkes, bu aptalların hırslarının yarattığı düzensizlik ve kanunsuzluğun bir nebze de olsa üstesinden gelmek istiyordu.

Bu gece, Estill sınırındaki bu yerde gökyüzüne bakarken Konsey'in nasıl bu kadar büyüyebildiğini, Randa ormanlarındaki bir bağcıyı kapsayacak kadar nasıl böyle hızlı büyüyebildiğini düşünüyordu.

Artık kontrolü dışındaydı. Daha önce hiç bulunmadığı yerlerde hepsi oldukça tehlikeli olan Konsey adına görevler yerine getiriliyordu. Bir hancının çocuğunun ağzından dikkatsizce kaçtığı tek sözcük, iki farklı yerde talihsiz biçimde karşılaştığı bir kişi her şeyi mahvedebilirdi. Görevi sona ererdi ve Randa bunu bitirirdi. O zaman tekrar bir kralın celladı olacaktı.

O Lienid'li adama güvenmemeliydi.

Kollarını göğsünde kavuşturan Katsa, yıldızlara bakıyordu. Atına atlayıp tepeler arasında koşturmak istiyordu. Bu onu sakinleştirir ve iyice yorardı. Ama bu atını da yorardı ve Oli ile Giddon'ı yalnız bırakmazdı. Ayrıca kimse böyle bir şey yapmazdı. Normal bir hareket olmazdı bu.

Kulak kesildi ve kimsenin gelip gelmediğinden emin oldu. Her şey yolundaydı. Ama o değildi. Yeteneği öldürmek olan bir kız, asil bir cani. Randa'nın onunla evlendirmek istediği çok yakışıklı ve düşünceli adamları istemeyen, kucagında tuttuğu veya bileklerine yapışmış bir bebek fikriyle bile panik yapan bir kız.

Doğal değildi.

Eğer Konsey keşfedilirse asla bulunamayacağı bir yere kaçacaktı. Lienid veya Monsea. Bir mağarada ya da ormanda yaşardı. Onu bulan ve tanıyan her kim olursa öldürürdü.

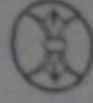
Yaşamı söz konusu olduğunda kontrolü biraz bırakmak

Uyuması gerekiyordu.

Uyu, Katsa, dedi kendi kendine. Gücünü korumak için uyuman gerek.

Birdenbire yorgunluğun da etkisiyle uykuya daldı.

BÖLÜM DÖRT

Sabah uyanınca herkes normal kıyafetini giydi. Giddon bir Middlungs lordunun yolculuk kıyafetlerini, Oll da komutan üniformasını giymişti. Katsa ise Randa'nın ayak işlerini yaparken at üstünde olmanın zorunluluğuyla ayağına geçirdiği bir pantolon ve kenarı turuncu olan mavi, ipek bir tunik giymişti. Randa insanları cezalandırmak için gönderdiği Yetenekli katinin çamurlu kıyafetlerle dolaşmasını istemiyordu. Bu oldukça adi bir durum olurdu.

Görevleri Estill sınır boyundaki bir Estill lorduyla kereste parası meselesinden çıkan bir sorunu çözmekti. Adam anlaşılan parayı ödemiş ama ödemediğinden daha fazla ağacı kesmişti. Randa hem adamdan ekstra ödeme istiyordu hem de kendisinin izni olmadan sözleşmeyi değiştirdiği için cezalandırılmasını istiyordu.

"İkinizi de uyarmam gerek," dedi Oll hep birden kamp yaptıkları yeri toplarlarken. "Bu Lord'un zihin okuma Yeteneği olan bir kızı var."

"Neden bizi uyarıyorsun?" diye sordu Katsa. "Thigpen'in Sarayı'nda değil mi o?"

"Kral Thigpen babasına geri gönderdi."

Katsa kayışları sıkıca çekip çantasını eyere sabitliyordu.

"Atını çöktürmeye mi çalışıyorsun Katsa," dedi Giddon, "yoksa yalnızca heybeni yırtmaya mı?"

Katsa kaşlarını çatmıştı. "Hiç kimse bana bir zihin okuyucuyla muhatap olacağımızı söylememişti."

"Şimdi söylüyorum ya işte Leydim," dedi Oll, "üstelik kaygılanmak için bir neden yok. O daha bir çocuk. Söylediklerinin çoğu çocukça şeyler."

"İyi, onun sorunu ne peki?"

"Sorunu, söylediği her şeyin saçma sapan şeyler olması. Ya da ilgisiz işe yaramaz şeyler söylemesi ve gördüğü her şeyi olduk olmadık yerde ağzından kaçırması. Bu da Thigpen'i çok sinirlendirmiş. Geri evine yollamış ve babasına işe yarar bir hale gelince göndermesini söylemiş."

Yetenekliler diğer birçok krallıkta olduğu gibi Estill'de de yasayla kralın emrindeydi. Eğer gözleri doğumundan haftalar, aylar ve ender olarak yıllar sonra iki değişik renge dönse kralın sarayına gönderilir ve kralın hizmetçileri tarafından büyütülürdü. Eğer Yeteneği kral için kullanışlı bir Yetenekse kralın hizmetinde kalırdı. Eğer değilse geri evine yollanırdı. Tabii ki sarayın özüyle beraber yollanırdı çünkü normal bir aile için Yeteneği kullanmak oldukça zordu. Özellikle ağacı tırmanmak, uzun süre nefes tutabilmek veya tersten konuşabilmek gibi kullanışsız Yetenekleri. Eğer çocuk çiftçi bir ailedense, herkesten uzakta tarlalarda çalışması daha tercih edilir bir durumdu. Ama eğer çocuğun ailesi aynı yerde birden fazla hanın veya tacirin olduğu bir kentte hancı ya da esnafsa bu o aile için yıkım oluyordu. Çocuğun Yeteneği her ne olursa olsun durum böyleydi. İnsanlar gözleri farklı iki renkte olan kişilerden

"Thigpen bir akıl okuyucuyu kendi civarında tutmayacak kadar aptal bir adam," dedi Giddon, "sırf daha kullanışlı olmadığı için. Oldukça tehlikelidirler. Başkasının kontrolüne girerlerse kimbilir neler olur."

Giddon elbette ki haklıydı. Bir akıl okuyucu başka ne olursa olsun, kullanmak için oldukça güzel araçtı. Ama Katsa neden başkalarının kendilerini yakınlarında tutmak isteyeceklerini anlayamıyordu. Randa'nın aşçısı Yetenekliydi, seyisi, şaraplarını yapan kişi ve saray dansçılarından biri de öyle. Hakkabazlarından biri neyi çevirirse çevirsin yere düşürmüyordu. Birkaç tane askeri vardı, Katsa'yla yarışamazlardı bile ama kılıç kullanma konusunda Yetenekliydi. Sonraki yılın hasadını tahmin edebilen bir adamı vardı. Yedi krallık içinde yalnızca Randa'nın hazinesinde bir kadın çalışıyordu ve o da rakamlar konusunda Yetenekliydi.

Yalnızca dokunarak ruh halini söyleyebilen bir adamı da vardı ki bu Randa'nın haricinde Katsa'yı tiksindiren ve onun uzak durmaya çalıştığı saraydaki tek kişiydi.

"Aptalka bir hareket olsa bile Thigpen için sürpriz değil, Lordum," dedi Oll.

"Ne tarz bir akıl okuyucu?" diye sordu Katsa.

"Emin değilim Leydim. Hâlâ net değil. Akıl okuyucuların nasıl olduğunu bilirsiniz, Yetenekleri sürekli değişir ve tespit etmek çok zordur. Tam gelişmeden tüm güçlerine kavuşamazlar. Ama görünen o ki arzuları okuyabiliyorlar. Diğer insanların ne istediklerini biliyorlar."

"O halde eğer bana bakacak olursa o ahmak kafasını dağıtacağımı da bilir." Katsa bu sözcükleri atının yelesine eğilerek söylemişti. Bunları arkadaşlarının haberi olsun diye değil yalnızca

bilmem gereken başka bir şey var mı?" Bunu üzensisine adanmış artarken sormuştu. "Belki yüz tane Yetenekli muhafızı vardır. Onu korumak üzere yetiştirilmiş bir ayısı. Bahsetmeye değer ve unuttuğunuz herhangi bir şey?"

"Dalga geçmene gerek yok, Leydim," dedi Oll.

"Keyfin her sabah olduğu gibi yerinde," dedi Giddon.

Katsa atını ileri doğru sürdü. Giddon'un sırttan yüzünü görmek istemiyordu.

Lord'un konağı, eteğinde rüzgârın dalgalandığı yeşil bir tepenin üzerindeydi. Kapıda onları karşılayıp atlarını alan adam, Lord'un kahvaltıya oturduğunu söyledi. Katsa, Giddon ve Oll hiç kimsenin eşlik etmesini beklemeden direkt büyük salona doğru yöneldiler.

Lord'un uşağı onların içeri girmesini engellemek için ileri doğru hamle yaptı. Sonra Katsa'yı gördü. Boğazını temizledi ve kapıları açtı. "Kral Randa'nın sarayından misafirleriniz var Lordum," dedi. Efendisinden herhangi bir tepki beklemeden dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Lord et, yumurta, ekmek, meyve ve peynirden oluşan bir ziyafet sofrasının önünde oturuyordu ve yanında el pençe duran bir hizmetçisi vardı. Her ikisi de onlar içeri girince donup kalmıştı. Lord'un elindeki kaşık masanın üzerine düşmüştü.

"Günaydın Lordum," dedi Giddon. "Kahvaltınızı böldüğümüz için özür dileriz. Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?"

Lord gırtlaklarını temizlerken oldukça zorlanıyor gibiydi. "En ufak bir fikrim yok açıkçası," dedi eli boğazında.

"Yok mu? Belki Leydi Katsa hatırlamanıza yardımcı olur," dedi Giddon.

Katsa ileri doğru adım attı.

Lord ayağa kalktı. "Pekâlâ, pekâlâ." Dizi masaya çarptı ve bir bardağı devirdi. Uzundu ve geniş omuzluydu, Giddon ve Oll'dan bile daha iriydi. Elleri titriyor ve Katsa'dan kaçımaya çalıştığı gözleri beceriksizce odanın içinde dolaşıyordu. Sakalında yumurta kalmıştı. Çok aptalcaydı böyle bir adamın korkmuş görünmesi. Katsa mümkün olduğunca ifadesiz durmaya çalışıyordu, böylece hiçbirinin onun bundan ne kadar nefret ettiğini anlayamazdı.

"Ah, hatırladınız," dedi Giddon, "öyle mi? Neden burada olduğumuzu hatırladınız mı?"

"Sanırım size borcum var," dedi Lord. "Buraya verginizi almaya geldiniz değil mi?"

"Çok güzel!" Giddon bir çocukla konuşuyor gibiydi. "Peki neden bize borçlusunuz bakalım? Anlaşma kaç dekarlık kereste içindi? Söyler misiniz, Komutan?"

"Yirmi dönüm, Lordum," dedi Oll.

"Peki Lord kaç dönüm kullanmış, Komutan?"

"Yirmi üç dönüm, Lordum," dedi Oll.

"Yirmi üç dönüm!" dedi Giddon. "Bu oldukça büyük bir fark, değil mi?"

"Kötü bir hata." Lord'un yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Bu kadar fazlasına ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştik. Elbette ödemeyi hemen yapacağız. Yalnızca fiyatı söyleyin."

"Kral Randa'da büyük bir rahatsızlığa neden oldunuz," dedi Giddon. "Ormanından üç dönüm çaldınız. Kral'ın ormanları sonsuz değil."

"Ayrıca bu meseleyi çözmek için bu kadar yol katettik," dedi Giddon. "Bizim yokluğumuz Kral için önemli bir eksiklik."

"Elbette," dedi Lord. "Elbette."

"Ödemenizi iki katına çıkarırsanız bu Kral'ın rahatsızlığını bir nebze azaltacaktır."

Lord dudaklarını yaladı. "Ödemeyi iki katına çıkarmak. Evet. Bu oldukça mantıklı."

Giddon gülümsedi. "Çok iyi. Belki adamınız bizi kasıtlı olarak götürebilir."

"Kesinlikle." Lord uşağına yandan işaret etti. "Hadi oğlum, çabuk!"

"Leydi Katsa," dedi Giddon, Oll'la birlikte kapıya yönelirken. "Neden siz burada kalmıyorsunuz? Lord'a eşlik edersiniz."

Uşak Giddon ve Oll'u odanın dışına çıkardı. Büyük kapı arkalarından kapandı. Katsa ve Lord yalnız kalmışlardı.

Katsa ona baktı. Nefesi kesilmiş ve rengi atmıştı. Katsa'ya bakmıyordu. Düşecek gibi görünüyordu.

"Otut," dedi Katsa. Lord sandalyenin üzerine yığıldı ve ağzından hafif bir inilti duyuldu.

"Bana bak," dedi. Gözleri önce yüzüne sonra ellerine kaydı. Randa'nın kurbanları sürekli ellerine bakardı, yüzüne değil. Gözlerine bakamazlardı. Gelecek darbeyi beklerlerdi.

Katsa derin bir nefes aldı.

Lord konuşmak için ağzını açtı ama ağzından minbden başka bir şey çıkmadı.

"Seni duyamıyorum," dedi Katsa.

Boğazını temizledi. "Bir ailem var. İlgiilenmem gereken bir ailem var. İstedigini yap ama sana yalvarırım beni öldürme."

"Seni ailen için mi öldürmememi istiyorsun?"

Bir damla gözyaşı sakalina düştü. "Tabii bir de kendim için. Ölmek istemiyorum."

Elbette yalnızca üç dönümlük odun için ölmek istemiyordu. "Kral'dan üç dönümlük odun çalan," dedi Katsa, "ve sonrasında karşılığında sağlam ödeme yapan adamları öldürmem. Bu daha çok kol kırmalık ya da parmak kesmelik bir suç."

Ona doğru yürüdü ve hançerini kınından çıkardı. Lord zorla nefes alıyor, tabağındaki yumurta ve meyvelere bakıyordu. Katsa acaba kusacak mı yoksa huşuracak mı, diye merak ediyordu. Ama o tabağı bir kenara yitti, bardak ve çatalı yere attı. Kendisinden önce kolunu masaya uzattı. Başını eğdi ve beklemeye başladı.

Bir yorgunluk dalgası Katsa'nın vücuduna yayıldı. Ağlayıp sızladıklarında, ona saygı göstermediklerinde Randa'nın emirlerini uygulaması daha kolay oluyordu. Ormanlar Randa'nın umurunda bile değildi, yalnızca parayı ve gücü umursuyordu. Ayrıca, ormanlar bir gün nasıl olsa tekrar yetişirdi. Parmak ise asla geri yerine gelmezdi.

Hançeri tekrar kınına soktu. Kolu olabiliyordu ya da bacağı veya belki köprücük kemiği, kırılması her zaman acı verici olurdu. Ama kolları kalkacak gibi değildi ve bacakları tek adım dahi atmak istemiyordu.

Lord ürkek biçimde soluyordu ama hareket etmiyor ve konuşmuyordu. Yalancı, hırsız ve aptaldı.

Bir şekilde kendini acıtmaktan geri kuyamadı.

Katsa sesli biçimde iç geçirdi. "Cesaretini takdir ediyorum," dedi, "başta öyle görünmemiş olsan da." Masaya doğru atıldı ve Murgon'un muhafızlarına yaptığı gibi şakağına vurdu. Adam bayılıp sandalyeden düştü.

Döndü ve büyük taş salona Giddon ve Oll'un parayla birlikte dönmelerini beklemek üzere gitti.

Muhtemelen büyük bir baş ağrısıyla uyanacaktı ama daha fazla değil. Eğer Randa böyle yaptığını duysa sinirden küplere binerdi.

Ama belki de Randa duymazdı. Ya da belki de Lord'u kendi canını kurtarmak için yalan söylemekle suçlayabilirdi.

Her durumda Randa onun bir kanıtla gelmesinde ısrar ederdi. Kurumuş parmaklardan oluşan bir koleksiyon.

Ne olursa farketmezdi. Bugün hak etmeyen bir insana işkence edebilecek durumda değildi.

O esnada salona küçük bir şey girdi. Katsa, kızın biri kuzeyin meyveleri gibi yemyeşil diğeri ise çamur gibi kahverengi gözlerini görmeden bunun kim olduğunu biliyordu. Eğer Katsa'nın zihnini okumaya çalışacak olursa zarar vereceği, işkence yapacağı kızdı.

Katsa kızın gözlerini yakaladı ve kız gözlerini yere çevirdi. Kız nefesini tuttu, geriye doğru birkaç adım attı ve sonra dönüp salonun dışına kaçtı.

BÖLÜM BEŞ

Zamanı iyi kullanmışlardı ama Katsa yine de yavaş gittikleri için şikâyetçiydi.

"Katsa eğer dörtlüde kalmıyacaksa ata binmenin gereksiz olduğunu düşünüyor," dedi Giddon.

"Raffin, Lienid'li büyükbabadan bir şey öğrenebildi mi, onu merak ediyorum."

"Endişelenme Leydim," dedi Oll. "Eğer hava izin verirse yarın akşam orada oluruz."

Hava tüm gün boyunca gayet güzeldi ancak şafaktan hemen önce bulutlar yıldızların üzerini örttü. Sabah aceleyle kalkıp kampı topladılar ve biraz ürkekçe yola çıktılar. Atları aldıkları hana doğru yola koyulduktan hemen sonra kollarına ve yüzlerine yağmur damlaları düşmeye başladı. Gök yarılıp da bütün nefretini yeryüzüne kusar gibi yağmur yağuncaya kadar devam ettiler. Tepelerin etrafında çağlayan nehirler oluşmuştu.

Tartışmaya başlamışlardı.

"Yağmurda devam edebiliriz," dedi Katsa. Ahırda durmuşlardı ve han yalnızca on adım ötede olmasına rağmen su duvarının arkasında kaldığı için görünmüyordu.

"Atları riske atarak," dedi Giddon. "Yaşamlarımızı riske atarak... Aptal olma, Katsa."

"Bu yalnızca su," dedi Katsa.

"Bunu bir de boğulan bir adama söylesene," dedi Giddon. Birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Çatıdaki çatlaktan sızan bir su damlası burnuna düşmüş ve Katsa sinirle damlayı silmişti.

"Leydim," dedi Oll. "Lordum."

Derin bir nefes alan Katsa, Oll'un sabırlı yüzüne baktı ve kendisini hayal kırıklığına hazırladı.

"Fırtınanın ne kadar süreceğini bilmiyoruz," dedi Oll. "Eğer tüm gün sürecekle olursa açık alanda olmamamız bizim için daha iyi olur. Böyle bir havada yola çıkmak hiç iyi olmaz..." Katsa konuşmaya başlayacaktı ki eliyle sözünü kesti. "Kral'ın bizim delirdiğimizi düşünmesini engelleyecek hiçbir neden öne süremeyiz. Belki yalnızca bir saat sürecektir. Bu durumda yalnızca bir saat kaybetmiş oluruz."

Katsa kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendisini nefes alıp vermeye zorladı. "Bu yalnızca bir saat sürecekle bir fırtınaya benzemiyor."

"O halde hancıya yemeğe ihtiyacımız olduğunu söyleyeyim," dedi Oll, "ve gece için de odaya."

Han Middlungs'ın tepedeki kasabalarının hepsinden uzaktaydı ama buna rağmen oranın yazın tüccar ve yolcusu eksik olmazdı. Basit bir handı. Alt katta mutfak ve yemek yenilen kısım, yukarıdaki iki katta da odalar vardı. Sade, temiz ve özenliydi. Katsa orada olmalarının bir yaygaraya neden olmasını istemiyordu. Ama elbette han, asilleri misafir etmeye alışık değildi ve tüm aile telaşla Kral'ın...

çalışıyordu. Katsa karşı çıkmasına rağmen gezgin bir tüccarın odasını ona vermişlerdi. Odasının penceresinden her ne kadar şimdi görünmüyor olsa da günlerden beri gördükleri tepeleri görebilirdi.

Katsa onu yerinden ettiği için tüccardan özür dilemek istiyordu. Öğle yemeği esnasında Oll'u bu iş için gönderdi. Oll, adamın Katsa'ya bakmasını sağladığında Katsa ona doğru kadehini kaldırdı. Yüzü bembeyaz kesilen, gözleri fal taşı gibi açık olan adam da kadehini kaldırdı ve saygıyla kafasını salladı.

"Oll'u senin adına konuşmak için gönderdiğinde ziyadesiyle üstün olduğun, leydiliğin görünebiliyordu," dedi Giddon suratında koca bir gülümsemeyle.

Katsa cevap vermedi. Giddon, onun neden Oll'u gönderdiğini çok iyi biliyordu. Eğer adam diğer insanlar gibiyse, Leydi'nin kendisinin yaklaşması onu korkutacaktı.

Onlara hizmet eden çocuk oldukça utangaçtı. Tek sözcük konuşmuyor, bir şey istendiğinde kafasını sallıyordu. Diğerlerinin aksine gözlerini Katsa'nın yüzünden ayıramıyordu. Yakışıklı Lord Giddon onunla konuştuğunda bile gözleri hâlâ Katsa'nın yüzündeydi.

"Kız onu yiyeceğimi düşünüyor," dedi Katsa.

"Sanmam," dedi Oll. "Babası Konsey'in dostu. Muhtemelen senin hakkında diğer yerlerde olduğundan farklı konuşuluyordur, Leydim."

"Hâlâ duyması gereken hikâyeler var," dedi Katsa.

"Muhtemelen," dedi Oll. "İlgisini çektin Katsa." Kız tekrar geldiğinde ona ismini sordular.

"Lanie," dedi ve gözleri tekrar Katsa'ya kaydı.

"Leydi Katsa'yı tanıyor musun, Lanie?" diye sordu Giddon.

Kız kafa salladı.

"Seni korkutuyor mu?" diye yine sordu Giddon.

Kız dudaklarını ısırıp ve cevap vermedi.

"Sana zarar vermez," dedi Giddon. "Anladın mı? Ama eğer birisi sana zarar verecek olursa, Leydi Katsa da ona zarar verecektir."

Katsa elinden çatalı bıraktı ve Giddon'a baktı. Ondan böyle bir incelik beklemiyordu.

"Anladın mı?" diye sordu Giddon.

Çocuk kafasını salladı ve göz ucuyla Katsa'ya baktı.

"Belki elini sıkmak istersin," dedi Giddon.

Kız donup kaldı. Sonra çekinerek elini Katsa'ya uzattı. Katsa'nın adını koyamadığı bir şeyler içinden akıp gidiyordu. Ona dokunmak isteyen bu çocukta bir çeşit buruk bir mutluluk vardı. Katsa kızın eline uzandı ve küçük parmaklarını ellerine aldı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Lanie."

Lanie'nin gözleri kocaman açıldı, Katsa'nın elini bıraktı ve mutfığa doğru koştu. Oll ve Giddon gülmeye başladı.

Katsa Giddon'a döndü. "Sana minnettarım."

"Kötü itibarını ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmıyorsun," dedi. "Biliyorsun Katsa. Hiç arkadaşının olmamasına şaşmamalı."

Tam onun tarzı. Ona yaptığı jesti hemen eleştiriye çevirmek, tam onun tarzı. Giddon'un, onun hatalarını yüzüne vurmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. Onun arkadaşlarını sevip sevmeye dair hiçbir fikri yoktu.

Katsa yemeğe döndü ve konuştuklarıyla artık ilgilenme-

KRISTIN CASHORE

Yağmur durmadı. Giddon ve Oll salonda oturup tüccarlar ve han sahibiyle konuşmayı tercih ederken, hiçbir şey yapmamak Katsa'yı çıldırtıyordu. Ahırlara gitti ve taburenin üzerine çıkıp bir atı tımarlayan çocuğu korkuttu. Kendi atını tımarlıyordu çocuk, zayıf ışığa rağmen fark etmişti bunu.

"Seni korkutmak istememiştin," dedi, "yalnızca antrenman yapabileceğim bir yer arıyordum."

Çocuk tabureden indi ve kaçtı. Katsa elini neyse dercesine savurdu. Eh, en azından artık kendi başına kalmıştı. Balya, eyer ve tırmıkları bir kenara yığıp kendisine çalışabileceği bir alan açtı. Yere çömelmiş ve kendi etrafında dönmüştü. Hava, tavan, etrafındaki atlar ve duvarların farkındaydı. Hayalî rakiplerine odaklanmış ve artık sakinleşmişti.

Yemekte Giddon ve Oll'un ilginç haberleri vardı.

"Kral Murgon soyulduğunu açıklamış," dedi Oll. "Üç gece önce."

"Öyle mi?" Katsa önce Oll'un sonra da Giddon'un yüzüne baktı. İkisinde de fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedinin ifadesi vardı. "Peki neyin çalındığını söylemiş mi?"

"Sarayın büyük hazinesinin çalındığını söylemiş," dedi Oll.

"Yüce Gökler," dedi Katsa, "peki hazinesini soyanın kim olduğuna dair bir şey var mı?"

"Bazıları Yetenekli bir çocuk diyor," dedi Oll. "Kral'ın muhafızlarını uyutan bir çeşit hipnozcu."

"Bazıları dev gibi bir Yetenekli'den bahsediyor," dedi Giddon. "Bütün muhafızların hakkından tek tek gelen bir savaşçı."

"Ne ilginç haber ama," dedi Katsa. Sonra masum görünmeye çalışarak, "Başka bir şey duydunuz mu?" dedi.

"Araştırmalarını birkaç saat geciktirmek zorunda kalmışlar," dedi Gidon, "çünkü önce saraydan birini suçlamışlar. Yetenekli dövüşçü olan bir adamı." Sesini alçaltarak, "Buna inanabiliyor musun? Çok şanslıydık," dedi.

Katsa sakinliğini koruyordu. "Ne demiş peki bu Yetenekli?"

"Görünen o ki yardımcı olacak bir şey değil," dedi Giddon. "Hiçbir şey bilmediğini iddia etmiş."

"Ona ne yapmışlar peki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Giddon. "Sonuçta o Yetenekli bir dövüşçü ve bir şey yapabileceklerinden emin değilim."

"Kimmiş? Nereliymiş?"

"Kimse söylemedi." Gidon, Katsa'yı dürttü. "Katsa, hadi... Esas önemli yeri kaçıyorsun. Onun kim olduğunun bir önemi yok. Bu adamı sorgulayarak saatlerini harcamışlar. Hırsızları araştırmaya başladıklarında artık çok geçmiş."

Katsa, Murgon'un neden bu Yetenekli adamla bu kadar zaman kaybettiğini Giddon ve Oll'dan çok daha iyi biliyordu. Ayrıca neden bu Yetenekli'nin nereli olduğunun bilinmemesini sağladığını da. Murgon, çalınan hazinenin, zindanının baş köşesinde ağırladığı Tealiff olduğundan hiç kimsenin şüphelenmesini istemiyordu.

Peki neden Yetenekli Lienid'li, Murgon'a hiçbir şey söylememişti? Yoksa onu koruyor muydu?

Şu lanet yağmur artık dursa da, saraya ve tabii Raffin'e dönmüşük diye düşünüyor.

İçkisini içen Katsa, bardağı masanın üzerine indirdi. "Hırsızlar için ne garip bir şans."

Giddon sırtıyordu. "Öyle."

"Başka haber var mı peki?"

"Hancının kız kardeşinin üç aylık bir bebeği varmış," dedi Oll. "Önceki gece paniğe kapılmışlar. Gözlerinden birinin koyulaştığını düşünmüşler ama ışıktan olduğunu anlamışlar."

"İlginç," Katsa etinin üzerine sos döküyordu.

"Monsea Kraliçesi, Büyükbaba Tealiff için çok büyük üzüntü duyuyormuş," dedi Giddon. "Monsea'li bir tüccar söyledi."

"Yemeden kesildiğini duymuştum," dedi Katsa. Bu ona saçma bir yas tutma yöntemi gibi gelmişti.

"Dahası var," dedi Giddon. "Kendisini ve kızını odaya kapamış. Hizmetçisinden başka hiç kimseyi içeri sokmuyormuş. Kral Leck dahil."

Yalnızca saçma değil tuhaftı da. "Kızının yemesine izin veriyor mu?"

"Hizmetçi onlara yemek götürüyormuş," dedi Giddon. "Ama odayı terk etmiyorlarmış. Anlaşılan Kral bu konuda oldukça sabırlı davranıyor."

"Gececektir," dedi Oll. "Üzüntünün bir insana ne yapabileceğini söylemeye gerek bile yok. Babası bulununca geçecektir."

Konsey, adamı kendi güvenliği için saklayacaktı, ta ki onun ne için kaçırıldığını öğreninceye kadar. Ama belki de Monsea Kraliçesi'ne ızdırabını dindirecek bir mesaj gönderilebilirdi. Katsa bunun üzerine düşünmeye karar verdi. Bu konuyu daha rahat konuşabilecekleri bir an Giddon ve Oll'a açmaya karar verdi.

"Lienid'iler," dedi Giddon. "Garip insanlar olmalarıyla bilinirler."

"Bana oldukça garip geldi," dedi Katsa. Hiç üzülmemişti, öyleyse bile hatırlamıyordu. Annesi, Randa'nın kız kardeşi, daha Katsa'nın gözleri renk değiştirmeden önce yüksek ateşten ölmüştü, tıpkı Raffin'in annesi, Randa'nın kraliçesi gibi. Babası, Middluns'un lordlarından birisiydi ve kuzeye yapılan bir akında yaşamını kaybetmişti. Bir Nander köyüne yapılan Wester saldırısıydı. Kendi sorumluluğu değildi ama komşularını korumak istemiş ve bu esnada öldürülmüştü. Babası öldürüldüğünde konuşma çağına bile değildi. Onu hatırlamıyordu.

Dayısı ölürse üzüleceğini düşünmüyordu. Giddon'a götücüyle baktı. Onu kaybetmek istemiyordu ama kaybederse de üzüleceğini sanmıyordu. Oll ise farklıydı. Onun için gerçekten üzüldü. Ve hizmetçisi Helda. Ve Raffin. Raffin'i kaybetmesi parmağının kesilmesinden, kolun kırılmasından ya da bir bıçak yarısından daha çok canını yakardı.

Ama kendini odaya kapatmazdı. Dışarı çıkar, bunu yapar bulur ve daha önce hiç kimsenin tatmadığı kadar büyük bir acıyı ona yaşatırdı.

Giddon onunla konuşuyor ama o dinlemiyordu. Bir an irkilip kendine geldi. "Ne dedin?"

"Dedim ki, bayan hayalci, hava açılıyor gibi. Şafakta yola koyulabiliriz, istersen tabii."

Geceyarısından önce saraya ulaşabileceklerdi. Katsa yemeğini bitirip çantasını toparlamak üzere odasına çıktı.

BÖLÜM ALTI

A tları Randa'nın iç avlusunun mermerlerine ayak bastığında güneş tam tepelerindeydi. Etraflarında, yerdeki yeşil mermer zıt olarak beyaz ve parlak kale duvarları yükseliyordu. Üst tarafta koridor boyunca yapılan balkonlar tek bir sıra halinde bulunuyordu, böylece onlar avlunun bir kısmından ötekine geçerken insanlar onları seyredebiliyor ve Randa'nın pembe çiçeklerle bezeli ağaçların ve sarmaşıkların büyüleyici hale getirdiği bahçesini görebiliyorlardı. Bahçenin tam ortasında bir elinden su akan, diğer elinde ise tuttuğu meşaleyi uzatmış halde olan Randa'nın bir heykeli vardı. Eğer heykel görmezden gelinebilirse bahçe ve avlu oldukça cezbediciydi ama tüm sarayın yukarıdaki balkonlardan bahçeyi görebilmesi nedeniyle huzurlu ve özel bir alan olamıyordu.

Sarayın tek avlusu bu değildi ama en büyüğüydü, önemli sakinlerin ve konukların saraya giriş yaptıkları yeri. Yeşil zemin o denli parlak tutuluyordu ki Katsa kendinin ve atının yansımalarını görebiliyordu. Parıldayan beyaz duvarlar o kadar yükseğe çıkıyordu ki kulelerin tepesini görebilmek için boynunu iyice geriye yatırması gerekiyordu. Oldukça büyük ve etkileyiciydi. Tıpkı Randa'nın istediği gibi.

Atların ayak sesleri ve kişimeleri insanları kimin geldiğini görmek için balkona toplandı. Bir muhafız gelip onları karşıladı. Hemen sonra Raffin uşarcasına avluya geldi.

"Geldiniz?"

Katsa ona doğru sırttı. Ardından yakınına geldi ve Raffin daha uzun olduğu için Katsa'yı omuzlarından tuttu. Katsa da Raffin'in saçlarını avuçladı.

"Raff, ne yaptın kendine? Saçların masmavi olmuş."

"Baş ağrısı için yeni bir şey deniyordum." dedi. "Kafa derisine masaj yapılıyor. Dün başım ağrıyacak gibi hissettim ve denedim. Görünüşe göre mavi saça neden oluyormuş."

Gülümsedi. "İşe yaradı mı bari?"

"Eh, baş ağrısı vardı ve işe yaradı ama tekrar başlamaya başladığından emin değilim. Senin başın ağrıyor mu?" diye sordu umutla. "Saçların bayağı koyu, seninkileri maviye çevirmeyebilir."

"Hayır, yok. Hiç olmadı. Kral saçın hakkında ne düşünüyor?"

Raffin sırıyordu. "Benimle konuşmuyor. Bir kralın oğlu için utanç verici bir hareketmiş. Saçım tekrar eski haline dönünceye kadar onun oğlu değilmişim."

Oli ve Giddon, Raffin'i selamladılar ve atlarını gelen çocuğa verdiler. Katsa ve Raffin'i bahçede Randa'nın çeşmesinin yanında yalnız bırakarak kralın muhafızının peşinden gittiler. Atının mahmuzlarını gevşetirken sesini alçaltarak, "Yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Uyanmadı," dedi Raffin, "bir kez bile."

Hayal kırıklığına uğramıştı. Sesi hâlâ kısaktı. "Dövüş konusunda Yetenekli, soylu bir Lienid'li duymuş muydun?"

"Onu gördün, değil mi?" diye sordu Raffin ve Katsa şaşırarak biçimde gözlerini ona dikti. "Avluya girdiğinizde etrafta dolanıyordu. Gözlerine bakmak oldukça zor, değil mi? Lienid Kralı'nın oğlu."

Burada mıydı? Bunu hiç beklemiyordu. Tekrar ata ve eyerine döndü. "Ror'un varisi mi?"

"Yüce Tepelet, hayır. Kendinden büyük altı erkek kardeşi var. İsmi şimdiye kadar duyduğum en saçma varis ismi. Prens Yeyeren Grandemalion." Raffin gülüyordu. "Daha önce böyle bir şey duymuş muydun?"

"Neden burada?"

"Ah," dedi Raffin, "oldukça ilginç gerçekten. Kaçırılan büyükbabasını aradığını iddia ediyor."

Katsa çantalarıyla uğraşmayı bırakıp gülen mavi gözlerle dönerek, "Umarım..." dedi.

"Tabii ki hayır. Seni bekliyordum."

Atı almak için bir çocuk geldi ve Raffin o yokken gelen ziyaretçiler hakkında monoloğa başladı. Ardından girişlerin birinden bir uşak yaklaşmaya başladı.

"Senin için geliyor," dedi Raffin. "Ben artık babamın oğlu olmadığım için benim için uşak göndermez." Güldü ve onu orada bırakarak ayrıldı. "Döndüğüne sevindim," dedi arkasından ve kemerlerin arasında gözden kayboldu.

Uşak, Randa'nın zayıf ve ukala adamlarından biriydi. "Leydi Katsa," dedi. "Hoş geldiniz. Kral doğudaki işiniz başarıyla hal-koldu mu öğrenmek istiyor."

"Ona başarılı olduğumu söyleyebilirsiniz," dedi Katsa.

"Çok güzel Leydim. Kral akşam yemeği için giyinmenizi istiyor."

Katsa gözlerini kısarak uşağa baktı. "Kral'ın istediği başka bir şey var mı?"

"Hayır, Leydim. Teşekkür ederim, Leydim." Adam başıyla selam verdi ve bakışlarından kurtulmak için mümkün oldu. Günce aceleyle uzaklaştı.

Katsa çantasını sırtına aldı ve iç geçirdi. Kral ondan ne zaman yemek için giyinmesini istese bu üstüne şık bir şeyler giymek, saçına başına çekidüzen vermesi ve kulaklarıyla boynuna mücevher takmasını istediği anlamına geliyordu. Bu kralın onunla evlenmek isteyen ve eş olarak kesinlikle Katsa'yı kastetmeyen birinin yanına oturtacağı anlamına geliyordu. Belki adamın korkusunu kolayca ortaya çıkarabilir ve tüm yemek boyunca oturmamak için iyi hissetmediğini söyleyip ayrılabilirdi. Başının ağrıdığını iddia edebilirdi. Raffin'in baş ağrısı ilacını almayı ve saçlarının maviye dönmesini istedi bir an. Bu en azından Randa'nın yemeklerinden kurtulmayı sağlardı.

Raffin bir üst katta, çalışma odasının tam önündeki balkonda tekrar ortaya çıkmıştı. Korkuluklardan aşağı eğilmiş ona sesleniyordu. "Kat!"

"Ne?"

"Kaybolmuş gibisin. Odana giden yolu mu unuttun?"

"Dikiliyorum!"

"Ne kadar sürecek? Sana göstermek istediğim birkaç yeni icadım var."

"Akşam yemeğine güzel bir kadın gibi hazırlanmam söylendi."

Sırttı. "Şey, o zaman bu yıllar alabilir."

Raffin kahkahaya boğulurken, Katsa çantasından bir düğme kopardı ve ona doğru savurdu. Korku içindeki Raffin geriye doğru hamle yaptı ve yere düştü. Düğme ise tam onun olduğu

yerdeki duvara çarptı. Tekrar ayağa kalkıp korkuluklara yaklaştığında Katsa'yı avlunun ortasında elleri belinde kahkahalar içinde gördü. "Bilerek ıskladım," dedi.

"Artist! Eğer vaktin varsa gel!" dedi ve geri dönüp odasına girdi.

Tam o anda Katsa'nın gözü diğer köşeye kaydı.

Bir kat yukarıda ve Katsa'nın solunda kalıyordu. Dirseklerini korkuluğa dayamıştı, gömleğinin yakası açıktı ve onu izliyordu. Kulaklarında altın halkalar ve parmaklarında altın yüzükler. Saçları koyu renkti. Alnında ince bir bant görünüyordu, tam gözlerinin yanında.

Gözleri. Katsa yaşamı boyunca böylesini görmemişti. Biri gümüş, diğeri altın rengiydi. Bronzlaşmış yüzünde oldukça garip görünüyorlardı. İlk karşılaşmalarının karanlığında parlamamış olmasına şaşırıyordu. İnsani gibi değillerdi sanki. Katsa, kendini onlara bakmaktan alıkoymıyordu.

Uşaklardan biri adama yaklaştı ve bir şeyler söyledi. Doğruldu, adama doğru döndü ve karşılık olarak bir şeyler söyledi. Uşak uzaklaşınca Lienid'inin gözleri yine Katsa'ya döndü. Tekrar korkuluklara yaslandı.

Katsa avlunun ortasında dikilip Lienid'liye baktığını biliyordu. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu.

Sonra adam tek kaşını kaldırdı ve ağzı sanki gülüyormuş gibi yayıldı. Ona başını salladı ve ancak o zaman Katsa bu büyüden çıkabildi.

Ukala, diye düşündü. Ukala ve kibirli, tüm yaptığı bunu göstermekti. Oynadığı oyun her neyse ve eğer Katsa'nın ona katılmasını bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yeşeren Grandemalion.

Gözlerini ondan kurtardı, çantasını kaldırdı ve o garip gözlerin arkasından onu yakarcasına baktığının farkında olarak kendini kalenin içine attı.

BÖLÜM YEDİ

HELDA, Katsa Kanda'nın cezalarını dağıtmaya başladığı dönemlerde Kanda'nın kreşinde çalışmaya başlamıştı. Onun Katsa'dan neden diğerlerine göre daha az korktuğunu anlamak zordu. Belki kendi de Yetenekli bir çocuk doğurduğu içindi. Bir dövüşçü değil, yalnızca yüzücü ve bir kralın işine yaramayacak bir Yetenek. Bu yüzden çocuk evine gönderildi ve Helda da sırf çocuk suyun içinde balık gibi yüzebiliyor ya da bir gözü siyah diğeri mavi diye komşuların ondan çekindiğini ve onunla alay ettiklerini görmüştü. Belki bu yüzden diğer hizmetçiler ona Kral'ın yeğenine dikkat etmesini söylediklerinde onlara kulak asmamıştı.

Elbette, Helda geldiğinde Katsa kreş için oldukça büyümüştü ve Helda da saraydaki diğer çocuklarla çok meşguldü. Ama yine de Katsa'nın eğitimlerine her fırsat bulduğunda geliyordu. Oturur ve gözyaşları içinde bir çocuğun samanla doldurulmuş bir kuklayı sanki kemiklerini kırmaya çalışıyormuş gibi dövmesini izlerdi. Asla uzun kalamazdı çünkü ilgilenmesi gereken bir kreş dolusu çocuk vardı ama Katsa, ondan çekinmeyen herkesi fark ettiği gibi onu da fark etmişti. Onu fark etmiş ve kafasına bir yere kaydetmişti ama hiçbir zaman merakının hareketlerini

şekillendirmesine izin vermemiştir. Katsa'nın hizmetçi bir kadını iletişime geçmesinin nedeni olamazdı.

Ama bir gün Oll orada değilken ve Katsa tek başına egzersiz odasında Helda onun yanına geldi. Çocuk yeni kuklaları hakkında gelmeyi bitirince Helda konuşmaya başladı.

"Sarayda sizin tehlikeli olduğunuzu söylüyorlar, Leydim."

Katsa bir anlığına gri saçlı, gri gözlü kadını ve göğsünde kavuşturduğu yumuşak kollarını düşündü. Yalnızca Raffin, Oll ve Kral'ın yaptığı gibi gözlerinin içine bakıyordu. Katsa omuz silkti ve yerden kaldırdığı saman dolu bir çuvalı odanın ortasındaki ahşap kancaya asmak için omzuna aldı.

"Öldürdüğünüz ilk adam, Leydim," dedi Helda, "Kuzeniniz. Onu öldürmek istemiş miydiniz?"

Bu daha önce hiç kimsenin ona sormadığı bir soruydu. Kız tekrar kadının yüzüne baktı ve kadın tekrar kızın gözlerini yakaladı. Katsa bunun bir hizmetçinin soracağı bir soru olmadığını hissetmişti. Ama konuşulmaya o kadar yabancıydı ki ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

"Hayır," dedi Katsa. "Yalnızca bana dokunmasını engellemeye çalıştım."

"O halde, Leydim, siz sevmediğiniz insanlara karşı tehlikelisiniz. Ama belki arkadaş olarak güvenli olursunuz."

"Günlerimi bu alıştırma odasında bunun için geçiriyorum," dedi Katsa.

"Yeteneğini yönetmek," dedi Helda. "Evet, tüm Yetenekliler bunu yapabilmeli."

Bu kadın Yetenekler hakkında bir şeyler biliyordu ama bunu dillendirmeye korkuyordu. Katsa'nın artık çalışmaya başlaması

KRISTIN CASHORE

gerekliyordu ama donakalmıştı ve kadının bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Leydim," dedi Helda, "size özel bir soru sorabilir miyim?"

Katsa bekliyordu. Kadının biraz önce sorduğundan daha özel bir soru olabilir mi emin değildi.

"Hizmetçileriniz kimler, Leydim?" diye sordu.

Katsa kadının onu utandırmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Doğrudu ve kendine doğru bakan kadının gülümseyerek direkt yüzüne baktı. "Benim hizmetçim yok. Bana ne zaman bir hizmetçi verilse, genellikle saray hizmetinden ayrılır."

Helda gülümsemedi artık. Tam o esnada çalışmaya başlayan Katsa'ya arkasından bakıyordu. "Kadın bakıcınız var mı Leydim?"

"Yok."

"Kimse size kadınların kanamasıyla ilgili bir şey söyledi mi Leydim ya da kadın ve erkek arasındaki farktan bahsetti mi?"

Katsa bu kadının neden bahsettiğini anlamıyordu ama bu yaşlı kadının ne söyleyebileceğini hissediyordu. Helda hâlâ gülüyordu ve baştan ayağa Katsa'yı inceliyordu.

"Kaç yaşındasınız Leydim?"

Katsa çenesini hafifçe yukarı kaldırarak, "Neredeyse on bir," dedi.

"Sizin bunu kendi başınıza öğrenmenizi bekliyorlar," dedi Helda, "siz de neler olduğunu anlamadan kalede oradan oraya koşacaksınız."

Katsa çenesini daha da yukarı kaldırdı ve "Her zaman bana ne olduğunu bilirim," dedi.

"Çocuğum," dedi Helda. "Leydim, zaman zaman size hizmet etmeme izin verir misiniz? Sizin hizmete ihtiyacınız olduğunda ve bana kreşte ihtiyaçları olmadığında."

Katsa, eğer bu kadın kreşte çalışmak yerine kendine hizmet etmeyi tercih ediyorsa, kreşin berbat bir yer olduğunu düşündü. "Hizmetçiye ihtiyacım yok," dedi, "ama eğer orada mutlu değilsen seni kreşten başka bir yere alabiliririm."

Katsa kadının yüzünde gülümsemeye dair bir iz gördüğünü düşündü. "Kreşte gayet mutluymuş," dedi Helda. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leydim ama sizin bir hizmetçiye, kadın bir hizmetçiye ihtiyacınız var. Çünkü ne anneniz ne de ablanız var."

Katsa'nın şimdiye kadar ne arıneye ne ahlaya ne de herhangi başka birine ihtiyacı olmuyordu. Bu kadının onu neden böyle zorladığını da bilmiyordu. Ayrıca muhtemelen Randa çok kızardı ama onun esas korktuğu kendinin kızmasydı.

Nefesini tuttu, yumruklarını sıktı. Odanın ortasındaki ahşaba asılı post gibi öylece duruyordu. Kadın her ne istiyorsa söyleyebilirdi. Yalnızca sözcüklerdi.

Helda ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. "Ara sıra odanıza geleceğim, Leydim."

Katsa'nın yüzü ifadesizdi.

"Eğer dayınızın devlet yemeklerinden sıkılacak olursanız, ben her zaman odamda olacağım ve bana istediğinizde katılabilirsiniz."

Katsa göz kırptı. Herkesin belli etmeden ona bakmaya çalıştığı, yanına oturmak istemeyen insanların olduğu ve amcasının yüksek sesle konuştuğu akşam yemeklerinden nefret ediyordu.

Gerçekten de onları atlatabilir miydi? Bu kadının arkadaşlığı daha iyi olabilir miydi?

"Kreşe geri dönmem gerek, Leydim," dedi Helda. "Adım Helda ve Batı Middlungs'tan geldim. Gözleriniz çok güzel tatlım. Hoşça kalın."

Katsa daha ne cevap vereceğine karar vermeden Helda çıkmıştı. Katsa odanın ortasında dikilip kapanan kapıya bakıyordu.

Onu duyabilecek hiç kimse olmamasına rağmen, "Teşekkür ederim," dedi ama sesinin neden bu kadar minnettar çıktığını anlayamadı.

Katsa banyoya girmiş ve saçında oluşan düğümleri çözmek için savaşıyordu. Diğer odadan, Katsa'nın küpelerini, kolyelerini, ipek iç çamaşırlarını ve berbat korsesini giymek zorunda kaldığı son yemekten sonra attığı sandık ve çekmecelerde bulmaya çalışan Helda'nın çıkardığı huşurtlar geliyordu. Katsa, dizlerinin üzerine çökmüş ve yatağın altına saç fırçasını ya da ayakkabısını arayan Helda'nın mırıltı ve homurtularını duyuyordu.

"Bu akşam hangi kıyafeti giyeceksiniz, Leydim?" diye seslendi Helda.

"Biliyorsun ki benim için fark etmez," diye cevap verdi Katsa.

Bu cevabın ardından daha çok mırıldanma sesi gelmeye başladı. Bir dakika sonra Helda elinde Randa'nın Lienid'den ithal ettiği, bağda yetişen ve tadı sanki başağacının yaptığı çikolata kek kadar lezzetli olan domatesler gibi kıpkırmızı bir elbiseyle kapıya geldi.

"Bu akşam kırmızı bir elbise giymeyeceğim," dedi.

"Gündoğumunun rengi," dedi Helda.

"Karanın rengi," diye cevapladı Katsa.

İç çekerek elbiseyi banyodan geri çıkardı Helda. "Koyu saçlarınız ve gözlerinizle etkileyici görünürdünüz, Leydim," dedi.

Katsa saçındaki inatçı düğümlerden birini daha çekti. Suyun üzerindeki köpüklerle konuşuyordu. "Eğer yemekte birini etkilemek istersem, suratının ortasına geçiririm bir tane."

Helda tekrar kapıya geldi ve bu sefer elinde açık yeşil ipek bir elbise tutuyordu. "Bu sizin için yeterince sönük mü Leydim?"

"Gri ya da kahverengi yok mu hiç?"

Helda, Katsa'ya bakıyordu. "Bu akşam renkli giymenize karar verdim, Leydim."

Katsa suratını asmıştı. "Sen birilerinin beni fark etmesini sağlamaya karar verdin bence." Saçındaki kördüğümünden birini gözünün önüne getirip sertçe çekiyordu. "Hepsini kökünden kesmem lazım," dedi "Bu sıkıntıya değmez."

Helda elbiseyi kenara koydu ve gelip küvetin yanına oturdu. Elini sabunlayıp Katsa'nın elindeki düğümlenmiş saçı aldı. Ufak ufak, kıbarca karışmış parçalarla uğraştı.

"Eğer yolda olduğunuz günlerde yalnızca bir kez saçınızı tararsanız bunlar olmaz, Leydim."

Katsa homurdandı. "Giddon'ı güldürmek için güzel bir yol. Kendimi güzelleştirmek."

O düğüm çözülmüş ve Helda bir başkasına geçmişti. "Lord Giddon'un sizi güzel bulmadığını mı düşünüyorsunuz, Leydim?"

"Helda," dedi Katsa, "Hangi erkeğin beni ne kadar güzel bulduğunu düşünmek için ne kadar zaman harcıyorum sence?"

"Yeterince değil," dedi Helda anlamış gibi başını sallayarak. Bir kahkaha dalgası Katsa'nın boğazına kadar yükseldi. Ah güzel Helda. Katsa'nın ne olduğunu ve neler yaptıklarını görüyordu ve Katsa'nın tam da bu kadın olduğunu inkâr etmiyordu. Ama onun

güzel olmak istemeyen bir leydi olduğunu ve ilginin odağında olmak istemediğini anlayamıyordu. Böylece Katsa'nın iki farklı kişi olduğuna inanıyordu ama Katsa bu iki farklı karakteri nasıl aynı kişi olarak düşünebildiğine hayret ediyordu.

Büyük yemek salonunda, muazzam bir masa hazırlanmıştı. Yüksek olan kısım salonun başköşesinde bulunuyordu. Alçak olan diğer üç masa ise kareyi tamamlıyor ve konuklara kralı doğrudan görme imkânı sağlıyordu.

Randa uzun bir adamdı, oğlundan bile daha uzundu ve omuzlarıyla boynu da daha geniştii. Raffin gibi sarı saçlı mavi gözlüydü ama gözleri Raffin'inkiler gibi güleç değildi. Gözleri, dediğini yaptıracakmış, eğer istediğini elde edemezse bunu ödetecekmiş gibi bakıyordu. Adaletsiz bir adam değildi, kendisine yanlış yapanları saymazsak tabii. Ve eğer yapılan hatanın sorumlusu sensen, bu gözlerden korkman için gerçekten iyi nedenlerin var demekti.

Akşam yemeğinde korkutucu değildi. Kibirdi ve gürültücüydü. Onunla beraber yüksek masada oturmasını istediklerini etrafına toplardı. Çoğu zaman onun konuşmasına izin vermese ve konuştuklarını önemsemese de Raffin'i oturturdu. Ender olarak da Katsa'yı. Randa onunla mesafesini korurdu. Randa, katil leydisine tepeden bakmayı ve ona seslendiğinde tüm salonun dikkatini yeğeninde, büyük silahında toplamayı severdi. Bu misafirleri korkuturdu ki Randa'nın istediği tam da buydu.

Bu gece Randa'nın sağına, her zamanki yerine oturmuştu. Yeşil ipek elbiseyi giymişti ve elbisenin kolları bileğe doğru iyice genişliyordu, eğer dikkat etmese tabağın içine girecekti. Bu elbise en azından göğsünün büyük kısmını kapatıyordu.

Hepsini değil. Helda'ya gardırobunu düzmesi için direktifler verirken onu hiç dinlememiş olmalıydı.

Giddon, onun soluna oturmuştu. Sağına ise, uygun bir bekleme olduğunu zannettiği, yaşlı olmayan ama Giddon kadar gırtlak de olmayan, patlak gözleri ve yayvan ağızla kurbagaya benzeyen küçük bir adam oturmuştu. Adı Davit'di ve kuzeydoğu Middlungs'ın Nander ve Estill sınırına yakın bir bölgede sınırlorduydu.

Muhabeti kötü sayılmazdı, toprakları, çiftlikleri, köyleri hakkında konuşmayı seviyordu ve Katsa da bu konulardan sorularak vakit geçiriyordu. Başlangıçta sandalyesinin uzak köşesine oturmuştu ve konuşurlarken Katsa'nın omzuna kulaklarına ve saçlarına bakmayı tercih ediyor, yüzüne ise hiç bakmıyordu. Ama yemek ilerleyip Katsa'nın onu ısırmadığını fark edince sakinleşti, sandalyenin tamamına yayıldı ve daha kolay konuşur hale geldiler. Katsa, bu Kuzeyli Lord Davit'in iyi bir yemek arkadaşı olduğunu düşünmüştü. Bu adamla konuşmak kafa derisine batan tokalara dayanmayı daha kolay kılıyordu.

Her ne kadar orada olmamasını istese de Lienid'li prens de aklını karıştırıyordu. Ona göre odanın öteki ucunda oturuyordu ve ona bakmasa bile sürekli göz ucuyla onu yokluyordu. Gözü sanki her an Katsa'nın üzerinde gibiydi. Onun orada olmadığını düşünüp onu yok sayan diğer konukların tersine oldukça cesurdu. Onu ilginç kılan gözlerinin bu denli garip olması değildi yalnızca. Katsa'nın gözlerine gözlerini dikmekten korkmasıydı. Prens ona bakmadığı bir zaman ona bakmıştı. Adam onu yakalamak için gözlerini çevirdi. Davit, Lienid'linin derin bakışlarından gözlerini ayırıp da ne söylediğini duyana kadar Katsa'ya sorduğu soruyu iki kere tekrarlamıştı.

Bu gözlerle en yakın zamanda yüzleşmesi gerektiğini düşünmüştü. Konuşmaları gerekiyordu ve onunla ne yapacağına karar vermeliydi.

Eğer Randa'nın ona Katsa'nın odasını önermeyeceğini söylesen Lord Davit'in daha az gergin olacağını düşünmüştü.

"Lord Davit," dedi, "eşiniz var mı?"

Başını salladı. "Ne yazık ki tek eksikim bu, Leydim."

Katsa tabağındaki geyik etine ve havuçlara bakıyordu. "Dayım benim yüzümden büyük hayal kırıklığı yaşıyor çünkü ben evlenmeye hiç niyetli değilim."

Lord Davit bir an dondu ve sonra konuştu. "Bu durumun yalnızca dayınızı hayal kırıklığına uğrattığı konusunda şüpheliyim."

Katsa onun benekli suratını düşünmüş ve kendini gülmekten alamamıştı. "Lord Davit," dedi, "siz muhteşem bir certilmensiniz."

Lord gülümsedi. "Bunu kastetmediğimi düşündünüz Leydim ama kastetmiştim." Sonra eğildi ve kafasını ona doğru uzattı. "Leydim," diye fısıldadı, "Konsey'le konuşmak istiyorum."

Yemekteki misafirlerin sesi oldukça canlıydı ama yine de onu oldukça rahat duymuştu. Yemeğine odaklanmış gibi görünüyordu. Çorbasından bir yudum aldı. "Arkana yaslan," dedi. "Yalnızca konuşuyormuşuz gibi davran. Fısıldama, bu dikkat çeker," dedi.

Lord geri yaslandı. Servis yapan kıza parmakla işaret yaptı ve daha fazla şarap aldı. Geyik etinden birkaç parça daha yedi ve tekrar Katsa'ya döndü.

"Havalar bu sene yaşlı babama gayet iyi davrandı, Leydim," dedi. "Ateşler içinde yanıyordu ama kuzeydoğu oldukça serindi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Katsa. "Bu bir bilgi mi yoksa talep mi?"

Lord ağız havuçlarla dolu biçimde cevap verdi: "Bilgi."

Bir başka dilim daha götürdü ağızına. "Onunla ilgilenmek gittikçe daha zor oluyor, Leydim."

"Nedenmiş o?"

"Yaşlılar rahatsızlıklara yatkındır. Bizim görevimiz de onları konforlu kılmak," dedi, "ve de güvende."

Katsa kafasını salladı. "Doğru söz, gerçekten." Sakin görünmeye çalışıyordu ama heyecandan aklında kırk tilki dolayıyordu. Eğer Lienid'li büyükbabanın kaçırılmasıyla ilgili bilgisi varsa hepsi bunu duymak isterdi. Ağır masa örtüsünün altına elini uzatıp Giddon'un dizine koydu. Giddon o tarafa dönmeden yavaşça ona doğru yaslandı.

"Siz oldukça bilgili bir adamsınız, Lord Davit," dedi Lord'a ya da daha ziyade tabağına, böylece Giddon da onu duyabilecekti. "Umarım sarayda kaldığınız sürece konuşmaya daha çok fırsat bulabiliriz."

"Teşekkürler, Leydim," dedi Lord Davit, "ben de öyle ümit ediyorum."

Giddon bunu yayacaktı. Bu gece Katsa'nın odasında buluşacaklardı çünkü orası oldukça izbedeydi ve hizmetçiler oraya asla girmezlerdi. Yapabilirse, önce Raffin'e ulaşmaya çalışacaktı. Büyükbaba Tealiff'i ziyaret etmek istiyordu. Hâlâ uyuyor olsa bile ne halde olduğunu görmesi iyi olurdu.

Katsa, Kral'ın onun ismini söylediğini duymuş ve omuzlarının tutulduğunu hissetmişti. Ona bakmadı çünkü onunla karşılıklı konuşmaya girmek istemiyordu. Sözcüklerini tam olarak anlayamıyordu ama muhtemelen konuklara onun yaptığı

bir şeyleri anlatıyordu. Kahkahası tüm mermer duvarlı salon boyunca yayıldı. Katsa aslan suratını düzeltmeye uğraşıyordu.

Lienid Prensi onu izliyordu. Bunu da hissedebiliyordu. Boyununu saran ateş tüm beynini kaplamaya başlamıştı. "Leydim," dedi Lord Davit. "İyi misiniz? Kızarmış gibisiniz."

Ardından Giddon döndü ve yüzü endişe dolu gibiydi. Katsa'yı kolundan yakaladı. "Hasta mısın sen?"

Onu geri itti. "Ben asla hastalanmam," diye mırıldandı ve aniden salonu terk etmesi gerektiğini anladı. İnsanların gürültüsünden, dayısının kahkahasından, Giddon'un artan kaygısından ve Lienid'linin bakışlarından kaçıp kurtulmalıydı. Dışarı çıkıp Raffin'i bulmalıydı ya da yalnız başına kalmalıydı. Tek kalmalıydı yoksa kendini kontrol edemeyecek ve istemediği şeyler olacaktı.

Ayağa kalktı, Giddon ve Lord Davit de onunla birlikte kalktılar. Odanın diğer köşesindeki Lienid'li Prens de ayağa kalkmıştı. Tek tek odadaki herkes ayağa kalktı. Oda birdenbire sessizliğe gömüldü. Herkes ona bakıyordu.

"Ne oldu Katsa?" diye sordu Giddon kolundan yakalarken. Odadaki herkesin önünde rezil olmaması için Katsa tutmasına izin vermişti ama eli kızgın bir demir gibiydi ve Katsa'nın kolunu dağlıyor gibiydi.

"Bir şey yok," dedi Katsa, "üzgünüm." Odada halen oturuyor olan tek kişiye, Kral'a doğru döndü, "Bağışlayın beni Yüce Kralım," dedi. "Her şey yolunda. Lütfen oturun." Elini masaların etrafında gezdirdi. "Lütfen."

Yavaş yavaş yerlerine oturdular ve uğultu tekrar yükselmeye başladı. Kral'ın kahkahası yine ortalığı çınlatıyordu ve şundan emindi ki ona gülüyordu. Katsa, Lord Davit'e dönerek, "Lütfen bağışlayın beni, Lordum," dedi.

Hâlâ kolunu tutan Giddon'a döndü ve "ben çıkıyorum Giddon. Dışarıda yürümek istiyorum," dedi.

"Seninle geliyorum," dedi. Toparlanmaya başlıyordu ki Katsa'nın ona oturmasını söyleyen bakışlarıyla karşılaşınca geri oturdu. "Çok güzel Katsa, ne istiyorsan yapı!"

Sesinde bir gariplik vardı. Muhtemelen biraz kaba davranmıştı ama şimdi bunu umursayacak durumda değildi. Tek sorunu şimdi dayısının sesini duymayacağı bir yere gitme isteği idi. Arkasını döndü, Lienid'liyle göz göze gelmemeye özen göstererek yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Kapıdan çıktıktan sonra koşmaya başladı.

Koridorlarda koşarak ilerliyordu. Köşelerden dönerken, onun koşarak geldiğini gören hizmetçiler sırtlarını duvara verirken bile bir an olsun yavaşlamıyordu. Sonunda kendini avlunun karanlığına atmayı başarmıştı.

Saçındaki tokalardan kurtulurken mermer zemini geçti. Bir yandan iç geçiriyor, bir yandan da bukleleri omzuna düştükçe kafası rahatlıyordu. Saç tokaları, elbisesi ve ayağını sıkan ayakkabılar yüzündendi. Kafasını acıtıyor, kazık yutmuş gibi oturmasına neden oluyor ve hele şu aptal küpeler, boynunun arkasını bile rahatsız ediyordu. Bu nedenle dayısının yemeğinde bir saniye bile daha fazla kalamazdı. Küpelerini çıkarıp dayısının çeşmesine doğru fırlattı. Kimin bulacağı umurunda bile değildi.

Ama bu iyi değildi, çünkü insanlar bunu konuşmaya başlayacaklardı. Tüm saray küpeleri çeşmeye atmasının ne anlama geldiği konusunda spekülasyona başlayacaktı.

Katsa ayakkabılarını çıkardı, eteğini sıyırdı ve parmaklarının arasından geçip bileklerine kadar çıkan soğuk suya rağmen çeşmenin küçük havuzuna girdi. O ayakkabılardan sonra bu gayet iyi gelmişti. Bu akşam onları tekrar giymemeliydi. Soğ

suyun içinde parlayan küpeleri buldu. Onları eteğinde kuruladı, korsesinin içine attı ve ayaklarını rahatlatan serinliğin, avludan geçip giden taze havanın ve gecenin sessizliğinin ortasında, fıskiye'nin içinde öylece dikilip duruyordu ki arkasından gelen bir ses, Kral Randa çeşmesinde çıplak ayak ve dağınık saçlarla o halde dikilmesinin sarayda ne kadar dedikodu çıkarabileceğinin farkına varmasını sağladı. Onun deli olduğunu düşünebilirlerdi.

Belki de öyleydi.

Raffin'in çalışma odasından ışık geliyordu ama şimdilik aradığı o değildi. Oturup konuşmak istemiyordu. Hareket etmek istiyordu. Hareket, kafa karışıklığına iyi gelirdi.

Fıskiye'den aşağı indi ve ayakkabıları bileğine bağladı. Koşmaya başladı.

Okçuluk alanı ıssızdı ve malzeme odasının hemen dışında asılı duran tek meşalenin haricinde karanlıktı. Katsa arka taraftaki meşaleleri de yaktı, böylece ön tarafa geldiğinde insan biçimli çuvallar parlak ışığın önünde gayet net görünür hale geleceklerdi. Malzemelerin içinden rastgele bir avuç ok aldı ve aralarından renkli olup da sonrasında kolay bulabileceklerini seçti. Sonra hedeflerinin dizlerine ardı ardına ok attı. Sonra uyluklarına, sonra kollarına, sonra omuzlarına, ta ki sadağını boşaltmaya kadar. Bu yayla, gece vakti bir adamı zararsız hale getirebilirdi, burası yeterince açıktı. Elindekini başka bir yayla değiştirdi. Okları hedeflerden çıkardı ve tekrar başladı.

Yemekteki sebepsiz gerginliği kaybolmuştu. Randa onunla konuşmamıştı, ona bakmamıştı bile, yalnızca adını telaffuz etmişti. Sanki kendi Yeteneğiymiş gibi onunla böbürlenmeyi seviyordu. Sanki kendisi okçuymuş da Katsa okmuş gibi onu hedefe yolladığını düşünüyordu. Hayır, ok değil, tam karşılamıyor. Köpek. Randa'ya göre Katsa vahşi bir köpekti ve onu Randa evcilleştirip eğitmişti. Onu düşmanlarıyla karşılaşması gerektiğinde kafesinden çıkarıp saldırtıyor ya da dostlarını getirmek için süsleyip püsleyip yanına oturtuyordu.

Katsa artan hızının ve dikkatinin farkında değildi ama o denli seri hale gelmişti ki daha attığı ok saplanacağı yere varmadan diğer oku sadaktan alıp yaya yerleştirmiş oluyordu. Uğraşına kendisini öyle bir kaptırmıştı ki arkasındaki varlığı fark edinceye kadar nasıl görüldüğünün bilincinde bile değildi.

O bir vahşiydi. Bu kadar kötü yapılmış bir yayla bile hızına, isabetine bakmak yeterliydi. Randa'nın ona neden böyle davrandığını anlamak zor değildi.

Arkasındakinin Lienid'li olduğunu biliyordu. Umursamadı. Ama hareketlerini yavaşlattı ve uyluklarına ve bacaklarına nişan almaya başladı. Ayaklarının ne kadar kirli olduğunu farkına vardı ve yalın ayak olduğunu da hatırladı. Ayrıca, saçları dağılmış ve omuzlarına dökülmüştü, ayakkabıları malzeme odasının olduğu tarafa öylesine fırlatılmıştı. Fark etmiş olmalıydı. O gözlerin fark ettiği daha neler var acaba, diye merak etti. Eh, o da o aptal ayakkabıları giymek istemezdi ya da o canını yakan saçma tokaları takmak istemezdi. Belki de isterdi. Kulağındaki ve parmaklarındaki mücevherleri pek umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bu tarz insanlar olmalılar, Lienid'liler.

"Okla öldürebilir misin? Yoksa yalnızca yaralıyor musun?"

Murgon'un avlusunda duyduğu sesi hatırlamıştı ve yine o zamanki gibi alaycıydı. Ona dönmedi. Sadaktan iki tane ok aldı ve ikisini birlikte yaya yerleştirip fırlattı. Biri hedefin kafasına diğeri ise göğsüne saplandı. Gayet sesli saplanan oklar zayıf meşale ışığında parlıyorlardı.

"Seninle ok atma konusunda yarışma hatasına düşmeyeceğim."

Sesinde alay vardı. Katsa onu arkasında tutmaya devam ederek bir başka ok almak için uzandı. "Son karşılaşmamızda bu kadar kolay vazgeçmemiştin," dedi Katsa.

"Ah, öyle çünkü senin dövüş kabiliyetin bende de var. Ok ve yaydaki maharetin ise yok."

Katsa kendine engel olamıyor, bu adamı ilginç buluyordu. Gözlerini ona doğru çevirdi, yüzü karanlıktaydı. "Gerçekten mi?"

"Yeteneğim göğüs göğüse dövüşte geçerli," dedi, "ya da kılıçla. Ok konusunda pek yok."

Okçuların malzeme masası olarak kullandıkları düz taş zemine dayandı. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Onun görüşüne alışmaya başlıyordu, bu tembel duruşa, sanki her an uykuya dalacakmış gibi duruşuna, ama Katsa buna aldanmıyordu. Eğer ona karşı bir hamlede bulunacak olursa anında cevabını alacağını biliyordu.

"Öyleyse avantajlı durumda olmak için rakibinle boğuşman gerekiyor," dedi.

Kafa salladı. "Oklardan kaçmak için Yeteneksiz birinden daha hızlı davranabilirim. Ama kendi saldırımda, becerim ancak amacım kadar iyi olabilir."

"Himm." Katsa inanmıştı. Yetenekler böyle farklılaşabiliyordu, iki kişide aynı biçimde olmuyordu.

"Bıçağı da ok gibi iyi kullanabiliyor musun?"

"Evet."

"Sen yenilmezsin, Leydi Katsa." Sesindeki alayı yine fark etmişti. Bir an düşündü ve sonra dönüp hedeflerine doğru yürümeye başladı. "Öldürdüğün" hedefin önünde durdu ve uyluklarındaki, göğsündeki ve kafasındaki okları çıkarttı.

Büyükbabasını arıyordu ve Katsa onun aradığı şeye sahipti. Ama yine de bu adam ona güvenli gelmiyordu. Yeterince güvenilir değildi.

Bir hediyet denilmesine geçip okları çıkarıyordu. Onu seyre diyordu, bunu biliyordu ve onun kendini seyre ettiğini biliyor olmak Katsa'yı aların yan tarafına, yanan meşaleleri tek tek söndürmeye götürmüştü. Sen meşaleyi de söndürünce karanlıkta kalırmıştı ve Katsa artık görünmez olduğunu biliyordu.

Tekrar ona doğru döndü ve o fark etmeden malzeme odasından gelen zayıf ıslıkla onu incelemeyi düşündü. Ama o elleri göğsünde ona bakıyordu. Onu göremezdi, bu imkânsızdı... Ama gözlerini direkt ona dikmişti ve bu bakış sanki Katsa'nın ona baktığını biliyormuş gibiydi ki bu mümkün değildi.

Alan boyunca yürüdü ve ıslığa çıktı, Lienid'inin gözlerinin dağ değişmiş gibiydi. Katsa'ya hafifçe gülümsedi. Meşalenin ışığı altın ve gümüş gözlerinde parlıyordu. Bir kedinin ya da bir çeyit gece yarıtlarının gözlerine benziyorlardı.

"Yeteneğin sana gece görüşü sağlıyor mu?" diye sordu.

Güldü. "Güç bela. Neden sordun?"

Cevap vermedi. Bir süre birbirlerine baktılar. Yanma hissi tekrar gelmiş, boynuna kadar yükselmişti ve ayrıca rahatsız hissediyordu kendini. Gözlerine bakmaktan çekinen insanlar uzak durmuştu hep. Ama bu onu bakmayarak değil, tersine bakarak rahatsız ediyordu. Bana izin vermeyecekti.

"Odama dönüyorum," dedi.

Lienid'li doğruldu. "Leydim, sana sormam gerekenler var."

Er ya da geç bu konuşmanın yapılacağını biliyordu ve karanlıkta, gözleri onu rahatsız etmiyorken yapmayı tercih edendi. Katsa sadağı boynunda çıkarıp taş masanın üzerine koydu. Yayı da onun yanına bıraktı. "Devam et," dedi.

Tekrar kayaya yaslandı. "Kral Murgon'dan ne çaldın Leydim," dedi, "dört gece önce?"

"Kral Murgon'un kendisinin çalmadığı bir şey değildi."

"Aa? Senden mi çalmıştı?"

"Evet, benden veya bir arkadaşımın."

"Gerçekten mi?" Kollarını tekrar kavuşturduğu ve tek kaşını havaya kaldırdığı görünüyordu zayıf meşale ışığında. "Bu arkadaşın kendisinin böyle adlandırıldığını duyunca şaşırarak mı merak ediyorsun."

"Neden şaşırırsın? Neden kendisini bir düşman olarak görürsün ki?"

"Ah," dedi, "ama öyle. Midd'lun's'ların ne dostları ne de düşmanları olduğunu düşünmüştüm. Kral Randa'nın etliye sütüye karışmadığını zannediyordum."

"Yanıldığını varsayıyorum."

"Hayır, yanılmıyorum."

Ona bakıyordu ve Katsa karanlığa onun gözlerini sakladığı için şükrediyordu. "Neden burada olduğumu biliyor musunuz Leydim?"

"Lienid Kralı'nın oğlu olduğun söylendi bana," dedi. "Kaybolan büyükbabanı aradığın söylendi. Neden Randa Sarayına geldiğini bilmiyorum. Randa'nın büyükbabanı kaçırdığını sanıyorum."

Bir süre Katsa'yı inceledi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Katsa onu kandıramadığını biliyordu. Sorun değildi. Ne biliyorsa bilin, Katsa'nın onu doğrulamaya hiç niyeti yoktu.

"Kral Murgon benim soygunda rol aldığımdan emin," dedi. "Benim neyin çalındığını bildiğimden gayet emin."

"Ve bu doğal," dedi Katsa. "Muhafızlar, Yetenekli bir savaşçı öldüler ve sen tam da Yetenekli bir savaşçıydın."

"Hayır, Murgon benim Yetenekli olduğum için soygunda yer aldığıma inanmadı. Böyle düşünüyor çünkü ben Lienid'liyim. Bunu açıklayabilir misin?"

Elbette bu sırtan Lienid'liye herhangi bir cevap vermeye bilirdi. Gömleğini iliklemiş olduğunu fark etti. "Gömleğinin yakasını devlet yemekleri için kapattığını görüyorum," dedi ve derken kendisini duyabiliyordu ama böyle saçma bir yorumun nereden çıktığını bilmiyordu.

Dudakları seğiriyordu ve sözcükleri, konuştuğunda gülüşünü gizleyemiyordu. "Gömleğimle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum, Leydim."

Katsa'nın yüzünü ateş basmıştı ve Lienid'li gayet can sıkıcıydı. Bu absürttü ve buna bir son verecekti. "Artık odama çıkıyorum," dedi ve ayrılmak üzere döndü. Bir anda Lienid'li onun önüne fırladı ve yolunu kesti.

"Büyükbabam sizde," dedi.

Katsa onun etrafından dolaşmayı denedi. "Odama çıkıyorum."

Tekrar yolunu kesti ve bu kez uyarı amaçlı kolunu kaldırmıştı.

Eh, bu kez Katsa'nın anlayabileceği bir şekilde iletişim kurmuşlardı. "Odama çıkıyorum," dedi, "ve eğer bunu yapmak için seni çiğnemem gerekiyorsa, yaparım."

"Gitmene izin vermiyorum," dedi, "ta ki büyükbabamın nerede olduğunu söyleyene kadar."

Onu geçmek için tekrar hamle yaptı, Lienid'li onu engellemek üzere karşılık verdi ve Katsa onun suratına doğru yumruğunu savurdu. Bu yalnızca bir hileydi ve adam onun hamlesine karşılık eğilecek olduğunda Katsa diziyile onun boğazına vuracaktı ama Lienid'li döndü böylece yumruğu boşa gitmiş oldu ve tam bu anda midesine bir yumruk geldi. Yumruğun gelmesine izin

verdi ki ne kadar sert olduğunu görmek istiyordu ama bunu yapmamış olmayı diledi. Bu adam, ona oldukça sert vuran Kral'ın askerlerinden biri değildi, en az on tanesinin aynı anda vurması gibiydi. Bununla gerçek bir kavgaya tutuşulabilirdi. Bu gerçekten dövüşebiliyordu ve Katsa da istediğini ona verecekti.

Zıpladı ve göğsüne tekme attı. Adam yere düştü ve Katsa kendini üzerine atıp suratına bir, iki, üç kere yumruk attı ve adam onu üzerinden atmadan önce yan tarafına diziyile vurdu. Tekrar onun üzerine çıkmıştı ve vahşi bir kedi gibiydi ama onun kollarını tutmaya çalıştığı anda adam onu geriye itti ve vücudunu da kullanarak yere yapıştırdı. Katsa ayaklarını kırarak onu ileri doğru fırlattı, sonuçta ikisi de tekrar ayakta kaldılar. Çömeliyor, dönüyor, birbirlerine yumruk ve tekmelemlerle vuruyorlardı. Adamın midesine vuruyor, aynı anda göğsüne yumruk yiyor ve aynı anda ikisi tekrar yeri boyluyordu.

Katsa rakibinin güldüğünü fark ettiğinde ne kadar zamandır kapıştıklarını bilmiyordu. Onun eğlendiğini anlamıştı, açık biçimde görülüyordu. Daha önce hiç böyle dövüşmemişti, böyle bir rakibi olmamıştı. Katsa ondan, özellikle o saldırırken daha hızlıydı ama o daha güçlüydü ve sanki Katsa'nın tüm darbelerini ve dönüşlerini önceden seziyordu. Katsa daha önce bu kadar sağlam savunma yapan bir dövüşçü duymamıştı bile. Çocukluğundan beri denemediği hareketleri deniyordu, kullanmak için fırsatının olmasını hayal ettiği yumrukları kullanıyordu. Oynuyorlardı. Bu bir oyundu. Adam, Katsa'nın arkasına geçmiş, kollarını arkasında birleştirmişti ve Katsa'yı saçlarından tutup kafasını çamura soktuğunda kendisinin de güldüğünü fark etti.

"Teslim ol," dedi adam.

"Asla." Ayaklarını yukarı doğru kaldırdı ve pençesinden kurtulmak için kolunu çevirdi. Yüzüne doğru dirsek savurdu ve

adam dizden kurtulmak için geri çekildiğinde, Katsa onu üzerinden attı ve Lienid'li tekrar yere yapıştı. Katsa, biraz önce ona yapıldığı gibi kolunu kıvırdı ve suratını pislige gömdü. Dizini sırtına bastırıyordu.

"Sen teslim ol," dedi, "çünkü dayak yiyorsun."

"Dayak yemediğimi biliyorsun. Beni dövebilmek için kollarımı ve bacaklarımı kırman gerek."

"Tamam, o zaman," dedi Katsa, "madem teslim olmuyorsun!" Ama sesinde mutluluk vardı ve Lienid'li de gülüyordu.

"Katsa," dedi, "Leydi Katsa. Tek şartla teslim olurum."

"Şart mı?"

"Lütfen," dedi. "Lütfen büyükbabama ne olduğunu söyle."

Sesinde gülümsemesinin yanı sıra bir şey daha vardı ve bu Katsa'nın boğazını düğümlemişti. Katsa'nın büyükbabası yoktu. Ama belki bu büyükbabanın Prens için taşıdığı anlam Oll'un... ya da Helda ve Raffin'in kendisi için taşıdığı anlam gibiydi.

"Katsa," dedi pislighin içinden, "benim sana yaptığım gibi bana inanman için sana yalvarıyorum."

Onu bir süre daha tuttukten sonra kollarını bıraktı. Lienid'linin üstünden yana kaydı ve yanına, pislighin içine oturdu. Çenesini avucunun içine almış onu düşünüyordu.

"Neden bana güveniyorsun?" dedi. "Seni Murgon'un avlusunda öylece yatarken bıraktığım halde."

Adam döndü ve oturdu, sızlanıyordu. Kendi omuzlarına masaj yaptı. "Çünkü uyanabildim. Beni öldürebilirdin ama yapmadın." Elmacık kemigine dokundu ve irkildi. "Yüzün kanyor." Katsa'nın yarasına doğru tekrar hamle yaptı ama Katsa, onun elini uzaklaştırıp ayağa kalktı.

"Sorun değil," dedi. "Gel benimle, Prens Yeşeren."

Ayağa kalktı. "Po."

"Po mu?"

"Adım. Po."

Lienid'li kollarını sallayıp omuzlarını çevirirken onu seyretti. Bir tarafa bastırınca inledi. Gözü şişiyor ve kararıyordu ama karanlıkta emin olmak zordu. Gömleğinin kolu yırtılmıştı ve baştan ayağa kirlenmişti. Katsa kendisinin de aynı şekilde görüldüğünden emindi... Hatta berbat durumdaki saçları ve çıplak ayaklarıyla daha beterd. Ama bu onu yalnızca güldürdü.

"Gel benimle Po," dedi, "seni büyükbabama götüreceğim."

Raffin'in çalışma odasına girdiklerinde, mavi kafası içinden köpüklerin çıktığı bir deney kabına gömülmüş gibiydi. Kolunun yanında duran bir bitki dalından yaprak kopartıp kabın içine atıyordu. Ne olduğunu izliyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Katsa boğazını temizledi. Raffin onlara baktı ve gözlerini kırıştırdı.

"Birbirinizi tanımaya başladığınızı düşünmüştüm," dedi Raffin. "Beraber geldiğinize göre dostça bir kavga olmalı."

"Yalnız mısın?" diye sordu Katsa.

"Evet, Bann'i saymazsak elbette öyleyim."

"Prens'e büyükbabasından bahsettim."

Raffin bakışlarını Katsa'dan Po'ya kaydırdı sonra tekrar Katsa'ya döndü. Kaşlarını kaldırmıştı.

"Güvenilir birisi," dedi Katsa. "Sana danışmadığım için üzgünüm, Raff."

"Kat," dedi Raffin, "eğer yüzünü yaraladıktan ve..." Kıyafetlerine bir göz attı. "Seni çamurun içinde yuvarladıktan sonra güvenilir olduğunu düşünüyorsan sana inanırım."

Katsa gülümsedi. "Onu görelim mi?"

"Görebilirsiniz," dedi Raffin. "Ayrıca iyi haberlerim de var. Uyandı."

Randa'nın kalesinde onlarca gizli geçit vardı ve bunlar nesiller önce ilk yapıldığından beri oradaydılar. O kadar çok vardı ki bunlardan, Randa bile hepsini bilmiyordu, aslında hiç kimse bilmiyordu. Raffin bile iki odayı birleştiren geçitleri çocuklu merakına rağmen tam olarak öğrenememişti. Katsa ve Raffin çocukken, küçük sevimli Katsa'yı görünce insanların kaçacaklarını bildikleri için Katsa'nın muhafızlığı ve Raffin'in öğrenme arzusuyla birçok araştırma yapmışlardı. Raffin ve Katsa kendi kaldıkları yerleri bu geçitlere göre seçmişlerdi, çünkü ikisinin odası birbirine bağlıydı ve ayrıca Raffin'in odasından bilim kütüphanesine geçiş vardı.

Bazı geçitler gizliyken, bazıları tüm saray efradı tarafından bilinirdi. Raffin'in çalışma odasındaki gizliydi. İçerideki bir depodan açılan küçük bir hücreden çıkan merdivenlerle ulaşılan sarayın iki katı arasındaki küçük bir odaydı. Penceresiz, karanlık, küf kokulu bir odaydı ama sarayda hiç kimsenin bulamayacağından emin oldukları tek yer burasıydı. Ayrıca Raffin ve Bann çoğunlukla yakınında olabileceklerdi.

Bann, Raffin'in eski bir dostuydu ve kütüphanede çalışıyordu. Bir gün Raffin onunla karşılaşmış ve iki çocuk saatler boyunca şifalı otlar, ilaçlar ve bir bitkinin kökünü bir çiçeğin poleniyle karıştırınca ne olacağına dair konuşmuşlardı. Katsa Middlungs'ta bunları konuşmayı ilginç bulabilecek bir kişinin daha olduğunu öğrendiğinde oldukça şaşırmış ve Raffin'in sıkacak bir başkasını bulmasına sevinmişti. Kısa süre sonra Raffin, özel bir deney için

Bann'in yardımını istemiş ve o andan sonra Bann'i kendisine bağlamıştı. Bann, Raffin'in her konuda yardımcısı olmuştuktu artık.

Raffin, Katsa ve Po'yu elinde bir meşaleyle deponun arkasındaki kısıma geçirmişti. Gizli bölmeye çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar.

"Herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordu Katsa.

"Hiçbir şey," dedi Raffin, "onu kaçıran gözlerini bağladıklarının haricinde tabii. Hâlâ çok güçsüz. Fazla hatırlayabilecek gibi durmuyor."

"Onu kimin kaçırdığını biliyor musunuz?" diye sordu Po, "Murgon olabilir mi?"

"Sanmıyoruz," dedi Katsa, "ama emin olduğumuz bir şey var ki Randa değil."

Merdivenler bir kapının önünde sona erdi. Sonra küçük odaya doluştular. Bann, dar yatağın yanındaki bir masada, arkasından gelen zayıf ışığın altında bir şeyler okuyordu. Prens Tealiff sırtüstü uzanmıştı, gözleri kapalıydı ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Odaya girmelerinin ardından Bann ayağa fırladı. Po'nun ileri doğru hamle yapmasına şaşırılmamıştı, tersine ona yer göstermek için kenara çekildi. Po, sandalyeye oturdu, büyükbaşına doğru eğilip uyuyan suratına baktı. Ama yalnızca baktı, dokunmadı. Sonra alnını adamın ellerine dayadı, yavaşça soluk alıp veriyordu.

Katsa, özel bir anı taciz ettiklerini hissetmişti. Po tekrar düzelinceye kadar gözlerini yere dikmişti.

"Yüzünüz morarıyor, Prens Yeşeren," dedi Raffin. "Gözünüz mosmor olacak gibi."

"Po," dedi. "Bana Po, diyebilirsiniz."

"Po. Sana mahzenden biraz buz getirelim. Gel Bann, savaşçılarımız için biraz cephane hazırlayalım."

Raffin ve Bann kapıdan sıvışıp gittiler. Katsa ve Po yaşlı adama döndüklerinde adamın gözleri açıktı.

"Büyükbaba!" dedi Po.

"Po?" Kendisini konuşmaya zorladığı için sesi kulak tırmalıyordu. "Po." Boğazını temizlemek için savaş veriyordu ve bir süre durdu, belli ki çok yorulmuştu. "Yüce denizler adına, oğul. Seni gördüğüme şaşımamalıyım sanırım."

"Senin izini sürüyordum büyükbaba," dedi Po.

"Lambayı yaklaştır evlat," dedi Tealiff. "Lienid adına, ne yaptın yüzüne?"

"Bir şey yok büyükbaba. Yalnızca kavga ediyordum."

"Neyle, kurt sürüsüyle mi?"

"Leydi Katsa'yla," dedi Po. Yüzünü yatağın ayakucunda dikilen Katsa'ya döndü. "Merak etme büyükbaba, arkadaşça bir boğuşmaydı."

Tealiff homurdanıyordu. "Arkadaşça bir boğuşma. Ondan daha beter halde görünüyorsun, Po."

Po gülmeye başladı. Lienid'li bu prens çok gülüyordu. "Dengimi buldum, büyükbaba."

"O senin denginden daha fazla," dedi Tealiff, "buraya gel çocuk," dedi Katsa'ya. "İşığa gel."

Katsa yatağın diğer tarafına geçip yanında durdu. Tealiff ona doğru döndü ve Katsa birden kıyafetlerinin pis, yüzünün kanlı, saçlarının dağınık olduğunu hatırladı. Bu yaşlı adama rezil görünüyor olmalıydı.

"Canım," dedi, "sanırım hayatımı kurtardın."

"Lordum," dedi Katsa, "eğer bunu yapan birisi varsa, size verdiği ilaçlarla kuzenim Raffin'dir."

"Evet, Raffin iyi bir çocuk," dedi Katsa'nın elini okşuyordu. "Ama ne yaptığınızı biliyorum, sen ve diğerlerinin. Neden olduğunu anlamasam da hayatımı kurtardınız. Bir Lienid'inin daha önce size böyle bir iyilik yaptığından şüpheliyim."

"Daha önce hiç Lienid'li biriyle karşılaşmamıştım," dedi Katsa. "sizden önce, Lordum. Ama siz oldukça naziksinsiz."

Gözlerini kapatmıştı. Yastığa gömülmüş gibiydi. Güçlükle nefes alıp veriyordu.

"İşte böyle uykuya dalgıyor," dedi Raffin kapının ağzından. "Gücünü tekrar toplayacak ama dinlenmesi gerek." Kumaşa sarılı bir şey taşıyordu ve onu Po'ya uzattı. "Buz, gözüne tut. Dudağını da patlatmış sanki. Başka neresi acıyor."

"Her tarafım," dedi Po. "Sanki at sürüsünün altında kalmış gibiyim."

"Dürüst ol Katsa," dedi Raffin. "Onu öldürmeye mi çalışıyordun?"

"Eğer onu öldürmeye çalışsaydım, ölmüş olurdu," dedi Katsa ve Po gülmeye başladı. "Gülemezdi," diye ekledi, "eğer o kadar kötü olsaydı..."

O kadar kötü değildi ya da en azından Raffin'in muayenesine bakılırsa kırık kemiği veya iyileşmeyecek bir yarası yoktu. Ardından Raffin, Katsa'ya döndü. Çenesine kadar uzanan sıyrığı inceledi, yüzündeki kanı ve kiri temizledi.

"Sıyrık o kadar derin değil," dedi. "Başka bir ağrı, sızı?"

"Hiç," dedi. "Bu çizigi bile hissetmiyorum."

"Sanırım bu elbiseyi ıskartaya çıkarman gerekecek," dedi. "Helda seni fena haşlayacak."

"Evet, elbise yüzünden mahvolacağım."

Raffin gülümsedi. Katsa'nın kollarını kaldırdı ve onun etrafında dönmesini sağlayacak şekilde çevirirken baştan ayağa süzdü. Güliyordu.

"Bu kadar komik olan ne olabilir," dedi Katsa, "mavi saçlı bir prens için?"

"Gerçekten kavgaya etmiş gibisin," dedi, "yaşamında ilk defa."

Katsa'nın beş odası vardı. Yatak odası, Katsa bu konuda kafasını yormak istemediği için Helda'nın seçtiği siyah perdeler ve duvar örtüleriyle dekore edilmişti. Banyosu beyaz mermerle kaplı, büyük, soğuk ve kullanışlıydı. Yemek odasının pencereleri avluya bakıyordu ve bazen Raffin veya Helda'yla ya da onu delirtmediğinde Giddon'la yemek yediği küçük bir yemek masası vardı. Oturma odası yine Helda'nın seçtiği yumuşak sandalye ve minderlerle doluydu. Oturma odasını kullanmıyordu.

Beşinci oda ise çalışma odasıydı ama en son ne zaman örgü ve tığ işi yaptığını ya da lanet bir çorap işlediğini hatırlamıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse en son ne zaman bir kadın çorabı giydiğini bile hatırlamıyordu. Çalışma odasını kılıçları, hançerleri, bıçakları, yayları ve duvara astığı materyallerden oluşan silahları için depo olarak kullanıyordu. Odayı mükemmel kare bir masayla tamamlamıştı ve Konsey'in toplantıları burada yapılıyordu artık.

Katsa bugün ikinci kez banyo yapıyordu ve ıslak saçlarını arkadan toplamıştı. Elbisesini yatak odasındaki şömineye atmış ve yanısını büyük bir keyifle izlemişti. Konsey toplantısı boyunca gözcülük yapacak olan çocuk gelmişti. Katsa çalışma

odasına girip bıçak ve yayların arasındaki duvarda asılı olan meşaleleri yaktı.

Raffin ve Po toplantıya ilk gelenlerdi. Po'nun saçları da banyo yaptığı için nemliydi. Gözünün, altın gözünün etrafı iyice morarmış ve bakışı daha önce hiç olmadığı kadar gösterişli bir hal almıştı. Elleri cebinde, sallana sallana masaya yaklaşıyordu. Gözleri Katsa'nın silah koleksiyonuna bakarken parlıyordu. Po, yeni bir gömlek giymişti; yakası açıktı ve kollarını dirseğe kadar kıvrırmıştı. Ön kolu da yüzü gibi esmerdi. Katsa, neden fark ettiğini bilmiyordu. Kendini surat asarken buldu.

"Oturun, Yüce Majesteleri," dedi Katsa. Masadan bir sandalye çekti ve kendi oturdu.

"Keyfin yerinde," dedi Raffin.

"Saçın mavi," diye cevapladı Katsa.

Oil odaya girdi. Katsa'nın yüzündeki sıyrığı görünce ağzı açık kaldı. Po'ya döndü ve mor gözünü gördü. Tekrar Katsa'ya döndü. Kıkırdamaya başladı. Ellerini masaya vurdu ve kıkırdamaları gülemeye döndü. "Böyle bir kavgayı görmeyi ne kadar çok istiyordum, Leydim. Ne kadar çok istiyordum."

Po gülümsüyordu. "Leydi kazandı ki bunun sizi şaşırtacağını sanmıyorum."

Katsa ters ters bakıyordu. "Berabere bitti. Hiç kimse kazanmadı."

"Bence..." Giddon'ın sesiydi bu, odaya girdi ve o da önce Katsa'ya sonra Po'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini kılıcına attı. Aniden Po'ya doğru döndü. "Buraya Leydi Katsa'yla dövrüşmek için geldiğini anlamamışım."

"Giddon," dedi Katsa, "gülünç olma."

Giddon ona doğru döndü. "Sana saldırmaya hakkı yok."

"Önce ben saldırdım, Giddon. Otur yerine."

"Eğer sen saldırdysan, bu sana hakaret etmiş olduğum."

Katsa sandalyesinden kalktı. "Yeter, Giddon, eğer beni savunmak istiyorsan..."

"O saraya gelen bir misafir, tamamen yabancı..."

"Giddon..."

"Lord Giddon." Po ayağa kalkmıştı ve Katsa'nın sözünü kesmişti. "Eğer Leydinize hakaret etmişsem," dedi Po, "Beni affetmelisiniz. Onun çapında birisiyle çarpışma fırsatına pek sahip olamıyorum ve bunun cazibesine dayanamıyorum. Size temin ederim ki o bana benim ona verdiğimden daha fazla zarar verdi."

Giddon elini kılıcından çekmemişti ama yürü artık daha az asikti.

"Ayrıca size hakaret ettiğim için de özür dilerim," dedi Po. "Artık yüzüne daha çok dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Beni bağışlayın. Bu affedilmez bir hata." Elini masanın önü ucuna doğru uzattı.

Giddon'un kuzgun gökleri yumuşamıştı. O da uzandı ve Po'nun elini sıkı. "Kaygınızı anlıyoruz," dedi Giddon.

"Elbette."

Katsa bir ona bir öbürüne bakıyordu. El sıkışıyorlar ve birbirlerini anlıyorlardı. Giddon'un nasıl hakarete uğramış olduğunu anlamıyordu. Giddon nasıl bunun bir parçası olmuştu bilmiyordu. Onlar kim oluyordu da onun kavgasını alıp kendi azalarındaki anlaşılmaz malzemesi yapıyorlardı? Yürüne artık daha çok mu dikkat etmeliydi? Burnunun ortasına yumruğunu gömmeliydi. İkisini birden iyice benzetmeliydi ve özür lalan da dilememeliydi.

Po Katsa'nın gözlerini yakalamıştı ve o Katsa masanın öbür ucuna gönderdiği sessiz hiddeti azaltmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Oturalım mı?" dedi birisi. Po otururken de gözünü ondan ayırmıyordu. Giddon'la girdiği diyalogda yüzünde ne eseri ne de kibreye dair bir ifade yoktu. Sonra ağzından iki sözcük döküldü. Sanki herkesin duyması için söylemiş gibi açık ve netti sesi. "Beni affet."

İyi.

Giddon pisliliğin tekiydi.

Po ve Lord Davit'e ek olarak on altı Konsey üyesi toplantıya katılmıştı: Katsa, Raffin, Giddon, Oll ve Oll'un karısı Bertol, Oll'un emri altındaki iki asker, onurlu çalışan iki ajan, Giddon'un altındaki üç lord ve dört usak... Biri kalerin mutfağında çalışan bir kadın, bir seyis, bir bulaşıkçı ve Randa'nın muhasebesinden bir memur. Sarayda Konsey'e dâhil olan başkaları da vardı. Ama çoğu gece, Ban'nle birlikte, tabii uzaklaşıldığında bunlar temsil ediyordu hepsini.

Toplantı Lord Davit'in bildiklerini duymak için yapıldığından Konsey hiç vakit kaybetmemişti.

"Size Prens Tealiff'i kimin kaçırdığını söyleyemeyeceğim için üzgünüm," dedi Davit. "Siz, elbette ki böyle bir bilgiyi tercih ederdiniz. Ama belki kimin yapmadığını söyleyebilirim. Sınır komşularım Estill ve Nander. Komşularım Kral Thigpen ve Kral Drowden'e bağlı sınır lordları. Bu sınır lordları Konsey'le birlikte çalışmışlardır. Thigpen'in ve Drowden'in ajanlarının güvenliğini sağlamış durumdadılar. Prens Raffin," dedi Davit, "bu adamlar ne Kral Thigpen'in ne de Kral Drowden'in Lienid'linin kaçırılmasında payı olduğundan eminler."

Raffin ve Katsa birbirlerine baktılar.

"O halde Wester Kralı Birn olmalı," dedi Raffin.

Katsa neden olduğunu arılayamasa da böyle olmalıydı.

"Bize kaynaklarından bahset," dedi Oll, "ve kaynaklarının kaynaklarından. Araştıracagız. Eğer söylediklerin doğruysa açıklamaya yaklaşırsınız."

Toplantı çok uzun sürmedi. Yedi krallık da sessizliğini koruyordu ve Davit'in söyledikleri Oll ve ajanlarını bir süzeliğine oyalamak için yeterliydi.

"Bize faydası olacaktır, Prens Yeşeren," dedi Raffin, "büyükbabanızın kurtarıldığını sır olarak saklamamıza izin vermelisiniz. Eğer ona kimin saldırdığını öğrenemezsek güvenliğini garanti edemeyiz."

"Elbette," dedi Po, "hemfikirim."

"Ama belki de ailenize şifreli bir mesaj göndermek istersiniz," dedi Raffin, "onun güvende olduğunu belirten bir mesaj."

"Evet, sanırım böyle bir mesaj hazırlayabilirim."

"Muhteşem." Raffin ellerini masaya vurdu. "Başka bir şey? Katsa?"

"Benim yok," dedi Katsa.

"Güzel," Raffin ayağa kalktı. "Yeni haberler duyana kadar ya da Prens Tealiff bir şeyler hatırlayınca kadar bekleyelim. Giddon, Lord Davit'i odasına götürür müsün? Oll, Horan, Waler, Bertol siz benimle gelir misiniz? Bir dakikanızı alacağım. İç koridora inmemiz gerekiyor da, yatak odandan geçmemiz sorun olur mu Katsa?"

"Devam et," dedi Katsa, "koridordan geçmenizden daha iyi olur."

"Prens," dedi Raffin. "Katsa, acaba Prens'i..."

"Evet, yürü hadi."

Raffin, Oll ve ajanlarıyla birlikte dönüp uzaklaştı. Askerler ve hizmetçiler selam verip odadan çıktılar.

"Sanırım yemekteki rahatsızlığın geçti, Katsa," dedi Giddon. "Baksana dövmüşmeye başlamışsın. Hatta görünüşe göre tekrar eski haline dönmüş gibisin."

Suratındaki sinir bozucu sızıya rağmen Po'nun ve Lord Davit'in önünde ona karşı nazik olmalıydı. "Evet, teşekkürler Giddon. İyi geceler."

Giddon kafasını salladı ve Lord Davit'le birlikte odayı terk etti. Po ve Katsa yalnız kalmıştı. Po masaya doğru eğildi. "Koridorlarda yolumu bulabileceğime güvenilmiyor mu?"

"Seni gizli bir yoldan götürmem gerektiğini kastetti," dedi Katsa. "Eğer bu saatte Randa'nın sarayının koridorlarında tek başına dolanacak olursan insanlar konuşmaya başlar. Bir şeyler ve birileri hakkında konuşmak bu sarayın en rutin işlerinden biri."

"Evet," dedi. "Sanırım bu çoğu saray için aynı."

"Burada uzun süre kalmayı düşünüyor musun?"

"Büyükbabam daha iyi hissedinceye kadar burada kalsam daha iyi olur."

"O zaman burada kalışına bir açıklama bulmak zorundayız," dedi Katsa. "Çünkü halihazırda büyükbabanı arıyorsun diye bilinmiyor mu?"

Po kafasını salladı. "Eğer benimle çalışmaya razı olursan," dedi, "bu bir bahane olabilir."

Meşaleleri söndürmeye başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar," dedi, "eğer seninle antrenman yapmaya başlarsak durumu anlayacaktır. Bizim açımızdan bakarsak olurlarsa bu bizim için iyi bir şans. İkimiz için de."

Son meşaleyi söndürmeden önce durakladı ve önerisini düşündü. Onu tamamen anlıyordu. Tek seferde hiçbirini kendisine dokunmayı bile başaramayan, zırhlı dokuz, on adamla dövüşmekten sıkılmıştı ve sürekli darbelerine dikkat etmek zorundaydı. Po'yla tekrar dövüşme fikri oldukça heyecanlıydı. Onunla düzenli olarak dövüşme fikri ise rüya gibiydi.

"Büyükbabanı aramaktan vazgeçmiş gibi görünemez misin?"

"Wester'a zaten gittim," dedi, "ve Sunder'a da. Nander ve Estil'e bilgi edinme bahanesiyle gidebilirim, bu kenti üs olarak kullanarak, değil mi? Randa'dan daha merkezi bir şehir yok ki."

Böyle yapabiliirdi ve hiç kimsenin de buna bir itirazı olmazdı. Son meşaleyi de söndürdü ve onun arkasına doğru yürüdü. Yüzünün yarısı koridordan gelen ışıkla aydınlanmıştı. Altın renkli ve morarmış görüydü aydınlanan. Ona baktı ve çenesini kapadı.

"Seninle çalışırım," dedi. "Ama benden yüzüne bugün gösterdiğim özeni göstermemi bekleme."

Kahkahaya boğuktu ama sonra birden ciddileşti ve gültürünü yere dikti. "Beni bunun için bağışla Katsa. Lord Gaddon'a müttefik olmak istemiştin, düşman değil. Tek yol bu gibiydi."

Katsa sabırsızlıkla kafasını salladı. "Gaddon aptalın teki."

"Yeterince doğal bir tepki verdi," dedi. "Hele içinde bulunduğum durumu düşününce."

Parmaklarını birdenbire Katsa'nın çenesine götürdü. Katsa donakalmıştı, sormak üzere olduğu soruyu unutmuştu, Gaddon ve Midd'lun'staki durumunun ne olması gerektiğine dair bir soruydu. Katsa'nın yüzünü ışığa doğru çevirdi.

"Yürüğümdü."

Katsa anlayamadı.

"Yürünü çizen, yürüğümdü."

"Yürüğüün."

"Şey, yüzüklerimden biri."

Satatın yüzüklerinden birisi çizmişti ve şu anda onun yüzüne dokunuyordu. Eli tekrar yanına düştü ve ona doğru sakince bakmaya devam etti, sanki bu normalmiş gibi, sanki Katsa'nın arkadaşları sürekli parmaklarıyla onun yüzüne dokunurlarmış gibi. Sanki doğru dürüst arkadaşı varmış gibi. Sanki birinin ne zaman arkadaşı olduğunu, ne zaman olmadığını kıyaslamak için kendine temel alabileceği bir şey varmış gibi.

Katsa normal değildi.

Kapıya doğru yürüdü ve meşaleyi aldı. "Gel," dedi. Onu artık buradan çıkarmanın zamanı gelmişti, bu yabancıyı, sanki kendini rahatsız etmek için yaratılmış bu kedi gözlü adamı. Bir dahaki kavgalarında gözlerini çıkaracaktı. Kulaklarındaki halkaları ve parmaklarındaki yüzükleri çıkaracaktı.

Onu buradan çıkarmanın zamanı gelmişti, böylece artık odasına dönebilir ve kendine gelebilirdi.

Fevkalade bir rakipti. Ona karşı bir türlü üstün gelemiyordu. İstedığı yere ve istediği sertlikte vuramıyordu. Engellerken, sakınırken çok süratliydi, karşılık verirken çok hızlıydı. Ayaklarına vuramıyor, yakın dövüşe geçtiklerinde onu bir türlü yere seremiyordu.

Adam Katsa'dan oldukça güçlüydü ve ömründe ilk kez Katsa, gücünün onun dezavantajı olduğunu fark etmişti. Daha önce hiç kimse ona bu konuda yaklaşamamıştı bile.

Çevresine ve Katsa'nın hareketlerine aşırı derecede hassas gibiydi ve bu da zorluklardan birisiydi. Her zaman Katsa'nın ne yapacağını önceden tahmin edebiliyordu, arkasında olsa bile.

"Gece göremediğini kabul edeceğim ama sen de kafanın arkasında gözün olduğunu kabul edeceksin," demişti Katsa, o alıştırma odasına girip de Po onun olduğunu görmeden selam verdiğinde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman arkanda ne olduğunu biliyorsun."

"Katsa, daha önce bir yere girdiğinde çıkardığın sese dikkat etmedin mi? Hiç kimse kapıyı senin gibi sert açmıyor."

"Belki de Yeteneğin duyularını keskinleştirmiştir," dedi.

Kafasını salladı. "Belki ama seninkinden daha fazla değil."

Po, hâlâ kavganın acısını çekiyordu. Çünkü Katsa'nın emekliği, bitmek tükenmek bilmez enerjisi ve özellikle de hızı onu mahvetmişti. Katsa, ona istediği gibi vuramamıştı ama aslında halen vuruyor gibiydi. Hâlâ acı çekiyordu. Katsa kolunu ve bacağı yakalayıp kıvrımış, sırtını yere yapıştırmıştı ki o da bir yandan boşta kalan eliyle kaburgalarına yumruk atıp durmuştu ancak dövüşmeye bir son verdiler.

Po gülererek, "Acıtmıyor mu?" diye sordu. "Hissetmedin mi? Sana belki yirmi sefer vurdum ama sen sakınmadın bile."

Topuklarının üzerinde dikildi ve göğsündeki lekenin üzerine bastırdı. "Acıyor ama o kadar kötü değil."

"Kemiklerin kayadan olmalı. Böyle bir kavgadan sonra ben topallayıp tüm gün bir yerlerimi buzla ovalamak zorunda kalırken, sen hiç yara almadan kalkıp öylece gidiyorsun."

Kavga ettiklerinde yüzüklerini takmıyordu artık. İlk gün yüzüksüz gelmişti hatta. Katsa bunun lüzumsuz bir tedbir olduğunu söylediğinde, suratı suç işlemiş bir çocuğun ifadesine bürünmüştü.

"Giddon'a söz verdim, değil mi?" demiş ve kavga Po'nun eğilerek gülmesi ve Katsa'nın onu susturmak için hamle yapmasıyla başlamıştı.

Katsa yanlışlıkla Po'nun alnının ortasına tekme attıktan sonra her ikisi de artık botlarını giymiyordu. Po, darbenin etkisiyle ellerinin ve dizlerinin üzerine kapaklanmıştı. "Raff'i çağır!" diye bağırmıştı kenarda onları izleyen Oll'a. Po'yu oturtmuş kendi gömleğini çıkarıp alnına sarmış ve büyümlü gözlerinin kenarından süzülerek akan kanı durdurmaya çalışmıştı. Raffin birkaç günlük molanın ardından kavga etmeleri iznini verince

bile Katsa yalın ayak dövüşmeleri konusunda ısrarcı olmuştu. İşin aslı, o günden sonra Katsa, onun yüzüne daha çok dikkat eder hale gelmişti.

Her zaman onları seyreden birileri oluyordu. Birkaç asker ve lord. Oll ise muazzam keyif aldığı bu kavgaları seyretmek için mümkün olan her an geliyordu. Giddon, her gelişinde sürekli kaygılanır gibi gözüküyor ve fazla uzun kalmıyordu. Seyretmeye gelen tek kadın olan Helda'nın bile her geldiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyordu, seyrediyor ve o da fazla kalmıyordu.

Randa, seyretmeye gelmiyordu ki bu iyi bir şeydi. Katsa, onun kendisini uzak tutmasından memnundu.

Çoğu zaman antrenman sonrası beraber yiyorlardı. Katsa'nın odasında baş başa ya da Raffin'in çalışma odasında Raffin ve Bann'le birlikte. Bazen Raffin'in, Tealiff'in odasına çıkardığı masada. Büyükbaba hâlâ oldukça hastaydı ama bazen daha neşeli oluyor ve yavaş yavaş gücünü topluyordu.

Oturup konuşmaya başladıklarında, Po'nun gümüş ve altın gözleri onu gafil avlıyordu. Katsa, bir türlü onun gözlerine alınamıyordu, kafasını karıştırıyorlardı. Ama Po ona bakarken gözleri karşılaştığında kendisini nefes almaya, konuşmaya ve gardını düşürmemeye zorluyordu. Onlar yalnızca onun gözle-riydi ve üstelik Katsa da kesinlikle ödleğ değildi. Ayrıca, ona bütün sarayın kendisine davrandığı gibi davranmak istemiyordu. Bunu bir arkadaşına yapmak istemiyordu.

Po, Katsa'nın arkadaşaydı ve son birkaç haftadır Katsa için yaşamı boyunca ilk defa Randa'nın sarayı keyif aldığı bir yer haline gelmişti. İyi çalışılabilecek ve iyi arkadaşların olduğu bir yer. Oll'un ajanları da durmadan çalışıyor, Nander ve Estill'e seyahatler yapıp öğrenebilecekleri şeyleri toparlıyorlardı. Krallıklar ilginç biçimde barış içindeydi. Havanın ısınması ve kurulan

yakın ilişkiler Randa'nın zulmüne de bir gevşeme getirmişti ya da belki de birçok değişik ticaret güzergâhından kente akan yiyecek ve çanak çömlek seli onu yeterince meşgul ediyor olabilirdi. Nedeni ne olursa olsun, Randa Katsa'yı pis işlerini yapmak için görevlendirmiyordu. Yaz sonuna kadar dinlenmek için gerekli cesareti bulmuştu.

Ayrıca Po'ya sorduğu sorular hiç bitmeyecek gibiydi.

Bir gün büyükbabasının odasında oturup onu uyandırmak için fısıldayarak konuşurlarken, "Adını nereden aldın?" diye sordu.

Po, omuzlarının arasında içinde buz olan bir kumaş parçası tutarak, "Hangisi? Bir sürü isimim var," dedi.

Katsa masanın diğer ucuna geçip kıyafeti sıkıca bağlaması için yardım ederken, "Po. Herkes sana böyle mi sesleniyor?" diye sordu.

"Ağabeylerim ben küçükken verdiler bu ismi. Lienid'de bir çeşit ağaç, po ağacı. Yaprakları sonbaharda gümüş ve altın rengine döner. Kaçınılmaz bir lakap sanırım."

Katsa bir ekmeğin parçası kopardı. Bu ismin, Po'nun ağabeyleri tarafından yalnızca sevimli bir lakap olarak mı takıldığını yoksa ona bir Yetenekli olduğunu sürekli hatırlatarak geri kalan insanlardan izole etmek için mi verildiğini merak ediyordu. Katsa, Po'yu tabağını ekmek, et, meyve ve peynirle tika basa doldururken seyretmiş ve tabağın en az doldurulduğu kadar çabuk boşaldığını görünce gülümsemişti. Katsa da çok yiyebiliyordu ama Po bir başkaydı.

"Altı ağabeyinin olması nasıl bir şey?"

"Benim durumumda diğer birçok insan için olduğu gibi olduğunu sanmıyorum," dedi. "Göğüs göğüse çarpışma Lienid'de

oldukça kıymetlidir. Ağabeylerim muhteşem savaşçılardır ve elbette küçük olmama rağmen onlarla baş edebiliyordum... ve sonunda onları aştım. Bana eşit davranıyorlardı, eşitten daha öte davranıyorlardı."

"Aynı zamanda arkadaş mıydınız?"

"Ah evet, özellikle daha genç olanlarla."

Savaşma Yeteneğinin olması bir erkek için belki daha kolaydır ya da çıplak elle dövüşün önemsendiği bir ülkede... Belki de Po'nun Yeteneği Katsa'nunkinden daha az üzücü bir şekilde kendini ilk defa açığa vurmuştu. Eğer Katsa'nın altı ağabeyi olsaydı, bu altı tane dostu olacağı anlamına gelebilirdi.

Ya da belki de Lienid'de her şey daha farklı olabilirdi.

"Lienid'deki kalelerin yüksek tepelerin üzerine yapıldığını, bu yüzden insanların ancak ipler yardımıyla kalelere çıkabildiklerini duymuştum," dedi Katsa.

Po sınıtıyordu. "Yalnızca babamın kentinde ipler var." Kendine bir bardak daha su doldurdu ve tabağına geri döndü.

"Ee?" dedi Katsa. "Açıklayacak mısın bana?"

"Katsa. Az önce öldüresiye dövdüğün bir adamın acıkmış olabileceğini anlamak senin için bu kadar zor mu? Bunun, senin savaş stratejilerinden biri olduğunu düşünmeye başlıyorum, beni yemekten alıkoymak. Beni karşında zayıf ve bitkin istiyorsun."

"Lienid'in en iyi savaşçısı olarak," dedi Katsa, "narin bir bünyen var."

Güldü ve çatalını masaya bıraktı. "Pekâlâ, pekâlâ. Bunu nasıl açıklayabilirim?" Çatalını tekrar havaya kaldırdı ve konuşurken söylediği şeyleri havaya çizmeye başladı. "Babamın kenti direkt ovalardan yükselen, yüksekliği bir dağ kadar olan muazzam kayalıkların üzerine kurulu. Kente çıkan üç yol var.

Biri kayalıkların kenarına yapılmış ve etrafında dolanır. İkinci tek tarafa yapılmış bir merdiven. Geriye doğru eğilir ve zirveye ulaşmaya kadar kendi üzerinde yükselir. İyi bir yoldur aslında ama tabii güçlüysen, yeterince ayıksan ve atın yoksa. Fakat çoğu zaman insanlar yorulur ve yoldan geçenlerden yardım isterler. Ben ve ağabeylerim bazen orada yarış yaparız.”

“Kim kazanır?”

“Bana olan inancın nerede, bu soruyu neden soruyorsun? Sen elbette hepimizi yenebilirdin.”

“Yeteneğim bana merdivenlerde koşma marifeti kazandırmıyor.”

“Ama yine de birisinin seni yenmesine izin verebileceğini sanmıyorum.”

Katsa homurdanmaya başlamıştı. “Peki üçüncü merdiven?”

“Üçüncü yol ipleri.”

“Peki nasıl çalışıyorlar?”

Po kafasını kaşıdı. “Şey, aslında gayet basit. Kayanın tepesinde yatay duran devasa tekerleklerle asılı duruyorlar. Kayanın kenarından aşağı doğru sarkıtılıyorlar ve aşağısında da bir platform bağlı bu iplere. Atlar tekeri çevirir, teker ipleri çeker, ipler platformu yükseltir.”

“Çok korkunç görünüyor.”

“Genelde herkes yolu kullanır. İpler büyük hacimli şeyleri taşımak için kullanılır.”

“Yani tüm kent gökyüzünde yaşıyor.”

Po kendine bir parça daha ekmek kopardı ve kafasını salladı.

“Ama neden böyle bir yere kent inşa edilsin?”

Po omzunu silkti. “Sanırım güzel olduğu için.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eh, kentin surlarına oturup sonsuza kadar uzanan manzarayı izleyebilirsin. Tarlalar, dağlar, tepeler bir yanda, deniz diğer yanda.”

“Deniz,” dedi Katsa.

Deniz yüzünden sorularına bir süreliğine ara vermişti. Katsa, Nander’in en uzak noktadaki kocaman göllerini görmüştü. Ama şimdiye kadar hiç deniz görmemişti. O kadar suyu hayal edemiyordu. Ayrıca birilerinden duyduğu suyun sahili dövüp durmasını da bir türlü anlayamıyordu. Bilinçsizce Tealiff’in küçük odasındaki duvarlara bakıyor ve düşünüyordu.

“Ağabeylerimden ikisinin kalesini kentten görebilirsin,” dedi Po. “Dağların eteklerindeki tepelerde. Diğerleri ise dağların arkasında ya da oldukça uzakta.”

“Kaç tane kale var?”

“Yedi,” dedi Po. “Yedi oğlu olduğu için.”

“O halde birisi senin.”

“En küçüğü.”

“En küçüğüne sahip olmayı problem ediyor musun?”

Po tabaktaki meyvelerin içinden bir elma seçti. “Ağabeylerim ben böyle söylediğimde inanmasalar da en küçüğü benimki olduğu için memnunum.”

İnanmadıkları için onları suçlamıyordu. Kuzeni de dâhil olmak üzere, şimdiye kadar hiçbir erkeğin daha büyüğünü elde etme şansı varken daha küçüğüne sahip olduğu için memnun olduğunu duymamıştı. Giddon, her zaman kendi topraklarını komşularıyla kıyaslıyordu ve Raffin ne zaman Thigpen’le ilgili şikâyetlerini sıralasa Middluns’ın doğu sınırı üzerindeki belirgin anlaşmazlıktan dem vuruyordu. Tüm erkeklerin böyle olduğunu

düşündü. Kendisi erkek olmadığı için böyle düşünmediğini sanıyordu.

"Ağabeylerimin hırsı bende yok," dedi Po. "Daha büyük bir arazi istemedim asla. Hiçbir zaman bir kral ya da lord olmayı hayal etmedim."

"Evet," dedi Katsa, "ben de istemedim. Randa'nın oğlu Raffin doğduğu ve ben onun yalnızca kardeşinin kızı, yeğeni olarak kaldığım için yüce tepelere defalarca şükrettim."

"Kardeşlerin tüm güce sahip olmak istiyorlar," dedi. "Babama sarayındaki tartışmalarla sarılmış olmayı seviyorlar. Bundan gerçekten keyif alıyorlar. Kendi kalelerini ve kentlerini idare etmeyi seviyorlar. Bazen hepsinin de kral olmak istediğini düşünüyorum."

Sandalyesine yaslandı ve dalgınca parmak uçlarıyla acıyan omzuna dokundu.

"Benim kalemin bir kenti yok," dedi. "Bir kente uzak değil ama kent kendi kendini idare ediyor. Bir sarayı bile yok. Gerçekten de seyahat etmediğim zamanlarda kaldığım büyük bir ev gibi."

Katsa kendine bir elma aldı. "Seyahat etmeyi seviyorsun."

"Ağabeylerimden daha hareketliyim. Ama o kadar güzel ki kalem, eve dönmek için var olabilecek en muhteşem yer. Deniz kıyısındaki falezlerin üzerinde. Falezlerin içinden denize inen bir merdiven var. Falezlerin üzerinde balkonlar var... Çok eğilersen sanki düşecekmişsin gibi hissediyorsun. Akşam ise güneş suyun üzerinde batır ve tüm gökyüzü kırmızı ve turuncuya dönerken deniz de buna eşlik eder. Bazen balıkların suyun üstüne zıpladığını görürsün. Binbir renkli balıklar. Yüzeye çıkıp taklalar atarken onları oturup balkondan izleyebilirsin. Kışın

dalgalarda yükselir ve rüzgâr o kadar sert eser ki seni yere serer. Kışın balkona çıkamazsın. Tehlikeli ve azgındır."

"Büyükbaba," dedi birdenbire. Ayaga fırlayıp yatağa doğru döndü. Büyükbabasının uyandığını bildirirken Katsa kafasının içindeki gözlerle farklı düşünceler içindeydi.

"Kalenden bahsediyordun evlat," dedi yaşlı adam.

"Büyükbaba, nasıl hissediyorsun?"

Katsa elmasını yerken onların konuşmasını dinliyordu. Katsa Po'nun söyledikleriyle doluydu. Bir insanın yıllar boyunca oturup izlemeye doyamayacağı manzaraların olabileceğini düşünememişti.

Ardından Po ona doğru döndü ve duvardaki meşalenin ışığı gözlerinde parıltıydı. Katsa, nefes almaya odaklanmıştı. "Güzel manzaralara karşı zaafım var," dedi Po. "Ağabeylerim bu yüzden benimle dalga geçiyorlar."

"Ağabeylerin aptal," dedi Tealiff, "güzelliğin içindeki gücü göremedikleri için. Gel buraya çocuğum," diyerek Katsa'yı çağırmıştı. "Gözlerine bakayım ki daha güçleneyim ben de."

Sözcükler ağzından duygusuz biçimde çıkmış olsa da kibarlığı Katsa'yı gülümsetmişti. Büyükbaba Tealiff'in yanına oturmaya gitti ve Po'yla dedesi ona Po'nun kalesi, ağabeyleri ve Ror'un gökyüzündeki kenti hakkında daha çok şey anlattılar.

"Giddon'ın malikânesi Randa'dan ne kadar uzak?" diye sordu Po bir sabah. Antrenman odalarının zeminine oturmuş su içiyor ve dinleniyorlardı. Güzel bir seans olmuştu. Po, bir gün önceki Nander yolculuğundan dönmüş ve Katsa da ayrı geçirdikleri zamanın onlara iyi geldiğini düşünmüştü. Bilerek tekrar bir araya gelmişlerdi.

"Yakın," dedi Katsa. "Batıda. Belki bir günlük yolda."

"Gördün mü hiç orayı?"

"Evet. Oldukça büyük ve azametli. Evine çok sık gitmez ama yine de elinde tutmayı başarıyor."

"Eminim öyledir."

Giddon onların bugünkü antrenmanlarına gelmişti. Tek ziyaretçi oydu ve uzun kalmamıştı. Katsa, buraya gelmenin onu her seferinde keyifsiz kıldığını görebiliyordu ve buna rağmen hâlâ neden geldiğini bilmiyordu.

Katsa sırtüstü uzandı ve tavana bakmaya başladı. Doğuya bakan pencereden odaya yoğun ışık giriyordu. Günler kısalmaya başlamıştı. Havalar serinlemeye başlayacak ve kalenin her tarafı yanan odun kokacaktı. Ata bindiğinde, atının toynaklarının ezdiği yapraklar hışırdayacaktı.

Birkaç haftadır oldukça sessizdi. Konsey'den bir görev çıkmasını ve böylece şehir dışına çıkıp biraz bacaklarını açmayı istiyordu. Oll, Büyükbaba Tealiff'le ilgili bir şeyler toplayabildi mi merak ediyordu. Belki de kendisi Wester'a gidip bilgi toplamaya çalışmalıydı.

"Giddon sana evlenme teklif ettiğinde ne diyeceksin?" diye sordu Po. "Kabul edecek misin?"

Katsa dikildi ve ona baktı. "Saçma bir soru."

"Saçma... Neden?" Yüzünde her zamanki gülümser ifadesi vardı. Onunla dalga geçtiğini düşünmüyordu.

"Koskoca Middlungs'ta Giddon neden benimle evlenmek istesin?"

Gözlerini kıstı. "Katsa. Ciddi olamazsın."

Katsa şaşkın şaşkın ona bakmaya başladı ve sonra güldü.

"Katsa, Giddon'un sana âşık olduğunu bilmiyor musun?"

Katsa homurdandı. "Saçmalama. Giddon beni eleştirmek için yaşıyor."

Po kafasını salladı ve gayet içten gülmeye başladı. "Katsa, nasıl bu kadar kör olabilirsin? Tamamen vurgun sana. Ne kadar kaskandığını görmüyor musun? Yüzünü çizdiğim zaman nasıl tepki gösterdiğini hatırlamıyor musun?"

Tatsız bir duygu kamanda yoğunlaşmaya başlamıştı. "Burun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ayrıca, sen nasıl bilebilirsin? Lord Giddon'un sana sırrını vereceğini sanmıyorum."

Güldü. "Hayır," dedi. "Hayır, kesinlikle vermez. Giddon bana ancak Murgon'a inandığı kadar inanır. Ona göre seninle bir fırsatçıdan daha iyi, bir düzenbazdan daha kötü dövüşüyorum."

"Yanılıyorsun," dedi Katsa, "Giddon bana karşı hiçbir şey hissetmiyor."

"Eğer bunu görmemeye bu kadar kararlıysan, fark etmeni sağlayamam Katsa." Po arkasına uzandı ve esnedi. "Her zaman böyle olur. Senin yerinde olsam bir cevap düşünürdüm. Yalnızca sorarsa diye söylüyorum." Tekrar güldü. "Her zamanki gibi omzuma buz koymalıyım. Bugün tekrar kazandığını söylemem gerek Katsa."

Katsa ayağa fırladı. "Burada işimiz bitti mi?"

"Sanırım öyle. Açkıtın mı?"

Yanından geçip kapıya doğru gitti. Onu pencereden gelen ışığın altında sırtüstü yatarken bıraktı ve Raffin'i bulmak üzere koşmaya başladı.

Katsa aceleyle Raffin'in çalışma odasına daldı. Raffin ve Bann masada oturmuş bir kitaba gömülmüşlerdi.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

Şaşırmış gibi birbirlerine baktılar. "Evet..."

"Giddon bana âşık mı?"

Raffin gözlerini kırptırdı, Bann'in ise gözleri yuvalarından fırladı.

"Benimle bu konuda hiç konuşmadı," dedi Raffin. "Ama evet, onu tanıyan herkes onun sana âşık olduğunu söyleyecektir."

Katsa elini alnına vurdu. "Tam bir... Nasıl olur..." Masaya dayandı. Geri döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu Raffin.

"Hayır. Po söyledi." Raffin'e doğru eğildi. "Peki sen bana neden daha önce söylemedin?"

"Kat" Kitabı bırakıp geriye yaslandı. "Bildigini sanıyordum. Nasıl anlamadığını bilmiyorum. Kral'ın emirleriyle ne zaman şehir dışına çıksan seninle geliyordu. Yemekte sürekli yanına oturuyordu."

"Nereye oturacağımıza Randa karar veriyor."

"Eh, Randa muhtemelen Giddon'ın seninle evlenmek istediğini biliyordur," dedi Raffin.

Katsa tekrar masaya dayandı ve saçını kavradı. "Ah, bu felaket. Ne yapmalıyım?"

"Eğer sana evlenme teklif ederse, hayır dersin. Bunun onunla ilgili olmadığını, çocuk sahibi olmayı istemediğini söylersin; ne istiyorsan onu söyle işte ve bunun onunla ilgili bir durum olmadığını anlat ona."

"Hayatımı kurtarmak için bile Giddon'la evlenmem," dedi Katsa. "Seninkini korumak için bile evlenmezdim."

"Eh," Raffin gülüyordu. "En azından bunu söyleme."

Katsa ofladı ve tekrar kapıya doğru yürüdü.

"Sen tanıdığım algısı en açık insan değilsin, Kat," dedi Raffin. "kusura bakma. Anlamama özelliğin muhteşem."

Kolumu havada salladı. Gitmek için döndü. Aniden geri dönüp Raffin'i yok eden şeyi söyledi: "Bana âşık değilsin, değil mi?"

Raffin bir süre konuşmadan ona baktı. Sonra kahkahaya boğuldu. Eliyle saklamaya çalışmasına rağmen Bann bile gülüyordu. Katsa ona küsmediği için rahatlamıştı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi, "sanırım bunu hak ettim."

"Canım Katsa'm," dedi Raffin, "Giddon oldukça yakışıklı, tekrar düşünmek istemez misin?"

Raffin ve Bann karınlarını tutarak kahkahalarla gülüyorlardı. Katsa onların bu saçmalıklarını umursamıyordu. Umutsuzlardı. Gitmek üzere döndü.

"Konsey bu akşam toplanıyor," dedi Raffin.

Duyduğunu gösterir biçimde elini kaldırdı. Onların kahkahaları arasında kapıyı kapadı.

"Yedi krallıkta da olan biten pek bir şey yok," dedi Oll. "Bu toplantıyı Prens Tealiff'in neden kaçırıldığına dair bir şey bulamadığımızı söylemek için yaptık. Sizin fikirleriniz olduğunu umuyoruz."

Büyükbaba tek başına kalabilecek kadar toparlandığı için Bann de bu toplantıya katılmıştı. Katsa, Bann'in geniş göğsü ve omzundan faydalanarak onu kendisiyle Giddon'ın arasına oturtmuştu. Giddon muhtemelen oru göremezdi ama ne olur ne olmaz diyerek Raffin'i de aralarına oturtmuştu. Oll ve Po karşı tarafta oturuyorlardı. Po sandalyesine yaslanmıştı ve Katsa hangi tarafa bakarsa baksın gözlerinin parıldadığını görebiliyordu.

"Lord Davit'in bize verdiği bilgi doğru," dedi Oll. "Ne Nander ne de Estill kaçırma olayıyla ilgili bir şey biliyor. Ayrıca içinde de değiller. Ama şu anda neredeyse emin olduğumuz bir şey var ki Wester Kralı Birn de masum."

"Murgon olabilir mi o zaman?" diye sordu Giddon.

"Peki ama ne için?" dedi Katsa.

"Nedeni yok," diye cevapladı Raffin. "Başka birisinin olduğundan ne daha fazla ne daha az nedeni var. Bu da bizi bir sonraki noktaya getiriyor. Bunu yapmak için hiç kimsenin nedeni yok. Hatta Po... Prens Yeşeren bile bir neden bulamadı."

Po kafa salladı. "Büyükbabamın tek önemi sahip olduğu aile."

"Bunu yapan kişi Lienid'in hükümdar ailesini kıskırtmak istiyor," dedi Oll. "Fininde sonunda kendini açığa vuracak. Aksi takdirde yapılan bu hamle boşa yapılmış olur."

"Teuliff başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Giddon.

"Gözlerini bağladıklarını söyledi," dedi Po, "ve uyusturdularını. Uzun bir süre denizde seyahat etmişler, sonra da karaya çıkmışlar ve görece daha kısa süren bir kara yolculuğu yapmışlar ki bu da onu kaçırmanın Lienid'in doğusundan aldıklarını ve Sunder'in gineyindeki limanlardan birine getirdiklerini gösterir. Sonra direk ormanların içinden Murgon Kenti'ne. Konuşmalarını duyduğunda güney aksanlı olduklarını düşünmüş."

"Sunder'i işaret ediyor ve Murgon'u," dedi Giddon.

Ama mantıklı değildi. Hiçbir krallın bunu yapmak için nedeni yoktu zira Murgon'un hiç ama hiç yoktu. Murgon para için çalışırdı ve tek motivasyonu paraydı. Masadaki, Konsey'deki herkes bunu biliyordu.

"Po," dedi Katsa, "büyükannen babanla ya da ağabeylerinle tartışmadı mı? Ya da annenle?"

"Hiçbirlikle," dedi, "bundan eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum," dedi Giddon.

Po'nun gözleri ona döndü. "Sözümne güvenmelisiniz, Lord Giddon. Ne babam ne ağabeylerim ne de annem, Lienid Sarayı'nda ki birisi bu kaçırma olayının içinde."

"Po'nun sözleri Konsey için yeterlidir," dedi Raffin. "Eğer Birn, Drowden, Thugpen, Randa veya Ror değilse geriye bir tek Murgon kalıyor."

Po kaşlarını kaldırdı. "Hiçbirinizin aklına Monsea Kralı gelmedi mi?"

"Yaralı hayvanlara ve kayıp çocuklara gösterdiği şefkatle ünlü bir krat," dedi Giddon, "karısının yaşlı babasını kaçırmak için mi ortaya çıkacak? Pek mantıklı değil, değil mi?"

"Araştırdık ve bir şey bulamadık," dedi Oll. "Kral Leck barışsever bir adamdır. Murgon veya diğer krallardan biri bu sırrı saklıyor, hatta kendi ajanlarından bile."

"Belki Murgon'dur," dedi Katsa, "belki de değil. Her iki şekilde de kimin sorumlu olduğunu Murgon biliyor. Eğer Murgon biliyorsa, en yakınındaki insanlar da biliyordur. Murgon'a yakın birilerini bulamaz mıyız? Konuşturabilirim ben."

"Kimliğini açık etmeden, Leydim," dedi Oll.

"Ama onu öldürebilir," dedi Giddon, "sorguladıktan sonra."

"Hey, dur bakalım orada," dedi ve elini kaldırdı Katsa, "öldürmeye dair bir şey söylemedim."

"Ancak, Katsa bu bilgi için," dedi Raffin, "seni tanıması muhtemel olup da sonradan gidip Murgon'a konuşacak birisini sorguya çekmene değmez."

"Her durumda bunu Yeşeren yapmalı," dedi Giddon ve Po'nun buz gibi gözleri tekrar ona kilitlendi. "Murgon, Lienid'li bir prensin bunu neden yaptığını sorgulamayacaktır. Bunu bekliyor da olabilir. Aslında, neden şimdiye kadar yapmadığınızı anlamıyorum," dedi Giddon Po'ya, "kimin yaptığını öğrenmeyi bu kadar çok istiyorsunuz madem."

Katsa, bu stratejik oturma düzenini umursamaktan oldukça rahatsız olmuştu. Raffin ve Bann'in önünden eğilerek Giddon'a, "Çünkü Murgon, Po'nun Murgon'un dâhil olduğunu bildiğini bilemez," dedi. "Bizi ele vermeden bu bilgiyi nasıl açıklayabilir?"

"Sorguladıktan sonra öldürmeye razı olmadığına göre tam da bu nedenle sen de sorgulayamazsın Katsa," dedi Giddon ve yumruğunu masaya vurarak Katsa'ya baktı.

"Pekâlâ," dedi Raffin, "pekâlâ. Çıkmaza giriyoruz."

Katsa arkasına yaslandı, kuduruyordu.

"Katsa," dedi Raffin, "bilgi seni ve Konsey'i riske atmaya değmez. Ayrıca şiddet uygulamaya da değmeyeceğini düşünüyorum."

Belli belirsiz bir iç geçirdi. Elbette ki Raffin haklıydı.

"Belki ileride bir gün buna değer," dedi Raffin. "Ama şimdilik Büyükbaba Tealiff güvende ve ne Murgon'dan ne de başka birinden onun tekrar hedefte olduğuna dair bir işaret aldık. Po, eğer senin yapmak istediğin şeyler varsa bunlar sana bağlı olan şeyler ve senden bunları yapmadan önce bizimle konuşmanı istiyorum."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Po.

"O halde mesele şimdilik kapanmıştır," dedi Raffin, "yeni bir şey öğrenene ya da Po bir şeye karar verinceye kadar Oll? Konuşulacak başka bir şey var mı?"

Sonra Oll, bir Wester köyünün, Konsey'in dostu olan Wester lordu tarafından kendilerine verilen bir çift mancınkla, Nander'lı bir akıncı birliğiyle karşılaştığını ve Nander'lıların bir orduyla karşılaştıklarını zannedip sıvıştıklarından bahsetti. Masada büyük bir kahkaha patladı ve Oll başka bir hikâye anlatmaya koyuldu ama Katsa'nın akli Murgon zindanları ve kaçırmanın sırlarını içinde gizleyen Sunder ormanlarındaydı. Po'nun ona baktığını hissetti ve masanın diğer tarafından ona baktı. Gözleri direkt Katsa'nın üzerindeydi ama onu görmüyordu. Akli başka yerdeydi. Dövüşten sonra otururlarken bazen böyle bakardı.

Po'nun suratına baktı. Alnındaki yank artık ince kırmızı bir çizgiden daha fazla değildi. İz kalabilirdi. Bu iz Lienid kibrinin üstesinden gelebilir mi merak ediyordu ama birden kendi kendine gülmeye başladı. Aslında kibirli değildi. Gözünü mortartığında umursamamıştı bile. Alnındaki yankı saklamak için hiçbir şey yapmamıştı. Ayrıca, kibirli hiçbir insan onunla her gün kavgaya etmeyi tercih etmezdi. Hiçbir kibirli insan kendini onun yumruklarının merhametine bırakmazdı.

Gömleğinin kolları tekrar dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Davranışları oldukça dikkatsizdi. Katsa'nın gözleri boynunun çukuruna kaymıştı ama sonra tekrar gözlerine baktı. Onun kibirli olmak için nedenleri olduğunu düşünüyordu. Yeterince yakışıklıydı, en az Giddon veya Raffin kadar, burnu ve dudakları düzgündü ve omuzları oldukça yapılıydı. Hatta şu parıltılı gözleri... Onlar bile çekiciydi.

Po'nun gözleri tekrar odaklandı ve Katsa'nın kılere dikildi. Gözlerinde muzip bir gülümseme vardı. Sanki neredeyse Katsa'nın ne düşündüğünü biliyormuş, onun kibri hakkında ne hissettiğini anlamış gibiydi. Suratı asıldı ve Po'ya kızgın gözlerle bakmaya başladı.

Toplantı sona erdi ve sandalyeler gıcırdayarak yerlerine itildi. Raffin bir şeyler konuşmak üzere Katsa'yı bir kenara çekti. Onu kenara çektiği için minnettardı. Po'yu bir dahaki dövüşe kadar tekrar görmeyecekti. Dövüşmek onu her zaman kendine getirirdi.

bu da alıştırmaların esas amacı değildi zaten. Öyle bir pozisyon bulmalıydı ki ayağa kalkmaya çalıştığında canı yansın ve bu acı nedeniyle kalkmayı aklından bile geçiremesin.

Tekrar burgu yapmaya başladılar. Katsa diz çökmüştü ve Po arkasında sıkıca bileklerini kavıyordu. Randa'nın sesi yükselip alçalırdı ve uşaklardan birisi hemen koşturdu. Yağcılık, yalakalık yapıyorlardı. Herkes Randa'yı övüyordu.

Katsa bu kez Po için hazırды. Vahşi bir kedi gibi onun meningesinden çıkmış ve önüne almıştı. Karnına yumruk atmış, ayaklarını Po'nun bacaklarının arasından geçirmiş ve onu dizlerinin üzerine çöktürmüştü. Kollarını hızla çekmişti. Sağ taraftaki, sürekli buz koyduğu omzuydu. Sağ kolunu çevirdi ve tüm ağırlığıyla yüklendi böylece ayağa kalkmak istediği her hamlede omzuna yüklenecek ve bu omzunu daha çok burkarak halihazırda ona verdiği acıyı artırarak kalkmasını engelleyecekti.

"Teslim oluyorum," diye inleyebildi. Katsa onu serbest bıraktı ve bırakmasıyla Po yere kapaklandı. Kendi omzunu ovalamaya başladı. "İyi iş, Katsa."

"Tekrar."

Burguya tekrar başladılar ve sonra bir kez daha ve her ikisinde de Katsa onu kolaylıkla tuzağa düşürmüştü.

"Kaptın," dedi Po. "Güzel. Sırada ne var? Ben deneyeyim mi?"

Birden Katsa'nın ismi havayı bıçak gibi kesti ve tüyleri diken diken oldu. Haklıydı. Yalnızca izlemeye gelmemişti ve şimdi bu kadar kişinin önünde memnun ve medeni davranmalıydı. Yüzündeki asık ifadeyi gidermek için yoğun bir savaş verip Kral'a doğru döndü.

"Oldukça muazzam bir şey," dedi Randa, "seni bir rakibe karşı dövüşürken görmek, Katsa."

"Sizin beğenmenizden şeref duyarım, Yüce Kralım."

"Prens Yeşeren. Katil Leydimizi nasıl buldunuz?"

"Uzak ara üstün bir savaşçı, Yüce Kral," dedi Po. "Kendisini kontrol etmese başım büyük bir belada olurdu."

Randa güldü. "Öyle. Dikkat ettim de yemeğe yara bere içinde gelen siz oluyorsunuz, o değil."

Sahip olduğu şeyden gururlanıyordu. Katsa kendini, sıkılmış yumruklarını açmaya zorluyordu. Her ne kadar o pis bakışını yüzünden söküp atma isteğiyle dolu olsa da kendisini düzgün soluk almaya, dayısının bakışlarını kaçırmamaya zorluyordu.

"Katsa," dedi Kral, "bugün yanıma gel. Seninle bir işim var."

"Emredersiniz, Yüce Kralım," dedi. "Teşekkür ederim, Yüce Kralım."

Randa topuklarının üzerinde hafifçe döndü ve odaya göz gezdirdi. Sonra, peşinden paldır küldür gezen uşaklarla birlikte, aşırı gösterişli, mavi kıyafetiyle odadan dışarı çıktı ve Katsa, o ve beraberindekiler gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktı. Sonra da uşaklarının arkasından kapadığı kapıya bakakaldı.

Odanın çevresindeki lordlar ve askerler yavaşça oturdular. Katsa onların hareketlerini hayal meyal fark edebildi. Hayal meyal fark edebiliyordu sessizce suratına bakan Po'nun gözlerini.

"Peki, şimdi ne olacak Katsa?"

Katsa ne istediğini biliyordu. Kollarındaki ve ellerindeki ateşi, bacaklarındaki ve ayaklarındaki karıncalanmayı hissediyordu. "Doğru dürüst bir kavga," dedi. "Sonuna kadar. Ta ki bizim teslim oluncaya kadar."

Po gözlerini kıstı. Sıkılı yumruklarını ve kasılmış dudaklarını düşündü. "Tamam vavacağız ama yarın. Bugünlük yeter."

"Hayır. Dövüşeceğiz."

"Katsa. Bitirdik."

Ona doğru sokuldu, yakına, hiç kimsenin duymayacağı kadar yakına. "Sorun nedir, Po? Benden korkuyor musun?"

"Evet, sinirliyen olması gerektiği gibi korkuyorum senden. Kızgınken dövüşmeyeceğim seninle. Ben kızgınken sen de benimle dövüşme. Bu antrenmanların amacı bu değil."

Po, onun sinirli olduğunu söylediğinde haklı olduğunu farkına varmıştı. Fark ettiği anda kızgınlığı ümitsizliğe dönüştü. Randa, onu bir başka ağır göreve gönderecekti. Onu, zavallı bir suçlunun, onursuz olsa bile parmaklarına sahip olmayı hak eden bir aptalın icabına bakmak üzere gönderecekti. Onu gönderebildi ve Katsa da onun sahip olduğu güç yüzünden gitmeliydi.

Katsa'nın yemek odasında akşam yemeğini yiyorlardı. Katsa tabağına bakıyordu. Po ise ağabeylerinden, antrenmanları görselendi nasıl seveceklerinden bahsediyordu. Bir gün mutlaka Lien'de gelmeli ve kendisiyle ailesi için dövüşmeliydi. Marifetlerinden büyülenecek ve onu hakkıyla onurlandıracaklardı. Ayrıca ona babasının kentindeki en güzel manzaraları gösterebilirdi.

Katsa dinlemiyordu. Dayısı için kırdığı kollar geliyordu aklına. Kollar, dirsekten farklı bir tarafa çevrilir, kırılan kemik deriyi yırtarak çıkar. Po, omzuyla ilgili bir şey söyledi ve Katsa irkilip kendine gelip ona doğru baktı.

"Ne dedin?" diye sordu. "Omzunla mı ilgili? Üzgünüm."

Po gözlerini indirdi ve çatalıyla oynamaya başladı. "Dayının senin üzerinde büyük bir etkisi var," dedi. "Seninle antrenman odasında konuştuğundan beri kendinde değilsin."

"Ya da belki kendimdeyimdir ve aslında diğer zamanlar kendimde değilimdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dayım benim vahşi olduğumu düşünüyor. Katil olduğumu düşünüyor. Eh, haksız mı? O odaya girdiği anda vahşileşmedim mi? Ayrıca neden her gün antrenman yapıyoruz ki?" Bir parça ekmek kopardı ve tabağına aldı. Gözleri parlayarak yemeklere baktı.

"Senin vahşi olduğumu düşünmüyorum," dedi Po.

İç geçiren Katsa, "Beni Randa'nın düşmanlarıyla görmedin," dedi.

Po kadehini dudaklarına götürüp bir yudum alıp geri indirdi. Katsa'yı izliyordu. "Bu sefer ne yapmanı isteyecek?"

Katsa karnından yükselen ateşi geri bastırdı. Tabağına yere çarparsa ne olacağını, kaç parçaya ayrılacağını merak ediyordu.

"Ona borcu olan bir lord olacak," dedi, "veya pazarlıkta anlaşmayı reddeden ya da ona yanlış bakan birisi. Bir daha dayıma onursuzluk yapmamasına yetecek kadar adamın canını yakmamı isteyecek."

"Sen de o sana ne söylerse yapacaksın, öyle mi?"

"Randa'ya hâlâ direnen bu aptallar kim? Duymadılar mı daha hikâyeleri? Beni göndereceğini bilmiyorlar mı?"

"Karşı çıkmak senin elinde değil mi?" diye sordu Po. "Bir insan seni bir şey yapmaya nasıl zorlayabilir?"

Ateş birden boğazına kadar yükseldi ve Katsa'yı boğacak gibi oldu. "Kral olan o. Eğer bu konuda seçim şansım olduğumu düşünüyorsan, sen de aptalın tekisin."

"Ama seçim şansın var. Seni vahşi yapan o değil. Onun komutlarına uydukça, sen kendini vahşileştiriyorsun."

Katsa birden ayağa fırladı ve elinin yanıyla Po'nun çenesine bir yumruk indirdi. Karşılık vermediğini ve onu engellemeye çalışmadığını son anda fark edip yumruğun şiddetini bir nebze azalttı. Yumruğu Po'nun yüzüne korkunç bir çatırtıyla inmişti. Sandalyesinin düşüşünü ve kafasını yere çarpışını korkuyla seyretilmişti. Ona oldukça sert vurmuştu. Ona sert vurduğunu biliyordu. O kendisini savunmamıştı bile.

Ona doğru koştu. Yan yatıyordu ve iki eliyle çenesini tutuyordu. Gözünden süzülen bir damla yaş, parmaklarının üstünden geçip yere düştü. İnliyor ya da ağlıyordu. Hangisi olduğuna karar veremiyordu Katsa. Yanına diz çöküp omzuna dokundu. "Çeneni kırdım mı? Konuşabiliyor musun?"

Bunun üzerine Po harekellendi ve oturur pozisyona geçti. Çenesinin kenarını tutuyor ve bir açıyor bir kapatıyordu. Çenesini sağa ve sola doğru hareket ettirdi.

"Kırıldığını sanmıyorum." Sesi fısıltı gibi geliyordu.

Katsa, elini Po'nun yüzüne koydu ve altındaki kemikleri hissetti. Karşılaştırmak için yüzün diğer tarafına da dokundu. Herhangi bir fark yoktu ama nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Kırık değil," dedi Po, "ama kırılması gerekiyordu."

"Yavaşlatmıştım," dedi Katsa, "benimle dövüşmeyeceğini fark edince." Masaya uzandı ve elini sürahiye soktu. Çıkardığı buzu bir parça kumaşa sardı. Buzu Po'nun çenesine koydu. "Neden karşılık vermedin?"

Buzu suratında tuttu ve inledi. "Bu günlerce acıyacak."

"Po..."

Ona baktı ve iç geçirdi. "Sana daha önce söyledim, Katsa. Sen sınırlıyken dövüşmeyeceğim. Aramızdaki bir anlaşmazlığı yumrukla çözmek istemiyorum." Buzu indirip çenesine parmaklarıyla dokundu. Tekrar inledi ve buzu yüzüne geri koydu. "Antrenman odasında yaptıklarımız... birbirimize yardım etmek için. Bunu birbirimize karşı kullanamayız. Biz arkadaşız, Katsa."

Katsa utançtan yerin dibine girmişti. O kadar basit ve o kadar açıktı ki. İki arkadaşın birbirine yapacağı tarzda bir şey olmamasına rağmen yapmıştı.

"Birbirimiz için çok tehlikeliyiz, Katsa. Olmasak bile bu doğru değil."

"Bir daha yapmayacağım," dedi Katsa. "Yemin ederim."

Katsa'nın gözlerine dikmişti gözlerini. "Yapmayacağımı biliyorum, Katsa. Vahşi kedi. Kendini suçlama. Sana karşılık vermeme bekledin. Aksi taktirde bana vurmazdın."

Ama yine de iyice açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Beni sınırlendiren sen değildin, oydu."

Po bir süreliğine düşünmeye daldı. "Ne olacağını düşünüyorsun," dedi, "Randa'nın sana vereceği emri kabul etmezsen?"

Gerçekten de bilmiyordu. Yalnızca onu aşağılayacağını ve sözcüklerinin onu yaralayacağını hayal ediyordu. "Eğer onun istediklerini yerine getirmezsem, kızacaktır. O kızdımda ben de kızacağım. O zaman onu öldürmek isteyeceğim."

"Hım." Dudaklarını oynatıyordu. "Kendi sinirinden korkuyorsun."

Durdu ve Po'ya bakmaya başladı, çünkü haklı görünüyordu. Kendi sinirinden korkuyordu.

"Ama Randa seni sınırlendirmeye bile değmez," dedi Po. "Bir zorbadan başka bir şey değil."

Katsa mırıldanıyordu. "İnsanların parmaklarını koparan ve kollarını kıran bir zorba."

"Tabii eğer onun için bunu yapmaya bir son vermezsen," dedi Po. "Gücünün çoğu senden geliyor."

Kendi sinirinden korkuyordu. Bunu kafasında yineleyip duruyordu. Kral'a yapacağı şeyden korkuyordu haklı olarak. Po'ya bak, çenesi kızardı ve şişmeye başladı. Yeteneğini kontrol etmeyi öğrenmişti ama sinirini kontrol edemiyordu. Bu da hâlâ Yeteneğini kontrol edemediği anlamına geliyordu.

Hâlâ yerde oturuyor olmalarından rahatsız olup, "Tekrar masaya dönebilir miyiz?" dedi Po.

"Gidip Raff'i görsen iyi olur," dedi, "bir yerinin kırılmadığından emin olmak için." Katsa'nın gözleri yere düştü. "Affet beni, Po."

Po ayağa kalktı. Katsa'nın elini yakalayıp ayağa kaldırdı. "Affedildin Leydi."

Katsa, onun kibarlığına inanamayarak kafasını salladı. "Siz Lienid'liler çok garipsiniz; tepkileriniz bizimkilerden oldukça farklı. Canını bu kadar yakmama rağmen hâlâ çok sakinsin. Babarın kız kardeşi çok ilginç yas tutuyor."

Po gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hangi konuda? Monsea Kraliçesi babarın kardeşi değil mi?"

"Ne yapmış o, babamın kız kardeşi?"

"Sözde, büyükaban kaybolunca yemeden kesilmiş. Bilmiyor muydun? Sonra kendini ve çocuğunu bir odaya kapamış ve Kral dâhil hiç kimsenin girmesine izin vermiyormuş."

"Kral'ın girmesine izin vermiyormuş," diye tekrarladı, sesinde şaşkınlık vardı.

"Başka hiç kimseye," dedi Katsa, "yalnızca onlara yemek getiren bir hizmetçiye."

"Neden daha önce hiç kimse bundan bahsetmedi?"

"Bildiğini sanıyordum, Po. Senin için bu kadar sorun olacağını bilmiyordum. Yakın mıydınız?"

Po, masaya eriyen buz kütesine ve yarı yenmiş yemeklerine bakıyordu. Aklı başka yerdeydi ve kaşları çatıktı.

"Po, ne oldu?"

Kafasını salladı. "Ashen'in böyle davranacağını sanmıyordum," dedi. "Ama sorun değil. Raffin'i ya da Banu'i bulmalıyım."

Katsa yüzüne bakıyordu. "Bana söylemediğin bir şey var."

Po onun gözlerine bakmıyordu. "Randa'nın işi için ne kadar süre burada olmayacaksın?"

"Birkaç günden uzun sürmez."

"Döndüğünde seninle konuşmalıyım."

"Neden şimdi konuşmuyorsun?"

Kafasını salladı. "Düşünmem gerek. Bir şeyi anlamalıyım."

Gözleri neden bu kadar tedirgindi? Neden masaya ve yere bakıyordu da yüzüne bakmıyordu?

Babasının kız kardeşi için kaygılıydı. Önemsettiği insanlar için endişeliydi. Bu Lienid'inin yöntemi buydu. Arkadaşlığı gerçekti.

Sonra Po, Katsa'ya baktı. En sade gülümsemesi yüzüne yarıldı ama gözlerine ulaşamadı. "Benim yüzümden canını sıkma. Katsa. Hiçbirimiz kusursuz arkadaş değiliz."

Sonra onu bırakıp Raffin'i bulmaya gitti. Katsa olduğu yerde kalıp Po'nun biraz önce durduğu yere bakakaldı. Katsa'nın söylediğinden ziyade düşündüğü bir şeye cevap vermiş olmasının verdiği ürktücü histen kurtulmaya çalıştı.

Ona bu hissi ilk defa yaşatmıyordu. Po'da bir şeyler vardı. Onun düşündüklerini bazen o söylemeden önce anlıyordu. Masanın öteki ucundan bakıp kızgın olduğunu ve nedenini, hatta onu yakışıklı bulduğunu düşündüğünü bile anlamıştı.

Raffin, algılama sorunu olduğunu söylemişti. Po'nun algıları ise gayet açıktı. Üstelik konuşkandı da. Belki de bu nedenle bu kadar iyi anlaşıyorlardı. Kendini Po'ya ifade etmek zorunda değildi ve Po, daha ona sormadan anlatmaya başlıyordu. Bu kadar rahat iletişim kurabileceği biri olduğunu ve kendisinin arkadaşlık olgusunun varlığına bu kadar yabancı olduğunu bilmiyordu.

Bu konuyu, atları onları batıdaki tepelere, hatta o tepeleri de aşip yeşil düzlüklere çıkarıncaya kadar düşündü. At üstünde olmanın ona verdiği mutluluk ve sakinlik hissiyle doluydu. Giddon da kendi memleketinde oldukları için iyi günündeydi. Ziyarete gittikleri yer onun arazisinden hemen sonraki arazilerdeydi. Önce giderken, sonra da dönerken onun kalesinde kalacaklardı. Giddon oldukça hevesliydi ve hızlı sürüyordu atını ama Katsa onun arkadaşlığından hoşnut olmasa da hızlı gitmelerinden hiç şikâyetçi değildi.

Gün ortasında dinlenmek için durduklarında, "Garip, değil mi?" dedi Oll. "Komşunu cezalandırmak için Kral'ın seni göndermesi yanı."

"Garip" dedi Giddon. "Lord Ellis iyi bir komşudur. Randa'yla başını belaya soktu. Neden böyle bir şey yapmış olabileceğini hayal edemiyorum."

"Eh, kızlarını koruyor," dedi Oll. "Bunun için kimse onu suçlayamaz. Ellis'in kötü şansı onu Kral'la garip bir ilişkiye sürükledi."

Randa, Nander'lı bir lordla anlaşma yapmıştı. Lord hiçbir kadını ayartamıyordu çünkü toprakları Wester ve Estill'li akıncıların tam yolunun üzerinde, Güney Nander'daydı. Tehlikeli bir bölgeydi, özellikle de kadınlar için. Akıncılar hemen hepsini kaçırdığı için doğru düştü uşağın bile olmadığı ıssız bir bölge haline gelmişti. Lord eş konusunda o kadar umutsuzdu ki en sonunda çeyizden bile vazgeçmek zorunda kaldı. Bundan istifade eden Randa, Lord'a onun için bir gelin bulmayı ama karşılığında gelinin çeyizinin kendisinin olmasını teklif etti.

Lord Ellis'in evlilik çağında iki kızı vardı. İki kız ve iki kayda değer çeyiz. Randa, Ellis'e hangi kızını Nander'a gelin olarak göndereceğine karar vermesini söyledi. "İradesi kuvvetli olan kızını seç," diye yazmıştı Randa, "zayıf kalpli birisine göre bir yer değil orası."

Lord Ellis her iki kızını da göndermeyi reddetmişti. "Her iki kızımın da iradesi güçlüdür," diye yazmıştı Kral'a Lord, "ama hiç birini Nander'ın çorak topraklarına göndermeyeceğim. Kral'ın sonsuz gücü vardır ama kendi çıkarı uğruna gerçekleştirilecek uygunsuz bir evlilik için yeterince kuvvetli değildir."

Lord Ellis'in mektubunda yazdıklarını Raffin'den öğrendiğinde Katsa'nın soluğu kesilmişti. Cesur bir adamdı, Randa'ya

karşı gelenlerin pek çoğundan daha cesurdu. Randa, Giddon'dan Ellis'le konuşmasını istemişti, eğer konuşmak meseleyi çözmezse, Katsa'nın Ellis'in canını yakmasını istemişti. Üstelik, kızlarının önünde... Böylece kızlardan biri öne çıkıp babasını korumak için bu evliliği kabul edecekti. Randa, onların kızlardan biriyle ve çeyiziyle dönmelerini bekliyordu.

"Bizden istediği dehşet bir görev," dedi Oll. "Ellis senin komşun olmasaydı bile yine de berbat bir görev olurdu."

"Öyle," dedi Giddon. "Ama ne yapılabilir bilmiyorum."

Bir kaya çıkıntısının üzerine oturup ekmek ve meyvelerini yiyorlardı. Katsa etraflarındaki uzun çimenlere bakıyordu. Rüzgâr onları bir bu yana bir diğer yana yatırıp duruyordu. Kalkıyor, eğiliyor ve tekrar kalkıyorlardı. Su gibi akıyorlardı.

Katsa, "Deniz böyle bir şey mi?" diye sordu ve ikisi de şaşarak ona doğru döndü. "Deniz de bu çimenler gibi mi hareket ediyor?"

"Öyle denebilir, Leydim," dedi Oll, "ama biraz daha farklı. Denizin telaşlı bir sesi vardır ayrıca gri ve soğuktur. Ama bir ölçüde böyle hareket ediyor denebilir."

"Denizi görmek istiyorum," dedi.

Giddon kuşkucu gözlerle ona bakıyordu.

"Ne? Bunu söylemem bu kadar garip mi?"

"Senin söylemen garip..." Giddon kafasını sallıyordu. Ekmek ve meyvelerini toparlayıp ayağa kalktı. "Lienid'li dövüşçü aklını romantik zırvalarla dolduruyor," dedi ve atına doğru gitti.

Katsa onu yok saymaya ve onun romantizmine, elbisesine ve kuskançlığına takılmamaya karar verdi. Yeşil düzlüklerin üzerinde dörtlüğe gitmeye başladı, sanki denizin üzerinde dörtlüğe gidiyordu.

ONUN kalesine ulaştıktan sonra Giddon'ı yok saymak iyice zorlaşmıştı. Surları büyük, gri ve etkileyiciydi. Uşaklar, güneşli avluya Lordların karşılama ve selamlama için akın etmişlerdi. Giddon onlara adlarıyla hitap ediyor ve depolardaki buğday stoğunu, kaleyi ve tamir edilen köprüyü soruyordu. O buranın kralı gibiydi ve Katsa, Giddon'ın bundan hoşnut olduğunun farkındaydı. Ayrıca, görünen o ki uşakları onu gördükleri için mutluydular.

Giddon'ın uşakları Katsa'ya Randa'nın sarayında olmadığı kadar nazik davranıyorlardı. Herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyorlardı; ayrıca yıkanabilmesi için suyu çoktan ısıtmışlardı. Ne zaman koridorda yanlarından geçse onu selamlıyorlardı. Hiçbir yerde böyle davranılmamıştı ona, kendi evinde bile. Elbette öyle davranacaklardı çünkü Giddon ona, leydi gibi davranmalarını tembihlemişti; ondan korkmamalarını, eğer korkuyorsa bile öyle değilmiş gibi davranmalarını söylemişti. Tüm bunları Giddon onun için yapmıştı. Randa'nın sarayındaki hemen herkes Giddon'ın ona karşı olan hislerini biliyorsa buradakiler de muhtemelen biliyorlardı ve bu yüzden ona gelecekteki efendileri gibi davranıyorlardı.

Karşıdakilerin onun olmasını bekledikleri kişi olmadığı için Giddon'ın sarayında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Giddon'la evlenmeyeceğini bilirlerse rahatlayacaklarını düşünmüştü. Muhtemelen rahat bir nefes alıp gülümseyecek ve bir sonraki zararsız gelin adayı için hazırlanmaya başlayacaklardı. Ama belki de istedikleri tek şey Lordlarının isteğine kavuşmasıydı.

Giddon'ın isteği onu şaşırtıyordu. Giddon'ın nasıl onu sevecek kadar aptal olabildiğini anlayamıyor, üstelik buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Oll'un Lord Ellis için duyduğu sıkıntı giderek artıyordu.

"Kral'ın bizden istediği berbat bir görev," dedi Giddon'ın özel akşam yemeği odasında başlarında dikilen birkaç uşağın eşliğinde yemek yerlerken. "Bize daha önce böyle korkunç bir görev verdiğini hatırlamıyorum."

"Vermişti," dedi Giddon, "ve biz de yerine getirmiştik. Üstelik sen de böyle sızlanmamıştın."

Oll "Ama bu..." dedi, duvardaki kırmızı renkli ve altın işlemeli goblenlere dalgın dalgın bakmayı keserek. "Ama bu Konsey'in göz yumacağı bir görev olmaz. Konsey bu kızları korumak için birisini gönderecektir. Bizden birisini," dedi.

Giddon çatalını sapladığı patatesleri ağzına götürüp çiğnemeye başladı. Oll'un söylediklerini düşünüyordu. "Konsey için hiçbir şey yapamayız," dedi, "tabii eğer Randa'nın emirlerini yerine getirmezsek. Zindanda otururken hiçbir işe yaramayız."

"Evet," dedi Oll. "Ama yine de bu iş doğru değil."

Yemeğin sonunda Giddon da en az Oll kadar sıkılıyordu. Katsa, Oll'un kemikli yüzüne ve üzgün gözlerine bakıyordu. Giddon'ın yemek yiyişine bakmaya başladı. Eti kestikçe bıçağı duvardaki kırmızı ve altın sarısını yansıtıyordu. Sesi kısıktı, iç çekmişti, ikisi de iç çekmişlerdi, Oll ve Giddon hem konuşuyor hem de yemek yiyorlardı.

Bu görevi yerine getirmek istemiyorlardı. Katsa onları dinledikçe beyinde tilkiler dolaşmaya başlamış ve Randa'nın direktiflerini yerine getirmemenin yollarını aramaya başlamıştı.

Po, Randa'yı dinlememenin onun elinde olduğunu söylemişti. Bu gerçekten Katsa'nın yapabileceği bir şeydi, Oll ya da Giddon'ın değil, çünkü Randa onları cezalandırabilirdi ama Katsa'yı, onları

cezalandırıldığı gibi cezalandıramazdı. Ona ceza verebilir miydi ki? Bütün ordusunu kullanıp belki onu zindana kapayabilirdi. Onu öldürebilirdi. Dövüşerek değil ama zehirleyebilirdi. Bir akşam yemeğinde. Eğer onu bir tehlike olarak görmeye başlarsa ya da artık kullanışlı olmadığını düşünürse onu kesinlikle zindana atarak ya da öldürerek ortadan kaldırırdı.

Ama ya eğer saraya Ellis'in kızlarından biri olmadan döndüklerinde Randa'nın sinirlenmesi onu etkilerse? Ya Randa'nın karşısında kontrol edemediği bir sinir tüm vücudunu ele geçirirse o sarayda neler olurdu? Katsa, neler yapardı?

Sorun değildi. Sonraki sabah Giddon'un sarayındaki kontrolü yatağında uyandığında Randa'nın ona yapacaklarının ya da onun Randa'ya yapacaklarının sorun olmadığını biliyordu. Eğer bugün Randa'nın isteği üzerine Lord Ellis'in canını yakmaya zorlarsa bu onu oldukça kızdırdı. Bunu düşündüğü anda kızgınlığı artmaya başlamıştı bile. Lord Ellis'in canını yakmadığı takdirde Randa'nın vereceği karşılığa duyacağı kızgınlık, yaktığı zamanki kızgınlığından daha fazla olmayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Çocuklarını korumaya çalışan bir adama işkence yapmayacaktı.

Bu yüzden neler olacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey hiç kimseyi incitmeyeceğiydi. Tekrar battaniyenin altına girdi ve ertesi gün neler olabileceğini düşünmeye koyuldu.

Giddon ve Oli çantalarını ve atlarını hazırlarken her zaman yaptıkları gibi yavaş davranıyorlardı. "Belki de bu konuda bir anlamaya varabiliriz," dedi Giddon inandırıcı olmayan bir biçimde. "Hah," oldu Oli'un ağzından çıkan tek sözcük.

Ellis'in kalesi atla birkaç saatlik mesafedeydi. Vardıklarında bir uşak onları Ellis'in oturup bir şeyler yazdığı kütüphaneye

çıkardı. Duvarlar kitapla doluydu ve bazı raflar o kadar yüksekti ki ancak sağlam bir odundan yapılmış merdivenle uzanılabilirdi. İçeri girdiklerinde Lord Ellis ayağa kalktı, gözleri büyümüşü ve genesi yukarıdaydı. Kısa boylu, dağınık, siyah saçlı bir adamdı. Küçük parmaklarını masanın üzerinde gezdiriyordu.

"Neden burada olduğumu biliyorum, Giddon," dedi.

Giddon rahatsız edici biçimde gırtlığını temizledi. "Seninle konuşmayı umuyordum, Ellis ve kızlarınla."

"Kızlarımı bugünkü grubumuza dâhil etmeyeceğim," dedi Ellis, gözleri Katsa'ya kilitlenmişti. Bakışlarını Katsa'dan kaçırmıyordu ki Katsa bunu da bir yere not etmişti.

Şimdi artık Katsa'nın harekete geçme zamanı gelmişti. Duvarın dibinde dikilen üç uşak görmüştü.

"Lord Ellis," dedi, "eğer uşaklarınızın güvenliğini önemsiyorsanız, onları odadan çıkarın."

Giddon, yüzünde bir şaşırma ile ona bakmıştı çünkü normalde böyle yapmazlardı. "Katsa..."

"Zamanımı boşa harcamayın, Lord Ellis," dedi Katsa. "Siz yapmayacaksanız, ben çıkarabilirim."

Lord Ellis adamlarına kapıyı gösterdi. "Çıkın," dedi. "Çıkın ve hiç kimsenin girmesine izin vermeyin. İşinize bakın."

İşlerinin içinde büyük ihtimalle Lord'un kızlarını evde olsalar bile oradan uzaklaştırmak da vardı. Lord Ellis, Katsa'ya sanki buna hazırlanmış bir tip gibi gelmişti. Kapılar kapandığında, Katsa Giddon'ı susturmak için elini kaldırdı. Giddon, Katsa'ya şaşkınlık dolu bir bakış attı ama Katsa bunu görmezden geldi.

"Lord Ellis," dedi Katsa, "Kral, kızlarınızdan birisini Nander'a göndermeniz için sizi ikna etmek üzere gönderdi bizi. Ama bunu başarabileceğimizi pek sanmıyorum."

Ellis'in yüzü hâlâ oldukça sert görünüyordu ve gözleri Katsa'nın kilitlenmiş gibiydi. "Doğru."

Katsa kafasını salladı. "Çok güzel. Sizin bu karşı çıkışınıza karşılık Randa, benim size kızlarınızın önünde işkence yapmamı istiyor, ta ki kızlarınızdan birisi artık dayanamayıp ileri çıkıp evlilik için kendini sununcaya kadar."

Ellis'in yüzü değişmiyordu. "Bundan şüpheleniyordum ben de."

Giddon'un sesi kısaktı. "Katsa, ne yapıyorsunuz?"

"Kral," dedi Katsa ve o anda kan beynine hücum etmiş gibi oldu, kendini dengelemek için masadan destek almak zorunda kaldı. "Kral bazı durumlarda adil davranır. Ama bu durumda değil. Sizi soyamak istiyor. Ama Kral kendi soygununu yapmıyor. Bunun için beni görevlendirdi. Ve ben..." Katsa birden gücünün geri geldiğini hissetti. Elini masadan çekti ve tekrar dik durmaya başladı. "Randa'nın istediği şeyi yapmayacağım. Sizi veya kızlarınızı Kral'ın emirlerini uygulamanız için zorlamayacağım. Lordum, ne istiyorsanız onu yapın."

Oda sessizliğe bürünmüştü. Ellis'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı ve sanki biraz önce tehlike onu daha güçlü kılıyormuş gibi dik duran adam bu tehlike geçince güçsüzleşmiş ve masaya dayanmak zorunda kalmıştı. Katsa'nın yanında duran Giddon'un soluğu kesilmiş gibiydi ve Katsa dönüp ona baktığında ağzı açık kalmıştı. Oll ise biraz daha geride duruyordu, yüzü uysal ama endişeli görünüyordu.

"Şey," diye mırıldanıyordu Lord Ellis. "Bu oldukça büyük bir sürpriz. Leydim. Teşekkür ediyorum, Leydim. Gerçi size yeteri kadar teşekkür edemem."

Bir insana acı çekirtmediği için kendisine teşekkür edileceği Katsa'nın aklına bile gelmemişti daha önce. Mutluluğa neden olmak teşekkürü doğururken, acı nefreti doğururdu. Hiçbirine neden olmamaksa hiçbirini doğurmazdı, yani hiçbir şey yoktu ortada, teşekkürü gerek yoktu.

"Minnet duymanıza gerek yok," dedi Katsa. "Ama korkarım bu Randa'yla olan sorunlarınızın sonuncusu olmayacak."

"Katsa." Oll'du seslenen. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Randa sana ne yapacak?" diye sordu Giddon.

"Ne yaparsa yapsın," dedi Oll, "arkadayız Katsa."

"Hayır," dedi Katsa. "Beni desteklemeyin. Bu işte tek başıma olmalıyım. Randa, sen ve Giddon'un beni bu işi yapmak için zorladığınızı ama beceremediğinizi düşünmeli." Katsa, bunu daha inandırıcı kılmak için onlara zarar vermesinin iyi olup olmayacağını düşünüyordu.

"Ama biz bu işi senden daha fazla yapmak istiyor değiliz ki," dedi Giddon. "Bizim konuşmamız seni bu tercihi yapmaya sevk etti. Öylece dikilip senin..."

Katsa sözünü kesti. "Eğer sizin emirlerine uymadığınızı öğrenirse, sizi ya hapse atar ya da öldürür. Bana size yapabileceği gibi zarar veremez. Tüm muhafızlarının bile beni ele geçirebileceğinden şüpheliyim. Ayrıca bunu yapsa bile bana bağlı bir efradım yok senin gibi Giddon ya da seninki gibi bir karım da yok Oll."

Giddon'un yüzü düşmüştü. Konuşmak için ağzını açmış ama Katsa sözcükleri ağzına tıkmıştı. "Siz ikiniz hapse girerseniz hiçbir işe yaramazsınız. Raffin'in size ihtiyacı olacaktır. Benim de, nerede olursam olayım, size ihtiyacım olacaktır."

Giddon konuşmaya çalışıyordu. "Ben..."

Anlamasını istiyordu. Giddon'ın şu aptallığa bir son verip kendisini anlamasını istiyordu. Elini masaya öyle sert vurdu ki üzerindeki kâğıtlar yere saçıldı. "Kral'ı öldürürüm," dedi. "Beni destekleme konusunda inat ederseniz onu öldürürüm. Bu benim isyanım, yalnızca benim. Karşı çıkacak olursanız, Yeteneğim üzerine yemin ederim ki Kral'ı öldürürüm."

Gerekirse yapar mıydı bilmiyordu. Ama inanmalarını sağlayacak kadar vahşi göründüğünü biliyordu. Oll'a döndü. "Kabul ettiğini söyle."

Oll boğazını temizledi. "Tamamen senin söylediğin gibi, Leydim."

Giddon'a döndü. "Giddon?"

"Bunu sevmedim," dedi.

"Giddon..."

"Söylediğin gibi olsun," dedi. Gözleri yerde, yüzü ise kızarmış ve oldukça asıktı.

Katsa, Ellis'e dönüp, "Lord Ellis, eğer Randa, Komutan Oll ve Lord Giddon'ın bu konuda istekli olduklarını öğrenirse sizin konuştuğunuzu varsayacağım. Bu durumda hem sizi hem de kızlarınızı öldürürüm. Anladınız mı?"

"Anladım Leydim," dedi Ellis. "Tekrar teşekkür ederim."

Onu böyle sert biçimde tehdit ederken ikinci kez teşekkür etmesiyle birlikte Katsa'nın boğazı düğümlendi. Bir canavar olduğunda, insanlara karşı canavar gibi davranmadığında müteşekkîr oluyorlardı. Bu zulümden kaçmak ve karşılığında minnet duyulmamasını istiyordu.

"Şimdi bu odada biz bizyiz," dedi Katsa, "ve bugün burada neler olduğuna dair öne süreceğimiz detayları konuşacağız."

Akşam yemeğini tıpkı bir gece önce yaptıkları gibi giddon'ın kalesinde yediler. Giddon boynunun Katsa'nın bıçağıyla çizilmesine, Oll ise onun elmacık kemiğini morartmasına izin vermişti. Aslında Katsa bunu onların izni olmadan da yapardı çünkü boğuşma olmadan böyle bir şey olmadığını Randa'nın anlayacağını biliyordu. Oll ve Giddon da işin mantığını anlamışlardı ya da belki de bu konuda Katsa'ya katılmasalardı bile onun bunu zaten yapacağını tahmin ediyorlardı. Dik ve cesur durmuşlardı. Katsa ise bu işten hiç keyif almamıştı ve Yeteneğinin izin verdiği ölçüde az acı vermeye çalışmıştı.

Yemekte fazla konuşmamışlardı. Katsa, ekmeği koparıyor, çiğniyor ve yutuyordu. Elindeki çatal ve bıçağa bakıyordu. Gülmüş kupasına bakıyordu.

"Estil'li Lord," dedi. Adamların gözleri tabaklarından Katsa'ya dönmüştü. "Randa'nın izin verdiğinden daha fazla ağaç kesen Lord. Hatırladınız mı onu?"

Kafa salladılar.

"Ona zarar vermedim," dedi. "Bilinçsizce ona vurdum ama yaralamadım." Çatalını ve bıçağını indirip Giddon ve Oll'a baktı. "Yapamadım. Ödemesi gerekenden oldukça fazlasını ödemişti zaten. Onu yaralayamadım."

Bir süre ona baktılar. Giddon'ın bakışları tekrar tabağına sabitlenmişti. Oll boğazını temizledi. "Belki de Konsey işi bizim iyi yanlarımızı ortaya çıkarmıştır," dedi.

Katsa çatal ve bıçağını tekrar eline alıp koyun etinden bir parça kesti ve bunun üzerine düşünmeye başladı. Kendi doğasını biliyordu. Kendiyle yüz yüze gelse, kendi öz doğasını kolaylıkla ayırt edebilirdi. Mavi-yeşil gözlü bir canavar, hırıldayan bir kurt. Kontrol edilemeyen bir sinirle arkadaşlarına bile saldırabilen hırçın bir yaratık, Kral'ın öfkesini taşıyan adanmış bir katil.

Ote yandan kendi şiddetinden, vahşetinden hasta olan garip bir yaratık. Gaddarlığı için kendi kendini suçluyordu. Bazen bu şiddeti uygulayacak cesareti kalmıyor ve buna tamamen kapı çıkar hale geliyordu.

Bazen bir canavar gibi davranmayı reddeden bir canavar. Bir canavar, canavar gibi davranmayı keserse artık canavar olmaz mı? Başka bir şey haline mi gelir?

Belki de kendi doğasını hiç tanınamalıydı.

Giddon'un kalesindeki bu yemek masasında çok fazla soru ve çok az cevap vardı. Oll ya da Giddon yerine Raffin veya Po ile seyahat etmeyi tercih ederdi, onların o veya bu şekilde bir cevapları olabiliirdi.

Yeteneğini kullanmamak için daha dikkatli olmalıydı. Doğası onu buna sevk etse bile.

Yemekten sonra zihnini boşaltabilme ümidiyle Giddon okçuluk alanına gitti. Katsa'yı orada buldu.

Katsa kendi başına kalmak istiyordu. Ama Giddon uzun boyuyla sessizce karanlıkların içinden çıkınca, Katsa büyük bir salonda yüzlerce kişinin arasında kalmayı tercih etmişti. Hatta berbat bir elbise ve ayakkabılar giydiği bir partiye bile razıydı. Dansa. Giddon'la böyle baş başa, hiç kimsenin rahatsız etmeyeceği herhangi bir yere razıydı.

"Karanlıkta hedefi vurmaya çalışıyorsun," dedi Giddon.

Yayı indirdi. Bunun onun eleştirilerinden biri olacağını sa-
nıyordu. "Evet," dedi, başka hiçbir cevap aklına gelmediği için.

"Karanlıkta da aydınlıktaki gibi isabetli misin?"

"Evet," dedi ve Giddon, Katsa'yı sinirlendiren bir şekilde gülümsedi. Eğer Giddon'un keyfi yerinde olursa bu Katsa'nın

istektiği bir noktaya ilerlediğini düşündürüyordu, bu nedenle onun kibirli, eleştirel ve memnuniyetsiz olmasını tercih ederdi, tabii yalnızlarsa eğer.

"Yapamayacağın hiçbir şey yok, Katsa."

"Soçmalama."

Ama Giddon pek tartışacak gibi görünmüyordu. Tekrar gülümsedi ve Katsa'nın ok attığı alanı diğerlerinden ayıran tahta bölmeye yaslandı. "Yarın Randa'nın sarayında ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aslında, bilmiyorum," dedi Katsa. "Randa çok kızacak."

"Beni onun sinirinden korumanı istemiyorum, Katsa. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Üzgünüm Giddon, tıpkı boynundaki kesiğe üzüldüğüm gibi, Kaleye dönebilir miyiz artık?" Sadağın askısını boynundan çıkarıp yere koydu. Giddon sessizce onu izlerken küçük bir panik Katsa'nın göğsünü hareketlendirmeye başladı.

"Seni korumama izin vermelisin," dedi Giddon.

"Beni Kral'dan koruyamazsın. Bu senin için ölümcül olur ve enerjini boşa harcamış olursun. Kaleye geri dönelim."

"Evlén benimle," dedi, "evliliğimiz seni korur."

Evet, Po'nun tahmin ettiği gibi sonunda söylemişti ve tıpkı Po'nun karnına attığı yumruklardan biri gibi sert olmuştu. Ne-
meye bakacağını bilmiyordu, yerinde duramıyordu. Elini başına götürdü, kenarlıklara koydu. Düşünmek istiyordu.

"Evlilik beni korumayacaktır," dedi. "Randa yalnızca evlendiğim için beni affetmeyecektir."

"Ama daha hoşgörülü olacaktır," dedi Giddon. "Birlikte-
liğimiz ona yeni bir alternatif yaratacaktır. Bu durumda seni

cezalandırması tehlikeli olacaktır ve bunu o da bilir. Eğer evleneceğimizi söylersek bizi saraydan uzaklaştırır, buraya gönderir bizi, böylece o senin ulaşabileceğin bir yerde olmaz, sen de onun. Aranızda sözde barış olur."

Evlenmiş olacaktı, üstelik Giddon'la. Karısı olacaktı, bu evin leydisi olacaktı. Bezgin konuklarını eğlendirecekti. Hamur işi yapmak gibi saçma meziyetlerine bakarak hizmetçileri işe alacak veya işten kovacaktı. Evde oturup onun çocuklarını doğuracak ve onu sevmesi gerekecekti. Gece onun yatağına gidecekti, Giddon'un yatağına, yüzüne atılan bir çizici kendisine hakaret sayan birinin yatağına girecekti. Kendisini onun koruyucusu sayan bir adamla... Öyle bir koruyucu ki kılıca karşı kürdanla bile olsa bir düelloda onu yenebilirdi.

Soluyordu, öfkeli biçimde soluyordu. Giddon onun arkadaşydı, üstelik Konsey'e sadıktı. Düşündüklerini söyleyemezdi. Raffin'in ona söylediği gibi konuşması gerekiyordu.

"Giddon," dedi, "evlenmek istemediğimi bildiğine eminim."

"Ama geçerli bir teklifi ret mi edeceksin? Kabul et bu senin Kral'la olan sorununa çözüm olabilecek gibi duruyor."

"Giddon," Katsa'nın önünde duruyordu. Yüzü ifadesiz bakışları ise sıcaktı. Kendinden emindi. Reddedebileceğini düşünmüyordu. Bu affedilebilirdi çünkü muhtemelen başka hiçbir kadın reddetmezdi. "Giddon. Sana çocuk doğuracak bir kadına ihtiyacın var. Ben çocuk istemiyorum. Bebeği olmasını isteyen bir kadınla evlenmelisin."

"Sen gayet doğal bir kadınsın, Katsa. Diğer kadınların yapmayacağı gibi dövüşebilirsin ama diğer kadınlardan hiç farkın yok. Sen de elbette bir gün bebek sahibi olmak isteyeceksin. Bundan eminim."

Öfkesini bastırması için yapacağı bir antrenman fırsatının bu kadar çabuk karşına çıkmasını beklemiyordu. Çünkü onun bu kararlılığı sağlam bir yumruğu ve yere yapıştırılmayı hak ediyordu. "Seninle evlenemem, Giddon. Bunun seninle alakası yok. Benimle ilgili bir şey bu. Hiç kimseyle evlenmeyeceğim ve hiç kimsenin çocuğunu doğurmayacağım."

Giddon gözlerini Katsa'ya dikti ve yüzünün rengi birden bire değişti. Giddon'un bu ifadesini çok iyi biliyordu, iğnelemeye başlamadan hemen önce dudagının kıvrılması ve gözlerinin ışması. Katsa'yı anlamaya başlıyordu.

"Bence sen neler söylediğinin farkında değilsin, Katsa. Benimkinden daha çekici bir teklif alabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun seninle ilgisi yok, Giddon. Bu yalnızca benimle ilgili bir durum."

"Benden başka katil bir leydiyle evlenmeyi isteyen birinin olduğunu mu sanıyorsun?"

"Giddon..."

"Lienid'linin sana teklif etmesini bekliyorsun." Parmağıyla onu gösteriyordu ve yüzü alaycıydı. "Onu tercih edersen çünkü o bir prens ve ben yalnızca bir lordum."

Katsa kolunu havada savurdu. "Giddon, tüm bunlar saçmalık..."

"Teklif etmeyecek," dedi Giddon. "Ama teklif ederse de sen kabul edecek kadar aptalsın. En az Murgon kadar güvenilmez bir herif o."

"Giddon, seni temin ederim..."

"Ayrıca onurlu da değil," dedi Giddon. "Seninle bir fırsatçıdan daha iyi, bir düzenbazdan daha kötü dövüşmeyen bir adam."

Katsa buz kesmişti. Giddon'a doğru bakıyordu ama havada salladığı parmağını, kendini beğenmiş yüzünü bile görmüyordu. Onun yerine antrenman odasının zeminine oturmuş Giddon'ın sözcükleriyle konuşan Po'yu görüyordu. Daha o sözcükler Giddon'ın ağzından dökülmeden.

"Giddon, daha önce bu konuda Po'yla konuştun mu?"

"Katsa, sen yanımda değilken o adamla bir çift sohbet etmiş bile değilim."

"Ya peki başkasıyla? Bu sözcükleri başka birisine söyledin mi?"

"Tabii ki hayır. Eğer zamanımı..."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Ne fark eder ki? Eğer sorsaydı, bu konuda ne düşündüğümü ona söylerdim."

Giddon'a bakıyordu, aklına gelenin başına gelmiş olduğuna inanamıyordu ve tamamen savunmasızdı. Elini boğazına götürdü. Nefesini tutamadı. Sormak zorunda olduğunu hissettiği soruyu sormuş ve almayı beklediği cevabı alınca korkudan büzülmüştü.

"Daha önce bunları düşünmüş müydün peki? Bunları onun yanındayken düşünmüş müydün hiç?"

"Ona inanmadığımı mı? Bir fırsatçı ve düzenbaz olduğunu mu? Ona her baktığımda öyle olduğunu düşünüyorum."

Giddon ağzından tükürükler saçarak konuşuyordu ama Katsa farkında bile değildi. Yavaşça dizlerini kırıp yere eğildi ve yayı yere indirdi. Tekrar düzeldi ve ona arkasını döndü. Yürümeye başladı. Nefes alıp vererek ileri doğru bakıyordu.

"Onun saldırmasına neden olmamdan korkuyorsun," diye arkasından bağırdı Giddon, "kıymetli Lienid Prensi'nin... Hem

belki de ona düşündüklerimi söylerim. Belki daha çabuk terk eder, eğer onu cesaretlendirirsem..."

Dinlemiyor, duymuyordu. Kafasının içinde o kadar çok tilki doluyordu ki... Giddon'ın ne düşündüğünü biliyordu. O da kendininkileri biliyordu, Katsa'nın bildiğini biliyordu. Katsa sinirlendiğinde, onun hakkında yoğun olarak düşündüğünde. Başka zamanlarda da... Başka zamanlarda da olmalı, Katsa'nın beyninin onlar hakkında işlediği zamanlarda.

Katsa onu dövüşçü sanmıştı, yalnızca dövüşçü. Ah aptal Katsa, onu anlayışlı birisi olarak düşünmüştü. Anlayışlılığı için onu takdir etmişti.

Bir zihin okuyucuyu takdir etmişti.

Ona güvenmişti. Ona güvenmişti ama yapmamalıydı. Kendisini yanlış sunmuştu, Yeteneğini yanlış sunmuştu. Bunun yalan söylemekten hiçbir farkı yoktu.

Raffin'in odasına daldı ve Raffin şaşkınlık içinde başını işinden kaldırdı ve ona baktı. "Nerede o?" diye sordu ve hemen sonra araması sona erdi çünkü oradaydı, Raffin'in masasının diğer ucunda mor çenesi ve kavuşturduğu kollarıyla tam orada oturuyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Katsa," dedi.

"Sen bir zihin okuyucusun," dedi Katsa. "Sen bir zihin okuyucusun ve bana yalan söyledin."

Raffin sessizce sövdü ve ayağa fırladı. Kapıya doğru koştu ve kapıyı kapadı.

Po'nun yüzü kızarmıştı ama yine de Katsa'nın gözlerine bakıyordu. "Zihin okuyucu değilim," dedi.

"Aptal değilim," diye bağırdı Katsa, "o yüzden bana yalan söylemeyi kes. Söyle, ne öğrendin? Hangi düşüncelerimi çaldın?"

"Zihin okuyucu değilim," dedi. "İnsanları duyumsarım."

"Peki, bu ne demek? Duyumsadığın insanların düşünceleri."

"Hayır, Katsa. Dinle. İnsanları duyumsarım. Gece görüşüm gibi düşün, Katsa ya da kafamın içindeki gözüm gibi, hani beni buna sahip olmakla suçladığın. Bana yakın olduklarında insanlar duyumsarım. Vücutlarında, fiziksel enerjilerinde do-

lanıp duran düşüncelerini, hislerini duyumsarım. Yalnızca... Yutkundu. "Yalnızca benim hakkımda düşündüklerinde düşüncelerini duyumsuyorum."

"Bu zihin okuma değil, öyle mi?" O kadar sert bağırdı ki Po bile ürkmüştü ama hâlâ gözlerine bakıyordu.

"Pekâlâ. Biraz zihin okumaya giriyor. Ama senin yapabileceğini düşündüğün şeyi yapamıyorum."

"Bana yalan söyledin," dedi. "Sana güveniniştin."

Raffin'in yumuşak sesi Katsa'nın konuşmasını bölmüştü. "Bırak açıklasın, Katsa."

Raffin'e döndü, kuşku doluydu, afaillmişti, doğruyu bildiği halde nasıl olup da Po'nun tarafını tutardı. Tekrar Po'ya döndü. Po halen ona bakıyordu, sanki hiçbir şeyi yanlış yapmamış gibi, sanki bütün yaptıkları kayıtsız şartsız doğruymuş gibi.

"Lütfen Katsa," dedi Po. "Lütfen dinle beni. İstedğim bütün düşünceleri okuyamıyorum. Raffin hakkında ne düşündüğümü veya Raffin'in Bana hakkında ne düşündüğünü ya da Ollun en çok ne yemekten keyif aldığını bilmiyorum. Kapıdan çıkıp daireler çizerek koşarken Randa'dan ne kadar nefret ettiğini düşünenecek olsan, yalnızca daireler çizerek koştuğunu biliriz, ta ki düşüncelerin bana yönelinceye kadar. Yalnızca o zaman ne hissettiğini bilebiliriz."

Bir dostunun ihanetine uğramış gibi hissediyordu. Hayır. Kendisini dost olarak tanıtan bir hain. Çok iyi bir arkadaş gibi görünmüştü; çok sempatik, çok anlayışlı... Ama buna şaşmamalı çünkü sürekli ne düşündüğünü ne hissettiğini biliyordu. Müthiş bir dostluk numarası.

"Hayır," dedi. "Hayır. Yalan söyledim, Katsa ama dostluğum hiçbir zaman numara değildi. Senin hep gerçek dostun oldum."

Şimdi bile aklına okuyordu. "Yeter artık," diye bağırdı. "Yeter artık, hain, sahtekâr..."

Yeterince güçlü sözcükler bulamamıştı. Atna artık gözlerine bakamıyordu, berbat bir haldeydi ve şimdi Katsa onun gerçekten anladığını görmüştü. Po'nun Yeteneği, Katsa'ya sözcüklere dökemediği şeyleri anlamasını sağladığı için zalimce bir zevk veriyordu. Masaya dayanmıştı ve yüzünden düşen bin parçaydı. Konuşmaya başladığında sesi hissizdi.

"Yalnızca iki kişi bu Yeteneğini biliyordu, annem ve büyükbabam. Artık Raffin ve sen de biliyorsunuz. Babam bilmiyor, ağabeylerim de. Annem ve büyükbabam ben daha çocukken bunu onlara söylediğim anda bünden bahsetmemi yasakladılar."

Eh. Bu problemi Katsa çözebilirdi. Giddon haklıydı ama neden olduğunu anlayamazdı. Po güvenilir biri değildi. İnsanlar bunu bilmeliydi ve Katsa bunu onlarla paylaşıyacaktı.

"Eğer yaparsan," dedi Po, "sahip olduğum tüm özgürlüğü elimden alırsın. Yaşamımı mahvedersin."

Sonra Katsa ona doğru baktı ama dolu dolu olan gözlerinin ardında kalan siliyetini göremedi. Terk etmeliydi. Odayı terk etmeliydi çünkü yapmamaya söz verdiği şeyi yapmak, ona vurmak istiyordu. Eğer doğruyu bilseydi asla yer vermeyeceği kalbine girdiği için onun acı çekmesini istiyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi.

Arkasını döndü ve koşarak odayı terk etti.

Heide önünde oturan Katsa'nın dolu gözlerinin ve sessizliğinin farkındaydı.

"Umarım kimse hasta değildir, Leydim," dedi. Küvetin yanına oturmuş sabun yardımıyla Katsa'nın saçındaki düğümleri çözmeye çalışıyordu.

"Kimse hasta değil."

"O halde bir şey sizi üzmüş," dedi Helda. "Genç arkadaşlarınızdan birisi olacak."

Genç arkadaşlarından birisi. Arkadaşlarından birisi. Arkadaş listesi gün geçtikçe kısalıyordu, zaten azdı, iyice azalıyordu. "Kral'ın emrine uymadım," dedi. "Bana çok kızacak."

"Eee?" dedi Helda. "Ama suratınızı bu kadar asmayın. Ancak genç arkadaşlarınızdan birisinin yapabileceği bir şey bu."

Katsa hiçbir şey söylemedi. Bu kalede herkes zihin okuyucuydu sanki. Herkes onun içini görebiliyordu ama o hiçbir şey görmüyordu.

"Eğer Kral size kızarsa," dedi Helda, "ve eğer genç arkadaşlarınızdan biriyle başınız derde girdiyse, sizi bu akşam özellikle güzelleştirmemiz gerekir. Kırmızı elbisenizi giyeceksiniz."

Katsa, Helda'nın yürüttüğü bu mantığa neredeyse kahkahayla karşılık verecekti ama sevinci kursağında kaldı. Bu geceden sonra sarayı terk edecekti. Dayısının siniri, Giddon'ın iğneleyici ve can sıkıcı hareketleri ama hepsinden öte Po'nun ihaneti yüzünden daha fazla kalmak istemiyordu.

Katsa giyindikten sonra, ateşin önünde Helda, Katsa'nın ıslak saçlarıyla uğraşırken kapı çaldı. Katsa'nın yüreği ağzına geldi, çünkü gelen, dayısının onu çağırdığını söyleyen bir uşak ya da daha beteri zihnini okuyup açıklamalar ve özürlerle onu incitebilecek olan Po olabiliirdi. Ama Helda kapıyı açmaya gittiğinde yanında Raffin'le geri döndü.

"Beklediğim kişi değil," dedi Helda. Ellerini karnının üzerine indirip yavaşça kendine dokundu.

Katsa parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Onunla yalnız konuşmalıyım, Helda."

Helda odadan çıktı. Raffin, Katsa'nın yatağına oturdu ve çocukken yaptığı gibi bağdaş kurdu. Eskiden ikisi de sürekli yatağın üstüne bu şekilde oturur ve saatlerce gülerlerdi. Şimdi ise Raffin gülmüyor ve konuşmuyordu. Yalnızca kollarını kavuşturmuş oturuyor ve sandalyesinde ateşin karşısında oturan Katsa'yı izliyordu. Raffin'in yüzü sevecen, candan ve endişeliydi.

"Bu elbise sana yakışıyor, Katsa," dedi. "Gözlerin parlıyor."

"Helda bu elbisenin tüm sorunlarımı çözebileceğini düşünüyor."

"Sarayı terk ettiğinden beri sorunların katlanmış. Giddon'la konuştum."

"Giddon." Bu ismi duymak bile Katsa'yı yoruyordu.

"Evet. Lord Ellis'le olanları anlattı. Dürüst ol Katsa, gayet ciddiysin değil mi? Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Karar vermedim."

"Dürüst ol Katsa."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun? Sence yanlış yapmamış olmamak için o adama işkence mi etmeliydim?"

"Tabii ki hayır. Doğru olanı yaptın. Tabii ki doğru olanı yaptın."

"Kral artık beni kontrol edemeyecek. Onun hayvanı olma yacağım."

"Kat." Kımıldadı ve iç geçirdi. Ona daha yakından bakmaya başladı. "Her şeyi kafanda hallettiğini görebiliyorum. Onun

elini zayıflatmak için gücüm dâhilinde her şeyi yapacağımı da biliyorsun. Her zaman senin tarafındayım, Katsa. Yalnızca... Yalnızca bu..."

Biliyordu. Yalnızca ilaç yapan oğluna, Randa pek aldırma-yordu. Babası hâlâ hayattayken, Raffin'in yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Senin için endişeleniyorum, Kat," dedi. "Hepimiz endişeliyiz. Giddon oldukça umutsuz görünüyordu."

"Giddon." İç geçirdi. "Giddon bana evlenme teklif etti."

"Yüce dağlar aşkına. Ellis'le görüşmeden önce mi sonra mı?"

"Sonra." Umursamazca kolunu savurdu. "Giddon, evliliğin sorunlarını hafifleteceğini düşünüyor."

"Himm. Şey, nasıl gitti peki?"

Nasıl gitti? Komik hiçbir yanı olmamasına rağmen kendini gülecekmiş gibi hissetti. "Kötü başladı ve gittikçe daha kötü hale geldi," dedi, "ve sonunda benim Po'nun zihin okuyucu olduğunu anlamamla sona erdi. Bir de yalancı tabii."

Raffin bir süreliğine Katsa'yı düşündü. Konuşmaya başladı ama sonra tekrar sustu. Gözleri oldukça sevecendi. "Sevgili Katsa," diyebildi sonunda. "Randa, Giddon ve Po'yla beraber birkaç gün geçirdin."

En büyük tehlike Randa olsa bile, Po en beteri-ydi. Yolması gereken bir kabuk varsa o da Po'ydu. Randa onu asla Po kadar incitemezdi.

Sessizce oturdular. Ateş Katsa'nın arkasında çatırdayarak yanıyordu. Aslında ateş gereksizdi, çünkü hava doğru dü-rün-serin bile değildi ama Helda saçlarının daha hızlı kurumaması istiyordu bu nedenle iri bir kütüğü ateşe atmıştı. Saçı buke-

bu ke omuzlarına dökülmüştü. Kulaklarının arkasına atıp düğüm halinde bağladı.

"Yeteneği çocukluğundan beri bir sırmış, Kat."

Evet, açıklamalar ve bahaneler başlamıştı. Yüzünü diğer yana çevirdi ve kendini hazırladı.

"Annesi, eğer gerçek açığa çıksaydı onun bir araç olarak kullanılacağını biliyordu. Söylediği şeylere karşı oluşan tepkileri ya da duvarın öte tarafında ne olduğunu bilebilen bir çocuğu düşün. Bir de bu çocuğun babasının kral olduğunu düşün. Annesi muhtemelen onun insanlarla ilişki kuramayacağını ya da arkadaşları olmayacağını çünkü insanların ona güvenmeyeceğini biliyordu. Hiç kimse onunla bir şey yapmak istemeyecekti. Düşün bunu Katsa. Bunun nasıl bir şey olacağını bir düşün."

Katsa ona bakmış sonra gözlerini ateşe dikmişti. Raffin yumuşamıştı. "Söylediğim şeye bak. Elbette bu durumu hayal etmene gerek yok."

Evet, yoktu. Bu onun gerçeğiydi. Yeteneğini gizleme gibi bir lüksü yoktu.

"Bunu bize daha önce söylemediği için onu suçlayamayız," dedi Raffin. "Dürüst olmak gerekirse, bize söylemesi bile iyi bir şey. Sen çıktıktan sonra konuştuk biraz. Kaçırılmayla ilgili fikirleri olduğunu söyledi, Kat."

Evet, tıpkı bilmemesi gereken birçok şeyi öğrendiği gibi. Bir zihin okuyucunun her zaman fikri vardı zaten. "Neymiş fikirleri?"

"Neden onun sana söylemesine izin vermiyorsun?"

"Zihin okuyucu bir arkadaş sahibi olma konusunda çok da hevesli sayılmam."

"Yarın gidiyor Kat."

Katsa gözlerini Raffin'e dikti. "Ne demek gidiyor?"

"Sarayı terk ediyor," dedi Raffin, "herkesin iyiliği için. Sunder'a gidecek ve sonra da muhtemelen Monsea'ye. Detaylara karar vermedi henüz."

Katsa'nın gözleri dolmuştu. Bu garip sıvının gözlerine dolmasını engelleyebilecek gibi değildi. Ellerine bakmaya başladı ve bir gözyaşı damlası avucunun ortasına düştü.

"Onu buraya göndereyim," dedi Raffin, "sana kendi anlatsın."

Yataktan inip ona doğru yürüdü. Eğildi ve Katsa'yı alnından öptü. "Sevgili Katsa," dedi ve odadan çıktı.

Kareli mermer zemine bakakalmış ve nasıl olup da gözlerinin dolmasına neden olabilecek kadar yalnız olduğunu hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Ağlamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu, ömrü boyunca hiç ağlamamıştı. Ta ki bu aptal Lienid'i saraya gelip onu kandırmaya ve sarayı terk edeceğini söyleyinceye kadar.

Kapı girişinde dikilip duruyor, içeri girip daha da yaklaşmak ya da olduğu yerde kalıp aradaki mesafeyi korumak arasında karar veremiyordu. Katsa da ne istediğini bilmiyordu, yalnızca sakın kalmayı başaramamayı ve ona bakınayıp onun çalabileceği herhangi bir şey düşünmemeyi istiyordu. Ayağa kalktı, yemek odasını boyu boyunca geçip pencereye gitti ve dışarı bakmaya başladı. Avlu boştu ve batan güneşin sarı ışığı altındaydı. Potun girişe doğru yaklaştığını duydu.

"Affet beni Katsa," dedi. "Yaıvarırım beni affet." Eh, bu kolayca cevaplanabilirdi. Affetmiyordu.

Randa'nın bahçesindeki ağaçlar halen yeşildi ve kimisinin üzerinde çiçek bile vardı. Ama yakında yapraklar saracak ve

düşmeye başlayacaktı. Bahçıvanlar büyük süpürgeleriyle gelecek, yaprakları mermer zeminden süpürecek ve el arabasına koyup uzak bir yere dökceklerdi. Nereye götürdüklerini Katsa bilmiyordu. Sebze bahçelerine belki ya da tarlalara. Bahçıvanlar gayretliydi.

Onu affetmiyordu.

Bir adım daha yaklaştığını duydu. "Nasıl... Nasıl anladın?" diye sordu. "Söyleyebilir misin?"

Katsa kafasını cama dayamıştı. "Neden bu sorunun cevabını bulmak için Yeteneğini kullanmıyorsun?"

Po susmuştu. "Yapabilirdim," dedi. "Bu mümkün ama bunun üzerine yoğun biçimde düşünmen lazım. Ama yapmadın ve ben de zihninde dolanıp istediğim cevabı alamam. Yeteneğimin bana gösterdiği ama benim istemediğim şeyleri görmeyi durduramadığım gibi."

Cevap vermedi.

"Katsa, şu anda bildiğim tek şey senin tepeden tırnağa sinirli ve kızgın olduğun çünkü senin canını yaktım ve beni affetmeyeceksin. Ya da inanmayacaksın. Şu anda yalnızca bunları biliyorum. Yeteneğin, gözlerimle gördüklerimi teyit etmekten başka bir şey yapmıyor."

Katsa derin bir nefes aldı ve pencereye dönük olduğu halde konuşmaya başladı. "Giddon bana, sana inanmadığını söyledi. Bunu söylerken senin kullandığın sözcükleri aynen kullandı." Elini havada salladı. "Diğer başka ipuçları işte. Ama Giddon'un sözleri her şeyi açığa çıkardı," dedi.

Azık daha yakındaydı. Masaya yaslanmış, elleri cebinde Katsa'yı arkadan izliyordu. Dışarıdaki görüntüye odaklandı. İki leydi, kol kola girmiş avludan geçiyorlardı. Saçlarını başlarının

üzerinde topuz yapmışlardı ve aşağı yukarı oynayıp duruyordu bu topuzlar.

"Seninleyken hiç dikkatli davranmadım," dedi Po. "Özellikle gizleme konusunda. Hatta çoğu zaman dikkatsiz olduğum bile söylenebilir." Durakladı, sesi gayet kısık sanki botlarıyla konuşuyor gibiydi. "Çünkü senin bilmeni istiyordum."

Bu onu temize çıkarmazdı. Ona söylemeden düşüncelerini okumuş ama söylemek istemişti. Bunu onu aklamazdı.

"Sana söyleyemezdim, Katsa, mümkün değildi," dedi ve Katsa onunla yüz yüze olmak için döndü.

"Dur! Durdur şunu! Düşüncelerime cevap vermeyi kes artık"

"Senden gizlemeyeceğim Katsa, artık gizlemeyeceğim"

Elleri cebinde değildi ve masaya yaslanmıyordu. Ayakta dikilmiş saçlarıyla oynuyordu. Yüzü... Yüzüne bakmayacaktı. Tekrar pencereye döndü.

"Artık senden saklamayacağım Katsa," dedi tekrar. "Lütfen Açıklamama izin ver. Düşündüğün kadar kötü değil."

"Senin için söylemesi kolay," dedi. "Düşünceleri artık kendisine ait olmayan sen değilsin."

"Bütün düşüncelerin olduğu gibi senindir, Katsa," dedi. "Yeteneğim yalnızca senin benimle kurduğun ilişkiyi gösteriyor. Fiziksel olarak nerede durduğun ve ne yaptığın, benimle alakalı düşüncelerini, hislerini ve içgüdülerini... Sanırım bu bir çeşit savunma mekanizması," diye bitirdi. "Her neyse, bu sayede seninle dövüşebiliyorum. Vücudunun hareketlerini görmeden sezebiliyorum. Daha da önemlisi bana yönelik niyetini hissedebiliyorum. Bana karşı yapmaya niyetlendiğin tüm hareketleri sen daha yapmadan hissediyorum."

En son söylediği sıradışı şeyi duyunca nefesi kesilir gibi oldu Katsa'nın. Gö, süne vurmaya niyetlendiği insanların nasıl hissettiğini merak etti.

"Birisi canımı yakmak istediğinde ve bunu nasıl yapmayı düşündüğünde bunu biliyorum," dedi. "Birisi bana sevecen bakığında ya da bana inandığında bunu anlıyorum. Birisi beni sevmediğinde bunu hissediyorum. Birisi beni kandırmaya çalıştığında bunu fark edebiliyorum."

"Beni kandırdığın gibi," dedi Katsa, "bir zihin okuyucu olarak."

Inatla devam etti. "Evet, bu doğru. Ama bana söylediğin Randa'yla olan mücadeleyi dillendirmen gerekiyordu, Katsa. Bana yalnızca Raffin'den ve Giddon'dan sözle bahsetmen gerekiyordu. Seninle Murgon'un avlusunda karşılaştığımızda," dedi. "Hatırladın mı? O karşılaşmamızda neden orada olduğunu bilmiyordum. Zihnine bakamadım ve büyükbabamı Murgon'un zindanından kurtardığını göremedim. Büyükbabamın o zindanlarda olduğundan bile emin değildim, çünkü onu hissedebilecek kadar zindanlara yaklaşamamıştım. Murgon'la bile konuşamamıştım daha, Murgon'un yalanlarından hiçbir şey öğrenememiştim. Kaledeki bütün muhafızlara saldırdığını bilmiyordum. Kesin olarak bildiğim şey benim kim olduğumu ve bana inanıp inanamayacağını bilmediğindi ama aynı zamanda beni öldürmek istemiyeceğini bilmediğindi çünkü ben Lienid'liydim ve tam olarak kim veya nasıl bir etkileşim olduğunu bilmesem de muhtemelen bir başka Lienid'liyle ilgili bir durum olduğunu anlamıştım. Ayrıca... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bir şekilde beni güvenilir birisi olarak hissettin. Bildiklerim bu kadar. Bunlara bakarak sana güvenebileceğime karar verdim."

"Faydalı bir şey olmalı," dedi Katsa acı biçimde, "birisinin güvenilir olup olmadığını bilmek. Eğer bu konuda iyi olsaydım şu an burada olmazdık."

"Özür dilerim," dedi. "Ne kadar üzgün olduğumu anlamam. Sana anlatamıyor olmaktan nefret ediyordum. Arkadaş olduğumuzdan beri bu durum öldürüyordu beni."

"Biz arkadaş değiliz," Pencereye doğru tısladı.

"Eğer sen arkadaşım değilsen, hiç arkadaşım yok demektir."

"Arkadaşlar yalan söylemez," dedi Katsa.

"Arkadaşlar anlamaya çalışır," dedi Po. "Yalan söylemeden nasıl arkadaşın olabilirdim? Sana ve Raffin'e doğruyu söyleyemek ne kadar riske girdim? Böyle bir Yeteneğin ve sırrın olsaydı sen nasıl davranırdın, Katsa? Kendini bir deliğe kapayıp sırf acı çek-tirmek için arkadaşlık kurmamayı mı tercih ederdin? Böyle bir yüküm olsa da arkadaşlarım olacak Katsa, bir yaşamım olacak."

Bir anlığına duraksadı. Sesi çatallı ve tıkanıyor gibiydi. Katsa Po'nun çektiği acının kendisini etkilememesi için uğraşıyordu. Kendisini pencerenin kenarlıklarını sıkarken buldu.

"Beni arkadaşsız bırakacaksın, Katsa," dedi sessizce. "Yeteneğimin yaşamımın tüm alanlarını kontrol etmesine ve beni tüm mutluluklardan mahrum kılmasına izin vereceksin."

Zayıf noktasına dokunan, onu anlamasını sağlayan bu sözcükleri duymak istemiyordu. O Yeteneği yüzünden birçok kişiye zarar vermiş ve karşılığında hakarete uğramıştı. O hâlâ Yeteneğinin onu yönetmemesi için mücadele ediyordu ve tıpkı onun gibi bu gücü kendisi istememişti.

"Evet," dedi Po, "bunu ben istemedim. Yapabilseydim, seni senin için buna bir son vermek isterdim."

Kızıyordu, tekrar tekrar kızıyordu, çünkü onun haberi olmadan ona karşı sempati bile duyamıyordu. Bu çılgınlıktı. Bu çılgınlıkla bir türlü başa çıkamıyordu. Annesi nasıl yapmıştı bunu? Ya da büyükbabası? Herhangi birisi nasıl yapabiliirdi bunu?

Derin bir nefes aldı ve bunun üzerine parça parça tekrar düşünmeyi denedi.

"Kavga edişin," dedi karanlık avluya bakarken. "Kavga edişinin Yeteneğin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Senedi ama doğal bir dövüşçüyüm," dedi. "Tüm ağabeylerim öyle. Lierid'de tüm kraliyet ailesi bu yönüyle bilinir. Ama Yeteneğim elbette oldukça faydalı çünkü daha hamlesini yapmadan rakibimin hamlesini biliyor oluyorum. Bunu benim, hareketleri normal birinin görüşünden daha önce görüyor olmamla birlikte düşününce şimdiye kadar sen hariç neden kimsenin beni yeneemediğini anlarsın."

Bunun üzerine bir süre düşünen Katsa, inandırıncı bulmadı. "Ama sen oldukça iyisin. Dövüş Yeteneğinin de olması lazım. Olmasaydı benimle böyle kavga edemezdin."

"Katsa," dedi, "düşünsene bir. Benden beş kat daha iyi dövüşüyorsun. Dövüştüğümüzde kendini geri çekiyorsun, yapmadığını söyleme çünkü biliyorum ve ben kendime zerre kadar sınır koymuyorum. Buna rağmen sen bana istediğin her şeyi yapabilirsin ama ben seni incitemem bile..."

"Bana vurduğunda canımı acıtırıyorsun ama..."

"Yalnızca bir anlığına acıtıyor ve ayrıca sana vurabiliyorsam bu yalnızca sen bana izin verdiğin içindir. Şöyle ki sen kolumu kırmadan çevirmeye çalışmakla meşgulken ben ancak karnıma vurabiliyorum. Sence eğer isteseydin beni öldürmen ya da kemiklerimi kırman ne kadar sürerdi?"

Eğer gerçekten yapmak isteseydi.

Haklıydı. Eğer amacı onun canını yakmak, kolunu ya da boynunu kırmak olsaydı çok uzun sürmezdi muhtemelen.

"Dövüştüğümüzde," dedi Po, "canımı yakmadan yenmek için çok uğraşıyorsun. Bu da senin olağanüstü Yeteneğinin bir parçası. Canını bir kez bile yakamadım Katsa ve inan bana bunun için çok uğraştım."

"Bu yalnızca," dedi Katsa, "bu yalnızca olayın bir boyutu."

"Evet. Annem, ağabeylerim gibi iyi dövüşebildiğimi görünce bunu ön plana çıkardı ve esas Yeteneğim de bu becerimi oldukça artırdı."

"Peki sana vuracağımı nasıl bilemedin," dedi, "Murgon'un avlusundayken?"

"Biliyordum," dedi, "ama son anda fark ettim bunu ve yeterince hızlı karşılık veremedim. O ilk vuruşa değin ne kadar hızlı olduğunun farkında değildim. Daha önce öylesiyle karşılaşmamıştım."

Pencerenin pervazındaki macun kurumaya yüz tutmuştu. Katsa, küçük bir parçasını kopardı ve parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. "Yeteneğin hiç hata yapar mı? Ya da sürekli haklı mısındır?"

Derin bir nefes aldı, bu neredeyse gülüşe benzer bir sestti. "Her zaman kesin değil. Sürekli değişiyor. Hâlâ geliyor. Fiziksel algım eğer muazzam bir kalabalığın içinde değilsem oldukça güvenilir. İnsanların nerede olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorum. Bana karşı ne hissettikleri konusunda, birisinin yalan söylediğini sezme konusunda yanıldığım olmadı. Birinin bana vurmaya niyetlendiğini fark ettiğim ve o kişinin bana vurmadığı bir zaman da olmadı. Ama emin olamadığım anlar oldu,

hissettiğim bir şeylerin olduğu ama emin olmadığım zamanlar da. Diğer insanların düşünleri oldukça şey olabiliyor... Karmaşık ve anlaması zor."

Daha önce bir insanı anlamının zor olduğunu hele bir zihin okuyucu için zor olabileceğini düşünmemişti.

"Şu anda eskisine kıyasla oldukça eminim," dedi. "Çocukken nadiren emin olabiliyordum. Devasa enerji, his ve düşünce dalgaları sanki üzerime hücum ediyorlarmış gibi oluyordu ve ben sanki boğulacaktım gibi hissediyordum. Düşüncelerin beni ilgilendirenlerini ya da ilgilendirmeyenlerini birbirinden ayırt etmeyi öğrenmek oldukça uzun zamanımı aldı. Düşünceler yalnızca düşüncedir, akıp gider ve ilgili ilgisiz birçok şeyi içinde barındırır. Çok fazla şey öğrendim şimdiye kadar ama Yeteneğim bana hâlâ ne işe yarayacağını bilmediğim birçok şey veriyor."

Kulağa gülünç geliyordu, düpedüz gülünç. Katsa kendi Yeteneğinin bunaltıcı olduğunu düşünürdü. Ama onunkinin yanında kendisinininki gayet anlaşılır, basit geliyordu.

"Bazen başa çıkmak oldukça zor oluyor," dedi Po, "Yeteneğimle."

Hafifçe kafasını çevirdi Katsa. "Bunu düşündüğüm şeylere karşılık olarak mı söyledin?"

"Hayır. Söyledim çünkü böyle düşünüyorum."

Tekrar pencereye doğru döndü. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Katsa. "Ya da ona benzer işte."

"Şey," dedi, "o zaman bu senin için anlaşılabilir bir duygu."

İç geçirdi. Bu konuda algılayabileceği noktalar vardı, ama anlamak istemiyordu. "Yeteneğinin birisini fiziksel olarak hissetmesi için ne kadar yakın olman lazım?"

"Belli olmuyor. Zaman içinde de değişiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer iyi tanıdığım birisiyse," dedi, "menzil artıyor. Yabancılar içine yakın olmak zorundayım. Bugün kaleye yaklaştığını hissetmiştim, sinirle avluya girdiğini ve eyerinden atladığını biliyordum Raffin'in odasına gelirken sinirinin şiddetini hissetmiştim. Sen söz konusu olunca menzirim... oldukça geniş."

Dışarısı artık içeriden daha karanlık hale gelmişti. Birden camın yansımından onu gördü. Daha önce kafasında kurduğu gibi masaya yaslanmıştı. Yüzü, omuzları, kolları çökmüştü. Tamamen çökmüş gibiydi. Mutsuzdu. Ayaklarına bakıyor gibiydi ama Katsa'nın onu izlediğini fark edince gözlerini yerden kaldırdı ve yansımadan Katsa'nın gözlerini yakaladı. Katsa'nın gözleri yine doldu ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Hayvanların ya da bitkilerin varlığını hissediyor musun? Veya kayaların?"

"Gidiyorum," dedi, "yarın."

"Bir hayvan yaklaştığında bunu bilebiliyor musun?"

"Önünü dönecek misin?" diye sordu. "Böylece konuşurken seni görebilirim."

"Sana dönükken zihnimi daha kolay mı okuyorsun?"

"Hayır, yalnızca sana bakmak istiyorum, Katsa. Hepsini bu."

Sesi yumuşak ve üzgündü. Bütün bu olanlardan ötürü üzgündü, Yeteneğinden ötürü üzgündü. Kendi kabahati olmayan Yeteneği yüzünden ondan uzaklaşıyordu.

Ona doğru döndü.

"Eskiden hayvanları, bitkileri ya da doğayı hissedemiyordum," dedi, "ama sonradan bu değişti. Bazen insan olmayan bir şeyin varlığını belli belirsiz hissediyorum. Eğer bir şey hareket edebiliyorsa onu hissedebilirim. Ama oldukça değişken."

Katsa, Po'nun yüzüne bakıyordu.

"Sunder'a gidiyorum," dedi.

Katsa kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

"Sen büyükbabamı kurtardıktan sonra Murgon beni sorularla, senin büyükbabam için orada olduğunu kesin olarak anlamıştım. Murgon'un onu birisi için elinde tuttuğu kadar barizdi bu. Bildiklerimden daha fazlasını sağlayabilecek sorular sormadan kim olduğunu söyleyemezdim."

Zar zor dinleyebiliyordu. Kaçırmanın detaylarına yoğunlaşmak için fazlasıyla yorgundu.

"Bu olayın Monsea'yle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi. "Middluns, Wester, Nander, Estill ve Sunder'ı listeden çıkarmıştık, hatırlarsan, bütün bu saraylarda bulundum. Estill hariç bana yalan söylemediklerine eminim. Ayrıca Lienid bu olaydan sorumlu değil, buna eminim."

Kızgınlığı geçmişti. Bu duyguyu hissetmiyordu artık. Aslında bundan rahatsızdı çünkü kızgınlığın olduğu yerde şimdi büyük bir boşluk vardı. Po'ya ilişkin hissettiklerinin değişmesinden ötürü üzgündü. Hepsinin gitmesine üzülmüyordu.

"Katsa," dedi, "beni dinlemen lazım."

Gözlerini kırıştırıp anlattıklarına odaklanmaya çalıştı.

"Ama Monsea Kralı Leck iyi bir adamdır," dedi. "Yapması için hiçbir neden yok."

"Var olabilir," dedi, "ama ne olduğunu bilmiyorum. Yolunda gitmeyen şeyler var, Katsa. Murgon'dan edindiğim kimi izlenimler var ve bunları muhtemelen yanlışlıkla gözden kaçırdım. Babamın kardeşi Kraliçe Ashen, bana bahsettiğin gibi hareket etmezdi. Oldukça soğukkanlı ve güçlü bir kadındır. Histerik

davranmaz ve kendisiyle çocuğunu bir odaya kapayıp kocasından uzaklaştırmaz. Sana yemin ederim, eğer onu tanısaydın..."

Durdu. Tek kaşını havaya kaldırdı. Ayağını yere vurdu. "İçimden bir ses işin içinde Monsea'nın olduğunu söylüyor. Yeteneğim mi yoksa yalnızca bir içgüdü mü bilmiyorum. Her neyse, Sunder'a geri dönüp ne öğrenebiliyorum bir bakayım. Büyükbabam iyiye gidiyor ama şu işi çözünceye kadar kendi iyiliği için gizlenmeye devam etmesini istiyorum."

Sonunda olmuştu işte. İş çözme Sunder'a gidiyordu. Gitmesi gayet iyiydi çünkü onu artık kafasının içinde istemiyordu.

Ama gitmesini de istemiyordu. Bunu düşündüğüne göre artık düşüncelerini muhtemelen biliyordu. Şimdi düşündüğü için onun bildiğini Katsa'nın bildiğini biliyor muydu?

Saçmaydı, mümkün değildi. Onunla birlikte olmak imkânsızdı.

Ama gitmesini hâlâ istemiyordu.

"Benimle gelmeni umuyordum," dedi ve Katsa ağzı açık ona bakmaya başladı. "İyi bir takım olurduk. Emin ol nereye gittiğimi ben bile bilmiyorum. Ama umarım gelmeyi düşünürsün. Tabii eğer hâlâ arkadaşımın." "

Ne diyeceğini bilmiyordu. "Yeteneğin hâlâ arkadaşın olup olmadığını söylemiyor mu?"

"Sen kendin biliyor musun?"

Düşünmeye çalıştı ama kafasında hiçbir şey yoktu. Yalnızca uyuşmuş ve üzgün olduğunu biliyor, kendini tamamen hissizleşmiş gibi hissediyordu.

"Hislerini bilemem," dedi, "eğer sen kendin bunları bilmiyorsan."

Birden kapıya döndü, hemen ardından kapı çalındı ve Katsa için bekleyen uşağı gördü. Soluk ve ince yüzü Katsa'ya dönüktü. Randa. Randa onu görmek ve muhtemelen öldürmek istiyordu. Po'yla yaşadığı bu tatsızlıktan önce Randa'nın emrini yerine getirmemişti.

"Kral hemen yanına gitmenizi emrediyor, Leydim," dedi uşak. "Bağışlayın beni, Leydim. Eğer gitmeyecek olursanız tüm muhafızlarını sizi götürmeleri için göndereceğini söyledi."

"Çok güzel," dedi Katsa. "Söyle ona hemen geliyorum."

"Teşekkür ederim, Leydim." Uşak arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Katsa arkasından çatık kaşlarla izledi. "Tüm muhafızlarıymış. Ne yapabileceklerini düşünüyor? Sırf eğlence olsun diye uşağa muhafızları göndermesini söylemeliydim." Odaya şöyle bir bakındı. "Yanıma bir bıçak almalı mıyım acaba?"

Po onu kısık gözlerle izliyordu. "Ne yaptın sen? Nedir mesele?"

"Emirlerini yerine getirmedi. Beni zavallı ve masum bir lorda işkence etmem için gönderdi, ben de yapmamaya karar verdim. Sence yanıma bıçak almalı mıyım?" Silahlarının olduğu odaya doğru yürüdü.

Po onu takip etti. "Ne yapmak için? Sence ne olacak?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Ah, Po, eğer bana sinirlenecek olursa onu öldürmeyi istemekten korkuyorum. Ama ya beni tehdit eder de hiç seçim şansı sunmazsa?" Kendini bir sandalyeye bıraktı ve kafasını Konsey masasına koydu. Bu halde, içinde fırtınalar koparken Randa'nın karşısına nasıl gidecekti? Ses tonu bile kontrolünü kaybetmesine neden olabilirdi. Belli ki tüyler ürpertici bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Po, Katsa'nın yanındaki sandalyelerden birini çekip yüzü ona dönük biçimde yan oturdu. "Katsa," dedi. "Dinle beni. Tanıştığım en güçlü insan sensin. Ne istersen, şu dünyada ne istersen yapabilirsin. Hiç kimse seni bir şey yapmaya zorlayamaz ve dayan sen istemedikten sonra sana dokunamaz bile. Onun karşısına gittiğinde tüm güç senin elinde olacak. Eğer onu incitmek istemezsen, Katsa, tek yapman gereken onu incitmeyi tercih etmek."

"Peki ne yapacağım?"

"Halledersin," dedi Po. "Yalnızca ne yapmayacağını bile rek git, yeter. Onu incitmeyeceksin, onun seni incitmesine izin vermeyeceksin. Geriye kalanları halletmekse senin için çocuk oyuncağı."

Hafifçe iç geçirdi. Po'nun planı üzerine düşünemiyordu.

"Tek muhtemel plan bu, Katsa. İstediklin her şeyi yapmaya muktedirsin."

Düzeldi ve ona doğru döndü. "Bunu söyleyip duruyorsun ama bu doğru değil," dedi. "Düşüncelerimi duyumsamanı engelleyecek gücüm yok."

Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Beni öldürebilirdin."

"Yapamazdım," dedi, "eğer yapacak olsaydım bunu anlar ve benden kaçardın. Benden uzak kalırdın, sürekli."

"Ah, yapamazdım."

"Yapardın," dedi, "eğer seni öldürmek isteseydim."

"Yapamazdım."

Bu anlamsız tartışma üzerine Katsa kolunu tamam anlamında salladı. "Yeter. Yeter." Masadan kalktı ve Kral'ın yanına doğru gitmeye başladı.

BÖLÜM ON BEŞ

Kraliyet odasına girdiğinde keşke yanında bir bıçak olsaydı, diye düşündü. Düşündüğü ikinci şey ise Po'nun vücutları algılama yetisinin bu odaya kadar uzanabilmesiydi. Bu sayede kendini neyin beklediği konusunda onu uyabilir ve gelmemesi gerektiğini bilirdi.

Uzun, mavi bir halı kapıdan başlayıp Randa'nın tahtına kadar uzanıyordu. Taht beyaz mermer bir platformun üzerinde yükseliyordu. Randa mavi kıyafetleri ve ışıldayan mavi gözleriyle tahtında oturuyordu. Yüzü sert, gülümsemesi buz gibiydi. Her iki yanında iki okçu vardı. Okçular, Katsa odaya girer girmez yaylarını kaldırmış ve Katsa'nın mavi-yeşil gözlerinin tam üstüne, alınının ortasında nişan almışlardı. Odanın uzak iki köşesinde gergin yaylarıyla iki okçu daha vardı.

Kral'ın muhafızları halının iki yanına dizilmişti. Üç sıra adam kılıçlarını kınından çıkarmıştı ve yanlarında tutuyorlardı. Randa genelde bu adamlardan on tanesini taht odasında tutardı. Etkileyici; Randa'nın sırf Katsa'yı karşılamak için bir tabur adamı hazır tutması gerçekten etkileyiciydi. Ama Katsa odayı gözden geçirince bu hazırlıkların Birn veya Drowden veya Thigpen'in yapabileceklerinden daha kötü olduğunu fark etti. Savaşmayı tercih etmeyen bir kral olması iyiydi çünkü Randa'nın bir ta-

buru düzenlemesi tam bir facia oluyordu. Bu askerlerin düzeni tamamen yanlıştı. Çok az okçu vardı ve saldırmaya kalkışacak olurlarsa birbirlerine takılacak olan çok fazla beceriksiz, zırhlı ve hantal adam vardı. Uzun ve geniş adamlar sayesinde okçulardan kolaylıkla kurtulabilirdi. Tüm adamlar kılıçlıydı ve üstelik hepsinin yanından hançerler sarkıyordu. Katsa kendisi bir hançer getirmeyi düşünmüştü ama mecbur kaldığı durumda bu hançerleri sahiplerinden alabilirdi. Kral'ın kendisi, Katsa'nın bıçağına açık hedef gibi yüksek bir platformda oturuyordu.

Eğer bu odada bir kavga çıkarsa katliama dönüşebilirdi.

Katsa bir yandan ilerliyor bir yandan da gözleri ve kulaklarıyla okçuları takip ediyordu. Randa'nın okçuları oldukça iyiydi ama Yetenekli değillerdi. Katsa bir anlığına arkasına dönüp arkadan ok gelecek olursa önüne saklanabileceği zavallı muhafıza baktı.

Tahtla kapı arasındaki yolun tam ortasında dayısı bağırdı. "Dur orada. Daha fazla yakına gelmene gerek yok, Katsa." Randa konuştuğunda ismi sanki halının üzerinde kıvrılan bir yılanın tıslaması gibi gelmişti. "Saraya yanında kadınsız geldin. Çeyizsiz geldin. Lorduma ve komutanıma zarar verdin. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Bir tabur asker bile onu rahatsız etmezken, Randa'nın sesi nasıl bu kadar kanına dokunabiliyordu? Küçümseyici gözlerine bakmaya devam etmek için kendini zorluyordu. "Verdiğiniz emri doğru bulmadım, Yüce Kralım."

"Seni doğru mu duydum? Emrimi doğru bulmadın?"

"Evet, Yüce Kralım."

Randa geriye yaslandı, artık daha şaşkın bir gülüş vardı suratında. "Etkileyici," dedi, "gerçekten etkileyici. Söylesene Katsa. Neye dayanarak kralın emirlerini sorguladın, onlar üzerinde

düşündün, haklarında akıl yürüttün? Sana herhangi bir konuda fikrini sormuş muydum?"

"Hayır, Yüce Kralım."

"Bilge nasihatlerin için seni teşvik ettim mi hiç?"

"Hayır, Yüce Kralım."

"Sence senin bu saraydaki varlığını garanti eden şey kıvrak zekân veya muhteşem entelektüel bilgin mi?"

İşte Randa'nın kafasının bastığı yer burasıydı. Onu bu kadar süre bir hayvan gibi kafese böyle tıkmıştı. Kendisini aptal ve vahşi biri gibi hissettirip onu bir köpeğe çevirecek sözcükleri biliyordu.

Eh, eğer köpek olması gerekiyorsa da bu adamın kafesine daha fazla tıkmıyacaktı. Kendine ait olacaktı, kendi vahşiliğine sahip olacaktı ve onu istediği gibi kullanacaktı. Şimdiden kollarının ve bacaklarının harekete geçmeye hazır olduğunu hissediyordu. Kısık gözlerle Kral'a bakıyordu. Sesindeki meydan okumayı engelleyemiyordu.

"Peki bunca adam neden burada dayı?"

Randa hafifçe gülümsedi. "Bu adamlar en ufak bir hareket yaparsan sana saldıracaklar. Bu görüşmenin sonunda seni zindana götürecekler."

"Gönüllü olarak zindana gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Gönüllü olman veya olmaman umurumda değil."

"Çünkü sana göre bu adamlar beni buna zorlayabilir."

"Katsa, elbette hepimiz senin yapabileceklerinin farkındayız. Ama senin bile iki yüz muhafıza ve en iyi okçularına karşı şansın yok. Bu konuşmanın sonunda ya seni zindanda göreceğim ya da ölün."

Katsa odadaki her şeyi görmüş ve duymuştu. Kral ve okçuları gergin ve ona yönelmiş iki ok; kılıçlarıyla hazır halde bekleyen muhafızlar; kırmızı elbisenin içindeki kolları ve bacakları. Etrafındaki adamların nefes alış verişleri ve hissettiği ürpertinin haricinde odada tek bir hareket yoktu, tamamen hareketsizdi. Ellerini yanına bırakarak herkesin görmesini sağlayacak kadar vücudundan ayırdı. Tamamen nefretle dolu olduğunu fark etmişti. Bu kraldan nefret ediyordu. Tüm bedeni bu kinle doluydu.

"Dayı," dedi. "Adamlarından birinin bana yapacağı en ufak bir hamlede neler olacağını açıklayayım. Diyelim ki okçularından birisi okunu bana fırlattı. Benim alıştırma mozağımın çoğuna gelmedin. Üzerime gelen bir oktan nasıl kurtulduğumu görmedin, ama okçuların gördü. Eğer bana doğru bir ok gelecek olursa, yere yatarım. Ok, muhafızlarından birisine saplanır. Odadaki hiç kimse daha ne olduğunu anlamadan vurulan muhafızın hançerini ve kılıcını ele geçirmiş olurum. Muhafızların ve ben çarpışmaya başlarız ama her seferinde etrafımda ancak yedi veya sekiz adamın olabilir ama dayı, bu kadar adam benim için çocuk oyuncaklarıdır. Muhafızlarını öldürdükçe onlardan aldığım hançerleri, muhafızlarıyla çarpıştığım için beni bir kez bile görememiş olan okçularının tam kalplerine fırlatırım. Odadan sağ salım çıkarım dayı ama birçoğunuz ölmüş olur. Elbette, bu adamlarından birisinin harekete geçmesini beklersem olacak olanlar. İlk harekete geçen ben de olabilirim. Bir muhafızın saldırır, hançerini alır ve o anda seni kalbinden vururum."

Randa'nın ağzı hâlâ aşağılayarak gülüyormuş gibi gerilmiş olsa da içten içe titremeye başlamıştı. Ölümle tehdit etmiş ve karşılığını almıştı. Katsa'nın parmakları sabırsızlanmaya başlamıştı. Tam o anda yapabileceğini biliyordu bunu, onu tam o anda öldürebilirdi. Gözündeki kibir ve yüzündeki aşağılama

yok olup giderdi. Parmakları kaşınıyordu çünkü o anda bir hançer kaparak bu işi bitirebilirdi.

Peki sonra? İçinden bir ses fısıldıyordu. Katsa, kendi nefes alış verişini dinledi, üzgün gibiydi. Peki sonra? Tek kurtulmanın kendisi olduğu bir kıyım. Raffin kral olacaktı ve vasinin ilk icraatı babasının katilini öldürmek olacaktı. Eğer Middlungs'ın Kralı olarak adil bir yönetim gösterecekse kaçınmayacağı bir ceza; onu incitecek, Katsa'yı bir düşman ve yabancı yapacak bir ceza.

Po giderken bunu duyacaktı. Kontrolünü kaybettiğini ve dayısını öldürdüğünü, kendi sürgününe ve Raffin'in kalbinin kırılmasına neden olduğunu öğrenecekti. Lienid'e dönecek ve sarayının balkonundan denizin üzerinde batan güneşi seyredecek ve batan güneşin kızılığında kafasını sallayacak, neden elinde bu kadar güç varken Katsa'nın böyle bir şey yaptığını merak edecekti.

Gücündeki inanç nerede? diye fısıldamıştı şimdi de. Kan dökmek zorunda değilsin. Katsa bu taht odasında ne yaptığının farkına vardı. Randa'yı gördü, benzi atmış ve tahtın kollarına öyle bir yapışmıştı ki onu kırarak gibiydi. İlk hamleyi Katsa'nın yapmasından korkar ve tereddüt eder biçimde okçularına atış emri vermek için hazır görünüyordu.

Katsa'nın yine gözleri doldu. Merhamet, cinayetten daha korkutucuydu, çünkü daha ağır bir yükü ve Randa bunu hak etmiyordu. İçinden gelen sesle hemfikirdi ama bunun yapmaya cesareti olup olmadığını bilmiyordu.

İçindeki ses hiddetle, Po buna cesaretin olduğunu düşünüyor. Ona inanıyormuş gibi davran. Yalnızca bir anlığına ona inan, dedi.

İnanıyormuş gibi davranmak. Parmakları kontrolden çıkmak üzere gibiydi ama belki de bu odadan çıkana kadar öyle davranabilirdi.

Katsa ateş saçan gözlerini Kral'a çevirdi. Sesi titriyordu. "Sarayı terk ediyorum," dedi. "Beni durdurmaya kalkma. Yaparsan, yemin ediyorum buna pişman olursun. Kafese atılmış bir hayvan gibi yaşamaya razı olmadığım için beni unut. Artık senin emrinde değilim."

Kral'ın gözleri büyümüş, ağzı açılmıştı. Arkasını döndü, uzun halı boyunca yürümeye başladı. Kulaklarını dikmiş bir yayın tınısının, bir kılıcın şıkırtısının gelmesini bekliyordu. Dayısının büyük odasındaki devasa kapısından çıkarken arkasından ona bakan yüzlerce şaşkın gözün ağırlığını hissedebiliyordu. Hiçbiri onun fikrini değiştirmekten tek bir nefes, tek bir kıpırtı uzakta olduğunu bilmiyordu.

İKİNCİ KISIM

SAPKIN KRAL

BÖLÜM ON ALTI

Güneş doğmadan önce ayrılıyorlardı. Raffin ve Bann, mahmur gözü iki ilaç yapıcısı onların yanına inmişlerdi ve Bann sürekli esniyordu. Soğuk bir sabahtı. Katsa ayık ve sessizdi. Yolculuk partnerinden utanıyor ve Raffin'e karşı kendini garip hissediyor, orada olmamasını diliyordu. Eğer Raffin orada olup da onun gidişini izlemiyor olsaydı, sanki onu terk etmiyormuş gibi davranabilirdi. Raffin oradayken rol yapamıyordu ve ona her baktığında gözlerine ve boğazına kadar yükselen acıyla boğuşmak zorunda kalıyordu.

İnanılmazlardı, bu iki adamdan birisi onu ağlatmazsa, diğeri yapacaktı. Yalnızca düşündüğü zaman bile ağlayacak gibi olduğu Helda'ya hoşça kal demek istememişti, Oll'a da. Bu sabah mutlu olunacak çok az şey vardı, en azından Po'yu terk etmiyordu ki o da muhtemelen şu anda atının yanına oturmuş kendisinin hissettiği ve düşündüğü her şeyi kaydetmekle meşguldü. Katsa dönüp ona soğuk bir bakış atmış, Po tek kaşını kaldırıp gülümsemiş ve esnemeye başlamıştı. Eh, böyle yarı uykulu ata binmese iyi olurdu, yoksa Katsa'nın tozunu yutmak zorunda kalırdı. Çünkü Katsa hiç oyalanacak durumda değildi.

Raffin hamle yapıp ikisinin atlarının arasına girdi. Eyerleri ve üzengileri kontrol etti. "Emniyette olduğunuz konusunda

endişelenmene gerek yok sanırım," dedi, "ikiniz beraber olduğunuz sürece."

"Güvende olacağız." Katsa yerdeki çantayı hızla alıp yerine bağladı. Bir başka çantayı da atının üzerinden Po'ya fırlattı.

"Sunder'daki Konsey bağlantılarının listesini aldın mı?" diye sordu Raffin. "Ya haritalar? Bugünlük yiyeceğiniz var mı? Paranız var mı?"

Katsa'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı çünkü Raffin, sanki çocuğu sonsuza kadar ondan ayrılan bir anne gibi konuşuyordu. "Po, Lienid'in Prensi," dedi. "Eğer yükü altın değilse neden bu kadar büyük bir atı olsun ki?"

Raffin gülen gözlerle susturdu onu. "Al bunu." Eline küçük bir çanta tutuşturdu. "İhtiyacınız olur diye içinde ilaç var. Hepsini işaretledim, bu sayede ne işe yaradıklarını bilirsiniz." Po öne doğru çıktı ve Bann'in elini sıktı. "Tüm yaptıkların için teşekkür ederim." Raffin'in elini sıktı. "Yokluğumda büyükbaş bama göz kulak olur musun?"

"Bizimle güvende olacak," dedi Raffin.

Po atının sırtına binerken Katsa Bann'in elini sıkıyordu. Sonra Raffin'in karşısına geçip yüzüne bakmaya başladı.

"Eh," dedi Raffin. "Fırsat bulduğunda bize nasıl olduğunu bildirir olur mu?"

"Elbette," dedi Katsa.

Raffin'in ayaklarına bakıyordu. Boğazını temizledi. Boyununu ovuşturdu ve iç geçirdi. Katsa tekrar onun burada olmamasını diledi çünkü gözünden yaş boşanmaya başlamıştı ve durduramıyordu.

"Şey," dedi Raffin. "Bir gün tekrar görüşürüz canım."

Katsa ona doğru atıldı ve kolunu boynuna doladı. Raffin onu kucaklayıp havaya kaldırdı. Katsa başını Raffin'in boynuna gömdü ve bir süre öylece kaldılar.

Sonra ayakları tekrar yerle kavuştu. Arkasını döndü ve atı bindi. "Gidelim," dedi Po'ya. Atlarını ahırın dışına sürerken dönüp geriye bakmadı.

Belirli bir rotaları, güzergâhları yoktu. Kesin olan tek planları onları kaçırma olayında doğruya daha çok yaklaştıracak yöne gitmekti. Gidecekleri ilk yer Randa Şehri'nden üç gün uzak-taki Murgon Şehri'nin güneyindeki bir handı. Kaçıranların yolu üzerinde olduğunu ve orada konaklamış olduklarını düşünüyordular. Murgon'un ajanları, Sunder'ın kıyı kentlerinden hatta bazen Monsea'den gelen tüccar ve yolcular gibi sık sık hana giderdi. Po'ya göre başlamak için iyi bir yeri ve eğer son durakları Monsea olacaksa yollarının üzerinde sayılırdı.

Gizli seyahat etmiyorlardı. Katsa'nın gözleri, yedi krallıkta hikayeleri duyacak kulakları olan herkes tarafından biliniyordu. Po bariz şekilde bir Lienid'liydi ve hem kendi gözleri hem de Yetenekli yoldaşıyla boşboğaz dedikodulara fazlasıyla konu olabiliyordu. Katsa'nın Lienid Prensi'yle saraydan ayrıldığı hikâyesi elbette yayılacaktı. Kılık değiştirmeleri saçma olurdu, hatta Katsa Randa'nın sarayından olduğunu gösteren üzerindeki mavi tunik ve pantolonu çıkarmaya bile gerek görmemişti. Amaçları yakında anlaşılacaktı çünkü Yetenekli Lienid'linin kayıp büyükbabasını aradığı biliniyordu ve şimdi Yetenekli Leydi'nin ona yardımcı olduğu belli olacaktı. Soruşturmaları, seçtikleri rotalar, yedikleri yemekler hepsi ama hepsi dedikodu malzemesi olacaktı.

Ama yine de güvende olacaklardı. Çünkü herkes onları büyükbabayı arıyor diye bilirken hiç kimse onların neden ara-

diğini bilmiyor olacaktı. Hiç kimse Po ve Katsa'nın Murgon'un işin içinde olduğunu bildiklerini ve Monsea'lı Leck'ten güphelendiklerini bilmiyordu. Hiç kimse Po'nun basit sorular sorarak ne kadar fazla şey öğrenebileceğini bilmiyordu.

Hızlı sürüyordu atını, en az Katsa'nın istediği kadar hızlıydı. Güneyin ormanlarını âdeta uçarak geçmişlerdi. Toynağın sesi onu sakinleştirmiş ve arkasında bıraktığı insanlara dair hissettiklerinin hafiflemesinde ona yardımcı olmuştu.

Po'ya eşlik etmekten memnundu. Samimi bir şekilde ilerliyorlardı. Ama ne zaman bacaklarını esnetmek ve bir şeyler yemek için durdular, tekrar ondan çekinmeye, nasıl onunla birlikte olduğunu ve ne söyleyeceğini bilmemeye başladı.

"Yanıma otur, Katsa."

Büyük, yaşlı bir ağacın dibine oturmuştu ve Katsa da atının yanında ona bakıyordu.

"Katsa," dedi. "Sevgili Katsa, ısırmam merak etme. Şu an seni rahatsız etmemin haricinde düşüncelerini duyumsamıyorum. Gel ve konuş benimle."

Katsa geldi ve yanına oturdu ama ne konuşuyor ne de ona bakıyordu çünkü gözlerine yakalanmaktan korkuyordu.

Uzun bir süre sessizce yan yana oturduktan sonra, "Katsa," dedi, "zamanla bana alışsın. Birbirimizle anlaşmanın yolunu elbette buluruz. Bunun için yapabileceğim bir şey var mı? Yeteneğimle bir şeyleri sezdüğimde bunu hemen sana söylemeli miyim? Bu anlamana yardımcı olur mu?"

Bu ona pek çekici bir fikir gibi gelmedi. Hiçbir şey duyumsamıyormuş gibi davranmasını tercih ederdi. Ama haklıydı. Artık birlikteledir ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirse o kadar iyiydi.

"Tamam," dedi.

"Çok iyi o zaman, söylerim. Sormak istediğin bir şey var mı? Yalnızca sor."

"Düşünüyorum da," dedi. "madem sen sürekli benim sana karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun, sen de bana sürekli ne hissettiğimi söylemelisin. Sürekli."

"Humm." Etrafına göz gezdiriyordu. "Böyle bir şeye pek alışkın değilim."

"Ben de hissettiklerimin bilinmesine alışkın değilim ama başka şansım yok."

"Humm." Kafasını kaşıdı. "Sanırım, teorik olarak, bu adil olur."

"Öyle."

"Çok güzel, bir bakalım. Bu arada Raffin'i terk etmeni takdir ediyorum. Bence Randa'ya kafa tutmuş olman en az Ellis'inki kadar cesur bir tavrıdır, ben böyle davranabilir miydim emin değilim. Tanıdığım herkesten çok daha enerjiksın, ama acaba atına karşı biraz sert değil misin diye düşünmeden edemiyorum. Kendimi, neden Giddon'la evlenmedin diye merak ederken buluyorum. Eğer Raffin'le evlenmek istediğin için bunu yapsaydın, ondan ayrıldığın için çok daha üzgün olman gerekirdi. Benimle gittiğin için çok mutluyum. Kendini gerçekten savunurken, biriyile ölümüne dövüşürken seyretmek istiyorum. Heyecanlı bir gösteri olacak. Annem senden hoşlanacaktır. Ağabeylerim, tabii ki, sana tapacaktır. Sen tanıdığım en huysuz insansın ve atın için gerçekten endişeleniyorum."

Sonra durdu, bir parça ekmek kopardı, çiğnedi ve yuttu. Katsa gözleri büyümüş halde ona bakıyordu.

"Şimdilik hepsi bu," dedi.

"Tüm bunları şu anda düşünmüş olamazsın," dedi Katsa ve Po gülmeye başladı. Gülme sesi Katsa'yı rahatlatmış ve Po'nun altın-gümüş gözleriyle mücadele etmeye başlamış ama kaybetmişti. Po konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Şu an düşünüyorum da," dedi, "gözlerinin, tıpkı benimkilerin yaptığı gibi, beni tuzağa düşürdüğünü nasıl olup da fark etmediğini anlamıyorum. Bunu açıklamam mümkün değil Katsa ama bunun seni sıkmasına izin vermemelisin. Çünkü ikimizi de ele geçiren aynı... aptallık!"

Boğazının düğümlendiğini hissetmişti ve Po'nun gözleri ve sözcükleri yüzünden iki kat sıkılmıştı. Ama onu rahatlatan şeyler de vardı. Çünkü eğer Po da aptalsa, kendi aptallığından daha az rahatsız olurdu.

"Bence sen bunu kasıtlı yapıyorsun," dedi, "gözlerinle. Bence beni gözlerinle tuzağa düşürüp aklımı okumak, Yeteneğin bir parçası."

"Hayır değil. Öyle bir şey değil."

"Çoğu insan gözüme bakmaz," dedi. "Çoğu insan korkar."

"Evet. Çoğu insan benim de gözlerime uzun süre bakamaz. Oldukça garipler."

Sanki daha önceden bunu yapmaya cesareti yokmuş gibi eğildi ve Po'nun gözlerine yakından bakıp onları incelemeye başladı. "Gözlerin ışık gibi. Doğal görünmüyorlar."

Gülümsedi. "Annem, gözlerimin bu hale geldiğini görünce korkudan beni kucağından düşürmüş."

"Daha önce hangi renkti?"

"Çoğu Lienid'li gibi gri. Ya seninkiler?"

"Hiçbir fikrim yok. Kimse söylemedi ve benim de sorabileceğim kimse kalmadı."

"Gözlerin çok güzel," dedi Po. Katsa, ağaçların dalları arasından süzülen ve üzerlerine dökülen güneş ışığının altında birdenbire içinde bir sıcaklık hissetti. Tekrar atlarına binip orman yoluna girince Po'nun yanında kendini rahat hissetmemeye başladı ama artık onun yüzüne bakabildiğini ve tüm benliğinden vazgeçmek zorunda olmadığını düşündü.

Gittikleri yol onları Murgon Kenti'nin eteklerine çıkarmış ve giderek daha geniş, yoğun hale gelmişti. Katsa ve Po ne zaman fark edilse bakışları üzerlerine çekiyorlardı. Yakında bütün hanelerde ve evlerde iki Yetenekli dövüşçünün Murgon'un güneyine doğru gittiği konuşuluyor olacaktı.

"Kral Murgon'a uğramak," dedi Katsa, "ve sorularını ona yöneltmek istemediğine emin misin? Daha hızlı sonuç almaz mıyız?"

"Soygundan sonra onun sarayında pek hoş karşılanmadığımı oldukça belli etti. Neyin çalındığını bildiğimden şüpheleniyor."

"Senden korkuyor."

"Evet ama aynı zamanda aptal şeyler yapabilecek bir tip. Eğer sarayına gitmeye kalkarsak insanlara zarar vermeye başlayabiliriz. Bundan kaçınmayı tercih ediyorum. Ya sen? Eğer büyük bir kargaşa çıkacaksa bu suçlu olan kralın sarayında olmalı, suç ortağının değil."

"Yani hana gidiyoruz."

"Evet," dedi Po. "Hana gidiyoruz."

Murgon'dan uzaklaştıkça orman yolu tekrar daralmaya ve etraf sessizleşmeye, tenhalaşmaya başladı. Gece olmadan durdular. Yoldan iç tarafta, atlar için yosunlu dalların ve küçük bir su kaynağının yakınında kamp kurdular.

"Bir adamın tüm ihtiyacı olan bu işte," dedi Po. "Burada yaşayabilirim. Keyfim gayet yerinde. Ne düşünüyorsun Katsa?"

"Aç mısın? Bir şeyler yakalayacağım."

"İyi olur," dedi. "Ama birazdan hava kararır. Zifiri karanlıkta kaybolmanı istemiyorum."

Katsa gülümsedi ve akarsuyun diğer tarafına geçti. "Yalnızca birkaç dakikamı alır. Ben asla kaybolmam, zifiri karanlıkta bile."

"Yayını da mı alıyorsun? Geyiği ellerinle mi boğazlamayı planlıyorsun?"

"Botumda bıçağın var," dedi ve bir anlığına bir geyiği çplak elle boğazlayabilir miydi merak etti. Ama şimdilik yalnızca bir tavşan ya da kuş arıyordu ve bıçağı avlanmak için yeterli bir silahtı. Eğri ağaçların ve ormanın mutlak sessizliği içinde gözden yitti. Konu tamamen dinlemek, sessiz kalmak ve kendini görünmez kılmakla ilgiliydi.

Birkaç dakika sonra elinde büyük, yağlı ve derisi yüzülmüş bir tavşanla geldiğinde, Po ancak ateşi yakmıştı. Alevler atların ve Po'nun üzerinde turuncu ışık dalgaları oluştuyordu. "Yapabileceğim en küçüğü buydu," dedi Po isteksizce, "ve görüyorum ki çoktan tavşanın derisini yüzmüşsün bile. Ormanda yol aldığımız süre boyunca sorumluluk almamayı düşünmeye başlıyorum."

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Kendin için avlanacak olursan bu sorun olmaz. Belki de ateşin başında oturup çoraplarını yamamalı ve bir çitrti duyunca bağırmalıyım."

Po gülümsedi. "Beraber yolculuk ettiğinizde Gaddon'a da böyle mi davranıyordun? Bunu küçük düşürücü bulabilir."

"Zavallı Po. Eğer kendini daha üstün görmek istiyorsan aklını okuyarak tatmin edebilirsin kendini."

Po gülümsedi. "Bana sataştığını biliyorum. Şunu bilmen gerek, kolay kolay bozulmam. Eğer istersen, benim için avlanabilir her dövüşte beni ezebilir ve saldırıya uğradığımda beni koruyabilirsin. Bunun için sana minnettar kalırım."

"Ama saldırıya uğrarsak seni korumama gerek olmaz. Ayrıca benim için avlanmama gerek duyduğun konusunda şüphelerim var."

"Doğru. Ama yine de benden daha iyisin, Katsa. Bu beni rahatsız etmiyor." Ateşe bir dal attı. "Beni küçültür. Ama aşağılanmıy hissetmem."

Katsa, gece iyice çökerken oturmuş ateşe ve kazağı geçirdiği etin etrafından damlayan kanlara bakıyordu. Alevler vurdukları etin sesini dinliyordu. Küçülme ve aşağılanma kavramlarını kafasında ayırtırmaya çalışmış ve Po'nun neyi kastettiğini anlamıştı. Daha önce bir ayırmı yapmayı düşünmemişti. Katsa'nın düşünceleri kafasında karman çorman bir haldeyken ve asla kontrol edemezken, Po'nun kafası oldukça net ve fikirleri gayet açıktı. Birden ve kesin biçimde Po'nun kendisinden daha zeki olduğunu hissetti, katbekat zekiydi hem de, Katsa onun yanında barbar gibi duruyordu. Düşünmeyen ve hissetmeyen bir barbar.

"Katsa."

Başını kaldırdı. Yalınlar altın ve gümüş gözlerinde dans ediyor ve kulağındaki halkaları ısıdıyordu. Tüm yüzü aydınlıktı.

"Söyle bana," dedi. "Konsey kimin fikriydi?"

"Benim."

"Peki, Konsey'in hangi görevleri üstleneceğine kim karar verdi?"

"Sen tahlilde, ben."

"Her bir görevi kim planladı?"

"Ben, Raffin, Oll ve diğerleriyle birlikte planladık."

Po ateşin üzerinde pişen etini seyreliyordu. Eti çevirdi, hafifçe sarsarak üzerinde biriken yağların ateşe düşmesini sağladı. Bakışlarını tekrar Katsa'ya çevirdi.

"Bizi nasıl kıyaslayabildiğini," dedi, "ve kendini zekâ veya düşünce veya hissetme konularında daha eksik bulabildiğini anlamıyorum. Tüm ömrümü insanların fikirlerini ve kendi düşüncelerimi, algılamaya çalışarak harcadım. Eğer bazı durumlarda kafam kimi zaman seninkinden daha net ve açıksa bu konuda daha fazla çalıştığım içindir. Aramızdaki tek fark da bu."

Po tekrar etine odaklanırken, Katsa onu izliyor ve dinliyordu.

"Umarım Konsey'i hatırlarsın," dedi. "Umarım karşılaştığımız zaman, yalnızca kaçınılmayı hak etmediğini düşündüğün için büyükbabamı kurtardığını hatırlarsın."

Sonra, ateşe doğru eğildi ve bir başka dalı alevlerin arasına attı. Ateşin başında, karanlığın ortasında sessizce oturdular.

BÖLÜM ON YEDİ

Sabah Katsa, Po'dan önce uyandı. Su birikintisinden büyük, havuzdan daha küçük bir yer buluncaya kadar akan suyu takip etti. Orada yapabildiği kadar banyo yaptı. Titriyordu ama havanın ve suyun soğukluğunu umursamıyordu; tamamen ayılmıştı. Saçlarını taramayı ve çözmeyi deneyince her zaman ki gibi hayal kırıklığına uğradı. Çekmiş ve hatta asılmıştı ama parmakları düğümlerin arasından kendilerine yol bulamıyordu. Saçlarını arkasında topladı. Yapabildiği kadar kurulandı ve giyindi. Açıklığa yürüyünce Po'nun uyandığını ve çantasını topladığını gördü.

"Rica etsem saçlarımı keser misin?"

Po kafasını çevirdi ve saçlarını kaldırdı. "Kılık değiştirmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, değil. Yalnızca beni delirtiyorlar ve ben zaten hiçbir zaman uzun saçlı olmak istememiştim. Hatta hepsinden kurutulursam oldukça rahat ederim."

"Himm." Tam boynunun arkasında oluşan büyük düğümü inceledi. "Kuş yuvasına dönmüş," dedi ve Katsa'nın bakışına aldırmadan gülmeye başladı. "Eğer gerçekten istiyorsan, keserim ama sonuçtan memnun kalacağından pek emin değilim."

Neden hana kadar bekleyip hancının karısına ya da şehirden bir kadına yaptırmıyorsun?"

Katsa derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Bununla bir gün daha yaşayabilirim."

Onun geldiği yoldan şimdi de Po gitmiş ve gözden kaybolmuştu. Battaniyesini topladı ve eşyalarını atına yüklemeye başladı.

Güneye ilerledikçe yol giderek daralırken, orman yoğunlaşıyor ve daha karanlık hale geliyordu. Katsa'nın karşı çıkmasına rağmen Po önden gidiyordu. Po bu konuda ısrarcıydı çünkü ne zaman Katsa önden gitse, makul bir hızla başlıyorlardı ama bir süre sonra aşırı hızlanıyorlardı. Po, bunu Katsa'nın atını sürücüsünden korumak için yapıyordu.

Atların su içmesi için yolu kesen bir akıntının önünde durduklarında, "Atı düşündüğünü söylüyorsun," dedi Katsa. "Ama bence bana yetişemeyeceğin için yapıyorsun."

Po güldü. "Beni kandırmaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak."

"Her neyse," dedi Katsa, "bu arada, senin yalanını ortaya çıkardığım ve bana yalan söylemeyeceğin konusunda anlaştığımızdan beri seninle antrenman yapmadık."

"Hayır, Randa'ya kızıp benim çeneme yumruk attığından beri yapmadık."

Katsa, kendini gülmekten alamadı. "İyi," dedi. "Sen önden git. Peki antrenman? Devam etmek istemiyor musun?"

"Elbette," dedi. "Bu akşam olabilir. Tabii eğer vardığımızda hava kararmamış olursa"

Sessizce devam ettiler. Katsa'nın aklı dağılmıştı ve birden kendine geldiğinde Po'yla yapılabilecek bir şeyler düşünürken buldu kendisini. Kendisine hemen çekidüzen vermeliydi. Eğer onun hakkında bir şey düşüncekse bu tamamen önemsiz bir şey olmalıydı. Bu sessiz patikada ilerledikleri süre boyunca Katsa'nın zihnine her girdiğinde önemsiz şeyler görmeliydi.

Sonra onun duyumsama konusunda ne kadar hassas olduğunu merak etti. Ya peki kafası karmaşık problemlerle doluyken ve bir şeye aşırı yoğunlaşmışken kalabalık bir grup yaklaşıyorsa? Ya da onu gören ve gözlerinin ne kadar garip olduğunu düşünen veya yüzüklerini beğenen veya atını almak isteyen bir kişi olsa? Başka insanların düşünceleri onun konsantrasyonunu bozar mıydı? Çok sinir bozucu olmalı.

Sonra yine merak etmeye başladı: Acaba tek sözcük etmeden onun dikkatini çekebilir miydi? Yardımına ihtiyacı olsa veya durdurmak istese onun zihnine seslenebilir miydi? Onun menzilinde olan ve iletişim kurmak isteyen biriye bu mümkün olmalıydı.

Ona baktı. Önden gidiyordu. Sırtı düz, kolları sabitti. Beyaz giimleğinin kolları her zamanki gibi dirseğine kadar kıvrılmıştı. Sonra ağaçlara baktı ve atının kulaklarına ve önündeki toprağa. Katsa'nı Po'ya ilişkin düşüncelerden arındırdı. Akşam için bir kaz avlamayı düşündü. Ağaçların yaprakları renk değiştirmeye başlamıştı. Hava oldukça güzel ve serindi.

Sonra, tüm gücüyle dikkatini Po'nun ensesinde yoğunlaştırıp zihninden onun ismini haykırdı. Po, atının dizginlerini o kadar sert çekti ki atı epey sendeledi, neredeyse kıcüstü oturacaktı. Kendi atı az kalsın onunkine çarpacaktı. Po, korku, şaşkınlık ve memnuniyetsizlikle ona baktı ama Katsa kahkahaya boğulmuştu.

"Lienid aşkına, senin sorunun ne? Korkudan kafayı yedimeye mi çalışıyorsun? Kendi atına işkence ettiğin yetmiyor ve sıra benimkine mi geldi?"

Kızdığını biliyordu ama kendini gülmekten alamıyordu. "Affet beni, Po. Yalnızca dikkatini çekmeye çalışıyordum."

"Sanırım bunu daha kolay yapamazdın. Sana evin zemininin yeniden yapılması gerektiğini söylesem kapıyı tekmelemekle başlarsın herhalde işe."

"Ah, Po," dedi, "kızma bu kadar." Gülmek için kendini zor tutuyordu. "Gerçekten Po, seni bu kadar korkutacağını tahmin etmemiştim. Seni korkutacağımı düşünmemiştim bile. Yeteneğinin buna izin vereceğini düşünmedim."

Öksürdü ve çok pişmanmış gibi görünmeye çalıştı ama en beceriksiz zihin okuyucu bile bunu yemezdi. Ama böyle olsun istememişti, gerçekten istememişti ve bunu anlamalıydı. Sonunda Po'nun sert görüntüsü yumuşadı ve küçük bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Bana bak," dedi ama buna gerek yoktu çünkü gülümsemesi Katsa'yı zaten hapsedmişti bile. "Şimdi, adımı söyle, aklından ama dikkatimi çekmek istiyor gibi sessizce. Sanki normalde konuşurken söylediğin gibi."

Bir dakika durdu ve sonra düşündü. Po.

Kafasını salladı. "Hepsi bu işte."

"İyi. Bu kolaydı."

"Bunun ata zarar vermediğini de fark etmişsindir."

"Çok eğlenceli. At sürerken antrenman yapabilir miyiz?"

Günün geri kalanı boyunca ara sıra ona seslenip durdu. Po da her seferinde onu duyduğunu göstermek için elini kaldırıyordu. Hatta fısıldadığında bile. Böylece Katsa ona seslenmeye

bir son verdi çünkü işe yaradığını biliyordu artık ve onu daha fazla taciz etmek istemiyordu. Po arkasına dönüp ona baktı ve kafasını salladı, Katsa Po'nun bunu anladığını biliyordu. Arkasından sürüp etrafa bakınarak tek sözcük etmeden Po'yla yaptıkları konuşmayı anlamaya çalışıyordu.

Büyük Sunder ağaçlarıyla çevrelenmiş bir göletin yanına kamp kurdular. Çantalarını eyerlerin üzerinden indirirlerken Katsa, karşı kıyıda sazlıkların arasında salına salına gezen bir kaz gördüğünden emindi. Po görebilmek için gözlerini kısarak baktı.

"Kaza benziyor," dedi "ve akşam yemeği için bir buta hayır demem."

Yerinden fırlayan Katsa, yaratığa sessizce yaklaşmaya başladı. Hayvan onu fark etmedi. Ona yaklaşıp sarayın mutfağındaki kadının tavuğa yaptığı gibi boynunu kırmaya karar verdi. Ama önce sokulurken, kaz onu duydu ve vaklayarak suya doğru koşmaya başladı. Katsa, kuşun arkasından koştu ve kuş devasa kanatlarını açıp havaya yükselmeye başladı. Katsa, birden sıçırıp ve kollarını hayvana dolamayı başardı. İkisi birden suyun içine yuvarlanırken, Katsa hayvanın boyutu karşısında şaşkına dönmüştü. Şimdi suyun içinde devasa boyutta, kanat çırpıp, gagalayan, tekmeleyen bir kazla güreşiyordu ama bu yalnızca bir an boyunca devam etti. Çünkü Katsa'nın elleri hayvanın boynundaydı ve yaratığın sivri dişleri vücudunun herhangi bir yerini kapmaya fırsat bile bulamadan kopmuştu.

Ardından kıyıya döndü ve Po'yu ağzı açık şaşırılmış halde bulunca garipsedi. Göletin içinde durmuş, saçından ve kıyafetlerinden sular akar halde dikiliyordu ve boynundan tuttuğu kazı Po'ya göstermek üzere kaldırdı. "Yakaladım," dedi.

Po bir süre ona baktı. Sudaki boğuşmayı görüp göletin diğer tarafından koşarak geldiği için göğsü bir yükseliyor bir alçalıyordu. Şakaklarını sildi. "Katsa. Lienid aşkına, ne yapıyorsun?"

"Ne demek şimdi bu? Kaz yakaladım işte."

"Neden bıçağını kullanmadın? Gölün içinde dikiliyorsun ve sırlıslıklamsın."

"Yalnızca su," dedi. "Kıyafetleri yıkamış oldum işte."

"Katsa..."

"Yapabileceğimi görmek istedim," dedi. "Ya silahsız yolculuk etmek zorunda kalırsam ve bir şeyler yemem gerekirse? Silah olmadan bir kaz yakalamayı öğrenmek iyidir."

"Eğer isteseydin kamp kurduğumuz yerden, bu hayvanı rahatça vurabilirdin. Nası iyi atış yaptığını gördüm."

"Ama şimdi yapabileceğimi biliyorum," dedi yalnızca.

Po kafasını salladı ve elini ona doğru uzattı. "Çık artık oradan, üşütmeden önce. Ver bakalım onu bana. Sen üzerine kuru bir şeyler giyene kadar tüylerini yalayım."

"Ben üşütmem," dedi ve kıyıya çıktı.

Po gülmeye başladı. "Ah, Katsa. Eminim üşütmezsin." Kazı elinden aldı. "Hâlâ dövüşmek istiyor musun? Kaz pişerken antrenman yapabiliriz."

Onunla dövüşmek şimdi daha farklıydı çünkü Katsa onun avantajının ne olduğunu biliyordu. Yumruk atıyormuş gibi yapmanın boşa enerji kaybı olduğunu anlamıştı. Onun üzerinde hiçbir akli üstünlük kuramazdı, mantıklı davranmanın ona sağladığı hiçbir avantaj olamazdı. Avantajı hızı ve yırtıcılığıydı. Ama artık bunu biliyordu ve dövüş taktiğini ona göre belirleyebilirdi.

Yaratıcı olmaya çalışmakla vakit kaybetmiyordu. Ona olabildiği kadar hızlı ve sert yumruk atıyordu. Atacağı yumruğun nereye gideceğini muhtemelen biliyordu ama bir sonrakini durdurmak için yeterince hızlı savunma yapamıyordu, Katsa'yı yeterince hızlı engelleyemiyordu. Hava karanıp gece çökünceye kadar dövüşüp güreştiler. Po, defalarca teslim oldu, yere kapaklandı, güldü ve inledi.

"Benim için iyi bir antrenman oldu," dedi Po, "ama senin ne çıkarın oldu bundan anlamadım. Beni dövmekten başka tabii."

"Yeni taktikler geliştirmeliyiz," dedi Katsa. "Her ikimizin de yeteneğini geliştirecek taktikler."

"Karanlık tamamen çöktü. Dövüşmeye devam edelim. O zaman belki eşit bir dövüş olabilir."

Doğruydı. Gece çökünce ayın ve tek bir yıldızın olmaması nedeniyle hava tamamen karardı. Katsa Po'nun belirsiz silüetinden başka neredeyse hiçbir şey görmüyordu artık. Yumrukları yalnızca yaklaşılabiliyordu. Po, onun göremediğini biliyordu ve kafasını karıştıracak şekilde hareket ediyordu. Savunması güçlenmişti. Artık Katsa'ya doğru dürüst vurabiliyordu.

Katsa onu durdurdu. "Yumruk ve tekmelemleri bu kadar kesin biçimde sezebiliyor musun?"

"Ellerini, ayaklarını hatta parmaklarını bile," dedi. "Oldukça belirginsin, Katsa. Fiziksel enerjin oldukça fazla. Onları sürekli hissediyorum. Bazen duyguların bile fizikselmiş gibi geliyor."

Katsa, gözlerini kısarak Po'ya baktı ve düşündü. "Bir insanla gizli kapalı dövüşebilir misin?"

"Daha önce hiç deneyemedim, tabii şüphe çekmemek için. Evet, yapabilirim ama düz bir yerde daha iyi olur. Çünkü ormanın zemini benim için çok değişken."

Ona baktı, siyah gecenin içinde siyah bir şekil. "Muhteşem," dedi. "Bu gerçekten muhteşem. Seni kıskanıyorum. Gece daha çok dövüşmeliyiz."

Po güldü. "Benim için sorun olmaz. Daha fazla saldırabilmekten şikâyet edecek değilim."

"Sanırım karanlıkta yeterince dövüştük," dedi Po. "Kaza bakalım mı?"

Kaz ateşin üzerinde cızırdıyordu. Katsa bıçağıyla hafifçe dürttü ve et kemikten ayrılıp ateşin üzerine düştü. "Muhteşem," dedi Katsa. "Sana bir but veriyorum." Dönüp ona baktığı anda Po suya düştüğü için ıslanan gömleğini çıkarıyordu. Katsa kafasını boşaltmaya zorladı kendini. Boş bir sayfa gibi, yıldızsız bir gökyüzü gibi bomboş. Po, ateşe doğru geldi ve yanına bağdaş kurdu. Kolundaki suları sıyırdı ve ateşin üzerine doğru serpti. Katsa kaza bakıyor ve Po'ya vereceği butu dikkatle kesiyordu ve elinden geldiğince boşluğu düşünmeye çalışıyordu. Serin bir geceydi, bunu düşündü. Kazın lezzetli göründüğünü, yiyebildikleri kadar çok yemelerini, ziyan olmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Umarım açsındır," dedi Po'ya. "Kazın ziyan olmasını istemiyorum."

"Kurt gibi açım."

Ateşte kuruyuncaya kadar gömleksiz oturmuştu. Kolundaki bir sembol Katsa'nın gözüne takılmıştı ama nefesini tutup tamamen boş sayılarla dolu bir kitabı canlandırmaya başlamıştı kafasında. Ama sonra diğer kolunda da benzer bir işaret dikkatini çekti ve merakı iyiden iyiye arttı. Kendisini zapt edemiyor ve kıskık gözlerle Po'nun kollarına bakıyordu. Ama bu normaldi ve

Kabul edilebilir bir durumdu. Çünkü derisine çizilmiş şeylerin ne olduğunu merak etmekte yanlış bir şey yoktu. Omuz kaslarının bitip kol kaslarının başladığı yerde sanki koluna kurdele bağlamış gibi koyu, kalın şeritlerdi. Her bir kolun etrafındaki şeritler birçok farklı renge boyanmış karmaşık şekillerden oluşuyordu. Zayıf ışıktaki tam olarak tarif etmesi güçtü.

"Lienid süslemesi," dedi, "kulağımdaki küpeler gibi."

"Nedir peki onlar?" diye sordu. "Boya mı?"

"Bir çeşit boya."

"Peki, yıkayınca çıkmıyor mu?"

"Yıllarca çıkmaz."

Çantasına uzandı ve kuru bir gömlek çıkardı. Başından geçirerek giydi ve Katsa bembeyaz karla kaplı bir alan düşünüp rahat bir nefes aldı. Kopardığı butu Po'ya uzattı.

"Lienid'li insanlar süslemeye meyillidir," dedi Po.

"Kadınlar yapıyor mu?"

"Hayır, yalnızca erkekler."

"Normal halk?"

"Evet."

"Ama kimse görmüyor," dedi Katsa. "Lienid kıyafetleri üst kolunuzu göstermiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Po, "göstermiyor. Kolay kolay kimsenin görmeyeceği süslemeler."

Katsa, bu zayıf ışıktaki Po'nun hafiften güldüğünü fark etti.

"Ne? Neden sırıtıyorsun?"

"Eşime çekici gelmesi için yapılmıştı," dedi.

Katsa neredeyse bıçağını ateşe düşürüyordu. "Karın mı var?"

"Yüce denizler adına, hayır! Gerçekten yok, Katsa. Olsaydı anlatmaz mıydım sence?"

Po gülüyor. Katsa ise surat asıyordu. "Kendine dair neden bahsedeceğini bilmiyorum ki, Po."

"Beraber olmayı arzuladığım kadının görmesi için," dedi. "Kiminle evleneceksin?"

Omuz silkti. "Kendimi kimseyle evlenirken düşünmedim."

Katsa kalktı, ateşin etrafından dolanıp Po'nun olduğu tarafa geçti ve diğer butu kendisi için kesti. Geri döndü ve oturdu. "Kalen ve toprakların için endişelenmiyor musun? Vasi bırakmak istemiyor musun?"

Tekrar omuz silkti. "Beni bağlamak için yeterli değil. Zaten bağlanılmak da istemiyorum. Kendi başıma mutluyum."

Katsa şaşırıyordu. "Kendi ülkende oldukça sosyal birisi olduğuna düşünmüştüm."

"Lienid'de halkın içine karıştığında makul bir adam gibi görünüyorum Katsa. Ama yalnızca rol yapıyorum, Katsa, rol yapıyorum. Yeteneğimi gizlemeye çalışmak, özellikle de ailemden gizlemek oldukça zor. Babamın kentine gittiğinde bir yarım sürekli tekrar yollara çıkmayı arzuluyor. Ya da yalnız kalabildiğim kaleme dönmeyi."

Bu Katsa'nın çok iyi anlayabileceği bir şeydi. "Sanırım evlenecek olursan, bu yalnızca Yeteneğini bilen ve bu sırrı saklayabilecek kadar güvenilir birisi olabilir."

Kısa bir kahkaha patlattı. "Evet. Evlenebileceğim kadında bulunması neredeyse imkânsız birkaç özellik olmalı." Butundan çıkan kemiği ateşe doğru fırlattı ve kazdan bir parça et daha kopardı. Eti biraz soğutabilmek için üfledi. "Ya sen Katsa? Ay rılışla Giddon'un kalbini kırdın, değil mi?"

Adını duymaya bile tahammül edemiyordu. "Giddon. Onunla neden evlenmek istemediğimi bilmiyor musun gerçekten?"

"Onunla evlenmeyi istememen için binlerce neden sayabiliriz. Ama hangisi gerçek neden?"

"İstemiş olsaydım bile Giddon'la evlenmezdim," dedi Katsa. "Çünkü evlenmeyeceğim ben, hiç kimseyle. Bu dedikodu duymamış olmana şaşırdım. Randa'nın sarayında yeterince uzun süre kaldın aslında."

"Ah, duydum bunu. Ama senin Randa'nın elinin altında tuttuğu kiralık katil olduğunu söylediklerini de duydum. Ama bunların doğru olmadığını düşündüm."

Katsa gülümsedi ve o da elindeki kemiği ateşe attı. Atlardan biri kişnedi. Göletin etrafı su içmeye gelen küçük yaratıklarla dolmuştu ve sürekli yalanma, yutkunma sesleri geliyordu. Katsa birden kendisini sıcak, memnun ve doymuş hissetti.

"Bir keresinde ben ve Raffin evlilik hakkında konuşmuştuk,"

dedi. "Raffin tek derdi zengin ya da kraliçe olmak olan soylu

kadınlarla evlenme fikrine soğuk bakıyor. Elbette birisiyle evlen-

mek zorunda ve bu konuda tercih şansı yok. Benimle evlenmesi

basit bir çözüm olurdu. İyi geçinirdik ve ben onu deneylerinden

alıkoymazdım. Benden misafirlerine özen göstermemi beklemez,

beni Konsey'den uzak tutmaya çalışmazdı." Raffin'i kitaplarına

ve deney tüplerine gömülmüş halde düşündü. Muhtemelen şu

anda yanında Bann'le deney yapıyorlardı. Saraya geri döndü-

ğünde belki bir leydiyle evlenmiş olacaktı. O evlenecekti ve her

zamanki gibi Katsa'nın ne düşündüğünü merak edecek olursa

Katsa bunun hakkında konuşmak için orada olamayacaktı, dü-

şüncelerini söylemek için orada olamayacaktı.

"Sonuçta," dedi, "olmadı. Üzerine ciddi ciddi düşünmeye

başlamadan bu fikirle dalga geçmeye başladık. Kraliçe olmaya

nıza göstermedim zaten. Raffin çocuk isterdi ama ben çocuk da istemiyordum. Ayrıca bir başka insana bağlanmak istemiyordum. Raffin'e bile." Ateşe baktı ve oldukça fazla sorumluluğu olan kuzenini düşünerek iç geçirdi. "Umarım öyle birisine âşık olur ve evlenir ki hem iyi bir kraliçe hem de iyi bir anne olur. Onun için en iyisi bu. Çocuklarına göz kulak olmak isteyen bir kadın."

Po kafası ona doğru kaldırdı. "Çocukları sevmiyor musun?"

"Tanıdığım tüm çocukları sevdim. Ama istemiyorum. Annelik yapmak istemiyorum. Bunu açıklaması zor."

Sonra Giddon'ı hatırladı. Bunun değişeceği konusunda kendine çok güveniyordu. Sanki onun içindekileri biliyormuş gibi, sanki onun ne hissettiğini azıcık bile olsa biliyormuş gibi. Ateşe doğru bir kemik daha savurdu ve başka bir parça daha kopardı kardan. Po'nun bakışlarını üzerinde hissetti ve ona baktı. Kaşları çatıktı.

"Neden kızgın olmadığın halde," dedi Po, "bana böyle tens bakıyorsun?"

Gülmedi. "Giddon'ı düşünüyordum. Aslında benim çok can sıkıcı bir kadın olduğumu anlardı diye düşünüyorum. Bahçede denizacıyı yetiştirdiğimi anlasaydı ne yapardı merak ediyorum. Belki de beni çekici biçimde evcil bulurdu."

Po şaşırarak görünüyordu. "Denizacı ne?"

"Lienid'de verdiğiniz başka bir ad var mı bilmiyorum. Küçük, mor bir çiçek. Yapraklarını yiyen kadın çocuk doğuramaz."

Sonmeye yüz tutmuş ateşin yanına uzanmış ve battaniyelerine sarınmışlardı. Po ağzı yırtılırcasına esnedi ama Katsa yorgun sayılmazdı. Aklında bir soru dolayıp duruyordu. Ama uyuyorsa eğer, Po'yu uyandırmak istemiyordu.

"Ne oldu Katsa? Hâlâ uyanığım."

Buna alılabilecek miydi, bilmiyordu.

"Seni uyandırabilir miyim merak ediyorum," dedi. "Tabii sen uyurken sana zihin yoluyla seslenerek."

"Bilmiyorum," dedi Po. "Uyurken sezmiyorum genelde ama tehlikedeysen veya birisi yaklaşıyorsa, muhakkak uyanıyorum. Deneyebilirsin." Yeniden esnedi. "İstersen..."

"Bir başka gece denerim," dedi, "daha az yorgun olduğun bir akşam."

"Sen hiç yorulmaz mısın, Katsa?"

"Tabii yorulurum," dedi ama aklına net bir örnek gelmedi.

"Monsea Kralı Leck'in hikâyesini biliyor musun?"

"Bir hikâyesi olduğunu bile bilmiyordum."

"Vat," dedi Po. "Yıllar öncesine giden bir hikâye ve eğer bu kralığa gideceksen senin de bilmen gerek bu hikâyeyi. Anlatacağım ama muhtemelen kendini daha yorgun hissedeceksin."

Sırtüstü yatıyordu, Katsa ise yan dönmüş ve sünen ateşin ışığında Po'yu profilden izliyordu.

"Monsea'nin son kralı ve kraliçesi iyi kalpli insanlardı. Özel olarak çok iyi devlet adamları degillerdi," dedi. "ama oldukça iyi danışmanları vardı ve bir kral ve kraliçeye göre halka çoğunun hayal edebileceğinden çok daha iyi davranıyorlardı. Ancak çocukları yoktu. Bu senin için güzel olabilir ama onlar için iyi bir şey değildi. Umutsuzca çocuk sahibi olmak istiyorlardı, böylece bir mirasçılar olabiliirdi. Pek çok insan gibi ben de en azından yalnızca bir tane bile olsa istediklerini düşünüyordum. Sonra bir gün saraya bir çocuk geldi. On üç yaşında, yakışıklı, akıllıya benzeyen ve küçükken kaybettiği için tek gözünün üstü bantla kapalı bir çocuktı bu. Nereden geldiğini veya ailesinin

kim olduğunu veya gözüne ne olduğunu söylememiştir. Saraya yalnızca dilenmek ve hikâyeler anlatarak karşılığında yemek ve para almak için gelmiş.

"Uşaklar çocuğun anlattığı garip hikâyelerden ötürü onu içeri almışlar. Hikâyeleri denizden ve havadan yaratıkların geldiği, dağlardaki deliklerden orduların ortaya çıktığı, bizim bildiğimiz insanlardan çok daha farklı insanların olduğu ve yedi krallığın ötesindeki bir yerde ilgiliymiş. Sonunda Kral ve Kraliçe bu çocuğu duymuşlar ve hikâyelerini anlatması için çocuğu huzurlarına almışlar. Çocuk daha ilk günden onları da etkilemiş. Fakirliği ve kaybettiği gözü yüzünden ona acımışlar. Çocuğu yemeklerine çağırmaya, uzun yolculuklardan döndüklerinde ilk iş olarak çocuğu sormaya veya akşam odalarına çağırmaya başlamışlar. Ona soylu bir çocuk gibi davranıp eğitilmesini, dövüşmeyi ve at sürmeyi öğrenmesini sağlamışlar. Ona kendi çocuklarıymış gibi davranmışlar. Çocuk on altısına geldiğinde Kral ve Kraliçe'nin hâlâ kendi çocukları olmadıkları için Kral oldukça sıradışı bir şey yapmış. Çocuğu kendi vârisi olarak atamış."

"Çocuğun geçmişine dair hiçbir şey bilmemelerine rağmen mi?"

"Çocuğun geçmişine dair hiçbir şey bilmemelerine rağmen. Hikâyenin ilginç bir hal almaya başladığı yer de burası, Katsa. Kral çocuğu kendi vasisi olarak atadıktan yalnızca bir hafta sonra Kral ve Kraliçe ani bir hastalıkla ölmüşler. En yakın iki danışmanları da onların ölümü üzerine üzüntüye kapılıp kendilerini nehre atıp intihar etmişler. Ya da hikâyede böyle söyleniyor. Hiç şahit var mı yok mu bilmiyorum."

Katsa dirsek üzerine doğrulup Po'ya baktı.

"Sence bu garip değil mi?" diye sordu Po. "Ben bunu hep garip buldum. Ama Monsea halkı bunu hiçbir zaman garipse-

medi, hatta kendi ilemden Leck'le tanışan herkes benim böyle düşünerek aptallık ettiğimi söylüyor. Leck'in tamamen büyüleyici bir adam olduğunu düşünüyorlar. Göz bandını bile büyüleyici buluyorlar. Kral ve Kraliçe için öyle büyük bir yas tutmuş ki onların ölümüyle uzaktan yakından alakası olamazmış."

"Bu hikâyeyi bilmiyordum," dedi Katsa. "Leck'in tek gözü nü kaybettiğini bile bilmiyordum. Sen onunla tanıştın mı?"

"Tanışmadım," dedi Po. "Ama onu asla diğerleri gibi algılamayacağımı düşünüyorum. Çocuklara ve fakirlere olan büyük iyiliklerine rağmen." Esnedi ve yan döndü. "Eh, eğer işler beklemediğim şekilde gelişirse yakında ondan hoşlanıp hoşlanmayacağımızı göreceğiz. İyi geceler, Katsa. Yarın hana ulaşmış oluruz."

Katsa gözlerini kapadı ve Po'nun nefes alış verişinin tekdüzeleşmesini dinledi. Po'nun anlattığı hikâyeyi düşünüyordu. Kral Leck'in bu hikâyeye rağmen iyi bir ün kazandığına inanmak zordu. Ama belki de masumdu. Belki mantıklı bir açıklaması vardı.

Handa nasıl karşılanacaklarını düşünüyordu ve yolda aradığı bilgiye ulaşabilecekleri birine rastlayıp rastlamayacaklarını merak ediyordu. Yanlarındaki göletten gelen ve çimlerin rüzgârla beraber dalgalanmasından çıkan sesleri dinliyordu.

Uykuya daldığını fark edince Po'ya sessizce seslendi. Uyanmadı. Bu sefer sanki fısıldıyormuş gibi kendi aklından geçirdi Po'nun ismini. Yine uyanmadı ve soluğunda değişen bir şey olmadı.

Uyuyordu.

Katsa yavaşça soluk verdi.

Şu yedi krallıktaki en aptal kişi kendisiydi.

Onunla neredeyse her gün dövüşürken, vücudunun neredeyse bütün kısımlarını öğrenmişken, karnına çöküp yerde yuvarlanarak güreşirken ve başka herhangi bir kadının, kocasının kolunu tanimasından çok daha hızlı onun kolunu tanıyabilecekken neden kolları ve omuzlarından bu kadar utanıyordu ki? Daha önce antrenman odasında ve hatta Giddon ve Oli'la seyahat ederken onlarca gömleksiz adam görmüştü. Birbirlerine o kadar alışmışlardı ki Raffin onun önünde soyunurdu. Gözleri gibiydi. Eğer dövüşmüyor olsalardı, vücudu da gözleri gibi etkilerdi onu.

Po'nun nefes alışverişi değişti ve Katsa düşünmeye bir son verdi. Po'nun nefesi tekrar bir ritim kazanıncaya kadar dinledi.

Po'yla hiçbir şey kolay değildi. Ama onun arkadaşıydı ve onunla seyahat edecekti. Büyükbabasını kaçıranın kim olduğunu bulması için ona yardım edecekti. Elbette, bir daha onun suya yuvarlanmamasına özen gösterecekti.

Artık uyumalıydı. Arkasını döndü ve yavaş yavaş uykuya daldı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Han oldukça büyüktü ve masif kalaslardan yapılmıştı. Sunder'ın güneyine gidildikçe, ağaçlar kalınlaşır, evler ve hanlar daha sağlam daha ihtişamlı görünürdü. Katsa, Sunder'da fazla vakit geçirmemişti, dayısı onu ancak iki veya üç kez göndermişti. Ama sınırlardan kralların saçma sapan uygulamalarına bulaşmayacak kadar uzak olan küçük ve sağlam şehirleri hep sevmişti. Hanın duvarları Katsa'ya kale surları gibi ama daha koyu ve sıcak gelmişti.

Hepsinde erkeklerin oturduğu, duvarlarla aynı ağaçtan yapılmış koyu renkli büyük masalarla dolu odada bir masanın etrafına oturdular. Kasabanın erkeklerinin ve yolcuların büyük yemek salonuna oturarak sert bir şeyler içip kahkahalarla muhabbet edip içlerini dökmeyi sevdikleri saatlerdi. Katsa ve Po içeri girdiği ilk anda koca salon büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Adamlar sonra tekrar gürültülü ve neşeli hallerine dönmüşlerdi ancak bardakların sandalyelerin arasından göz ucuyla soylu Yeteneklilere bakıyorlarsa da sorun değildi, en azından direkt gözlerini dikmiyorlardı.

Po arkasına yaslanmış oturuyor, bir yandan da tembel gözlerle içeriği süzüyordu. Elma şarabından içiyor ve masanın üzerine

çıkardığı ıslak halkayla oynuyordu. Dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına aldı. Eshedi. Katsa baktı ve onun sanki kendisinin tek ihtiyacı bir ninniymiş ve kestirecekmiş gibi düşündüğünü anladı. İyi numara.

Sonra gövdesini Katsa'ya dikti ve gülümsedi. "Burada fazla kalacağımızı sanmıyorum," derken sesi kısıkla. "Şimdiden burada bizimle ilgilenenler var."

Po, hancıya, Büyükbaba Tealiff'in kaçırılması hakkında bilgi verenleri parayla ödüllendireceğini söylüyordu. Para, adamların, özellikle kızlarına benzeyen Sander'lı erkeklerin ilgisini çekti. Sadakatlerini satabilirlerdi. Açığa çıkmayacaklarına söz verilirse doğruya söylerlerdi. Muhtemelen hikâyeye uydurmaya da çalışarlardı ama bu sorun değildi çünkü Po, söylenen şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu kolayca anlardı.

Katsa bardağından bir yudum aldı ve kalabalığa doğru baktı. Süslü ve gösterişli tüccarlar kentin alelade insanların dan ayrı bir yerde oturuyorlardı. Elinde bardak ve sürahiyle masalar arasında dolanan ve sürekli rahatsız edilen hanenin kızı haricinde Katsa salondaki tek kadındı. Ufak tefek, esmer, sevimli ve Katsa'dan biraz daha genç bir kızdı. Kentin babası yanında olacak adamları haricinde kimseyle göz göze gelmiyor ve gülümsemedi. Katsa ve Po'ya sessizce içkilerini getirmiş ve Po'ya kısa ve utangaç bir bakış atmıştı. Salondaki çoğu adam kızı gereken saygıyı gösteriyordu ama Katsa, kızın servis ettiği masadaki tüccarların yüzündeki sırtan ifadeyi hiç sevmemişti.

"Sence bu kız kaç yaşında?" diye sordu Katsa. "Evli mi dersin?"

Po tüccarların masasına bakıp içkisinden bir yudum aldı. "On altı veya on yedi sanırım. Evli değil."

"Nereden biliyorsun?"

Sustu. "Bilmem. Tahmin ettim."

"Bana pek tahminmiş gibi gelmedi."

Bir yudum daha aldı. Yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Tahmin değildi, bunu biliyordu ve bunu bu kadar kendinden emin nasıl olmuştü da söylemişti? Po'dan hoşlanan ve hissettiklerinin özel olduğunu düşünen tüm kızların böyle bir durumda sahip olacakları rahatsızlıkları düşünmek için bir süreliğine durdu. "Sana inanmıyorum," dedi. "Şuradaki tüccarlardan daha iyi değilsin. Ayrıca, yalnızca sana baktı diye..."

"Bu adil değil," diye karşı çıktı Po. "Ne bilmem gerektiğine karar veremem ben. Suçum bunu sana söylemekti. Yeteneğimin ne olduğunu bilen birisiyle hiç yolculuk etmedim ayrıca konuşmadan önce bu durumun kız için ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmüştüm."

Katsa, gözlerini kırptırdı. "Bana günah çıkarma. Anlamıyorum, eğer evli değilse babası neden bu kız şu tüccarlara hizmet etmesi için gönderiyor? Kızın onların yanında güvende olduğunu sanmıyorum."

"Babası neredeyse sürekli barda duruyor. Hiç kimse ona zarar vermeye cesaret edemez."

"Ama her zaman orada değil; mesela şimdi yok. Ayrıca onu taciz etmiyor olmaları ona saygı duydukları anlamına gelmez. Ya da peşine sonradan düşmeyecekleri anlamına da gelmez."

Kız tüccarların kadehlerini elma şarabıyla doldurmak için masanın etrafında dönüyordu. Adamlardan birisi kızın kolunu tutmak için hamle yaptığında kız geri çekildi. Adam kızı ulaşmak için hamle yapıyor kız geri çekiliyordu, adam hamle yapıyor kız geri çekiliyordu. Kızla alay ediyorlardı. Diğer tüccarlar kahkahayla gülüyordu. Bu arada kızın diğer tarafındaki adam

kızın bileğini tuttu ve diğer adam ona bağırdı. Kız kurtulmaya çalışıyordu ama gülen adamın bırakmaya niyeti yoktu. Utançtan kıpkırmızı olmuş ve hiçbirinin yüzüne bakmayan kız yalnızca kolunu kurtarmaya çalışıyordu. Sanki tuzağa düşmüş aptal bir tavşan gibi görünüyordu ve bu sahne üzerine Katsa birden ayağa fırladı. Po da ayağa kalktı ve Katsa'nın kolunu yakaladı.

Bir anlığına odada garip ve ters bir simetri oluşmuştu. Servis yapan kızın aksine Katsa, Po'nun parmaklarını kırabilirdi ve tüccarların tersine Po'nun Katsa'nın kolunu tutmak için iyi sebepleri vardı. Katsa, tabii ki Po'nun elinden sıyrılmayacaktı, buna ihtiyaç yoktu. Ayağa kalkması bile yeterli olmuştu. Tüm oda birdenbire buz kesmişti. Adam kızın kolunu bırakmıştı. Bembeyaz olmuş bir yüz ve açık bir ağızla Katsa'ya bakakaldı. Katsa'nın sanki kendi hissiymiş gibi aşına olduğu korkuyla doluydu. Kız da bakıyordu, nefesini tutmuş ve elini göğsüne bastırmıştı.

"Otur yerine Katsa." Po'nun sesi kısıkty. "Geçti. Otur artık."

Katsa tekrar oturdu. Odadaki herkes derin bir nefes almıştı. Birkaç dakika sonra, mırıltılar, biraz sonra da kahkahalar tekrar yükseldi. Ama Katsa bitip bitmediğinden çok da emin değildi. Belki bu kız ve bu tüccarlar arasındaki bitmişti. Ama yarın yeni bir tüccar grubu olacaktı. Bu tüccarlar yollarına devam edip başka bir kız bulacaklardı.

O akşam, Katsa yatmaya hazırlanırken saçlarını kesmek üzere iki kız geldi odasına. "Çok geç değil mi, Leydim?" diye sordu daha büyük olan ve makasla fırçayı taşıyan.

"Hayır. Ne kadar erken kurtulursam o kadar iyi. Lütfen içeri gelin."

Gençlerdi, servis yapan kızdan daha genç. Genç olan, en fazla on, on bir yaşındaydı ve elinde çalı süpürgesiyle kürek vardı. Katsa'yı oturtup utangaç tavırlarla etrafında dolanmaya başladılar. Az konuşuyorlardı. Solukları kesilmiş gibiydi, koldan değil belki, ama ona yakın bir şeydi hissettikleri. Büyük olan kız, Katsa'nın saçlarını açıp parmaklarıyla düğümlerle uğraşmaya başlamıştı. "Canınızı yakarsam beni affedin, Leydim."

"Canımı yakmaz," dedi Katsa. "Ayrıca düğümleri açmana gerek yok. Hepsini kesmeni istiyorum, ne kadar kısa olabiliyorsa. Erkek tıraşı gibi."

İki kızın da gözleri genişledi. "Daha önce çok erkeğin saçını kestim," dedi büyük olan.

"Benimkini de onlarınki gibi kes," dedi Katsa. "Ne kadar kısa kesersen o kadar mutlu olurum."

Makas, Katsa'nın kulaklarının etrafında şakladıkça kafası büyüyor gibiydi. Kafasını çevirince saçların dökülmediğini hissetmek ona çok tuhaf gelirken arkasında büyük bir keşmekeş yaşanıyordu. Genç olan kesilen saçlar daha yere düşer düşmez kürek ve süpürgeyle alıyordu.

"Yemek odasında servis yaparken gördüğüm kız kardeşin mi?" diye sordu Katsa.

"Evet, Leydim."

"Kaç yaşında?"

"On altı, Leydim."

"Ya sen?"

"Ben on dört, kız kardeşim ise on bir, Leydim."

Katsa kendinden uzun süpürgeyle, saçlarını toplayan kıza baktı.

"Handaki kızlara kendilerini korumayı öğretti mi kimse?" diye sordu. "Bıçak taşıyor musunuz?"

"Babamız ve erkek kardeşlerimiz bizleri korur," dedi kız.

Kız kesip taradıkça Katsa'nın saçları dökülüyordu. Boyunda duyduğu alışılmadık sıcaklık Katsa'yı heyecanlandırmıştı. Sunder'daki diğer kızların ve yedi krallıktaki kızların kendilerini korumak için bıçak taşıyıp taşımadıklarını ya da onların da kendilerini korumak için babalarının ve erkek kardeşlerinin korumalarına ihtiyaç duyup duymadıklarını düşündü.

Kapının tıklamasıyla uyandı. Yatakta doğruldu. Kendi odasını Po'nunkine bağlayan kapıdan gelmişti ses. Pek uzun süredir uyumuyordu. Geceyarısı olmuştu, dolunay vardı ve eğer gelen Po değil de bir başkasıysa, art niyetli biriye onu görmesini ve icabına bakmasını sağlayacak kadar ışık giriyordu içeri. Tüm bu düşünceler kalktığı an aklından geçmişti.

"Benim Katsa," dedi anahtar deliğinden. "Kilit çift taraflı. O taraftan açman gerekiyor."

Yataktan yuvarlandı. Anahtar neredeydi?

"Benim anahtarım kapının arkasında asılıydı," dedi ve Katsa bir süreliğine onun görüş açısından çıktı.

"Yalnızca anahtara bakındığını sanıyordum. Yeteneğimi kullanmadım, sinirlenme sakın."

Katsa duvar boyunca ilerledi. Parmakları anahtara dokundu. "Bu şekilde seslenmek seni rahatsız etmiyor mu? Birisi duyabilirdi. Odada bir âşkın olsa Yeteneğini öğrenmiş olabilirdi şimdi."

Kapının arkasından gülüşü kesik kesik geliyordu. "Biris beni duymuş olsa bunu bilirdim. Ayrıca orada bir âşkın olsa onu da bilirdim. Katsa, saçını mı kestirdin?"

Katsa homurdandı. "Muhteşem. Gerçekten muhteşem. Hiç özelim olmayacak benim." Anahtarı delikte çevirdi ve kapıyı araladı. Elinde mumla Po orada duruyordu.

"Yüce denizler aşkına," dedi Po.

"Ne istiyorsun?"

Elindeki mumu Katsa'nın yüzüne tuttu.

"Po, ne istiyorsun?"

"Benim yapabileceğimden oldukça iyi bir iş çıkarmış."

"Tekrar yatağa dönüyorum," dedi Katsa ve kapıya uzandı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Adamlar, hani şu tüccarlar. Kızı rahatsız eden şu Sunder'lı adamlar. Bence bu adamlar bu gece gelip bizimle konuşmaya niyetliler."

"Nereden biliyorsun?"

"Odaları bizimkinin altında."

İnanmaz biçimde kafasını salladı. "Bu handaki hiç kimse- nin özel yok."

"Onlara karşı olan sezgilerim oldukça soluk. Sonuçta herkesi senin gibi baştan ayağa sezemiyorum."

İç geçirdi. "Benim için ne büyük onur. Geceyarısı mı geliyorlar?"

"Evet."

"Bildikleri bir şey mi var?"

"Olduğunu sanıyorum."

"Onlara inanıyor musun?"

"Özel olarak değil. Yakında gelecekler, Katsa. Geldiklerinde kapını tıklatırım yine."

Katsa omuz silkti. "Tamam. Hazır olurum."

Katsa odasına doğru adım atıp kapıyı arkasından kapattı. Bir mum yakıp yüzüne su vurdu ve geceyarısı gelecek olan tüccarlar için hazırlandı.

Altı tüccar yemek odasında masanın etrafına oturmuş servis yapan kıza gülmüştü. Po, Katsa'nın kapısını tıklattığında, Po'yu holde her birinin elinde mum ve sakallı yüzlerinde gölgeler olan o altı adamla dikilirken buldu. Hepsi uzun boylu ve geniş omuzluydu, hatta en küçük görüneni bile Po'dan daha uzun ve geniş görünüyordu. Sdr oluşan bir gruptu. Po'nun odasına girerlerken onları izledi.

"Uyanık ve giyiniksiz, Lordum, Leydim," dedi en büyük tüccar Po'nun odasına girerlerken. Kızın kolunu ilk tutmaya çalışan adamdı bu, kıza ilk sataşan. Katsa, adamın kendilerine böyle hitap etmesini gülünç bulmuştu. Onların adama duyduğundan daha fazla saygı duymuyordu onlara. Kızın bileğini tutan adam onun arkasında duruyordu ve bu ikisi grubun liderleri gibiydiler sanki. Odanın ortasında bir arada duruyor ve Po'yla yüzleşiyorlarken diğerleri arka planda kalmıştı.

Tüccarlar odaya yayılmıştı. Katsa, yan kapıya, kendi odasına açılan kapıya doğru yöneldi ve kollarını bağlayıp kapıya yaslandı. Po ve iki liderden uzakta ve diğerlerini görebilecek bir konumdaydı. Gerekenden daha tedbirliydi. Ama sonuçta izlemesi onlara bir zarar vermiyordu.

"Gece boyunca ziyaretçilerimiz oluyordu," dedi Po, basit bir yalandı. "Büyükbabam hakkında bilgi sahibi olan tek han sakinleri siz değilsiniz."

"Diğerlerine dikkat et, Prens Lord," dedi en büyük tüccar. "İnsanlar para için yalan söyler."

Po tek kaşını havaya kaldırdı. "Uyarın için sağ ol." Arkasındaki masaya dayandı ve ellerini cebine soktu. Katsa gülmek üzereydi ama tuttu. Po'nun ukala tavırlarıyla eğlenmeyi tercih ediyordu.

"Bizim için ne gibi bilgileriniz var?" diye sordu Po.

"Ne kadar ödeyeceksiniz?" karşılığını verdi adam.

"Bilgi neyi gerektiriyorsa onu vereceğim."

"Altı kişiyiz," dedi adam.

"Tam olarak altıya bölünebilecek kadar veririm," dedi Po, "eğer isteginiz buysa."

"Şunu kastettim, Prens Lord, eğer vereceğiniz altı adam için yeterli olmayacaksa burada size haber vermek için zamanımızı heba etmeyelim."

Po esnedi. Konuşmaya başladığında sesi sakın ve dostaneydi. "Vereceğiniz bilginin ne olduğunu bilmeden sizinle pazarlığa girişemem. Adil biçimde ödüllendirileceksiniz. Eğer bu sizi memnun etmiyorsa gitmekte özgürsünüz."

Adam bir süreliğine ayakta sallandı. Kenardaki arkadaşlarına doğru bakış attı. Ortakları kafalarını salladı ve adam boğazını temizledi.

"Çok iyi," dedi adam. "Bu kaçırma olayını Wester Kralı Birn'le ilişkilendirecek bilgiye sahibiz."

"Çok enteresan," dedi Po ve güldürü başladı. Po, cidden soruya çeken birisinin sorması gereken bütün soruları soruyordu. Bilginin kaynağı neydi? Birn'le konuşan adam güvenilir birisi miydi? Neden kaçırmıştı? Birn'e başka bir krallık yardım etmiş miydi? Büyükbaba Tealiff, Birn'ün zindanında mıydı? Birn'ün zindanı nasıl korunuyordu?

"Evet, Leydim" dedi Po ve kısa bir bakış attı ona, "haberi hemen uçurmalıyız ki ağabeylerim Wester'lı Birn'ün zindanlarını araştırabilsinler."

"Kendiniz gitmeyecek misiniz?" Adam şaşırmişti. Ama daha ziyade Po ve Katsa'yı sonuçsuz kalacak bir yolculuğa çıkaramadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Biz güneye ve oradan da doğuya gidiyoruz," dedi Po. "Monsea'ye, Kral Leck'e."

"Leck kaçırma olayından sorumlu değil," dedi adam.

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Leck masum. Büyükbabanız Wester'dayken Monsea'ye giderek enerjinizi boşa harcıyorsunuz."

Po tekrar esnedi. Ağırlığını iyice masaya verdi ve kollarını göğsünde bağladı. Sevecenlikle tekrar adama baktı. "Monsea'ye büyükbabanı araştırmaya gitmiyoruz," dedi. "Ziyaret yalnızca. Halam Monsea Kraliçesi. Bu kaçırılmadan en çok o etkilenmiş. Onu görmeye gidiyoruz. Belki haberleriniz Monsea Sarayı'na biraz huzur götürmemizi sağlar."

Arkadaki tüccarlardan birisi boğazını temizledi. "Orada çok fazla hastalık var," dedi köşeden. "Monsea Sarayı'nda."

Po sakince gözlerini konuşan adama kaydırdı. "Öyle mi?"

Adam homurdandı. "Leck'in hizmetinde çalışan akrabaların vardı; uzak akrabalar. Onun barınağında çalışıyorlardı, uzaktan kuzenler işte... Birkaç ay evvel öldüler."

"Onun barınağında derken neyi kastediyorsun?"

"Leck'in hayvan barınağı. Hayvanlarla sürekli ilgileniyor. Prens Lord, bunu biliyorsunuzdur."

"Evet, elbette," dedi Po. "Evet biliyorum ama barınağı duymamıştım."

Adam Po'nun ilgisini üzerinde toplayabildiği için neşelenmiş gibiydi. Adam, arkadaşlarına göz ucuyla baktı ve çenesini hafif yukarı kaldırdı. "Eh, Prens Lord, onlardan yüzlerce var. Sırtları ve belleri kesikler içinde köpekler, sincaplar ve tavşanlarla dolu her biri."

Po gözlerini kıstı. "Sart ve bellerinde kesikler," diye tekrarladı.

"Bilirsiniz. Sanki keskin bir şeylerin arasında koşmuşlar gibi," dedi adam.

Po bir süre ona baktı. "Elbette. Peki hiç kırılan kemik? Hastalık?"

Adam düşündü. "Ben duymadım, Prens Lord. Yalnızca iyileşmesi oldukça uzun zaman alan onlarca yara, bere. Ama Leck'in bu hayvanlar için çok uğraştığını söylüyorlar."

Po dudaklarını büzdü. Katsa'ya baktı. "Anlıyorum," dedi. "Peki kuzenlerinin hangi hastalıktan öldüğünü biliyor musun?"

Adam omuz silkti. "Çocuklar pek güçlü olmuyor."

"Bambaşka bir konuya geçtik," diyerek konuşmayı böldü en iri tüccar. "Size kaçırılmayla ilgili bilgi vermek için anlaşılmıştı, bu konuda değil. Bunun için ayrıca para isteriz."

"Ben burada sıkıntı denen hastalıktan ölmek üzereyim," dedi yanındaki.

"Ah," dedi ilki, "belki kafanda farklı bir eğlence vardır."

"Başka bir arkadaşla," dedi köşede duran.

Gülmeye başladılar. Altısı birden Katsa'nın anladığını düşündüğü bir şaka üzerine gülüyorlardı. "Koruyucu babalar ve kalıtlı kapılar engelleyemez," dedi irinin yanındaki sessizce, ama

Katsa'nın hassas kulakları için yeterince sessiz değildi. Katsa kahkaha dalgası yükselmeden hemen önce adama doğru seğırtti.

Po, Katsa'yı o kadar hızlı engelledi ki Katsa'nın onun fark ettirmeden algıladığını anlaması gerekirdi. "Dur," dedi mümkün olan en kısık sesiyle. "Düşün. Nefes al."

Birden yükselen nefret dalgası üstünden akıp gitmiş ve Katsa bedeninin tüccarlara, ikisine, yani altısına hatta gözüne aynı görünen hepsine yönelmesine engel olmuştu.

"Bütün yedi krallıkta bu vahşi kediye tasmaından tutmayı başaran bir tek sen varsın," dedi ortadaki iki adamdan biri. Katsa, hangisi olduğundan emin değildi çünkü söylenenlerin Po'nun suratında bıraktığı ifadeyle meşguldü.

"Böyle bir bakıcısı olduğu için gerçekten çok şanslıyız," diye devam etti adam. "Sen de hayli şanslısın. Zapt edebilirsen, vahşi olanlar her zaman daha eğlencelidir."

Po, Katsa'ya baktı ama onu göremedi. Gözleri gümüş ve altın alevler saçıyor gibiydi. Katsa'yı engellemek için uzattığı kolu kasılmış ve yumruğu sıkılmıştı. Sanki sonu gelmeyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Kızmıştı, Katsa bunu görmüş ve konuşan adama vuracağını düşünmüş ve onu durdurmalı mı yoksa yardım mı etmeli karar verememişti.

Durdur onu. Onu durduracaktı çünkü Po şu an düşünemiyordu. Kolunu yakaladı ve sıkıca tuttu. Zihninden onun ismini geçirdi. *Po. Dur. Düşün.* Yalnızca bunları düşündü, tıpkı Po'nun ona söylediği gibi. *Düşün.* Nefes alış verişi tekrar normale döndü. Gözleri odaklanabildi ve bu kez nihayet Katsa'yı görebildi.

Döndü ve Katsa'nın yanında durdu. İki adamla yüz yüze ve hangisinin konuştuğunun hiç önemi yoktu.

"Defolun." Oldukça sessiz söylemişti.

"Ödememizi almadan..."

Po adamlara doğru adamlarsa tam tersi şekilde geriye doğru bir adım attı. Kollarını yana sarkıtmış ve odadaki herkesi şaşırtan bir şekilde sakın duruyordu. "Sizin kiminle konuştuğunuza dair en ufak bir fikriniz var mı?" diye sordu. "Bu şekilde konuşarak benden metelik alabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Dişlerinizi dökmeden gitmenize izin verdiğim için şanslısınız."

"Yapmamamız gerektiği konusunda emin misin?" diye sordu Katsa, bütün adamların tek tek gözlerine bakıyordu. "Onları hancının kızına dokunmaktan caydıracak bir şeyler yapmak istiyorum."

Nefesi kesilerek, "Dokunmayacağız," dedi birisi. "Kimseye dokunmayacağız, yemin ederim!"

"Yaparsanız pişman olursunuz," dedi Katsa, "Kısa ve sefil yaşamınız boyunca pişman olursunuz."

"Yapmayacağız, Leydim. Yapmayacağız." Kapiya yöneldiler, yüzleri bembeyaz kesilmiş ve sırtışları yok olmuştu. "Yalnızca şakaydı Leydim, yemin ederim."

"Defolun," dedi Po. "Hakaretlerinize karşılık canınızı bağışlayarak veriyoruz ödemenizi."

Adamlar itiş kakış çıkabildiler odadan. Po arkalarından kapiyı çarptı. Ardından sırtını kapiya verip yaslandı ve yere oturuncaya kadar kaydı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir iç çekti.

Katsa masadan bir mum aldı ve gelip Po'nun yanına çömeldi. Kafasını eğişinden ve omuzlarının kasılmışlığından ne kadar bıkkın ve kızgın olduğunu anlamaya çalıştı. Po ellerini yüzünden indirdi ve kafasını kapiya yasladı. Bir süreliğine Katsa'nın suratını izledi.

"Gerçekten o adama zarar vereceğimi düşündüm," dedi, "onu çok kötü benzetecektim."

"Bu kadar sinirlenebileceğini bilmiyordum."

"Demek ki olabiliyormuş."

"Po," dedi Katsa sanki bir şey düşünüyormuş gibi. "Onlara saldırmaya niyetlendiğimi nasıl anladın? Niyetim onlara karşıydı sana değil."

"Evet, ama senden gelen enerji birdenbire oldukça ağırlaştı ve senin o anda ne düşündüğünü anlamak hiç zor olmadı." Yorgun biçimde yarım ağızla gülümsedi. "Hiç kimse bu tepkinden ötürü seni suçlayamaz."

Homurdandı. Yanına tamamen oturup kollarını kavuşturdu. "Peki şimdi onlardan ne öğrendiğini söyleyecek misin?"

"Evet." Gözlerini kapadı. "Ne öğrendim? Başlangıç olarak köşedekinin haricinde diğerleri neredeyse tamamen yalan söylediler. Bir oyundu. Onlara yanlış bilgi karşılığında ödeme yapmamızı bekliyorlardı. Yemek odasındaki olaydan sonra bizden intikam almaya çalışıyorlardı."

"Kuş beyinlilermiş," dedi Katsa.

"Tam kuş beyinli, ama yine de bize yardımcı oldular. Yapan Leck, Katsa, buna eminim. Adam Leck'in sorumlu olmadığını söylediğinde yalan söylüyordu. Ama hâlâ... Ama hâlâ oldukça garip gelen ve anlayamadığım şeyler var." Kafasını salladı ve avuçlarına bakmaya başladı. "Çok tuhaf, Katsa. Garip bir... korumacılık hissettim."

"Korumacılık derken neyi kastediyorsun?"

"Sanki hepsi birden gerçekten Leck'in masum olduğuna inanmış gibiydi ve onu bana karşı savunmaya çalışıyorlardı."

"Ama daha şimdi Leck'in suçlu olduğunu söyledin."

"Suçlu ve bu adamlar da bunu biliyor. Ama onun masum olduğuna da inanıyorlar."

"Bu tamamen saçmalık."

Kafasını tekrar salladı. "Biliyorum. Ama ne sezdiğimden eminim. Sana söylüyorum Katsa, adam Leck'in sorumlu olmadığını söylediğinde yalan söylüyordu. Ama bir saniye sonra 'Leck masum' dediğinde bunu gerçekten kastetmişti. Kendini doğru söylediğine inandırmıştı." Gözlerini karanlık tavana dikti. "Buradan Leck'in büyükbabamı kaçırdığını ama aslında bunu haklı bir neden için yaptığını mı düşünmeliyiz? Bu mümkün değil."

Katsa, Po'nun öğrendiği şeyleri bir türlü anlayamamıştı ki zaten onun öğrendiği biçimde öğrenmesi de mümkün değildi. Kısık sesle, "Bunların hepsi mantıksız," dedi.

Po, bir süreliğine düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını ona çevirdi. "Üzgünüm Katsa. Bu durum sana bunaltıcı geliyor olmalı. Gördüğün gibi beni aptal yerine koymaya çalışan ama kendi düşüncelerini korumayı beceremeyen herkesin düşüncelerini ve hislerini rahatlıkla sezebiliyorum."

Katsa anlayamamıştı. Hem suçlu hem masum kralın nasıl olabileceğini sezmeye çalışmaktan vazgeçti. Katsa, Po'ya bakıyordu ve düşündüklerinden rahatsız olmuş gibiydi ve tekrar ellerine bakıyordu. Tüccarlar kendi hislerini ve düşüncelerini korumayı bilmiyordu. Eğer bu yapılabilen bir şeyse, o zaman en azından bunu nasıl yapabileceğini öğrenebilirdi.

Po'nun ona baktığını hissetti ve gerçekten de öyleydi. "Benden bir şeyler saklıyorsun," dedi Po.

Katsa gözünü karanlığa dikmişti bile.

"Ya da," diye devam etti, "Yeteneğimi öğrendiğinden beri. Yani benden bir şeyler sakladığını hissediyorum. Hatta bunu

şu anda yapıyorsun. Sana bunun işe yaradığını söyleyebilirim. Yeteneğim bana hiçbir şey göstermiyor. Gerçekten bunun işe yaradığını gördükçe rahatlıyorum, Katsa. Gerçekten, gizlediğin her şeyi öğrenmek istemiyorum." Doğrudu ve yüzü bir fikirle aydınlandı. "Biliyorsun, beni istediğin zaman bilinçsiz hale getirebilirsin. Seni durdurmam."

Katsa güldü. "Yapmazdım. Sana vurmayacağıma söz verdim, antrenmanların haricinde tabii."

"Ama bu durumda kendini savunma olur."

"Olmaz."

"Olur," diye ısrar etti ve Katsa içten bir kahkaha patlattı.

"Düşüncelerimi okumanı istemediğim her an sana vurmak tansa," dedi, "sana karşı zihnimi güçlendirmeyi tercih ederdim."

"Evet, emin ol bunu ben de isterdim. Ama eğer yapman gerekirse bana her istediğinde vurmaya izin veriyorum."

"Keşke yapmasaydın. Ne kadar fevri olabildiğimi biliyorsun."

"Umurunda değil."

"Eğer sen izin verdiysen. Muhtemelen yaparım Po. Muhtemelen yaparım..."

Po elini kaldırdı. "Bu dengeleyici olur. Biz dövüştüğümüzde sen Yeteneğini geri çekiyorsun. Ben Yeteneğimi durduramıyorum. Bu yüzden senin kendini savunmaya hakkın var."

Katsa bu planı pek sevmedi. Ama haklı olduğunu düşünüyordu. Onun bu hevesini kaçıramazdı, onun için Yeteneğinden feragat etme hevesi. "Başın sürekli ağrıyacak ama," diye uyardı.

"Belki de Raffin gibi ben de baş ağrısını ilaçlarla geçiririm. Hem hazır sen değiştirmişken ben de saçlarımı değiştirmeliyim. Mavi bana yakışır mı sence?"

Katsa yine gülüyor ve kendi kendine ona vurmamaya söz veriyordu, ta ki yapacak başka şey kalmayınca kadar. Tam o anda yanlarına aldıkları mum söndü. Konuşmaları tamamen raydan çıkmış gibiydi. Sabah erkenden büyük olasılıkla Monsea'ye doğru yola çıkacaklardı, gecenin bir körü olmuştu ve yalnızca han değil bütün kasaba uykuya dalmıştı. Ama ikisi burada oturmuş, karanlığın içinde gülüşüyorlardı.

"O halde yarın Monsea'ye mi gidiyoruz?" dedi Katsa. "Atın üstünde uyuruz artık."

"Ben uyurum. Sen at sürerken sanki günlerce dinlenmiş gibi oluyorsun ve sanki kim önce Monsea'ye varacak diye yarışıyoruz gibi sürüyorsun."

"Peki oraya gittiğimizde ne bulacağız? İşlediği suçlardan ötürü masum bir kral mı?"

Po kafasını kaşıdı. "Sürekli annemin ve babamın Leck'in hikâyesini bilmelerine rağmen şüphe etmemelerini garip bulmuştum. Şimdi bu adamlar, Leck'in suçlu olduğunu bildikleri halde masum olduğuna inanıyorlar."

"Acaba, yaşamının geri kalanında yaptığı şeyleri affettirecek ya da unutturacak kadar iyi bir adam olabilir mi?"

Bir süre ses çıkarmadan oturdu. "Merak ediyorum... Bence... Yetenekli olabilir. İnsanların onun hakkındaki düşüncelerini şekillendirebildiği bir Yeteneği olabilir. Böyle Yetenekler var mı acaba? Daha önce duymamıştım bile."

Katsa hiç böyle düşünmemişti. Ama Yetenekli olabilirdi. Tek gözü yoktu ve Yetenekliyse hiç kimsenin bunu bilme şansı da yoktu. Ayrıca şüpheleri kontrol edebilen bir Yeteneği varsa hiç kimse şüphelenemezdi bile.

"İnsanları kandırma Yeteneği olabilir," dedi Po. "İnsanların kafasını krallıktan krallığa geçen yalanlarla karıştırabilme Yeteneği. Düşünsene, Katsa, insanlar onun ağzından çıkan yalanları inanan kulaklara taşıyorlar; saçma yalanlar, Lien'de kadar ulaşan mantığı ve gerçeği yerle bir eden yalanlar. Böyle bir Yeteneği olan kişinin sahip olacağı gücü hayal edebiliyor musun? Kendisi için istediği gibi bir itibar yaratabilir. İsteddiği her şeyi elde edebilir ve hiç kimse onu suçlamaz."

Katsa mirasçı olarak atanan çocuğu ve hemen ertesinde ölen Kral ve Kraliçe'yi düşündü. Birlikte nehre atlayan danışmanları düşündü. Kral ve kraliçeleri için yas tutan ama ailesi, geçmişi olmayan ve damarlarında Monsea kanı akmadığı halde kral olan çocuktan bir kez bile kuşkulanan koca bir krallığı düşündü. "Ama iyiliği," dedi Katsa birdenbire. "Hayvanlar. Adam tedavi ettiği hayvanlardan bahsetti."

"Bu da başka bir şey," dedi Po. "Bu adam Leck'in hayırsızlığına kayıtsız şartsız inanmıştı. Peki Monsea'de bu kadar çok yaralanmış köpek ve sincap olmasını böyle tuhaf bulan tek kişi ben miyim? Monsea'deki ağaçlar ve çimenler kırık camlardan mı?"

"Ama eğer bu hayvanlar için endişeleniyorsa bu iyi birisi olduğunu göstermez mi?"

Po Katsa'ya garipseyerek baktı. "Sen de onu savunuyorsun, mantığın öyle olmadığını söylediği halde ailem gibi, o tüccarlar gibi sen de onu savunuyorsun. Elinin altında binlerce yaralı hayvan var Katsa, gizemli hastalıklardan ölen çocuklar var ve sen azıcık bile şüphe duymuyorsun."

Haklıydı. Katsa anlamıştı ve gerçek bütün korkunçluğuyla beyinde yankılanmıştı. O andan itibaren Katsa kötü bir hastalık gibi dokunduğu her zihni ele geçiren bir gücün nasıl korkutucu olduğunu kavramaya başladı.

Gerçekliği, yanlışlığın pusuyla örtebilen bir Yetenekten daha tehlikeli bir şey olabilir miydi?

Katsa'nın tüyleri diken diken olmuştu. Yakında bu Kral'la aynı yerde bulunacaktı. Kendi masum itibarına onu da inandırma çalışacak olursa kendini nasıl savunabileceğini bilmiyordu.

Gözü Po'nun siyah kapıya rağmen belirgin olarak görünen silüetine takıldı. Tek doğru dürüst görülebilen şeyi karanlıkta parlak gri gibi duran beyaz gömleği idi. Birden onu daha net görebiliyor olmayı diledi. Po ayağa kalktı ve Katsa'yı da kaldırdı. Onu pencereye doğru götürdü ve yüzüne baktı. Ay ışığı gümüş gözünde ısıldıyor, altın gözünde parlıyordu. Neden böyle tedirgin hissettiğini ya da Po'nun ağız ve burnundaki çizgilerin ya da gözlerin onu neden rahatlatması gerektiğini bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Po. "Seni rahatsız eden ne?"

"Eğer Leck'in şüphelendiğin gibi bir Yeteneği varsa..." diye başladı.

"Evet?"

"Kendimi ondan nasıl koruyacağım?"

Onu ciddi biçimde dinliyordu. "Şey. Bu kolay," dedi. "Yeteneğim beni ondan koruyacaktır. Ve ben de seni koruyacağım. Benimle güvende olacaksın Katsa."

Yatağında düşünceleri sanki bir hortum gibi beyinde dönüp duruyordu ama bir yandan da uyumaya çalışıyordu. Bir anda fırtına dindi. Battaniyesinin altında huzurla kıvrılıp uyudu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Handan ya da Sunder'daki herhangi bir noktadan Leck Kenti'ne gitmenin iki yolu vardı. Yollardan ilki, güneye, Sunder Limanı'na gidip oradan Monsea'nin en batısındaki liman olan Monport'a deniz yoluyla giderek Monsea'nin yüksek zirvelerinin hemen doğusundaki Leck Kenti'ne geniş düzlüklerden geçerek ulaşıyordu. Bu yolu mal taşıyan tüccarlar veya yanlarında kadın, çocuk ya da yaşlıların bulunduğu kervanlar kullanıyordu.

Diğer yol ise daha kısa ama daha tehlikeliydi. Güneye doğru uzanan ve Monsea'nin, Sunder ve Estill'le sınırını oluşturan dağlara kadar uzanan ve gittikçe sıklaşan, vahşileşen Sunder ormanlarından geçiyordu. Patika kimi yerde o kadar taşlık oluyordu ki atlar için bile uygun değildi. Dağları aşanlar yaya olarak yapmışlardı bunu. Dağlardaki geçişin iki ucunda iki han vardı. Bu hanlar dağlara yaklaşanların atını ya satın alıp karşıdan gelenlere satar ya da atın sahibi karşıdan dönünceye kadar muhafaza ederlerdi. Katsa ve Po'nun izleyeceği rota bu ikinci rotaydı.

Leck Kenti, dağ geçidinden sonra bir günlük yürüme mesafesindeydi ama eğer at alacak olurlarsa daha kısa sürerdi. Kente giden yol yeşillikler ve dağların tepesinden çağlayarak

gelen sularla dolu bir vadiydi. Po'nun Katsa'ya söylediğine, ya da Morsea Kraliçesi'nin ailesine yazdığına göre, nehir ve akarsuların oluşturduğu bu manzara Lienid'in iç bölgelerine oldukça benziyordu ve Katsa böyle bir bölgeyi daha önce hiç görmemişti.

Yol boyunca Katsa kendini bir türlü manzaraya kaptıramıyordu. Çünkü Sunder'daki handa uyandığından beri, bir önceki gece kendisini bir türlü uyutmayan beynindeki fırtına tekrar esip gürliyordu.

Po'nun Yeteneği onu Leck'ten koruyabilirdi. Po da onu koruyabilirdi.

Po'yla birlikteyken güvende olacaktı.

Bunu sanki öyle alelade bir şeymiş gibi söylemişti. Ama Katsa için başka birinin korumasına ihtiyaç duyuyor olması önemliydi. Daha önce başına böyle bir şey gelmemişti.

Ayrıca, tek sözcük etmesine ya da söz almasına bile izin vermeden Leck'i öldürmek daha kolay olmaz mıydı? Ya da susturmak, felç etmek, bir şekilde etkisiz hale getirmek? Kontrolü ele alıp kendi savunmasını sağlamak? Katsa'nın korunmaya ihtiyacı yoktu. Bir çözüm bulunabilirdi, kendisini Leck'ten korumak için bir yol bulabilirdi, tabii eğer şüphelendikleri bir gücü varsa. Yalnızca bunun üzerine düşünmesi gerekiyordu.

Öğlene doğru hafiften yağmur atıştırmaya başladı. Öğleden sonra ise çiseleme soğuk ve soluksuz bir yağmura dönüp orman yolunu görmelerini iyice zorlaştırdı. Sonunda durmaya karar verdiler ve sırsıklam bir halde gece olmadan barınak olarak ne yapabileceklerine bakmaya başladılar. Yolun her iki tarafındaki yoğun orman onlara bir nebze koruma sağlıyordu. Atılan yağmurun etkisiyle dallarından âdeta kokuların fışkırdığı

büyük bir çam ağacına bağladılar. "Bulabileceğimiz en kuru yer burası sanırım," dedi Po. "Ateş yakmak imkânsız gibi ama en azından yağmurun altında uyumayacağız."

"Ateş her zaman mümkün," dedi Katsa. "Ben ateşi hallederim, sen pişirecek bir şeyler ayarlamaya bak."

Böylece Po, elinde yayıyla biraz da şüphe içinde ormana daldı ve Katsa da ateş için uğraşmaya koyuldu. Her yer sırsıklamken bu hiç de kolay değildi. Ama ağacın kalın gövdesi birkaç tane kozalağı ve bazı yaprakları çok ıslanmaktan korumuştur. Bacağının ince iççiliği, birkaç nazik nefes ve açık kollarının sağlayabileceği küçük korumayla bir alev, çaralardan oluşan küçük kulenin tepesine doğru ilerlemeye başladı. Üzerine eğildiği için Katsa'nın yüzünü ısıtmıştı bile. Keyiflendi. Ateşle arası hep iyi olmuştur zaten. Oll ve Giddon'la birlikteyken de ateş hep Katsa'nın sorumluluğunda olurdu.

Ayrıca, hayatta kalmak için hiç kimseye ihtiyacı olmadığına belirtisiydi.

Ateşi kendi haline bırakıp harlayacak başka şeyler aramaya koyuldu. Po'yu sırsıklam halde elinde büyük ve yağlı bir tavşanla görünce gayet memnun oldu.

"Yeteneğim kesinlikle hâlâ geliyor," dedi yüzünden süzülen suları sıyrırken. "Bu ormana girdiğimizden beri hayvanları daha belirgin biçimde algılamaya başladım. Bu tavşan bir ağaç oyduğunda saklanıyordu ve normalde benim bunu bulamamam gerekiyordu." Katsa'nın küçük ve tüten ateşinin başında durup küçük dal ve çer çöple ateşi besleyişini izliyordu. "Katsa, nasıl başardın bunu? Sen bir mucizesin."

Katsa güldü. Po, onun yanına çömeldi. "Güldüğünü görmek güzel," dedi. "Bugün çok sessizdin. Ateşi hissedinceye kadar tatik etmemişim ama bayağı üşümüşüm."

Kendini ısıttı, akşam yemekleriyle ilgilendi ve konuşmaya devam etti. Katsa çantalarını açıp battaniyelerini ve kıyafetlerini çam ağacının en alt dallarına asıp olabildiği kadar kurumalarını sağlamaya çalıştı. Tavşanın yağlı eti ateşin üzerinde cızırdamaya başlayınca Po da ona yardım etmeye başladı. Haritaları açıp ateşe yakın, nemli bir dala astı. Raffin'in verdiği ilaçları açtı ve inceleyip etiketlerini kurutmak üzere taşların üzerine koydu.

Tepeden düşen tek tük damlalara rağmen ateşin sıcaklığı ve yanan odun ve pişen etin kokusuyla gayet konforlu bir kampı olmuştu. Katsa, ateşi canlı tutuyor ve Po'nun konuşmalarına gülümsüyordu. O gece kısmen kuru battaniesine sarılıp kendi başına her nerede olursa olsun hayatta kalacağından emin olarak uykuya daldı.

Gecenin bir vakti panik içinde Po'nun gidip kendisini yalnız bıraktığından emin olarak uyandı. Ama belli ki bu yalnızca gördüğü bir rüyanın üzerinde bıraktığı histi çünkü Po'nun uyurken alıp verdiği nefesi yağmura rağmen duyabiliyordu. Sırtüstü dönüp doğrulduğunda Po'nun yanında yattığını fark etti. Uzandı ve omzuna dokundu. Yalnızca emin olmak için. Onu terk etmemişti. Oradaydı ve Sunder ormanlarında Monsea sınırına doğru yoldaydılar. Tekrar uzandı ve Po'nun uyuyan bedenini karanlıkta izledi.

Eğer gerçekten buna ihtiyacı varsa, sonunda Po'nun konuşmasını kabul edecekti. Arkadaşının yardımını almaktan gurur duyduğu söylenemezdi. Ama zaten Po ona binlerce kez yardım etmişti.

Katsa da onu seve seve korurdu. Onun için kötüye giden bir dövüşte ya da barınağa, yemeğe veya yağmurda ateşe ihtiyacı

olacak olursa Katsa bunları ona sağlardı. Ya da yapabileceği her ne olursa. Po'yu her türlü kötülükten korurdu. İçi rahatlamıştı. Gözlerini kapadı ve tekrar uykuya daldı.

Katsa bir sonraki gün uyandığında sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama Po'ya karşı kızgındı. Hiçbir açıklaması yoktu ve belki de Po da bunun farkındaydı çünkü hiç soru sormuyordu. Yalnızca yağmurun durması üzerine bir şeyler söylemiş ve battaniesini toparlarken Katsa'yı izlemişti ama Katsa'nın kasıtlı olarak ona bakmadığını anlayınca eşyalarını atlara yüklemişti. Yola çıktıktan sonra da Katsa, Po'ya bakmıyordu. Katsa'nın kızgınlığının yaydığı gücü kaçırmaması mümkün olmadığı halde Po tek bir yorum yapmamıştı.

Kendisine yardım ve koruma sunacağı için kızgın değildi. Bu kibirlenmek olurdu ki Katsa, kibrin aptalca olduğunu çoktan anlamıştı, tam tersine alçak gönüllü olmak için çaba sarf ediyordu. Bunu öğrenmesi de Po'nun ona yaptığı iyiliklerden biriydi. Tevazu hakkında düşünmesini sağlamıştı. Ama bu öyle değildi. Katsa'ya bu kadar güveneceği, kendisini bu kadar teslim edeceği birisini *istiyor mu* diye sorulmamıştı. Katsa'ya, gittiği düşüncesiyle gecenin bir yarısında onu artık korumayacak olduğu için değil, yalnızca dostluğunu düşünerek korktuğu birini *istiyor mu* diye sorulmamıştı. Ayrıca Katsa'ya kimin arkadaşlığını istediği sorulmamıştı.

Katsa kendi kafasında dönüp duran bu fikirlerden sıkılmıştı. Kendi kabuğuna çekilip somurtmaya başladı ve kafasındaki bütün düşünceleri kovmaya çalıştı.

Atlarını dinlendirmek için yağmur sularıyla yükselen bir göletin yanında durduklarında Po, sırtını bir ağaca yasladı ve bir parça ekmek koparıp yemeye başladı. Sessiz ve sakin bir şekilde Katsa'yı izliyordu. Katsa ona bakmamasına rağmen, gözünün her zaman kendi üzerinde olduğunu biliyordu. Katsa'ya göre, Po'nun ağaca yaslanmış ekmeğini dişlerken bir yandan da o parlak gözleriyle kendisine bakmasından daha sinir bozucu bir şey yoktu.

En sonunda dayanamayıp, "Neye bakıyorsun?" diye sordu Katsa.

"Bu göl ağzına kadar balık dolu," dedi, "ve kurbağa. Yüzlerce kedi balığı var. Bu kadar net biçimde bunları biliyor olmam sence de eğlenceli, değil mi?"

Sakinliği ve son becerisi olan, görmeden kurbağaları ve balıkları sayabiliyor olduğu için onu dövebilirdi. Yumruklarını sıkıp arkasını döndü ve kendini yürümeye zorladı. Yolun dışına çıktı, ağaçların arasına girdi, ağaçları geçti. Ormanın içinde koşarken, ürküttüğü kuşlar uçuşuyordu. Akarsular, eğrelti otuyla kaplı düzlükler ve yosunla kaplı tepeliklerden koşarak geçti. Kayaların üzerinde gürüldeyen bir şelalenin olduğu açıklığa ulaştı ve şelalenin oluşturduğu havuzu gördü. Bir çırpıda botlarını ve kıyafetlerini çıkartıp suya atladı. İlk anda tüm vücudunu saran soğuk suyla çığlık attı ve hem ağzı hem burnu su doldu. Yüze çıktı, öksürüp tıksırdı. Dişleri takırdıyordu. Soğuk suyun içinde gülmeye ve kıyıya çıkmak için çırpınmaya başladı.

Şimdi, toprağın üstünde, vücudunun her yeri soğuktan ürperirken, sakinleşmişti.

Ondan sonra po'nun yanına üşüyerek ama açık bir zihinle döndü. Ağacın karşısında dizlerini kırmış ve ellerini başının arasına

almış oturuyordu. Omuzları çökmüştü. Yorgun ve mutsuz görünüyordu. Ona bakınca bir şey Katsa'yı sanki boğazından kavramıştı. Sonra Po gözlerini kaldırıp ona baktı ve Katsa o ana kadar görmediği bir şey gördü. Nefesi kesilmişti.

Po'nun gözleri çok güzeldi. Yüzünün her açısı, omuzları, elleri Katsa'ya güzel görünüyordu. Dizlerini saran kolları ve Katsa'ya baktığı sırada nefesini tuttuğu için kıvıldamayan göğsü. O göğsün ardındaki kalbi. Bu arkadaş. Nasıl olmuş da daha önce onu görmemişti? Po'yu nasıl olmuş da görmemişti? Tam bir kır olmalıydı. Sonra bunu daha önce istemediği için gözünden yaşlar boşandı. Önünde duran bu güzel adamın gözlerindeki umudu kendisi istememişti.

Po doğrulmuştu ve Katsa'nın dizleri titremeye başladı. Kendini sabit tutabilmek için elini atına dayadı.

"Bunu istemiyorum," dedi Katsa.

"Katsa, bunu ben de planlamamıştım."

Güçten kesilip atının bacaklarının arasına kıştırdı düşmemek için eyerine iyice yapışmıştı.

"Sen... sen planlarımı altüst ediyorsun," dedi Po ve Katsa birden ağlamaya başlayıp dizlerinin üzerine yığıldı ama Po'nun ona yardım etmesine, dokunmasına fırsat vermeden ayağa fırladı.

"Atına bin," dedi Katsa, "hemen. Gidiyoruz."

Katsa atın üzerine sıçradı ve Po'nun peşinde olup olmadığını bilmeden atını sürdü. Yola çıktıktan sonra Katsa yalnızca tek bir cümleyi kafasında tekrar tekrar evirip çeviriyordu. *Koca istemiyorum. Koca istemiyorum.* Atının adımlarıyla ritimli bir şekilde tekrarlıyordu. Eğer Po bunu fark ederse çok iyi olurdu.

Gece için durduklarında Katsa Po'yla tek sözcük konuşmadı ama orada değilmiş gibi davranamıyordu. Görmeden yaptığı her şeyi biliyordu. Yaktığı ateşin çevresinden kendine yönelttiği bakışlarını hissedebiliyordu. Tüm akşamlar gibiydi ve öyle de devam etmeliydi. Po orada ateşin ışığında parıldayarak oturacak ve Katsa ona bakamayacaktı çünkü gözleri ışıldıyordu, çok güzeldi ve Katsa buna dayanamıyordu.

"Lütfen Katsa," dedi en sonunda Po. "En azından konuş benimle."

Yüzüne bakabilmek için döndü. "Konuşacak ne var ki? Nasıl olsa ne hissettiğimi, ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ya benim hissettiğim? Önemi yok mu?"

Sesi zayıftı, beklenmedik ölçüde zayıftı. Katsa bu kadar sert olduğu için kendinden utanmıştı. Tam karşısına geçip oturdu. "Po. Özur dilerim. Elbette önemli. Hissettiğin her şeyi söyleyebilirsin."

Po birden ne söyleyeceğini bilemez bir hale geldi. Avcunun içine bakıp yüzükleriyle oynamaya başladı. Derin bir nefes alıp kafasını kaşıdı. Kafasını kaldırıp göz göze geldiklerinde, Katsa sanki gözlerinin şeffaflaştığını ve Po'nun içini, ruhunun derinliklerini görebildiğini hissetti. Ne söyleyeceğini biliyordu.

"Bunu istemediğini biliyorum, Katsa. Ama kendime engel olamıyorum. Yaşamıma böyle apansız biçimde girdiğinden beri kendimde değilim. Senden istediğim şeyi söylemeye korkuyorum, mesela ne bileyim, ben, ateşe atmandan korkuyorum. Veya reddetmenden korkuyorum. Ya da en beteri beni küçük görmenden," dedi. "Herhangi birinin olabileceğini sandığımdan daha çok büyüdün içimde. Ağlattım seni. Dursam iyi olur."

Katsa ağlıyordu ama Po'nun söyledikleri yüzünden değil. Otururken kabul etme konusunda sahip olduğu kararlılıktan oturu ağlıyordu. Ayaga kalktı. "Gitmem gerek."

Po ayaga fırladı. "Hayır, Katsa. Lütfen."

"Uzağa gitmeyeceğim, Po. Yalnızca düşünmem gerek, sen kafamın içinde değilsen."

"Gidersen geri dönmemenden korkuyorum."

"Po." En azından bu güvenceyi ona verebilirdi. "Geri döneneceğim."

Po bir anlığına ona baktı. "Şu an bu söylediğini yapacağını biliyorum. Ama düşünmek için gittiğinde, en iyi çözümün beni terk etmek olduğuna karar vermenden korkuyorum."

"Terk etmeyeceğim."

"Bunu bilemem."

"Evet," dedi Katsa, "bilemezsin. Ama kendi başıma düşünmeliyim ve seni yere sermek istemiyorum, o yüzden gitme izin vermelisin. Bir kez söylediğimde, Yeteneğine sahip olmayan herkesin yapacağı gibi bu sözüme güvenmelisin. Benim sana her zaman güvendiğim gibi."

Tekrar saydam ve mutsuz gözleriyle Katsa'ya bakıyordu. Derin bir nefes aldı ve oturdu. "On dakika mühlet sana," dedi, "madem yalnız kalmak istiyorsun."

Katsa, Po'nun söylediği on dakikanın onun menziline çıkarak için gerekli olduğunu anlamıştı ama bu başka zaman tartışılabilirdi. Po'nun gözlerini arkasında hissederek ağaçların arasından yürüdü. El ve ayaklarıyla yoklayarak ilerleyip karanlık, uzaklık ve yalnızlık arıyordu.

Ormanda tek başına bir kütüğün üzerine oturdu ve ağladı. Kalbi kırılmış biri gibi ağlıyor ve iki insanın kırık kalplerine rağmen birbirlerini nasıl, ne zaman sevdiğini anlamaya çalışıyordu.

Onunla olamazdı, böyle bir hata yapamazdı. Onun karısı olamazdı. Kendisini Randa'dan sırf başka birine vermek, ait olmak, hesap vermek, kişiliğini başka birinin çevresinde örmek için kaçırmamıştı. Onu ne kadar seviyor olursa olsun.

Sunder'ın karanlık ormanında otururken Katsa üç gerçekliğin farkına varmıştı. Po'yu seviyordu. Po'yu istiyordu. Katsa, hiç kimsenin değil yalnızca kendisinin, Katsa'nın olabilirdi.

Bir süre sonra Katsa yönünü tekrar ateşe dönüp yürümeye başladı. Hissettiklerinde değişen bir şey yoktu ve yorulmamıştı. Ama Po uyumazsa onun için kötü olabilirdi ve Katsa kendisi dönmeden onun uyumayacağını biliyordu.

Sırtüstü uzanmış, uyanık ve yarım ayı seyreliyordu. Ona doğru gidip yanına oturdu. Po sakın gözlerle ona bakıyor ama konuşmuyordu. Katsa da ona baktı, hislerini olanca yalınlığıyla açtı ki ne hissettiğini, ne istediğini ve neyi yapamayacağını anlatsın. Po doğruldu. Uzunca bir süre Katsa'nın yüzüne baktı.

"Biliyorsun Katsa, senin hiçbir zaman değişmeni istemiyorum, karım olsan bile," dedi en sonunda.

"Karın olmak beni değiştirecektir," diye karşılık verdi.

Katsa'nın gözlerine bakıyordu. "Evet. Seni anlıyorum."

Ateşe bir odun attılar. Sessizce oturuyorlardı. Konuşmaya başladığında Po'nun sesi ikircikliydi.

"Evliliğin tek alternatifi, canımı yakan bu şey olmamalı," dedi.

Bir süreliğine başını eğdi. Gözlerini tekrar Katsa'ya dikti. "Beni al ya da al ıa, kendimi sana vereceğim," dedi ve bunu o kadar basit söylemişti ki Katsa mahcup olmamıştı. Po'nun yüzünü seyreliyordu.

"Peki bu nereye gidecek?"

"Bilmiyorum. Ama sana güveniyorum."

Po'nun gözlerine bakıyordu. Po, kendini Katsa'ya sunmuştu. Ona güvenmişti. Katsa'nın ona güvendiği gibi.

Ormanda tek başına oturup ağlarken bu ihtimal aklına hiç gelmemişti. Düşünmemişti bile. Po oracıkta öyle Katsa'nın uzanıp alması ve sahiplenmesi için duruyordu. Basit, sade, kalp kırıcı ve kafa karıştırıcı bir öneri. Ama umut dolu, güven aşılayan bir öneri.

Hem onun âşığı hem de kendisi olmayı başarabilir miydi?

Soru buydu ve Katsa cevabını bilmiyordu.

"Düşünmem gerek," dedi.

"Burada düşün," dedi Po, "lütfen, çok yoruldum Katsa. Ben uyuyacağım zaten."

Kafasını salladı. "Peki. Buradayım."

Uzandı ve Katsa'nın yanağındaki gözyaşını sildi. Parmak uçları neredeyse içine dokunmuştu ve Katsa böyle hissetmemek ve Po'nun bunu bilmesini engellemek için kendiyi savaşıyordu. Po uzandı. Katsa ise ateşin ışığının vurmadığı bir ağaca doğru yürüdü. Sırtını ağaca verip Po'nun silüetini izlemeye koyuldu ve onun uyumasını beklemeye başladı.

Katsa için bir âşığa sahip olmak, sanki daha önce fark etmediği bir uzvunu keşfetmesi gibiydi. Fazladan bir el veya parmak. Sanki beklenmedik bir anda ortaya çıkan yabancı bir parmak gibi sürekli dokunma ve onunla oynama isteği uyandıran yabancı bir duyguydu bu.

Âşğın Po olması kafasındaki karışıklığı bir nebze azaltıyordu. Bir âşık yerine Po üzerine düşünmek ve onun yatağında kansı olmadan uzanacağını düşünmek Katsa'yı rahatlatıyordu.

Düşünmesi bir gecedan fazla sürdü. Öncesinde olduğu gibi Sunder ormanında ilerlediler, konuştular, dinlendiler ve kamp kurdular. Ama bu sefer sessizlikleri, öncesine kıyasla daha kolay geçiyordu, Katsa sık sık yalnız kalıp düşünmek üzere ondan ayrılıyordu. Dövüş antrenmanı yapmıyorlardı çünkü Katsa Po'ya dokunmaktan utanır olmuştu. Po da bu yüzden ona baskı yapmıyordu. Aslında Po ona hiçbir konuda baskı yapmıyordu, konuşma ve bakma konusunda bile.

Yol izin verdiği ölçüde hızlı ilerliyorlardı. Ama ilerledikçe, yol giderek kötüleşiyor ve en iyi olduğu yerlerde patikaya dönüşüyordu. Kavisli su yollarından ve Katsa'nın daha önce hiç görmediği büyüklükteki ağaçların arasından geçiyorlardı. Ağaçla-

rın gövdesi atlarından daha kalındı ve oldukça yüksekte dal hışıruları geliyordu.

Bazen dallardan sarkan sarmaşık perdesinden sakınmak için eğilmek zorunda kalıyorlardı. Doğuya ilerledikçe yükseliyorlardı ve akarsular ormanın zemininin hatlarını oluşturunuyordu.

Rotaları en azından Po'nun dikkatini başka bir tarafa çekiyordu. Etrafa bakmaktan kendini alamıyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu orman harika. Daha önce böyle bir şey görmüş müydün? Göz kamaştırıcı."

Göz kamaştırıcı ve kış için midelerini şişirmekle meşgul hayvanlarla dolu. Kolay avlanılır ve kolay barınak bulunur. Ama Katsa bariz biçimde atların kendi aklı kadar yavaş ilerlediğini hissediyordu.

"Sanırım yayan daha hızlı ilerleriz," dedi.

"Onları bırakmak zorunda kaldığımızda, onları özleyeceksin."

"Peki ne zaman olacak bu?"

"Haritaya bakarsan on günlük mesafede."

"Yayan devamı etmeyi tercih ederim."

"Hiç yorulmazsın," dedi Po, "değil mi?"

"Yorulurum. Eğer uzun bir süre uyumamışsam ya da çok ağır bir şey taşıyorsam. Mesela büyükbabanı merdivenlerde taşıırken yorulmuştum."

Kaşları kalkık biçimde Katsa'ya bakıyordu. "Büyükbabanı merdivenlerde mi taşıdın?"

"Evet, Randa'nın kalesinde."

"Bir gün ve gece durmaksızın at sürdükten sonra?"

"Evet."

Po kahkahayı koyverdi ama Katsa neyin ona bu kadar komik geldiğini anlamamıştı. "Yapmak zorundaydım, Po. Yapmasaydım görev başarısız olabilirdi."

"Senin neredeyse bir buçuk katın kadar ağır."

"Öyle ve ben de tepeye ulaşınca yorulmuştum zaten. Sen bu kadar yorulmuş olmazdın."

"Ben ondan daha iriyim, Katsa. Güçlüyüm. Eğer tüm geceyi at üstünde geçirseydim yorulurdum."

"Yapmalıydım. Seçeneğim yoktu."

"Yeteneğin dövüşmekten daha fazlasını içeriyor."

Katsa cevap vermedi ve bir an sonraki şaşkınlıkta bunu unutmuştu bile. Kafası halihazırda var olan soruna geri dönmüştü. Po'nun sürekli önünde olmasının faydası olamazdı ama oluyordu işte.

Kocayla âşık arasında ne fark vardı?

Eğer Po'yu kocası olarak kabul edecekse göremediği bir gelecek için ona sözler vermek zorunda kalacaktı. Bir kere onun karısı olunca, sonsuza kadar bu böyle kalacaktı. Po ona ne kadar özgürlük tanırsa tanırsın, Katsa bunun bir hediye olduğunu bilecekti. Özgürlüğü kendisinin olmayacaktı, Po'nun verdiği veya esirgediği bir şey haline gelecekti. Hiç esirgemeyecek oluşu bir şeyi değiştirmezdi. Eğer kendi tercihi sonucu özgürlüğünü kullanamayacaksa, gerçekten onun olmayacaktı.

Eğer Po aşığı olacaksa, kendini hapsedilmiş köşeye kısılmış hissedecek miydi? Veya doğrudan kendine ait bir özgürlüğü olacak mıydı hâlâ?

Yeni kaygısı ortaya çıktığında ateşin iki yanına uzanmışlardı. Eğer kendi verebileceğinden daha fazlasını Po'dan alacak olursa ne olurdu?

"Po?"

Po'nun yan döndüğünü duydu. "Efendim?"

"Eğer sonsuza dek gidersem ne hissedersin? Eğer bir gün kendimi sana verir ve ertesi gün geri dönmeye söz vermeden çekip gidersem?"

"Katsa, insanın seni kafese koyması için delirmiş olması lazım."

"İyi de bu sürekli benim heveslerime bağlı olmanın nasıl hissettireceğini söylemiyor."

"Bu heves değil. Kalbin ihtiyacı bu. Seni anlayabilecek yegâne pozisyonda olduğumu unutuyorsun, Katsa. Kendini benden her uzaklaştırışında bunun eksik aşktan olmadığını biliyor olacağım. Ya da eğer öyleyse onu da bilirim ve öyle bir durumda gitmenin hakkın olduğunu da fark ederim."

"Ama soruma cevap vermiyorsun. Nasıl hissedersin?"

Susluluk oldu. "Bilmiyorum. Muhtemelen birçok şey hissedirim. Ama bir tanesi mutsuzluk olur ve bunu riske etmeye değer."

Katsa ağaçların tepesine doğru bakıyordu. "Bundan emin misin?"

İç geçirdi. "Evet, eminim."

Mutsuzluk riskini almaya gönüllüydü. Durumun çıkmaz noktası buydu. Bu işin ve mutsuzluğu riske etmenin nereye gideceğini bilemezdi.

Ateş iyice zayıfladı ve söndü. Katsa korkmuştu. Kampları karanlığa gömüldüğü sırada kendisini risk almayı tercih ederken bulmuştu.

Sonraki gün Katsa, açık ve düz topraklara at koşturup toynak sesleri arasında huzur bulabileceği bir yol için her şeyi verebilirdi. Yol ileri doğru değil, dere yataklarından ötürü bir yukarı bir aşağı şeklindeydi ve Katsa neden hâlâ çılgık koyuvermediğini bilmiyordu. Akşama doğru suyun ince ince akıp içinde küçük bir havuz oluşturduğu bir oyuya vardılar. Ağaçlar ve zemin tamamen yosunla kaplıydı. Ağaçtan sarkan dallar bile yosun kaplıydı ve havuzcuğun üzerine sarkan bu dallar Randa'nın avlusundaki yeşil zemini andırıyordu.

"Tedirgin görünüyorsun," dedi Po. "Neden avlanmıyorsun? Ben ateş yakarım."

Rastladığı birkaç hayvanın kaçmasına izin verdi. Eğer ormanın iyice derinlerine girip daha uzun süre yalnız kalırsa üzerindeki gerginliği daha kolay atabileceğini düşünüyordu. Ama bir süre sonra elinde bir tilkiyle kampa döndüğünde hiçbir şey değişmemişti. Po sakince ateşin dibine oturmuştu ve Katsa patlamak üzere olduğunu hissetti. Etlerini alevlerin yanına doğru fırlattı. Bir kayanın üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı.

İçindeki şeyin giderek büyüdüğünün farkındaydı. Korku ve soğukluk.

Po'ya doğru döndü. "Neden birimiz kızginken dövüşmememiz gerektiğini anlıyorum. Peki birimiz korktuğunda dövüşmenin zararı olur mu?"

Po ateşe bakıyor ve Katsa'nın sorusunu düşünüyordu. Yüzüne baktı. "Dövüşerek ne elde etmek istediğine bağlı."

"Sanırım sakinleşeceğim. Sanırım sana yakinken beni daha konforlu kılacak." Alnını kaşıdı ve iç geçirdi. "Kendime geleceğim."

Katsa'yı izliyordu. "Gerçekten öyle olacak gibi görünüyor." "Benimle dövüşür müsün, Po?"

Bir süre daha izledi Katsa'yı, sonra ateşin yanından kalkarak uzaklaşmaya başladı ve Katsa'ya onu izlemesini işaret etti. Sersem gibi ve kafası uğuldarken Po'nun peşinden yürümeye koyuldu, yüz yüze geldiklerinde aptal aptal onun suratına bakarken buldu kendini. Bundan kurtulmak için kafasını salladı ama bu pek de iyi gelmedi.

"Vur bana," dedi Katsa.

Po bir saniye durdu. Sonra tek yumruğunu Katsa'nın suratına doğru savurdu ama Katsa onun hamlesini engellemek için kolunu kaldırdı. Kollarının çarpışması onu kendine getirmiş gibiydi. Onunla kavga edecek ve onu dövcekti. Po, şimdiye kadar onu dövememişti ve bu akşam da dövemeyecekti. Karanlığa rağmen, beynindeki fırtınaya rağmen, şu an dövüş başlıyordu ve dövüşe başladıkları için fırtına dinmeye başlamıştı. Katsa zihnini boşaltıyordu.

Katsa elleriyle, dirseği, dizi ve ayaklarıyla, oldukça sert vurabiliyordu. Po da vuruyordu ama sanki darbeleri Katsa'nın içindeki bir enerjiye odaklanmış gibiydi. Çarptıkları her ağacın, takıldıkları her kökün merkezinde Katsa varmış gibiydi. Katsa ise Po'yla dövüşmenin keyfini sürüyordu ve kavga gayet sertleşmişti.

Katsa, Po'yu tutup yere fırlattı ve Po yerden destek alıp tam onu iterken Katsa bağırdı. "Dur. Kan. Kan tadı alıyorum."

Po vurmaya kesti. "Nerede? Ağzında değil mi?"

"Sanırım elin," dedi.

Po doğruldu ve Katsa gelip yanına çömeldi. Po'nun ellerini tutup gözlerini kısarak avucuna baktı. "Kanyor mu? Biliyor musun?"

"Bir şey yok. Botunun kenarı olmalı."

"Botlarla kavga etmemeliydik."

"Ormanda çıplak ayakla kavga edemeyiz, Katsa. Gerçekten, ben iyiyim."

"Ama yine de..."

"Ağzında kan var," dedi elindeki yarayı hiç umursamıyor gibi davranıp gayet eğlenir biçimde. Parmağını uzatıp Katsa'nın dudaklarına dokundu ama sanki yapmaması gereken bir şeyi yapıyormuş gibi hissediyordu. Boğazını temizledi ve bakışlarını Katsa'dan kaçırdı.

Ve Katsa Po'nun dokunduğunu hissetti, ne kadar yakın olduğunu. Elini ve bileğini hissetti, parmaklarındaki sıcaklığı. Buradaydı, tam olarak burada, onun yanında soluk alıp veriyordu, ona dokunuyordu ve Katsa tehlikeyi hissediyordu, tıpkı soğuk bir suyun çarpması gibi. Bu anın karar anı olduğunu biliyordu. Seçimini biliyordu.

Po bakışlarını tekrar ona çevirdi ve Katsa o gözlerde anlaşıldığını gördü. Po'nun koluna tutundu. Birbirlerine sarıldılar ve Katsa ona dokunmanın verdiği rahatlama kadar yaptığı şeyden korktuğu için de ağlamaya başladı. Onu kollarında sallayan Po, Katsa'yı iyice kucakladı, ta ki Katsa susana dek kulağına tekrar tekrar ismini fısıldadı. Yüzünü Po'nun gömleğine sildi. Kollarını boynuna doladı. Po'nun kollarında sıcaklığı, sakinliği, güveni ve cesareti hissediyordu. Sonra gülmeye başladı, bu iyi hisler, kendininkine karşılık Po'nun vücudunun kendini bu kadar iyi

hissettirmesine gülüyordu. Katsa'ya gülümsemişti. Çapkın ve ıııyan bir gülümsemeydi, Katsa'yı ısıtan bir gülümseme. Sonra dudaklarını Katsa'nın boynuna götürdü, kokladı onu. Katsa'nın soluğu kesilmisti. Dudakları birleşti. Katsa alev alevdi.

Bir süre sonra, onunla birlikte, yosunların arasında ve Po'ya yapışmış biçimde, dudaklarının boğazına yaptığı bir şeyden ötürü hipnotize olmuş gibi uzanırken, Po'nun elinin kanadığını hatırladı. "Sonra," diye homurdandı Po ve Katsa tekrar ağzındaki kani hatırladı, ama bu yalnızca Po'nun dudaklarını onun dudaklarına götürmesine, tatmasına, aramasına ve ellerinin beceriksizce birbirlerinin kıyafetlerinden kurtulmaya çalışmalarına neden oldu. Vücutları birbirine değdiğinde Po'nun derisi yanıyordu. Her şey olup bittikten sonra, birbirlerinin vücudunu tüm âşık-larda olduğu gibi biliyorlardı ama dokunuşları farklıydı çünkü birbirlerinin içine dokunuyorlardı.

"Po," dedi sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi.

"İlaçların içinde," diye fısıldadı. "İlaçların içinde denizacı-sı var," dedi ve elleri, dudakları ve vücudu Katsa'yı tekrar bilinç-sizliğe sürükledi. Onu sarhoş ediyordu, bu adam Katsa'yı sarhoş ediyordu ve gözleri ne zaman onun gözünde çaksa Katsa'nın nefesi kesiliyordu.

Cırdığında, acı bekliyordu. Ama keskin bir sızı yakaladı, bu daha önce hissettiği hiçbir acıya benzemiyordu. Po, Katsa'yı öpüyor, yavaşlıyor ve neredeyse duruyordu. Katsa gülüyordu ve bu sefer acı çekmeye, kanamaya ve onun istediği gibi dokun-masına razı olduğunu söylüyordu. Katsa'nın boynuna sokulup güldü, tekrar öptü onu ve acıya rağmen birlikte hareket ettiler. Acı, coşkunluğa dönüştü ve büyüdü. Büyüdü ve Katsa'nın solu-đunu kesti. Soluğunu kesen bu coşku, acısını ve zihnini vücu-

dundan çekip çıkardı. Yalnızca ikisinin bedeni, ışıık ve birlikte yakınlıkları ateş kaldı.

Her şey olup bittikten sonra birbirlerinin ve ateşin sıcaklığında uzanıyorlardı. Po'nun burnuna ve dudaklarına dokundu. Ku-lağındaki halkalarla oynadı. Po, Katsa'yı tutup kendine çekti ve öptü. gözleri onun gözlerinde ışııldıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Po.

Gülümsedi. "Hâlâ kendimden geçmedim. Ya sen?"

O da güldü. "Çok mutluyum."

Parmaklarıyla çenesinden kulaklarına giden çizgi üze-rinde parmaklarını gezdirdi, sonra da omuzlarına kadar indi. Kollarını saran işaretlere dokundu. "Raffin de böyle olacağını düşünmüştü," dedi Katsa. "Görünüşe bakılırsa böyle olacağını kestiremeyen bir tek ben varım."

"Raffin çok iyi bir kral olacak," dedi Po, Katsa tekrar güldü kafasını Po'nun kol altına yasladı.

"Yarın hızlanalım," dedi Katsa, iyi olmayan kralları dü-şünürken.

"Peki, tamam. Hâlâ canın yanıyor mu?"

"Hayır."

"Sence neden böyle olması gerekiyor? Neden bir kadın acı çeker?"

Bu soruya cevabı yoktu Katsa'nın. Tek bildiği kadınların bunu hissettiği idi. "Elini temizleyeyim," dedi.

"Önce ben seni temizleyeceğim."

Po'nun kalkıp ateşe doğru gidişini, suyu ve kıyafetlerini arayıpını izledi. Işığa doğru eğilmişti, aydınlık ve gölgeler vü-

YETENEK

cudu boyunca yayılıyordu. Çok güzeldi. Çok beğenmişti ve Po tekrar ona dönüp bir bakış attı. Kibirli olduğun kadar güzelsin de diye düşündü ve Po bir kahkaha koyuverdi.

Burada uzanırken, onu izleyip sataşmanın garip bir his olduğunun farkına vardı. Olan olmuştu ve olabilecekleri şey olmuşlardı. Ama bu doğal ve rahatlatıcı bir duyguydu. Kaçılmazdı. Çok olmasa bile yine de korkutucuydu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Tüm konuşmalarını Katsa tek sözcük söylemeden yapıyorlardı. Po ne zaman Katsa'nın konuşmak istediğini hissetse ve eğer Katsa Po'nun bir şeyi bilmesini isterse, Po Yeteneğiyle bunu anlayabiliyordu. Antrenman yapmak için kullanışlı bir yol gibi görünüyordu. Katsa, zihnini Po'ya ne kadar çok açarsa ona o kadar çok yakınlaşıyordu. Ayrıca ne zaman Po'ya karşı hislerini kapatacak olsaydı, bunları kendine de tamamen kapatması gerekiyordu. Bu oldukça zordu.

Po'nun, Katsa'nın düşüncelerini okumasını, Katsa'nın onları formüle edip dillendirmesinden daha kolay olduğu sonucuna vardılar. Katsa başlangıçta her şeyi tek tek sanki içinden konuşuyormuş gibi düşünüyordu. *Durmak ve dinlenmek ister misin? Akşam yemeği için bir şeyler yakalasam mı? Çok susadım.* "Bu kadar kesin konuştuğunda elbette anlıyorum seni," dedi Po. "Ama kendini bu kadar zorlamana gerek yok. Ben görüntüleri ya da hisleri veya şekilsiz cümleleri bile sezebilirim."

Bu bile Katsa'ya başlangıçta zor gelmişti. Yanlış anlaşılaktan korkuyordu ve bu yüzden görüntüleri bile sanki cümle kurar gibi özenli kuruyordu kafasında. Ateşin üzerinde pişen bir balık. Bir dere. İlaçlar, denizacısı, yemekle beraber alması gereken ilaçlar.

"Bana düşüncelerini açarsan eğer Katsa, nasıl düşündüğün önemli yok, ben anlarım. Eğer bilmemi istiyor olursan, bilirim."

Peki, düşüncelerini ona açmak ne demekti? Onun bilmemesini istemek... Katsa, yalnızca kendi istediği zaman onun aklına okumasına yardım etmek istiyordu. Po. Sonra bırakıp kafasının içindekileri onun toplamasını beklemek.

İşe yarar gibi görünüyordu. Sürekli alıştırmaya yapıyordu, hem onunla iletişim kuruyor hem de zihnini kapamaya çalışıyordu. Yavaş yavaş zihnindeki gerginlik yok oluyordu.

Ateşin başında ve yağmurdan Katsa'nın yaptığı barınağın korumasında geçen bir gecede Katsa, Po'dan yüzüklerini göstermesini istedi. Ellerini ona doğru uzattı. Saydı. Sağ elinde farklı büyüklüklerde altı tane altın yüzük vardı. Sol elinde ise, bir tane sade altın, bir tane ince ama ortasında işlemeli gri taşlı, bir tane büyük, sivri ve parlak beyaz taşlı -ki muhtemelen okçuluk alanında geceleyin yüzünü çizen bu taşı- ve bir tane düz ama kolundakilere benzer işlemler olan yüzükler vardı. Bunların içinden acaba bir anlamı var mı, diye merak ettiği yüzük bu oldu.

"Hayır," dedi Po. "Bir Lienid'linin taktığı her yüzüğün bir anlamı vardır. Bu işlemeli yüzük kralın yedinci oğlunun yüzüğüdür. Kalemin ve prensliğimin yüzüğü. Benim vasiyetim."

Kardeşlerinin farklı yüzükleri ve kollarında seninkinden farklı işaretleri var mı?

"Evet, var."

Katsa, parmağıyla büyük beyaz taşlı yüzüğü işaret etti. Bu bir kralın yüzüğü.

"Evet, bu babam için. Bu da," dedi ortasında gri taş olan yüzüğü işaret ederek, "annem için. Bu yüzük ise büyükbabam için."

Hiç kral olmadı mı o?

"Ağabeyi kraldı. O ölünce isteseydi yerine geçebilirdi olabilirdi. Ama oğlu, yani babam, genç, güçlü ve hırslıydı. Büyükbabam ise yaşlı ve hastaydı, bu yüzden krallığın oğluna geçmesine ikna oldu."

Peki ya babanın annesi ya da annenin babası ve annesi. Onlar için yüzük takıyor musun?

"Hayır. Onlar öldü. Onları hiç tanımadım."

Po'nun sağ elini avucuna aldı. Peki bunlar? Bu elindeki yüzükler için yeterince parmağın yok.

"Bunlar ağabeylerim için," dedi. "Her biri için bir tane. En kalını en büyüğü, en incesi en küçüğü için."

Bu, bütün ağabeylerinin senin için daha ince bir yüzük taktıkları anlamına mı geliyor?

"Evet öyle. Hatta annem, büyükbabam ve babamın da var."

Neden seninki en ince olmak zorunda, en küçükleri olduğun için mi?

"Bu iş böyle Katsa. Ama benim için taktıkları yüzük diğerlerinden farklı. Benim için olan yüzüğün üzerine altın ve gümüş iki küçük taş kakılmış."

Gözlerin için.

"Evet."

Yeteneğine özel bir yüzük mü?

"Yeteneğimi Lienid usulü onurlandırmak için."

Eh, bu soylu bir hareketti. Daha önce bir Yeteneğin onurlandırıldığını duymamıştı. Ağabeylerinin karıları veya çocukları için yüzük takmıyor musun?

Gülümsedi. "Neyse ki hayır. Ama kendi karım ve çocuklarımdan her biri için takardım. Annemin dört erkek kardeşi, dört

kız kardeşi, yedi oğlu, annesi ve babası ve bir de kocası var. On dokuz tane yüzük takıyor."

Ne saçma. Parmaklarını nasıl kullanıyor?

Omuz silkti. "Ben kendiminkini kullanmakta sıkıntı çekmiyorum." Katsa'nın ellerini tutup dudaklarına götürdü ve bileklerini öptü.

Beni asla bu kadar yüzük takarken görmeyeceksin.

Gülümsedi ve Katsa'nın ellerini çevirip avucunu ve bileğinin içini öptü. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmayacaksın."

Şimdi Po'nun Yeteneğinin en çok sevdiği boyutu ortaya çıkıyordu: Ona söylemeden Po onun ne yapmak istediğini biliyordu. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle Katsa'nın önünde dizlerinin üzerinde duruyordu. Dudakları Katsa'nın boynunda dolanıyordu. Katsa'nın nefesi kesilmişti ve Po'ya karşılık vermek üzere yapmayı düşündüğü şey çoktan aklından uçup gitmişti ve yalnızca Po'nun altın dolu parmaklarının suratına ve vücudunun her noktasına dokunuyor olmasının keyfini sürüyordu.

"Leck'in bu hayvanları kendisinin kestiğini düşünüyorsun," dedi Katsa bir gün at üstünde giderlerken. "Değil mi?"

Po ona dönüp baktı. "Bunun can sıkıcı bir suçlama olduğunun farkındayım. Ama evet, öyle düşünüyorum. Ayrıca şu adamın bahsettiği hastalığı merak ediyorum."

"İnsanlarını öldürdüğünü düşünüyorsun."

Po kafasını çevirdi ve cevap vermedi.

Katsa, "Sence Kraliçe Ashen, kocasının Yetenekli olduğunu anladığı için kendisini kapatmış olabilir mi?"

"Bunu da merak ediyorum."

"Ama bunu nasıl anlamış olabilir ki? Tamamen onun etkisinde olması gerekmez mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de istismar ederken o kadar ileri gitmişti ki Kraliçe bir anlığına bile olsa olayın farkına vardı." Yollarında uzanan bir dalı omuzlamıştı. "Belki de Yeteneği yalnızca bir noktaya kadar etkilidir."

Belki de Yetenek falan yoktu. Belki de ikisinin açıklanamayan durumları açıklamak için geliştirdikleri bu fikirler saçmalığın daniskasından başka bir şey değildi.

Ama bir kral ve kraliçe ölmüştü ve hiç kimse işin içinde bir iş olabileceğini düşünmemişti bile. Kralın biri büyükbabayı kaçırmış ve hiç kimse ondan şüphelenmemişti bile.

Tek gözlü kral.

Bu bir Yetenektir. Değilse bile, doğaüstü başka bir şey olmalıydı.

Patika gittikçe daralıp daha az belirgin hal alırken, atlarının sırtında gitmekten ziyade onlarla beraber yürür hale gelmişlerdi. Artık yaprakların rengi de değişmeye başlamıştı; turuncu, sarı, kırmızı, mor ve kahverengi. Atları verecekleri hana ulaşmaları için yalnızca bir ya da iki günlük yolları kalmıştı. Sonra her şeyi geride bırakıp sarp dağlara tırmanmaya başlayacaklardı. Dağlarda kar olacaktı, Po öyle söylemişti ve onlardan başka yolu olmayacaktı. Dikkatli ve fırtınaya karşı uyanık olmaları gerekecekti.

"Endişelenmiyorsun, değil mi Katsa?"

"Pek sayılmaz."

"Çünkü sen hiç üşümezsin ve bir ayıyı ellerinle alaşağı edebilirsin. ayrıca parçalarını çıra gibi kullanıp bize ateş yakabilirsin."

Ona gerçekten gülerек karşılık vermemiştir ama gülümsemekten kendini alamamıştı. Gece için kamp kurmuşlardı. Katsa balık avlıyordu ve ne zaman sopayla balık avlayacak olsa Po ona yakalamadığı için sataşır. Katsa, botlarını çıkarıp pantolonunu dizlerine kadar sıvar ve suya girerdi. Sonra eline gelen bütün balıkları kaçırmadan yakalar ve sahilde oturup ona gülen ve akşam yemeklerinin pullarını ve iç organlarını temizleyen Po'ya doğru fırlatırdı.

"Elleri bir balıktan daha hızlı olan pek fazla kimse yoktur," dedi Po.

Katsa ayak bileğinin yanında çakan gümüş yansımayı fark edip o balığı da Po'ya fırlattı. "Atın toynaklarının arasında bir taşın sıkıştığını, at hiçbir belirti göstermemesine rağmen bilen de pek yoktur. Akşam yemeğim olacak şeyi bir adamı öldürür gibi kolayca öldürebilirim ama en azından atlarla muhabbet etmiyorum."

"Ben de atlarla konuşmuyorum. Yalnızca onların bizim artık durmamızı istediklerini hissedebiliyorum. Durduktan sonra sorunun ne olduğunu bulmak kolay oluyor."

"Aman, neyse işte, sonuçta sen benim Yeteneğimi ilginç bulacak bir pozisyonunda değilsin."

Po ellerini arkaya uzatıp kollarına dayandı ve sırtmaya başladı. "Yeteneğinin garip olduğunu düşünmüyorum. Ama sen öyle düşünüyorsun sanırım."

Katsa elini tekrar karanlık suya gömüp çıkardı ve Po'ya bir balık daha fırlattı. "Ne demek şimdi bu?"

"Şimdilik bilmiyorum. Ama öldürme Yeteneği yapabildiğin her şeyi açıklamaya yetmez. Hiç yorulmuyorsun ya da soğuktan ve açlıktan etkilenmiyorsun."

"Yorulurum."

"Başka şeyler de var. Sağanak yağmurun altında ateş yakma becerisi."

"Ben yalnızca diğer insanlardan daha sabırlıyım."

Po iç geçirdi. "Evet. Sabrın da beni en az diğer özelliklerin kadar etkilemişti."

Katasının üzerinden uçarak geçen balığı yakalayıp geri oturdu, gülüyordu. "Suyun içinde dururken ve yandan güneş batarken gözlerin ışıltı ışıltı parlıyor," dedi. "Çok güzelsin."

Dur artık. "Sen de aptalsın."

"Çık hadi oradan vahşi kedi. Yeterince balık var."

Katsa kıyıya doğru yürüdü. Suyun kenarına doğru gelen Po, Katsa'yı yosunların üzerine çıkardı. Balıkları toparlayıp ateşe doğru gittiler.

"Yorulurum," dedi Katsa. "Ayrıca üşürüm ve acıkırım."

"Öyle diyorsan öyledir. Ama kendini bir de diğer insanlarla kıyasla."

Kendini başka insanlarla kıyaslamak.

Oturup ayağını kuruladı.

"Bu gece dövüşelim mi?" diye sordu Po.

Dalgın dalgın kafa salladı.

Balığı alevlerin üzerine yerleştirdi, kollarını sıyırıp ellerini yıkadı ve ateşin diğer yanından Katsa'ya bakmaya başladı. Oturuyor ve kendisini başkalarıyla kıyaslıyor ve bunun üzerine düşünüyordu.

Bazen üşüyordu. Ama çoğu insan gibi bundan acı çekmiyordu. Bazen acıydı ama çok az yiyecek uzun süre idare edebilirdi ve açlık onu zayıf düşürmezdi. Üstelik hangi nedenden olursa olsun zayıf düştüğünü kendi bile hatırlamıyordu. Hasta olduğunu bile hatırlamıyordu. Tekrar düşündü ve emin oldu ki daha önce öksürmemiştir bile.

Katsa ateşe doğru bakıyordu. Alışılmadık şeylerdi bunlar, bunu görebiliyordu. Daha fazlası olduğundan da emindi.

Defalarca kavga etmiş, at sürmüş, koşmuş ve düşmüştü ama çok nadir yaralanır veya bir yeri kanardı. Hiç kemiği kırılmamıştı. Diğer insanlar gibi acı çekmemiştir. Po ona çok sert vurduğu zaman bile acısı gayet katlanılabiliyordu. İşin aslı, diğer insanlar acıdan şikâyet ettiklerinde tam olarak nasıl bir şeyi kastettiklerini anlayamıyordu.

Diğer insanlar gibi yorulmuyordu. Fazla uyumasına gerek yoktu. Çoğu gece kendini uyumak için zorluyordu çünkü uyumak zorunda olduğunu düşünüyordu.

"Po?"

Bakışlarını ateşten kaldırdı.

"Kendi kendine uyku zamanı geldiğini söyleyebilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzanıp kendini zorla uykuya daldırabilir misin demek istiyorum. Ne zaman istersen o anda."

Po gözlerini kısarak ona baktı. "Hayır. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Hımm."

Po bir süre daha Katsa'yı inceledi ve sonra onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Po'nun pek farkında değildi. Daha önce uykusuna bu derece hükmedebiliyor olması ona bu kadar sıra

dış gelmemiştir. Üstelik kendini yalnızca uyumaya yönlendirmiyordu. Ne zaman uyanırsa saatin kaç olduğunu tam olarak biliyor oluyordu. Günün hangi saati olursa olsun bunu biliyordu. Tıpkı nerede olduğunu ve hangi yöne gittiğini kesin olarak bildiği gibi.

"Hangi taraf kuzey?" diye sordu Po'ya.

Po ona baktı ve ışığı düşünmeye başladı. Kabaca kuzeyi gösterdi ama kesin bir yön veremiyordu. Peki Katsa bunu bu kadar kesin nasıl bilebilirdi?

Katsa hiç kaybolmazdı. Ateş yakma veya barınak yapma konusunda sorun yaşamazdı. Kolayca avlanırdı. Görme ve duyma yetileri bildiği herkesinkinden çok daha iyiydi.

Birdenbire ayağa kalktı. Gölete doğru bir iki adım atıp zifiri karanlığa bakmaya başladı.

Diğer herkesi engelleyen fiziksel kısıtlar Katsa için geçerli değildi. Başkalarının şikâyet ettiği şeyler, ona dokunmazdı bile. İlgüdüsel olarak nasıl hayatta kalacağını ve yabanda yaşamayı biliyordu.

Herkesi öldürebilirdi. En ufak bir tehditte.

Katsa aniden yere oturdu.

Yeteneği hayatta kalmak olabilir miydi?

Bu ihtimal aklına geldiği anda inkâr etti. O yalnızca bir katildi, hep öyleydi. Kuzenini öldürmüştü, Randa'nın sarayının ortasında bir adamı öldürmüştü. Düşünmeden, tereddüt etmeden öldürmüştü onu. Tıpkı neredeyse dayısını öldüreceği gibi...

Ama o dayısını öldürmemiştir. Bundan bir şekilde kurtulup sağ kalmasını sağlamıştı.

Ayrıca kuzenini öldürmek istememişti. Çocuktuk ve Yeteneği henüz şekillenmemişti. Öldürmek için saldırmamıştı ona, kendisini korumak için, kendisine dokunmasını engellemek için saldırmıştı. Bunu unutmuş olmalıydı, saraydaki insanlar ondan kaçmaya ve Randa, becerisini kendi amaçları için kullanmaya başlayıp kendisinin çocuk katili olarak adlandırınca aklından çıkıp gitmiş olmalıydı.

Yeteneği öldürmek değildi. Hayatta kalmaktı.

Sonra güldü. Bu sanki Yeteneğinin yaşamak olması gibiydi ki oldukça saçma görünüyordu.

Tekrar ayağa kalktı ve ateşin başına geri döndü. Po onun yaklaşmasını izliyordu. Katsa'ya ne düşündüğünü sormadı, zihnini de okumamıştı, kendisi ona gelip söylemek isteyinceye kadar bekledi. Kendisine alevlerin arasından bakışını izledi. Po açıkça meraklanmıştı.

"Kendimi diğer insanlarla kıyaslıyordum," dedi.

"Görebiliyorum," dedi Po dikkatlice.

Katsa, pişen balıklardan birinin derisini yüzdü ve bir parça kesti. Ağzına atıp çiğnerken düşünüyordu.

"Po."

Po, Katsa'ya bakıyordu.

"Eğer Yeteneğimin öldürmek değil de," dedi, "hayatta kalmak olduğunu öğrenseydin..."

Po kaşlarını kaldırmıştı.

"Seni şaşırtır mıydı?"

Dudağını büktü. "Hayır. Bana daha mantıklı gelir aslında."

"Ama... bu sanki Yeteneğimin yaşam olduğunu söylemek gibi."

"Evet."

"Saçma."

"Öyle mi? Ben öyle düşünmüyorum. Üstelik bu yalnızca kendi yaşamına dönük değil," dedi. "Yeteneğinle benim de yaşamımı kurtardın."

Kafasını salladı. "Canını yaktığım kadar değil."

"Muhtemelen. Ama yaşamının geri kalanına dair meseleyi çözdün. Uzun bir ömrün olacak."

Yaşamının geri kalanına ilişkin meseleyi çözmek.

Katsa bir başka balığın etini kılçıklarından sıyırdı. Dumanı tüten eti alıp ağzına attı ve bunu düşünmeye başladı, gülüyordu.

parlamaya başlamıştı. Onlara at temin edecek olan han ormanın ardındaydı ve yürüyerek bir saatlik mesafedeydi. Hızlandıkça, Katsa dinlenmek ve nefeslenmek için fırsat kollamaya başladı ki buna ancak atlara kavuşunca ulaşabilecekti. Bu düşüncesini Po'ya açtı.

"Ancak bu," dedi Po, "seni yorabiliyor. Uyumadan, yemeden ve günlerce dağa tırmanmanın ardından karanlıkta koşmak." Gülmemiş ya da sataşmamıştı. "Memnun oldum. Her neye doğru gidiyorsak, senin enerjine ve gücüne ihtiyacımız olacak."

Bu Katsa'nın aklını başına getirmişti. Sırtındaki çantaya uzandı. "Ye," dedi. "İkimiz de yemeliyiz yoksa ikimiz de bitap düşeceğiz."

Kuşluk vakti kar hâlâ atıştırmaya devam ederken ormanların birden kesilip açık arazinin başladığı yere yaklaştılar. Po aniden yüzünde telaşa kapılmanın bütün emareleriyle Katsa'ya döndü. Ağaçların arasından patikanın aşağısına, ağaçların bittiği yere doğru koşmaya başladı. Sonra Katsa da duydu sesi. Giderek artan kalabalık bir adam grubunun sesi, bağıryorlardı ve toynak seslerinin yarattığı muazzam gürültü, giderek yaklaşıyordu. Po'nun arkasından koştu ve hemen arkasındaki ağacın ardına gizlendi. Önlerindeki açıklık boyunca bir kadın, ufak tefek ellerini yukarı kaldırmış ve yüzü dehşetle kaplı bir kadın onlara doğru koşuyordu. Koyu saçlı ve kulaklarında altın küpeler olan bir kadın. Siyah elbiseli, Po'ya uzattığı elindeki parmakları altın yüzüklerle dolu. Arkasında bir ordu adam dörtnele onun peşindeydi. Başlarındaki kaftan giymiş gözü bantlı adamın elinde yay vardı. Adam yaya yerleştirdiği oku fırlattı ve ok kadının tam sırtına saplandı. Kadın önce sert biçimde sarsıldı, sonra tökezledi. En son yüzükoyun yere kapaklandı.

Po buz kesmişti. Geri dönüp Katsa'ya doğru bağırarak koşmaya başladı. "Vur onu! Vur onu!" Ama Katsa çoktan yayı eline almış oku uzanıyordu bile. Yayı gerdi ve nişan aldı. Birden atlar oldukları yerde çakılıp kaldı. Gözü bantlı adamın attığı çığlıkla Katsa öylece dondu kaldı.

"Ah! Ne kötü bir yanlışlık!" diye ağlıyordu adam.

Sesi hıçkırıktan boğuluyor gibiydi. Tarıfsız bir acı gelip Katsa'nın içine çöktü ve gözleri yaşla doldu.

"Ne talihsiz, ne berbat bir kaza!" diye bağırdı adam. "Karım! Sevgili karım!"

Katsa, siyah elbisesi ve kolları, akan kanıyla kırmızıya dönen kara yayılmış kadının yerde büzüşen cesedine baktı. Adamın hıçkırıklarının sesi Katsa'ya ulaşabiliyordu. Bir kazaydı. Berbat bir kaza, trajik bir kaza. Katsa yayını aşağı doğru indirdi.

"Hayır! Vur onu!"

Katsa Po'ya baktı, söylediklerinden şok olmuş gibiydi, gözlerindeki vahşilikten şaşkına dönmüştü. "Ama bir kazaydı," dedi.

"Söylediklerimi yapacağına söz vermiştin."

"Evet, ama karısı böyle berbat bir kaza geçiren ve ağıt yakan bir adamı vurmayacağım..."

Po'nun sesi Katsa'nın daha önce duymadığı kadar sinirliydi. "Yayı bana ver," diye tısladı Po, sanki kendinden geçmiş gibiydi.

"Hayır."

"Ver şunu bana."

"Hayır! Kendinde değilsin!"

Ellerini başına doğru götürüp umutsuzca yan tarafa doğru baktı Po, onları izleyen adama, tek gözünü onlara diken adama, soğuk bakışlarıyla onlara bakan adama. Po ve adam bir süre

birbirlerine baktılar. Katsa'nın içini bir ürperti kapladı ama bu kısa sürede geçti. Po geri Katsa'ya doğru döndü, sakinleşmesi gerekiyordu. Umutsuzca, acilen sakinleşmesi gerekiyordu.

"Başka bir şey yapar mısın?" dedi Po. "Daha küçük bir şey, hiç kimseyi incitmeyecek bir şey?"

"Evet, eğer hiç kimseyi öldürmeyecekse."

"Benimle tekrar ormanın içine doğru koşar mısın? Eğer konuşmaya başlayacak olursa kulaklarını kapatır mısın?"

Ne garip bir soruydu bu ama aynı ilginç ürpertmeyi yine hissetmişti ve neden olduğunu bilmeden, "Evet," dedi.

"Çabuk, Katsa."

Bir anda döndüler ve koşmaya başladılar ve ne zaman bir ses duyacak olsa elleriyle kulaklarını kapadı. Ama hâlâ orada ve burada yankılanan sözcükleri duyabiliyor ve duydukları onun kafasını karıştırıyordu. Sonra Po'nun sesi, ona koşmaya devam etmesini haykırıyordu. Düşünceleri söylenenleri birbirinden ayırt edebilmek için yeterince bulanıklaşmıştı. Ardından gelen atların yükselen toynak seslerini duymaya başlamıştı. Toynak sesleri büyük bir gürültü halini almıştı ve o zaman Katsa ağaçların arasından kendilerine doğru atılan okları gördü.

Oklar onu kızdırmıştı. Bu adamları öldürebiliriz, hepsini hem de, diye düşündü. Dövüşmeliyiz. Ama Po ona koşması için bağır-mayı sürdürüyor, eli omzunda onu ileri doğru itiyordu ve sonra tekrar tüm bu olanların doğru olmadığı yönünde bir hisle doldu, tüm bu olanlar normal değildi ve tüm bu çılgınlık içerisinde Po'ya güvenmeliydi.

Ağaçların arasından geçtiler, eğimli yerleri tırmandılar ve Po hangi yönü tercih ederse o yöne saptılar. Ormanın derinliklerine daldıkça sıklaşan ağaçlar yüzünden hem atılan oklar

iyiden iyiye seyreلمişti hem de peşlerine düşen atlılar izlerini kaybetmişti. Hâlâ koşuyorlardı. Ağaçların ve dalların öyle kalın ve yoğun olduğu bir bölgeye geldiler ki kar dallarda güç bela durabiliyor hatta yere ulaşamıyordu bile. Ayak izlerimiz, diye düşündü Katsa. Bu düşünceye kilitlenip kaldı çünkü bu düşünce ona mutlak bir hissizlik sağlıyordu.

En sonunda Po, Katsa'nın ellerini kulaklarından indirdi. Kahverengi iğne yaprakları olan ve altı kendi gövdesinden kopan ölü dallarla dolu oldukça büyük bir ağaca ulaşınca kadar koşmaya devam ettiler. "Yukarıda bir delik var," dedi Po. "Gövdede bir açıklık var. Tırmanabilir misin? Önden çıkarsam, takip edebilir misin?"

"Elbette. Buraya bas," dedi Katsa, elini Po'nun basıp tırmanabileceği biçimde basamak yapmıştı. Tek ayağını bu basamağa yerleştiren Po yukarı doğru sıçradı ve Katsa da onu mümkün olduğu kadar itti. Ardından kendisi ağacın gövdesindeki basit girinti ve çıkıntılardan faydalanarak Po'nun peşi sıra çıkmaya koyuldu. "Şu dala dikkat et," diye seslendi Po ona doğru. "Buna da. Rüzgâr kıracak onu şimdi." Katsa, Po'nun kullandığı dalları kullanıyordu, Po tırmanıyor ve Katsa onu taklit ediyor gibiydi. Biraz daha tırmanınca Po birden ortadan yok oldu ve bir an sonra Katsa'nın hemen üzerindeki deliğe girmesi için yardımcı olmak üzere bir çift kola uzandı. Katsa'yı da daha önce hissettiği deliğin içine çekti. Zar zor nefes alarak, bacakları birbirlerine dolanmış halde karanlıkta öylece oturuyorlardı.

"Burada şimdilik güvende olacağız," dedi Po. "Peşimize köpeklerle takılmadıkları sürece."

Ama neden saklanıyorlardı ki? Artık oturup durduklarına göre bütün bu olan biten gariplikler sanki atların üzerindeki adamların attığı oklar gibi Katsa'nın beyinde delikler açıyordu.

Neden saklanıyorlardı, neden kavga etmemişlerdi? Neden korkuyorlardı? O kadın da korkmuştu. Lienid'liye benzeyen o kadın. Ashen. Leck'in karısı Lienid'liydi ve ismi Ashen'di. Hem evet bu kulağa mantıklı geliyordu, ızdırap içindeki adam onun karısı olduğunu haykırmişti. Gözünde bant ve elinde ok olan o adam Leck'ti.

Ama Ashen'i Leck'in oku vurmamış mıydı? Katsa tam olarak hatırlamıyordu ve o anı tekrar zihninde yaşamaya çalıştığında sis ve düşen kar taneleri zihnini bulandırıyor gibiydi.

Po hatırlıyor olmalıydı. Ama Po da oldukça garipti, karısı üzerine feryat ederken Leck'i vurmasını istemişti ondan. Sonra kulaklarını kapamasını istemişti. Neden kulaklarını kapamıştı?

Tam olarak ne olduğunu kavrayamadığı zihnindeki şu görüntü tekrar aklına gelmişti. Resme ulaşmaya çalıştı ama tekrar ortadan kayboldu. Sonra kızdı, kendi kalın kafalılığına, aptallığına kızdı. Tüm bu olanları anlayamıyordu çünkü zaten hiçbir zaman kafası doğru dürüst çalışmamıştı.

Sırtını ağaca yaslamış gözlerini boşluğa diken Po'ya baktı. Solgun yüzü ve gergin görünen dudaklarıyla bu görüntüsü Katsa'yı üzmüştü. Yorgundu, üşüyordu ve büyük ihtimalle acıkmıştı. Köpekler hakkında bir şeyler söylemişti ve Katsa Po'nun gözlerinin içinde şu anda gördüğü kaygıyı artık çok iyi biliyordu.

Po. Lütfen bana neyin yanlış olduğunu söyle.

"Katsa." Katsa'nın ismini söylerken iç geçirmişti. Alnını kaşıdı ve Katsa'ya doğru baktı. "Kral Leck hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun, Katsa? Onu bugün görmeden önce onun hakkında ne söylemiştik?"

Ona baktı ve bir şeyler söylediklerini hatırlar gibi oldu ama tam olarak ne olduğunu çıkartamadı.

KRISTIN CASHORE

"Gözleri hakkında Katsa. Gizlediği şey hakkında."

"O..." aniden hatırlamış gibiydi Katsa. "O Yetenekli."

"Evet. Yeteneğinin ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Sonra her şey tekrar parça parça, daha önce bir türlü çekip çıkartamadığı düşünceler aklına gelmeye başladı. Her şeyi tekrar açık seçik görmüştü. Ashen, korkmuş bir şekilde kocasından ve adamlarından kaçırıyordu, Leck, Ashen'i sırtından vuruyordu, Leck sanki feryat ediyormuş gibi numara yapıyordu ve sözcükleri Katsa'nın zihnini bulandırıyor ve cinayeti trajik bir kaza olarak algılamasına neden oluyordu. Po, Leck'i vurması için ona bağırıyor ve Katsa buna karşı çıkıyordu.

Utancından Po'nun yüzüne bakamadı.

"Senin hatan değil," dedi Po.

"Her söylediğini yapacağıma yemin etmiştim. Yemin etmiştim, Po."

"Katsa. Bu sözü hiç kimse tutamazdı. Eğer Leck'in ne kadar güçlü olduğunu bilseydim, eğer onun ne kadar güçlü olduğuna dair en ufak bir fikrim olsaydı... Seni buraya hiç getirmemeliydim."

"Beni sen getirmedi buraya. Beraber geldik."

"Evet, şimdi ikimiz birden büyük bir tehlikedeyiz." Sertçe karşılık verdi. "Dur," diye fısıldadı. Bir şeyi dinliyormuş gibi görünüyordu ama Katsa hiçbir şey duymuyordu. "Ormanı arıyorlar," dedi bir dakika kadar dinledikten sonra. "Başka tarafa doğru gidiyorlar. Köpekleri olduğunu sanmıyorum."

"Ama onlardan neden saklanıyoruz?"

"Katsa..."

"Büyük tehlikedeyiz derken neyi kastediyorsun? Neden bu kasaplarla dövüşmüyoruz, neden?" Başını ellerinin arasına gömdü. "Kafam çok karıştı. Umutsuz aptalın tekiyim."

"Sen aptal değilsin. Leck'in Yeteneği senin kendi düşüncelerini uzaklaştırması ve benim Yeteneğim normal birisinin görebileceğinden daha fazlasını görmek. Kafan karıştı çünkü Leck'in sözcükleri bunu yapmaya muktedir ve çünkü ben henüz ne bildiğimi söylemedim."

"O halde söyle. Ne bildiğini söyle."

"Evet, Ashen öldü... Bunu sana söylememeliyim. Öldü çünkü Bitterblue'yla birlikte Leck'ten kaçmaya çalıştı. Biz biraz önce çocuğunu korumaya çalıştığımız için verilen cezayı gördük." Po'nun bunları söylerken ne kadar acı çektiğini gördü ve Ashen'in onun için yabancı biri olmadığını hatırladı. Ailesinden biriydi ve biraz önce gözlerinin önünde öldürüldüğüne şahit olmuştu. "Bunun Bitterblue için olduğunu sanıyorum," dedi. "Ashen'in bana doğru koşarken benden ne istediğinden neredeyse eminim."

"Ne istedi?"

"Benden Bitterblue'yu bulmamı ve onu korumamı istedi. Ben... Leck'in ondan tam olarak ne istediğini bilmiyorum. Ama bence Bitterblue bizim gibi ormanda ve saklanıyor."

"Onlardan önce biz bulmalıyız."

"Evet, ama bilmen gereken başka şeyler de var Katsa. Sen ve ben oldukça tehlikedeyiz. Leck bizi gördü ve tanıdı. Leck bizi gördü..."

Po sözünü aniden kesti ama bu önemli değildi. Katsa birdenbire Leck'in neyi gördüğünü anlamıştı. Onları içlerinde bulundukları tehlikeden haberdar olduklarını bilmemeleri gerektiği anda

kaçarken görmüştü. Sözcüklerinin gücünü bilmemesi gerektiği halde kulaklarını kapayarak kaçtıklarını görmüştü.

"Bilmiyorum... Benim işin ne kadarını bildiğimi bilmiyorum," dedi Po. "Ama Yeteneğinin benim üzerimde işe yaramadığını biliyor. Onun için tehlikeliyim ve benim ölmemi istiyor. Seni ise canlı istiyor."

Katsa'nın gözleri Po'nun yüzüne sabitlendi. "Ama bizi vurmaya çalışıyorlardı."

"Emri duydum, Katsa. Okların hedefi bendim."

"Dövüşmeliydik," dedi Katsa. "Askerleri alaşağı etmeliydik. Onu hemen bulup öldürmeliyiz."

"Hayır, Katsa. Onunla aynı ortamda bulunamayacağımızı biliyorsun."

"Bir şekilde kulaklarımı kapayabilirim."

"Tüm sesi engelleyemezsin ve üstelik bağırarak da konuşabilir. O bağırır ve sen duyarsın. Kulakların oldukça iyi işler ve sesi az da çıksa, söylediklerinin etkisi azalıyor. Ha askerlerinin sözcükleri bile tehlikeli olabilir. Katsa, senin y kafan karışacak ve yine kaçmak zorunda kalacağız."

"Bana bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim, Po."

"Katsa." Sesinde belirgin bir yorgunluk vardı ve Katsa Po'ya söylemek istediği şeyi duymak istemiyordu. "Birkaç sözcük terli," dedi, "seni etkisi altına alması için. Birkaç sözcük bildiğini her şeyi unutturur. Seni istiyor Katsa, Yeteneğini istiyor. Ben bile koruyamam."

Söylediklerinin doğru olmasından nefret ediyordu. Onunla ne isterse yapabiliirdi. Leck onu bir canavara çevirebilirdi tabii eğer istediği buysa. "Nerede şimdi?"

"Komedî,
vaka ve vahşi romantizm...
İşte Rachel Gibson!"
New York Times

**GİZEMLİ
OYUN**

Rachel Gibson

MARTI

"Bilmiyorum, yakınlarda değil. Ama muhtemelen ormandadır, bizi ve Bitterblue'yu arıyordur."

"Ondan sakınmak zor olacak mı?"

"Sanmıyorum. Yaklaşacak olursa bunu hissederim, kaçır saklanırsınız."

Berbat bir his Katsa'nın nefesini kesti. Ya eğer onu Po'ya karşı kullanacak olursa?

Kemerinden hançerini çıkardı ve Po'ya doğru uzattı. Po, sakın ve anlamış görünen gözlerle Katsa'ya baktı. "İş o aşamaya gelmeyecek," dedi.

"İyi," dedi Katsa. "Ama yine de al bunu."

Po, cevap verecek oldu ama tartışmaktan kaçındı. Hançeri aldı ve kendi kemerine soktu. Katsa, botunun boğazından çıkardığı bıçağı da Po'ya uzattı. Sırtındaki oku ve sadağı çıkardı ve Po'nun kendi sırtına asmasına yardım etti.

"Ellerim ve ayaklarım için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Katsa, "ama en azından silahsızım artık. Eğer senin iki elinde de silah varken bende hiç yoksa, belki bana karşı bir şansın olabilir, Po."

"İş o aşamaya gelmeyecek."

Hayır, muhtemelen gelmeyecekti. Ama gelecek olursa da önden tedbir almanın zararı olmazdı. Po'nun yüzüne ve loş ışıktaki parıldayan gözlerine bakıyordu. Yorgun ve güzel gözlerine... Eğer Katsa'nın elleri bağlı olursa kendini çok daha iyi savunabilirdi. Acaba Katsa ellerini bağlamalı mıydı?

"Artık saçmalamaya başladın," dedi Po.

Katsa kıkırdadı: "Kendini..."

Po'nun ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bu konuda hemfikir olabilirdim, tüm bunların geride kaldığı bir zaman."

"Haydi," dedi Katsa, "kuzenini bulalım."

ahmarverde/vero

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

O rmanın içinde yardıma muhtaç biçimde yürümek Katsa için hiç kolay değildi. Nereye gideceklerine, izlerini bulmalarına izin vermeden nasıl ve ne zaman saklanacaklarına Po karar veriyordu. Po'nun Yeteneğinin paha biçilmez olduğunu biliyordu. Ama Katsa kendini daha önce hiç bu kadar yardıma muhtaç ve çaresiz hissetmemişti.

"Beni gördüğünde umut doldu," dedi Po ağaçların arasında süratli biçimde ilerlerken. "Ashen. Beni gördüğünde kalbi Bitterblue için umutla doldu."

Bu umut şimdi adımlarına sirayet etmişti. Ashen, Po'nun Bitterblue'yu bulacağına ilişkin öyle güçlü bir umutla dolmuştu ki Po, Bitterblue'yu annenin ve çocuğun beraber ata bindiklerinde keşfettikleri özel yerde bulabileceğini sezmişti. Dağı aşan yolun güneyinde, akarsuyun olduğu bir kovukta.

"Nasıl göründüğünü az çok biliyorum," dedi Po. "Ama tam olarak nerede olduğunu ve tüm ordunun kendini aradığını bilse orada kalmaya devam eder miydi bilmiyorum."

"En azından nereden başlayacağımızı biliyoruz," dedi Katsa. "Çok uzağa gidemez."

Orman boyunca koşuyorlardı. Kar durmuştu ve çam ağaçlarının yaprak iğnelerinden sular damlıyordu ve bu sular nehirleri oluşturuyordu. Onları arayan askerlerin oluşturduğu çamura dönmüş patikalardan geçtiler.

"Eğer o da böyle büyük ayak izleri bırakıyorsa, şimdiye kadar bulmuşlardır," dedi Katsa.

"Umarım babasının kurnazlığından almıştır biraz."

Bir kez askerlerden biri onlara oldukça yaklaşmıştı ama Po yollarını bir başka sirta kaydırmıştı. Bir kez, bir askerden sakınmaya çalışırken bir başkasının kollarına düşüyorlardı neredeyse. Bir ağaca tırmandılar, Po okunu hazırladı ama asker gözünü yerden hiç ayırmıyordu. "Prenses Bitterblue," diye seslendi adam. "Gelin Prenses. Babanız sizin için çok endişeleniyor."

Katsa'nın ağaçtan inebilecek duruma gelmesinden birkaç dakika önce adam uzaklaşmıştı. Adamın söylediklerini elleri kulaklarında olsa bile duymuştu. Onlarla mücadele etmişti ama yine de zihnini bulandırmışlardı. Titreyerek bir dala oturdu. Po yaklaşıp çenesini ellerinin arasına alıp gözlerine baktı ve Katsa'nın karışık zihninin içinden konuştu.

"Tamam," dedi Katsa sonunda. "Zihnim açık."

Güçlkle aşağı indiler. Hızlı hareket ediyor ve arkalarında mümkün olan en az şekilde iz bırakıyorlardı.

Ormanın girişine yakın bir yerde işler karışmaya başladı. Her yerde asker vardı, gruplar halindeydiler ve hemen her yönde hareket ediyorlardı. Po güvenli olduğunu düşündüğünde kısa aralıklarla koşuyor ve sonra saklanıyorlardı.

KRISTIN CASHORE

Bir defasında Po, Katsa'yı kolundan tutup geldikleri yöne doğru koşturdu. Büyük bir kaya yığını bulup arkasına saklandılar. Po Katsa'nın kulaklarını kendi elleriyle kapanmıştı ve ışıldayan gözleriyle ne kadar dikkat kesildiği anlaşılabiliyordu. Katsa kaya ile Po'nun arasında sıkışıp kalmıştı ve Po'nun huzlanıp kalp atışlarını kendi vücudunda hissedebiliyordu. Bu sefer yakınlarından geçenin yalnızca askerler olmadığını kendisi de biliyordu. Bekledikleri o kısacık süre sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Sonra Po Katsa'nın bileğini tuttu ve ona takip etmesini işaret etti. Kendilerini Monsea Kralı'ndan uzaklaştıracak başka bir yöne saptılar.

Po'nun güvenli olduğunu farz ettiği bir yerden ormanın girişine yaklaştıkları zaman Bitterblue'nun da aynı şeyi yaptığını ümit ederek, güneye döndüler. Önlerine bir akarsu çıktığında Po durakladı. Yere diz çöktü ve kafasını ellerinin arasına aldı. Katsa arkasında duruyor, izliyor, dinliyor ve Po'nun ormandan veya Ashen'in zihninden bir şeyler öğrenebilmesini bekliyordu.

"Hiçbir şey yok dedi," sonunda. "Bunun doğru akarsu olup olmadığını bile bilmiyorum."

Katsa yanına çömeldi. "Eğer askerler onu hâlâ bulmadıysa," dedi Katsa, "o zaman hiç belirgin iz bırakmadı demek oluyor bu. Bu karda ve çamurda bile. Suyun içinden yürümeyi akıl etmiş olmalı, Po. Bu ormanda tüm akarsular dağlardan ovaya doğru akıyor. Batıya gitmesi gerektiğini biliyor olmalı, ovoidan uzaklaşarak. Bu akarsuyu batıya doğru takip etmemizin bir zararı var mı? Eğer onu orada bulamazsak güneye doğru devam ederiz."

"Pek sonuç verecek gibi görünmüyor," dedi Po ama ayağa kalktı, Katsa'yla birlikte döndü ve batıya doğru su boyunca ilerlediler.

dalın üzerinde uzun siyah bir saç tutamı bulunca zihninden Po'ya seslendi. Saç tutamını görebileceği biçimde Po'ya doğru uzattı. Po'nun yüzünde beliren daha umutlu ifadenin keyfini çıkarırken, saç tutamını koluna soktu.

Akarsuyun sert biçimde kıvrılıp eğreltiotları ve çimenlerin oluşturduğu bir kovuğa girdiği yerde Po aniden durdu ve eliyle işaret ederek, "Burayı gördüm. Burası," dedi.

"Burada mı peki?"

Po bir süre öylece durdu. "Hayır. Ama nehrin yukarısına doğru devam edelim. Çabuk. Yolumuzun üzerinde askerler olmasından çekiniyorum."

Yalnızca birkaç dakika sonra Katsa'ya doğru döndü, yorgun yüzündeki çizgilerde bir rahatlama vardı. "Hissediyorum onu." Akarsuyun dışına çıktı. Devrilmiş bir ağaç gövdesine varıncaya kadar ağaçların arasında ilerlediler. Po bir süre kütüğe baktı. Sonra bir ucuna doğru yürüyüp eğildi ve içine baktı.

"Bitterblue," dedi kütüğün oyuk içine doğru. "Ben senin kuzenin Po, Ror'un oğlu. Seni korumaya geldik."

Hiçbir tepki yoktu. Po sessiz ve nazik konuşuyordu. "Seni incitmeyeceğiz kuzen. Sana yardım etmek için buradayız. Aç mısın? Yemeğimiz var."

Devrilmiş ağaçtan hâlâ bir tepki yoktu. Po doğruldu ve Katsa'ya döndü. Alçak sesle konuşuyordu. "Benden korktu. Sen denemelisin."

Katsa homurdandı. "Benden daha az korkacağını mi düşünüyorsun?"

"Benden erkek olduğum için korktu. Dikkat et. Bıçağı var ve kullanmak nivetinde."

KRISTIN CASHORE

"Aferin ona." Katsa kütüğün sonundaki deliğin önünde diz çöktü ve içeri baktı. Büzülmüş, kısa ve panik halinde nefes alıp veren kızı ancak görebildi. Elllerinde sıkıca tuttuğu bir bıçak vardı.

"Prences Bitterblue," dedi. "Ben Middlungs'tan Leydi Katsa. Po'yla birlikte sana yardım etmeye geldik. Bize inanmalısın, Bitterblue. Her ikimiz de Yetenekli dövüşçüleriz. Seni güvende tutabiliriz."

"Ona Leck'in Yeteneğini bildiğimizi söyle," diye fısıldadı Po.

"Babanın senin peşinde olduğunu biliyoruz," dedi Katsa karanlığa doğru. "Yetenekli olduğunu da biliyoruz. Seni koruyabiliriz, Bitterblue."

Katsa kızıdan bir işaret gelmesi için bekledi ama hiçbir şey olmadı. Po'ya doğru baktı ve omzunu salladı. "Sence ağacı kırabilir miyiz?" diye sordu. Tam o esnada kütüğün içinden titrek bir ses geldi.

"Annem nerede?"

Katsa'nın gözleri Po'ya kilitlendi. Birbirlerinin yüzlerinde sorunun cevabını aradılar ve sonra Po derin bir nefes aldı ve Katsa'ya kafasıyla kütüğü işaret etti. Katsa kütüğe geri döndü. "Annen öldü, Bitterblue."

Feryat ve çığlık duymak için hazırlamıştı kendisini. Ama hiçbir ses çıkmadı, sonra ses yeniden geldi. Şimdi daha kısık gibiydi.

"Kral mı öldürdü?"

"Evet," dedi Katsa.

Ağacın içinde yeni bir sessizlik vardı şimdi. Katsa bekledi.

Dudaklarında Leck'in zehrini taşıyan bu askerlerle dövüşmek istemiyordu Katsa ve eğer çocuğu çıkarabilirlerse yapmak zorunda da kalmayacaktı.

"O bıçağı görebiliyorum, Prenses Bitterblue," dedi Katsa. "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun? Küçük bir kız bile bir bıçakla çok fazla zarar verebilir. Sana öğretebilirim."

Po çömeldi ve omzuna dokundu. "Teşekkür ederim, Katsa," dedi ve derin bir nefes alıp geri doğruldu ve sessizce ağaçların arasına doğru yürüyerek Yeteneğinin ona verebileceklerini öğrenmeye gitti. Katsa Po'nun ona neden teşekkür ettiğini anlamıştı, çünkü çocuk kütüğün içinden emekleyerek ona doğru geliyordu. Loş ışıkta önce yüzü görüldü, sonra elleri ve omuzları. Gözleri gri, saçları ise koyu renkti, annesininkiler gibi. Büyük gözleri vardı, yüzü gözyaşlarıyla sırlıklam olmuştu ve çenesi titriyordu. Parmakları neredeyse kolu kadar olan bir bıçağı güçlükle kavramıştı.

Ağaçtan çıktı ve Katsa onu yakalayıp yanaklarına ve alınına dokundu. Çocuk soğuktan titriyordu. Eteği ıslanmış ve bacaklarına yapışmıştı, botları sırlıklamdı. Ne kaban ne şal ne de eldiven giymişti.

"Yüce tepeler adına, donuyorsun sen," dedi Katsa. Kendi üstündekini çıkardı ve çocuğu sarmaladı. Bitterblue'nun kollarını geçirmeye çalışıyordu ama çocuk sınıksız kavradığı bıçağı elinden bırakmayacaktı. "Bir dakikalığına bırak şunu çocuk. Yalnızca bir saniye. Çabuk, askerler geliyor." Kızın elinden bıçağı aldı ve kabanın kollarını geçirebildi. Kız bıçağı tekrar eline aldı. "Yürüyebilir misin, Bitterblue?" Kız cevap vermedi ama sallandı. Gözleri odaklanamıyordu.

"Onu taşıyabiliriz," dedi Po aniden Katsa'nın yanından.

KRISTIN CASHORE

"Dur," dedi Katsa. "Kız donuyor."

"Hadi. Bu çok acil Katsa."

"Bana kabanını ver."

Po çantasını, sadağını ve okunu aceleyle çıkardı. Kabanını da çıkarıp Katsa'ya doğru uzattı. Katsa kabanı alıp kızın elindeki bıçakla yeniden boğuşarak kıza giydirdi. Kapüşonu, kızın kulaklarının üzerinden kafasına geçirip sıktı. Bitterblue boş gözlerle bakan, bıçaklı ve titreyen boş bir patates çuvalına benziyordu. Po, kıza omzunun üzerine aldı ve Katsa'yla o eşyaları bir araya getirdiler. "Pekâlâ," dedi Katsa. "Gidelim."

Çam ağaçlarının ve mümkün olduğunca kayaların üzerinden gidip arkalarında az iz bırakmaya çalışarak güneye doğru koştular. Ancak yer çok ıslaktı ve askerler kendi dağlarında oldukça hızlı hareket ediyorlardı. Askerlerin bıraktıkları izleri bulmaları oldukça kolay oldu ve çok geçmeden Katsa kıran dalları ve toynak seslerini duydu.

Po? Kaç kişiler?

"On beş," dedi, "en az."

Panik içinde nefes aldı. Konuşmaları kafasını karıştırırsa ne olacak?

Po'nun sesi kısıktı. "Umarım onlarla tek başıma dövüşebilirim. Ama bu ayrılacağımız anlamına geliyor ve şu anda her tarafımız askerlerce sarılmış durumda. Ben yanında değilken bulunmanı riske etmeyeceğim."

Katsa homurdandı. On beş adamla tek başına dövüşmene izin vermeyeceğim.

"Öldürebildiğimiz kadarını öldürmeliyiz," dedi Po. "Koşmak için yeteri kadar yaklaşımdan önce tabii. Umalım ki..."

layacak bir yer bulalım. Eğer onu görmezlerse hakkında daha az konuşurlar."

Çocuğu kalın bir ağacın dibindeki kayaların ve yabani otların arasına sakladılar. "Ses çıkarma, Prenses," dedi Katsa. "Bıçağını bana ödünç ver. Onunla babanın adamlarından birini öldürecekim." Bıçağı kızın uzlaşmaya yanaşmayan ellerinden aldı.

Po, diye düşündü. Beyni vızır vızır çalışıyordu. Bıçakları ve hançerleri ver bana. Görür görmez indireceğim onları.

Po kemerinden çıkardığı iki hançeri ve botlarından çıkardığı birer bıçağı Katsa'ya verdi. Katsa bıçakları bir araya getirirken, Po da yayını alıp çoktan oku yerleştirmişti bile. Bir kayanın arkasına çöktüler ve beklemeye başladılar ancak fazla uzun sürmedi. Adamlar ağaçların arasından hızla çıktılar, gözleri izleri arıyordu. Katsa on yedi kişi saydı. Ben sağa gideceğim, diye düşündü. Sen sola git. Ayağa kalkıp bir bıçak fırlattı ve bir tane daha ve bir tane daha; Po'nun oku yayından fırlarken diğerine uzandı. Adamlar tuzağa düştüklerini anlayınca kadar Katsa'nın bıçak ve hançerleri beş adamın göğüslerine saplanmış ve Po iki kişiyi öldürmüştü.

Askerlerin ölü bedenleri atlarının üzerinden yere düşerken canlı olanlar kılıçlarını kılıflarından çıkarıp kendileri yere atmış, bağıyor, anlamsız biçimde çılglık atıyorken mantıklı olan bir veya ikisi oklarını almaya çalışıyordu. Katsa adamlara doğru koşmaya başlarken, Po ok fırlatmaya devam ediyordu. Katsa'nın karşısına ilk çıkanın gözlerini vahşet bürümüştü. Çığırkan biçimde bağırarak kılıcını rastgele sallıyordu. Kılıçtan kurtulmak, üstüne atılmaya çalışan bir başka adamın kafasına tekme atmak, ilk adamın belinden hançerini almak ve her ikisinin de boğazını kesmek Katsa için pek sorun olmamıştı. Şimdi artık hem hançeri hem de kılıcı vardı, iyi bir giriş olmuştu. Bir

KRISTIN CASHORE

başka adamın elindeki kılıca tekme atıp kendi elindekini adamın karnına soktu. Bir üçüncüsüyle kılıçla mücadele ederken arkasından gelen iki kişiyi birden hançeriyle kolayca hakladı. Sonra hançerini atının üstünde Po'ya ok fırlatmak için yayını germiş duran askere fırlattı.

Birden yalnızca korkudan hırıltıyla nefes alıp veren ve gözleri yuvalarından uğramış tek bir adam kaldı. Adam arkasını dönüp kaçmaya başladı. Katsa bir başkasının göğsünden bıçağı çıkardı ve arkasından koşmaya başladı ama o anda yaydan çıkan bir okun çıkardığı tiz sesi duymasıyla adamın feryadı basması ve boylu boyunca yere kapaklanması bir oldu.

Katsa kana bulanmış kıyafetlerine baktı. Yüzünü sildi ve kollarının kan içinde kaldığını gördü. Her taraf ceset doluydu. Algıları kendisinininkinden daha zayıf olmayan ve daha fazlasını da bilmeyen adamların cesetleriyle. Katsa rahatsız, bezgin ve bu katliamı yapmak zorunda bırakan Kral'a nefret doluydu.

"Öldüklerinden emin olalım," dedi, "ve onları atlarına bindirelim. Leck'i bizi takip etmekten alıkoymak için bunları geri göndermeliyiz."

Ölmüştü, hem de hepsi. Katsa kiminin göğsünden kiminin sırtından hançerleri ve okları çıkarıyor ve yüzlerine bakmamaya çalışıyordu. Bıçakları ve hançerleri temizleyip Po'ya verdi. Bitterblue'nun bıçağını tekrar ona götürdü ve kızı soğuktan kollarını kavuşturmuş dikilirken gözleri telaş içinde buldu. Katsa kanlı kıyafetlerine bir göz attı. Kendini kızın bu katliamı görmemiş olmasını umarken buldu.

"Biraz daha ısındım," dedi Bitterblue.

"Güzel. Bu kavganın ne kadarını gördün?"

"Pek fazla şansları yoktu değil mi?" Verdiği tek cevap bu oldu. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim. Yemek yiyip uyuyabileceğimiz güvenli bir yere ihtiyacımız var. Neler olduğuna dair o zaman konuşuruz."

"Kral'ı öldürmek zorundasınız," dedi kız, "eğer bizi takip etmesini engellemek istiyorsanız."

Katsa boyu ancak göğsüne kadar gelen kıza baktı. Po'nun kabanının kolları neredeyse dizlerine ulaşıyordu ve gözleriyle burnu kapüşonun altında oldukça büyük duruyordu, yüzü için fazla büyüktü hatta. Tiz bir sesi vardı. Ancak konuşmasında sakinlik vardı, babasının öldürülmesini önerecek kadar kendinden emindi.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

İki atı kendilerine ayırdılar. Bitterblue, Katsa'yla beraberdi. Yönlerini askerlerin kanlarını temizlenmek için önce akarsuya çevirdiler. Sonra batıya döndüler. Dağlara doğru gidiyorlardı. Atların izlerini belli etmeyecek kayalara ulaşana kadar akarsu-
yun içinden ilerlediler. Ardından atlarını güneye doğru sürmeye ve geceyi geçirebilecekleri uygun bir yer aramaya başladılar. Savunabilecekleri bir yer, güvenlik için Leck'ten uzak ama öldürmek için Leck'e kolayca ulaşabilecekleri kadar yakın bir yer.

Elbette Bitterblue haklıydı. Leck ölmeliydi. Katsa bunu biliyordu ama düşünmekten bile hoşlanmıyordu. Bir katil olduğu için bu cinayeti o işlemeliydi ama bunu Po'nun yapması daha doğru olurdu. Po bir ordu tarafından korunan bir kralı öldüre-
cekti. Kendi başına ve Katsa'nın yardımı olmadan.

Kalenin civarına gitmemelisin, diye düşündü at sürerlerken Po'nun anlayacağı biçimde. Ona asla yeteri kadar yaklaşamazsın. Açık bir hedef olursun. Pusuya düşürürler seni.

Atlar kayaların üzerinde ilerlemeye devam ediyordu. Po, Katsa'nın düşüncelerini kabul etmemis, ona doğru bakmamıştı

Çocuğu ararken ormanda sinsice yaklaşıp vursan daha iyi olur. Mümkün olan en uzak mesafeden.

Po önden gidiyordu, sırtı düzdü. Yorgunluğuna ve kabanı olmadığı için üşümesine rağmen kolları gergindi.

Kaçabildiğin kadar hızlı kaç.

Yavaşladı ve yanlarına geldi. Katsa'nın yüzüne baktı, gömü ve altın gözlerindeki güçlü bir şey Katsa'yı rahatlatmış ve güven vermişti. Po ne zayıf ne de savunmasızdı. Yeteneği ve gücü vardı. Katsa'nın eline uzandı. Katsa elini ona uzatınca, öptü. Tekrar öne doğru çıktı ve ilerlemeye devam ettiler.

Bitterblue sessizce Katsa'nın arkasında oturuyordu. Po yakınına geldiğinde kaskatı kesilmişti ama onların sessizce anlaşmalarına karşılık hiçbir şey demedi.

Sol tarafında giderek azalmış olan bir derenin yavaş yavaş aktığı derin bir su yolu ve ilerde ısıyan bir gölün olduğu bir yere vardılar. Sağ taraflarında gölün etrafındaki uçurumlara doğru giden bir patika vardı.

"Eğer bu uçurumu aşıp uzak köşesine gidip orada saklanırsak," dedi Katsa, "peşimizden gelecek olursa ya bizim gibi bu uçurumu aşmak ya da uçurumdan tırmanmak zorunda kalırız. Böylece onları rahatlıkla görebiliriz."

"Aynı şeyi düşünüyorum," dedi Po. "Bakalım ne varmış orada."

Tırmanmaya başladılar. Uçuruma giden patika, sinir bozucu biçimde eğimliydi ama genişti ve atlar tepeye kadar tırmandı. Atların toynaklarının altından kayan çakıllar aşağıya yuvarlanıp göle düşüyorlardı ancak yolcular gayet güvendeydi.

Uçurumun diğer yanında daha çok kaya ve çalılar ile yarıklardan çıkan küçük ağaçlarla karşılaştılar. Sırtını su yoluna ve patikaya vermiş çok büyük olmayan ama sağlam bir mağara buldular ve kamplarını orada kurmaya karar verdiler. "Rahat bir yatak olmayacak," dedi Po, "ama ateşimizi gizler. Aç mısın kuzen?"

Kız elinde tuttuğu bıçağıyla sessizce bir kayanın üzerinde oturmuştu. Açlıktan veya başka bir şeyden şikâyetçiymiş gibi görünmüyordu. Ama şimdi kocaman gözleriyle Po'nun ellerindeki azıcık yiyeceği, bir önceki geceden kalan az et ve Sunder dağlarının eteğindeki handan beri taşıdığı küçük elmayı çıkarmasını izliyordu. Bitterblue'nun gözleri yiyeceğe kilitlenmiş, çok seyrek nefes alıyor gibiydi. Çok acıkmıştı, bakan herkes bunu görebilirdi.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Po yemeği onun önüne doğru iterken.

"Bu sabah biraz çilek yedim."

"Peki ondan önce?"

"Dün. Dün sabah."

"Yavaş ol," dedi Po, Bitterblue etten büyük bir parçayı eline alıp ağız dolusu bir lokma alırken. "Yavaş ol, yoksa hasta olursun."

"Ben uçurumdan inip avlanabiliyor muyum diye bakacağım," dedi Katsa. "Yakında güneş batacak. Bir bıçak alacağım Po, eğer beni gözetlersen."

Po botunun kenarından bir bıçak çıkardı ve Katsa'ya uzattı. "Eğer baykuş sesi duyarsan, koş. İki kere duyacak olursan güneye koş. Üç kere duyarsan tekrar buraya, kamp yerine koş."

Katsa kafasını salladı. "Anlaştık."

"Gölün güneyine doğru koşmaya çalış," dedi Po. "Giderken çakıl taşlarıyla iz bırak. Sanırım gelirken birkaç bildiğin görmüştüm."

Katsa homurdandı ama bir şey söylemedi. Kıza baktı, yalnızca elindeki yiyeceklerle odaklanmıştı. Sonra döndü, kısa kayaların etrafında dolandı ve su yoluna doğru ilerlemeye başladı.

Katsa elinde ipe dizilmiş, tüyleri yolunmuş ve iç organları çıkarılmış bir dizi bıldırcınla döndüğünde güneş dağların ardında batıyordu. Po mağaranın yakınına çalı çırpı toparlıyordu. Bitterblue ise bir yere kıvrılmış ve battaniyeye sıkıca sarınmıştı.

"Son günlerde pek fazla uyuyabildiğini sanmıyorum," dedi Po.

"Kıyafetleri kurudu ve artık iyi olacaktır. Onu sıcak ve tok tutacağız."

"Küçük bir sakinlik abidesi gibi değil mi? On yaş için küçük duruyor. Bana odun toplarken yardım etti, yorgunluktan yığılcaya kadar tabii. Daha fazla yemek hazırlayınca kadar uyumasını söyledim. Parmakları bıçağı hâlâ nasıl da kavıyor. Ve hâlâ benden korkuyor. Kendisine iyi davranan erkeklere pek alışkın olduğunu sanmıyorum."

"Po, ben bütün bu olan bitenin ne için olduğunu öğrenmek istemediğimi düşünmeye başlıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Büyükbabanın bu işle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Po kafasını salladı ve yerde kabanlara ve battaniyeye sarınmış yatan kıza baktı. "Bütün bu olanların ne kadarının mantıklı bir tarafı olduğunu ben de bilmiyorum. Ama kıızı hayatta tutup Leck'i öldüreceğiz. En sonunda işin aslı neyse öğreneceğiz."

"Berbat bir genç kraliçeliğe doğru gidiyor."

"Evet, bunu da düşündüm. Ama yapabileceğimiz bir şey yok."

Sessizce oturdular ve ateşlerinin dumanını örtecek karanlığı beklediler. Po üzerine bir gömlek daha geçirdi. Katsa onun suratına bakıyordu, bildik özelliklerine, batan günün gözlerine oturan pembesine. Tedirginliğine karşın dudaklarını ısırdı, çünkü bunun Po'ya bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu Katsa.

"Büyük ihtimalle senin söylediğin gibi. Bunu Bitterblue uyanınca konuşuruz. Yardımcı olabileceğini umuyorum."

Babasını öldürecek olan suikasta yardım etmek. Evet, yapabilirse yapardı. Dağlarının eteklerinde kurdukları kayalık kampta Monsea gibi bir krallığı tamamen esir alan bu çığnlık için.

Ateşin ışığı ya da çığrıları ya da cızırdayan etin kokusu Bitterblue'yu uyandırdı. Alevlerin yakınına elinde bıçağı, sırtında battaniyeyle gelip Katsa ve Po'nun yanına oturdu.

"Sana nasıl bıçak kullanılır öğreteceğim," dedi Katsa, "daha iyi hissettiğinde tabii ki. Kendini nasıl savunacağını, bir adamı nasıl sakatlayacağını. Po'yu model olarak kullanabiliriz."

Çocuğun gözleri utangaç biçimde Katsa'ya baktı sonra tekrar dizlerine dikti gözlerini.

"Muhteşem," dedi Po. "Beni el ve ayaklarınla öldüresiye dövmenden sıkılmaya başlamıştım ben de. Bıçakla saldırmam iyi olur."

Bitterblue tekrar Katsa'ya baktı. "Sen daha iyi mi dövüşçüsün?"

"Evet," dedi Katsa.

"Çok daha iyi," dedi Po, "mukayese bile edilemez."

"Ama Po'nun başka avantajları var," dedi Katsa. "O daha güçlü. Karanlıkta daha iyi görüyor."

"Ama kavgada," dedi Po, "her zaman Katsa'nın üzerine bahse gir, Bitterblue. Karanlıkta bile."

Sessizce oturup bıldırcının pişmesini beklediler. Bitterblue irkildi ve battaniyeye daha sıkıca sarıldı.

"Ben de Yeteneğim olsun isterdim," dedi, "kendimi koruyabileceğim bir Yetenek."

Katsa nefesini tuttu ve soru sormamak için kendini zorladı. Bir dakika sonra Bitterblue konuştu. "Kral beni istiyor."

"Ne için?" diye sordu Katsa sonunda dayanamayarak.

Bitterblue cevap vermedi. Çenesini göğsüne indirip kollarıyla yanaklarını kapatıp iyice küçüldü. "Onun Yeteneği var," dedi. "Annem öyle söyledi. Onun sözcüklerle insanları kandırabildiğini, bu yüzden ne söylerse inandıklarını söyledi. Bunu başkasının ağzından duysalar bile öyle oluyormuş hatta onun ağzından çıkan ve yayılan bir dedikodu bile olsa. Yayıldıkça güçlü zayıflıyor ama asla yok olmuyormuş." Mutsuz biçimde elindeki bıçağı baktı. "Annem, onun böyle bir Yetenekle doğmak için yanlış kişi olduğunu söyledi. Küçük ve zayıf insanları oyuncak haline getiriyor. Acı çekirtmekten keyif alıyor."

Po elini Katsa'nın bacağına koydu. Katsa'nın sinirle ayağı fırlamamasını sağladı.

"Annem tüm bunlardan şüpheleniyordu," diye devam etti, "bazen, hatta ilk tanıştıklarından beri. Ama her seferinde kafasını karıştırıp unutmamasını sağlamış. Birkaç ay öncesine kadar böyleydi bu. Ama o zaman bana özel bir ilgi duymaya başladı."

Durdu ve kısa kısa nefes alıp verdi. Bakışları Katsa'ya kilitlenmiş gibiydi, rahatsızlık vardı bakışlarında. "Ben ne istediğini

tam olarak söyleyemem. O her zaman kızları çok sevmiştir. Annemin ve benim fark etmeye başladığımız tuhaf huyları vardı. Hayvanları bıçakla keserdi. Onlara işkence eder ve uzunca bir süre canlı tutup ondan sonra öldürürdü." Boğazını temizledi. "Bunu yalnızca hayvanlara yaptığını düşünmüyorum."

Çocuklara ve yardıma muhtaç yaratıklara iyi davranmakmış, diye düşündü Katsa, yalancı pislik. Tüm yaşamını Leck'in ihtiyacı olanlara iyi davrandığını duyarak geçirmişti. Kurbanlarını da bıçakla keserken onlara iyilik yaptığını ikna etmiş mi acaba?

"Anneme benimle yalnız başına zaman geçirmek istediğini söyledi," dedi Bitterblue. "Artık kızını daha iyi tanumasının zamanının geldiğini söyledi. Annem karşı çıktığında çok sinirlendi. Ona vurdu. Yeteneğini benim üzerimde kullanmaya çalıştı, beni kendisiyle birlikte kafeslerine götürmeye çalıştı ama ne zaman annemin yüzündeki morlukları görsem gerçeği hatırladım. Kısa bir süreliğine de olsa zihnimi berraklaştırıyordu ki bu da karşı çıkmam için yeterliydi."

Sonra Po iyiden iyiye haklı pozisyona geldi. Leck'in sarayındaki ölümler Katsa'ya daha mantıklı gelmeye başladı. Leck muhtemelen öldürmek üzere birçok kişiyi ayarlamıştı. Varlığı başına bela olacak olan insanlara, gerçeği kavramaya başlayan insanlara iğrenç biçimde işkence ediyordu.

"Sonra büyükbabayı kaçırdı," dedi Bitterblue, "çünkü annemin daha fazla sevdiği başka kimse olmadığını biliyordu. Anneme eğer beni vermeyecek olursa büyükbabaya işkence edeceğini söyledi. Anneme, onu Monsea'ye getireceğini ve gözlerimizin önünde öldüreceğini söyledi. Bunun, her zaman söylediği yalanlardan birisi olduğunu umduk. Ama sonra, Lienid'den bir mektup aldık ve büyükbabanın gerçekten kavın olduğunu öğrendik."

"Büyükbaba ne işkence gördü ne de öldürüldü," dedi Po. "Şu anda güvende."

"Beni kolayca alabilirdi," dedi Bitterblue, sesi titremeye başlamıştı. "Asla sözünden çıkmayacak büyük bir ordu var. Ama kullanmadı. Çünkü... o bir hasta. Bizi zorlamaya hiç çalışmadı. Yalnızca bize evet dedirtmek istiyordu."

Çünkü onun için böylesi daha keyifli, diye düşündü Katsa. "Annem bizi odasına kilitledi," dedi Bitterblue. "Kral bir süre bizi görmezden geldi. Bize yemek, içecek su ve temiz çamaşır getiriyordu. Ama bizimle bazen kapıdan konuşurdu. Annemi beni dışarı bırakması için ikna etmeye çalışırdı. Bazen benim kafamı karıştırırdı. Bazen annemin kafasını karıştırırdı. Dışarı çıkmam için olabilecek en ikna edici nedenlerle gelirdi. Olanları sürekli aklımızda tutmak zorundaydık. Çok korkutucuydu."

Gözünden bir damla yaş süzülürdü ama sanki bahsetmedikçe kendini incitiyormuş gibi hızla konuşmaya devam etti. "Bize hayvanlar göndermeye başlamıştı, kesilmiş fareler, köpekler ve kediler; hâlâ canlılardı ama inliyorlar ve her yerleri kanıyordu. Korkunçtu. Sonra bir gün bize yemek getiren kızın yanaklarında üçer tane kesik olduğunu gördük, kanıyordu. Tabii bizim göremediğimiz diğer yaraları da vardı. Düzgün yürüyemiyordu. Ona ne olduğunu sorduğumuzda hatırlayamadığını söylüyordu. Benim yaşımdaydı o kız."

Bir süreliğine sustu, gözyaşlarına boğulmuştu. Yüzünü omzuna sildi. "Annem işte o zaman kaçmamız gerektiğine karar verdi. Çarşafı ve battaniyeleri birbirine bağlayıp pencereden sarkıttık. Korkudan yapamayacağımı sanmıştım. Ama inerken annem sürekli bana cesaret verdi ve ben de yaptım." Alevlere bakıyordu. "Annem bir muhafızı bıçakla öldürdü. Dağlara doğru koştuk. Kralın bizim liman yolundan güneye gittiğimizi san-

masını umduk. Ama ikinci günün sabahı peşimize düştüklerini gördük. Annem bileğini burktu. Koşamıyordu. Beni ormanda saklanmam için önden gönderdi."

Kız hışımla nefes alıp verirken yüzünü tekrar sildi. Ellerini sinirden yumruk yapmıştı. Birden sert bir ifadeye büründü ve gözyaşları durdu. Yere bıraktığı bıçağı tekrar eline aldı ve acı bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı. "Eğer okçuluk öğrenseydim. Ya da bıçak kullanmayı bilseydim. Belki tüm bunlar başladığında babamı öldürebilirdim."

"Bunun için artık çok geç," dedi Po. "Ama artık daha fazla kötülük yapmasına fırsat vermeden yarın öldüreceğim onu."

Bitterblue'nun gözleri Po'ya kilitlendi. "Neden sen? Madem senden daha iyi bir dövüşçü neden o değil?"

"Leck'in Yeteneği benim üzerimde işe yaramıyor," dedi Po. "Katsa'nın üzerinde ise etkili. Onunla karşılaştığımızda öğrendik bunu. Onu öldüren ben olmalıyım, çünkü beni yanaltamaz veya kafamı karıştırıramaz."

Bir dala geçirdiği bıldırcınlardan birini Bitterblue'ya uzattı. Kuşu aldı ve dikkatlice Po'ya baktı. "Yeteneğinin benim üzerimdeki etkisinin birazını kaybettiği doğru," dedi, "anneme zarar verdikten sonra ama. Beni tehdit ettiğinde ise annem üzerindeki etkisini kaybetmişti. Ama neden senin üzerinde işe yaramıyor?"

"Nedenini ben de tam bilmiyorum," dedi Po. "Birçok kişiye zarar verdi. Yeteneğinin yayınladığı birçok kişi olabilir ama hiçbirisi intikam almasından korktuğu için bunu kabul etmeyecektir."

Bitterblue gözlerini kıstı. "Seni nasıl incitti?"

"Büyükbabamı kaçırdı," dedi Po. "Halamı gözlerimin önünde öldürdü. Kuzenimin peşinde."

Bitterblue bu cevaptan tatmin olmuş gibiydi. En azından yemeğine dönmüş ve birkaç dakikalığına yemeye koyulmuştu. Po ne zaman ateşe doğru hamle yapsa gözlerini Po'nun ellerine dikiyordu.

"Annem de senin gibi bir sürü yüzük takardı," dedi. "Gözlerin hariç anneme benziyorsun. Konuştuğun zaman onun gibi geliyor sesin." Derin bir nefes aldı ve elindeki yiyeceklere baktı. "Bu akşam ormanda kamp yapıyor olacak ve yarın yine peşime düşecek. Onu nasıl bulacağını bilmiyorum."

"Seni bulduk," dedi Po, "değil mi?"

Gözlerini Po'ya çevirdi ve tekrar yiyeceğine döndü. "Yanımda kişisel muhafızları var. Hepsi Yetenekli. Neyle karşılaşacağını anlatacağım sana."

Oldukça basit bir plandı. Po daha hava aydınlanmadan yola çıkacaktı. Yanına yiyecek, bir at, yay, sadak, bir hançer ve iki bıçak alacaktı. Ormanın içine geri girecek ve atını bağlayacaktı. Ne kadar sürerse sürsün Kral'ı bulacaktı. Kral'a bir ok mesafesinden daha fazla yaklaşmayacaktı. Nişan alacak ve vuracaktı onu. Kral'ın öldüğünden emin olacaktı. Sonra koşacaktı, atına ve kampa olabildiğince hızlı koşacaktı.

Basit plandı ama üzerine konuştukça Katsa'nın tedirginliği artıyordu çünkü hem o hem de Po işlerin bu şekilde gitmeyeceğini biliyorlardı. Kral'ın kılıç kullanma Yeteneği olan beş yakın koruması vardı. Bu adamlar Po için fazla tehdit unsuru değildi çünkü her zaman Kral'ın yanında dururlardı ve Po onların civarına yaklaşmayı düşünmüyordu. Po'nun karşılaşmaya hazırlanması gereken kişi dıştaki muhafızlardı. Kral'a ve birbirlerine belli bir mesafede hareket eden ama her zaman Kral'ın etrafında olan on kişiydiler ve hepsi de Yetenekliydi. Kimisi dövüşçü, kimisi ise

atıcıydı. Biri yayan olarak çok süratli, biri inanılmayacak kadar güçlü, biri ağaçlara ve dallara sincap gibi tırmanabilen muhafızlardı. Birinin ise sıradışı bir duyma ve görme Yeteneği vardı.

"Onu kırmızı sakalından tanırısın," dedi Bitterblue. "Ama eğer onu göreceksin kadar yaklaşabilirsen, büyük ihtimalle seni çoktan fark etmiş olacaktır. Eğer fark ederlerse hemen alarm verirler."

"Po," dedi Katsa. "İzin ver seninle en azından dış çembere kadar geleyim. Çok kalabalıklar, yardıma ihtiyacın olabilir."

"Hayır," dedi Po.

"Yalnızca onlarla dövüşüp sonra ayrılırım."

"Hayır, Katsa."

"Asla..."

"Katsa." Sesi kararlıydı. Katsa kollarını kavuşturmuş ve ateşe bakmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve zorlukla yutkundu.

"Çok iyi," dedi Katsa. "Git ve uyu şimdi. Ben nöbet tutarım."

Po kafasını salladı. "Beni birkaç saat sonra uyandır. Nöbeti o zaman devralırım."

"Hayır," dedi. "Eğer bu işi yapacaksan uyuman lazım. Bu gece ben nöbet tutacağım. Yorgun değilim Po," diye karşı çıktı. "Olmadığımı biliyorsun. Bırak bari bunu yapayım."

Böylece Bitterblue'nun yanında battaniyeye sarınarak Po da uykuya daldı. Katsa karanlıkta oturup planı kafasında kurup duruyordu.

Eğer Po güneş batıncaya kadar kampa dönmeyecek olursa Katsa ve Bitterblue onsuz gideceklerdi. Dönmemesi Kral'ın hâlâ ölmediği anlamına gelecekti. Eğer Kral ölü değilse, uzak olmak-tan başka hiçbir şey Bitterblue'yu ondan koruyamazdı.

Po'yu askerlerle dolu bu ormanda bırakıp gitmek... Bu Katsa'ya hayal bile edilemez gelmişti. Burada kayanın üzerinde, soğukta ve karanlıkta oturup bunu düşünmek istemiyordu. En küçük hareketi izliyor, en küçük sese kulak kesiliyordu. Ertesi gün olabilecekleri düşünmemeye çalışıyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Po, soğuk sabahın erken saatlerinde uyandı ve sessizce eşyalarını topladı. Katsa'yı kendine doğru çekti ve yapıştırdı. "Geri döneceğim," dedi ve sonra gitti. Katsa bütün gece yaptığı gibi oturdu ve Po'nun gittiği patikayı izledi. Düşüncelerini tekrar gözden geçirmeye başladı.

Boynunda zincire takılmış bir yüzük vardı. Atına binip uçurumun kıyısındaki patikaya çıkmadan evvel bunu ona Po vermişti. Göğsüne değen yüzük teninden daha soğuktu ve Katsa güneşin doğmasını beklerken onu parmağına geçirmişti. Yüzük Po'nun kolundakilerle aynı işlemelerin olduğu yüzüktü. Po'nun kalesinin, prensliğinin yüzüğüydü. Eğer Po bugün dönmeyecek olursa Katsa Bitterblue'yu alıp güneye, denize doğru gitmeliydi. Lienid'in batısına, Po'nun kalesine giden bir gemi ayarlamalıydı. Eğer Po'nun yüzüğünü takarsa hiçbir Lienid'li ona karşı gelmezdi. Onu Po'nun gönderdiğini biliyor olurlardı, hoş karşılayıp ona yardımcı olurlardı. Katsa düşünüp plan yaparken Bitterblue da Po'nun kalesinde güvende olabilirdi.

Işık vurup Bitterblue uyanınca ikisi birden ata binip hayvanı otlatmak ve ona su içirmek üzere aşağı göle indiler. Bu gece de aynı kampta kalma ihtimaline karşı odun topladılar. Suyun yanındaki çalılklardan kış çileği bulup yediler. Katsa

akşam yemeği için balık yakaladı ve temizledi. Kayaya geri tırmadıklarında güneş daha tepeye bile varmamıştı.

Katsa biraz alıştırmayı ya da Bitterblue'ya bıçak kullanmayı öğretmeyi düşündü. Ama çıkabilecek muhtemel seslerle dikkat çekmek istemiyordu. Yaklaşan bir düşmanın ya da belki Po'nun yaklaştığını görmemek veya duymamaktan çekinmişti. Oturup beklemekten başka yapabilecek bir şey yoktu. Katsa'nın kasları sabırsızlıklarını haykırıyordu.

Tüm öğleden sonra kampta bir ileri bir geri yürüyor ve heyecandan deli oluyordu. Gergindi ve yumrukları sıkılıydı. Bitterblue ise güneşin altında, elinde bıçağı sırtını kayaya dayamış Katsa'yı izliyordu.

"Yorulmadın mı?" diye sordu Bitterblue. "En son ne zaman uyudun?"

"Diğer insanlar kadar uykuya ihtiyaç duymuyorum," dedi Katsa.

Katsa ileri geri yürüdükçe Bitterblue'nun gözleri onu izliyordu. "Yoruldum," dedi Bitterblue.

Katsa volta atmayı kesti ve gelip kızın önünde diz çöktü. Bitterblue'nun ellerine ve alınına dokundu. "Üşüyor musun, yoksa sıcakladın mı? Aç mısın?"

Bitterblue kafasını salladı. "Yalnızca yorgunum."

Elbette yorgundu, gözleri büyümüş ve yüzü gerilmişti. Bu şekilde görünen her kim olsa yorgun olurdu. "Uyu," dedi Katsa. "Uyuman senin için daha güvenli ve gücünü koruman için en iyisi bu."

Aslında çocuğun gücüne ihtiyacı olacağı falan yoktu, hem de hiç olmayacaktı, çünkü Po her an uçurumdaki patikadan atının üzerinde çıkıp gelebilirdi.

Güneş batıdaki dağların üzerine çökmüş ve kamplarını kızıla boyamıştı ama Po hâlâ gelmemişti. Katsa'nın tüm algısı kapanmış gibiydi. Kesin olan bir şey varsa o da Po'nun birkaç dakika içinde görüneceğiydi yalnızca küçük bir ihtimal ama gelmeyecek olursa Bitterblue'yu uyandıracaktı. Eşyalarını toparlamış ve yak-tıkları ateşe dair tüm izleri yok etmişti. Yakmak için topladıkları odunları dağıtmıştı. Atını eyerlemiş ve eşyaları kaliteli Monsea eyerine yerleştirmişti.

Ardından oturdu ve batan güneşin altında sarıya ve turuncuya boyanan patikaya baktı.

Güneş batıyordu ve Po henüz gelmemişti.

Düşünmeden duramıyordu. Sanki omuzlarında ağır bir yük taşıyor gibiydi. Ama bunun kendisine hiçbir faydası olmuyordu. Po ormanda bir yerlerde yaralı olabilirdi. Kral öldürülmüş ve artık hepsi güvende olabilirdi veya Po ormanda bir yerde onun yardımına muhtaç olmasına rağmen, Katsa Kral'ın sağ olma ihtimali yüzünden ona yardım edemiyor olabilirdi. Hatta çok yakında, hemen şu patikanın sonunda topallayarak, tökezleyerek onlara doğru geliyor olabilirdi. Onlara, Katsa'ya ihtiyacı olabilirdi ama biraz sonra onlar atın sırtına atlayıp tam tersi yöne devam edeceklerdi.

Yapacaklardı, çünkü buna mecburlardı. Ama belki yakındadır diye biraz geri gidebilirlerdi. Katsa bir iz bırakmadıklarından emin olmak için aceleyle etrafı taradı. "Tamam, hadi Prenses," dedi, "gitsek iyi olur." Bitterblue'nun bakışlarına aldırmadı ve onu eyere oturttu. Atın ipini çözdü ve kızın eline verdi. Tam o esnada patikadan yuvarlanan çakılların sesini duydu. Patikaya doğru koştu. Patikanın sonundaki düzlüğe varmak üzere olan ve tökezleyerek, kafasını yukarı aşağı sallayarak ilerleyen atı gördü. Neredeyse düşecekmiş gibi duruyordu. Po atın sırtında

yatıyordu, hareketsizdi ve omzunda bir ok, evet, bir ok vardı. Gömleği kana bulanmıştı. Atın boynunda ve yan tarafında kaç tane ok olduğunu saymaya bile çalışmadı çünkü patikadaki çakıllar uçurumun kenarından aşağı doğru akıyordu neredeyse. At çakılların üzerinde kaymaya başladı, sanki bütün patika altında sallanıyor gibiydi. Po'nun adını zihninden haykırdı ve ona doğru koşmaya başladı. Kafasını kaldırdı ve gözleri Katsa'nınkilerle buluştu. At yüksek sesle kişnedi ve zangırdayan zeminin üzerinde durmak için deli gibi çırpınmaya başladı ama Katsa zamanında yetişemedi. Uçurumun tam kenarına kadar gelen at devrildi, aşağı yuvarlandı, Katsa arkasından bağırdı, bu sefer yüksek sesle bağırdı. Po tam önündeydi ve aşağı düşüyordu, sarı ışığın altında uçurumdan aşağı düşüyordu.

At havada dönerek düşüyordu. Önce Po suya çakıldı, yüzüstü. Ardından at suya gömüldü. Hemen peşleri sıra derin uçurumda koşmaya başlayan Katsa'nın ayağının altında taşlar paldır küldür suya yuvarlanıyordu. Katsa öyle bir halde koşuyordu ki ne koluna, bacağına çarpan taşları ne de yüzünü çizen dalları hissediyordu. Tek farkında olduğu şey Po'nun suya çakıldığıydı ve kendisinin onu çıkarmak zorunda olduğuydu.

Sudaki küçük halkalar Katsa'ya nereye dalması gerektiğini gösteriyordu. Botlarını aceleyle fırlattı ve suya daldı. Gölün dondurucu soğuşuna dalar dalmaz suyun içinde dipten kalkan çamurun ve çıkan kabarcıkların içinde batmakta olan büyük kahverengi karaltıyı ve yanında çırpınan daha küçük şekli fark etti. Çırpınıyordu, bu sağ demekti. Ona doğru yaklaşan Katsa neyle mücadele ettiğini gördü. Botu atın eyerine takılmıştı ve atla birlikte kendisi de batıyordu. Boşuna çabalıyor gibiydi ve üstelik etrafındaki su olduğu gibi kırmızıya boyanmıştı. Katsa elini Po'nun kemerine attı ve bıçak aradı. Bıçağı bulunca çekip

çıkardı ve üzeniği kesti. Üzeniği atla birlikte suyun derinliklerine gömülürken, Katsa kolunu Po'nun boynuna doladı ve onu yukarı doğru çekmeye başladı. Yüzeye neredeyse fırlayarak çıktılar.

Po'nun baygın bedenini kıyıya çıkardı. Po'nun bilinci kapalı gibiydi ama Katsa onu hiddetle sarsınca Po bir anda kendine geldi. Derin bir nefes aldı, öksürdü ve yuttuğu göl suyunu ağzından püskürtmeye başladı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Boğulmayacaktı ama bu kan kaybından ölmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Diğer at," diye bağırdı Katsa, yakında telaşla bekleyen Bitterblue'ya doğru. "Atta ilaçlar var," diye bağırdı ve kız kampa doğru gitmek üzere koşmaya başladı.

Katsa Po'yu kuru bir yere doğru çekti ve oturttu. Buz gibiydi ve ayrıca ıslaktı ki bu da onu öldürebilirdi. Hemen kanamayı durdurmalı ve onu kurutup ısıtmalıydı. Şu anda Raffin'in yanında olmasını çok istiyordu. "Po," dedi. "Po, ne oldu?" Cevap yoktu. Po. Po. Gözleri açıldı ama bulanık ve oldukça baygınlardı. Katsa'yı görmüyordu. Hâlâ su kusuyordu.

"Pekâlâ. Sıkı dur. Bu acıtacak," dedi Katsa. Oku omzundan çıkarırken, Po sanki bunu hissetmemişti bile. Katsa gömleğini çıkarırken, kolu cansızca yana düştü ve tekrar öksürdü.

Bitterblue küçük patikadan atla birlikte indi. "Yardıma ihtiyacım var," dedi Katsa. Bitterblue çantaların içinden Po'yu kurulamak ve kanamasını durdurmak için kıyafet bulmakta, temizlenen yaraya merhem sürmekte ve kana bulanık kıyafetleri gölde temizlemekte Katsa'ya yardımcı oldu.

"Beni duyabiliyor musun Po?" diye sordu Katsa elindeki gömleği bandaj yapmak için yırtarken. "Beni duyabiliyor musun? Kral'a ne oldu?" Katsa yarasına bandaj yaparken Po donuk gözlerle ona baktı. "Po," dedi tekrar tekrar. "Kral. Kral hâlâ hayattaysa, bunu bilmem lazım." Ama Po, hiç tepki vermiyordu,

bilinci kapalı gibiydi. Katsa, Po'nun botlarını ve pantolonunu çıkarıp onu olabildiğince kurulamaya çalıştı. Ona yeni pantolon giydirdi ve ısıtmak için Po'ya sarıldı. Kabanını Bitterblue'dan geri aldı ve Po'nun kafasına doladı ve tepkisiz kollarını kabanın kollarına geçirdi. Tekrar öksürdü.

Sürekli su kusmasına neden olan şey kafasıydı. Katsa'nın bildiği şuydu: Eğer bir adam kafasına iyi bir darbe almışsa hem kusardı hem unutkanlık yaşardı hem de tüm algıları karışardı, donuklaşırdı. Zamanla kendine gelecekti. Ama hiç vakitleri yoktu, tabii eğer Kral yaşıyorsa. Bu yüzden Katsa Po'nun önünde diz çöktü ve çenesini elleri arasına aldı. Ürkek ve acı çektiği belli olan gözlerini görmemeye çalıştı. Düşünerek Po'yla konuşmaya başladı. Po, Eğer Kral yaşıyorsa bunu bilmek zorundayım. Kralın yaşayıp yaşamadığını söyleyinceye kadar seni rahat bırakmayacağım.

Bunun üzerine Po, kısık ama odaklanamayan gözlerle Katsa'ya baktı. "Kral," dedi zayıfça. "Kral. Benim okum... O... Kral yaşıyor!"

Katsa'nın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Şimdi üçü birden kaçmak zorundaydı. Po bu haldeyken ve yalnızca tek bir atla. Karanlık ve soğukta, çok az yiyecek ve Po'nun onlara peşindekileri gösteren Yeteneği olmaksızın.

Kendi Yeteneği onlara hizmet edecekti.

Po'ya matarasını verdi. "İç bunu," dedi Katsa, "hepsini. Bitterblue, şu ıslak şeyleri toplamama yardım et. Bugün uyuman iyi oldu, çünkü bu gece güçlü olman gerekecek."

Po ata binmenin zamanının geldiğini anlamış gibiydi. Ata tırmanamadı ama bunun için uğraştığı da söylenemezdi. Katsa ve Bitterblue onu eyerin üstüne çıkardılar ama Po, neredeyse diğer taraftan yere düşecekti ki anlaşılabilir bir hamleyle Katsa'nın kolunu yakalayıp kendini sabitleyebildi. "Şimdi sen," dedi Bitterblue'ya

Katsa. "Böylece ona göz kulak olabilirsiniz. Düşecek olursa onu çimdikle ve yardıma ihtiyacın olursa beni çağır. Hızlı ilerliyor olacağız, koşabildiğim kadar hızlı olacağız."

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Dağın yamacına karanlık çökerken, bu konuda özel bir Yeteneği olmayan hiç kimse Katsa'nın o anda yaptığı kadar hızlı ilerleyemezdi. Katsa, karanlıkta bu kadar hızlı ilerlemelerine rağmen, kayaların üzerinde herhangi bir yerini incitmeden ilerlemeyi başarıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve bir yandan da geçtikleri yoldan gelen sesleri duymaya çalışıyordu. Duyabildiği kadarıyla, peşlerindeki atla gelen kalabalık bir grup olmalıydı ve muhtemelen meşale taşıyorlardı. Eğer Leck doğru yönde bir ekip gönderdiyse bunları aramalarında başarısız kılacak çok az şey vardı.

Katsa düzlükte bu kadar hızlı gidebilirler miydi emin değildi ama Po'nun daha rahat edeceğinden emindi. Po ise atın yelesine yapışmış, gözleri sımsıkı kapalı, düşmemek için konsantre olmuş görünüyordu. Hareket halindeyken sürekli acıdan yüzünü buruşturuyordu. Üstelik hâlâ kanaması vardı.

Mataralarını doldurmak için bir akarsuyun yanında durduklarında, "Seni ata bağlayayım," dedi Katsa. "Biraz dinlenebilirsin."

Konuşabilmek için biraz bekledi Po. İleri doğru hamle yaptı ve atın yelesinin arasından konuşabildi. "Dinlenmek istemiyorum," dedi. "Eğer yaklaşırlarsa bunu söyleyebilmek istiyorum."

Bu sayede Po'nun Yeteneğinden tamamen mahrum değildi ama arkasında sessiz, dikkatli ve söylenen hiçbir şeyi kaçırmayan Bitterblue otururken bunu söyleyebilecek kadar suursuzdu. Dikkatli ol, diye düşündü Katsa. *Bitterblue*.

"İkinizi de ata bağlayacağım," dedi, "böylece dinlenip dinlememek sizin tercihinize kalır."

Dinle, diye düşündü Katsa ipi bacaklarına dolarken. Böyle ölümüne kanamaya devam edersen bize hiçbir faydan olmaz.

Po, "Ölümüne kanamıyorum," derken, Katsa gözlerini Bitterblue'dan kaçırdı ve aklını başına toplayıncaya kadar onunla içinden konuşmamaya karar verdi.

Yavaşça güneye doğru ilerlediler. Katsa kayaların ve yüzeye çıkmış büyük ağaç köklerinin arasından takılıp tökezleyerek yürümeye devam ediyordu. Gece tamamen çöktüğünde tökezlemeleri iyice arttı, bu yorulduğu anlamına geliyordu. Birkaç gece öncesinden itibaren düşünmeye ve hesaplamaya başladı. Bu uykusuz geçirdiği ikinci geceydi ve ondan önce de yalnızca birkaç saat uyuyabilmişlerdi. Uyumak zorundaydı; bir süre sonra. Ama şimdilik bunun üzerine düşünmeyecekti. İmkânsız düşünmenin bir faydası yoktu.

Şafağın atmasına birkaç saat varken Katsa'nın aklına daha önce yakaladığı, temizlediği ve çantalarla birlikte ata bağladığı balık geldi. Güneş doğunca en ufak bir ateş yakamayacaklardı. Bir önceki gün çok az yemek yemişlerdi ve sonrası için de çok az yemekleri vardı. Eğer yemek için birkaç dakika duracak olurlarsa balığı pişirebilirdi. Böylece bir sonraki geceye kadar yemeği düşünmesine gerek kalmazdı.

KRISTIN CASHORE

Ancak bu bile riskliydi çünkü zifiri karanlıkta en ufak bir ışık dikkat çekebilirdi.

Ardından Po Katsa'ya seslendi ve Katsa atı durdurup ona doğru yürüdü.

"Bir mağara var," diye fısıldadı, "güneydoğuya doğru birkaç adım ötede." Eli havada sallandı ve Katsa'nın omzuna düştü. "Yanımda kal. Bizi oraya götüreceğim."

Katsa'yı kayaların ve taş bloklarının etrafından dolandırdı. Eğer daha az yorgun olsaydı Yeteneğinin bu kadar berrak olup da onları buraya getirdiği için Po'yu takdir edebilirdi. Ama şimdi Po'nun getirdiği mağaranın ağzındaydılar ve Katsa'nın aklında yapılması gereken çok daha acil şeyler vardı. Bitterblue'yu uyandırmalı, çözmeli ve attan inmesine yardım etmeliydi. Po'yu attan alıp yere indirmeliydi. Ateş yakmak için odun toplamalı ve balığı pişirmeliydi. Po'nun omzunu tekrardan sarmalıydı çünkü ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın hâlâ oluk oluk kan akıyordu.

Katsa yarasını temizlemek ve kanı durdurmak için Po'yu soyarken, "Balık pişerken uyu," dedi Po. "Katsa. Uyu biraz. Eğer ihtiyacımız olursa uyandırırım seni."

"Uyuması gereken sensin," dedi.

Po Katsa'nın kolunu yakaladı ve Katsa, Po'nun önünde diz çöktü. "Katsa. On beş dakikalığına bile olsa uyu. Yakınlarda hiç kimse yok. Bu gece uyumak için başka şansın olmayacak."

Topuklarının üzerine oturan Katsa Po'ya baktı. Gömleksiz, rengi solmuş ve acıdan kıvranıyordu. Yüzü gözü bere içindeydi. Po'nun kolu kenara düştü ve derin bir iç çekti. "Sersemlemiş haldeyim," dedi Po. "Ölü gibi görüldüğüme eminim Katsa ama emin ol kan kaybindan ya da baş dönmesinsinden ölmeyeceğim. Birkaç dakikalığına uyu."

Bitterblue yanlarına yaklaştı. "Po haklı," dedi. "Uyumalısun. Onunla ben ilgilenirim." Geldi ve Po'nun üzerindeki kabamı çıkarmasına yardım etti ve kibarca, dikkatlice bandajı çıkardı. Katsa, onsuz birkaç dakika idare edebileceklerine şüphe yok, diye düşündü. Eğer biraz uyursa bunun hepsi için daha iyi olacağını düşündü.

Böylece ateşin yanına uzandı ve topu topu on beş dakika kalığına uykuya daldı. Uyandığında Po ve Bitterblue oldukları yerdeydi. Daha iyi hissetti.

Sessizce ve hızla yediler. Po gözleri kapalı şekilde mağaranın duvarına yaslanmıştı. Acıkmadığını söylemişti ama Katsa bunu duymazdan geldi. Yanına oturdu ve yeterince yediğine ikna oluncaya kadar küçük parçalarla besledi Po'yu.

Po konuşmaya başladığında Katsa ateşi botlarıyla söndürüyor, Bitterblue ise kalan balığı sarıyordu.

"Orada olmaman çok iyi oldu, Katsa," dedi. "Bugün saatlerce Leck'in kaçırılan kızına duyduğu sevgiden bahseden zıvalıklarını dinledim. O bulununcaya kadar ne kadar üzgün olacağını dinledim."

Katsa oturmak üzere yanına yöneldi. Bitterblue, Po'nun fırlatılarak söylediklerini duyabilmek için sürünerek yanlarına sokuldu.

"Dıştaki muhafızları kolayca geçtim," dedi Po. "Sonunda öğleden sonra görüş alanıma girdi. Yakın korumaları o derece yakınındaydılar ki ona tek bir ok bile fırlatamıyordum. Uzun süre bekledim. Onları takip ettim. Beni duymadılar ama Kral'dan bir adım bile uzaklaşmadılar."

"Seni bekliyordu," dedi Katsa. "Senin için oradaydılar." Kafasını salladı ve sonra acıdan yüzünü buruşturdu.

"Sonra anlatırsın, Po," dedi Katsa. "Şimdi dinlen."

"Kısa bir hikâye," dedi. "En sonunda muhafızlardan birisini devre dışı bırakmaya karar verdim. Böylece birisini vurdum. Ama tabii ki o düşer düşmez Kral yere eğildi. Okumu tekrar fırlattım ve Leck'in boynunu sıyırdı, çok yakındı. Tam senlik bir işti, Katsa. Onu vurabilirdin. Ama ben yapamadım."

"İyi," dedi Katsa. *Ben onu hiçbir zaman bulamazdım. Bulsaydım bile öldüremezdim. Bunu biliyorsun. İkimizin de yapabileceği bir iş değildi.*

"Ondan sonra, yakın muhafızları peşime düştüler," dedi Po, "ve sonra uyarıyı duyunca dış muhafızları ve askerleri de. Tam bir... Tam bir katliamdı. Bir düzine adam öldürmüş olmalıyım. Kaçmak için tek çarem buydu ve sonra kuzeye sürdüm, sırf adamlar izimizi bulamasın diye." Bir anlığına durdu ve gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. Gözlerini kırmış, Katsa'ya bakıyordu. "Leck'in neredeyse senin kadar iyi bir okçusu var Katsa. Ata ne yaptığını gördün."

Aynısını sana da yapacaktı, diye düşündü. Eğer sana doğru gelen okları sezmeseydin.

Hafifçe gülümsedi. Sonra kısılmış gözlerle Bitterblue'ya baktı. "Bana güvenmeye başlamışsın," dedi.

"Kral'ı öldürmeye çalıştın," dedi Bitterblue.

"Pekâlâ," dedi Katsa, "bu kadar konuşma yeter."

Tekrar ateşin başına döndü ve söndürdü. Po'yu tekrar eyerin üzerine çıkardılar ve Katsa yüklerini yeniden ata bağladı. Po'yu Yeteneğiyle edindiği en ufak şeyleri sesli biçimde söylememesi konusunda zihninden tekrar tekrar uyardı.

Gün ışığında daha hızlı hareket ediyorlardı ama bu Po için iyi değildi. Atın üstünde sallanmaktan bir kez bile şikâyet etmemişti. Ama canı yandığı için kısa soluklar alıyordu ve gözleri Katsa'nın gördüğünde rahatlıkla anlayabileceği gibi acıdan kıslmıştı. Katsa, Po'nun omzunu her yokladığında yüzünden gergin haldeki kol ve boynundan çektiği acıyı anlamıştı.

"Hangisi daha çok acıtıyor?" diye sordu sabahın erken vakitlerinde. "Omzun mu başın mı?"

"Başım."

Başı ağrıyan bir insanın her adımı beyninin içinde zonklayan bir hayvanın üzerinde olmaması gerekiyordu ancak yürümek de ihtimal dışıydı. Ayakta duramıyordu. Sürekli başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Rahatsız eden gözlerini ovalayıp duruyordu. En azından omzundaki kanama azalmıştı. Konuşması karışmıyordu ve sonunda Yeteneğini kuzeninden saklaması gerektiğini hatırlamaya başlamış gibiydi.

"Yeterince hızlı gitmiyoruz," demişti birkaç kez aynı gün içinde. Katsa da hızlarından şikâyetçiydi. Ama Po'nun baş ağrısı hafifleyinceye kadar atı kayalık tepelerin üzerinde koşturmayacaktı.

Bitterblue, Katsa'nın umduğundan daha çok yardımcı oluyordu. Kendisini Po'nun özel hizmetine girmiş gibi görüyordu. Durduklarında Po'nun oturmasına yardım etmişti. Ona su ve yiyecek vermişti. Katsa tavşan yakalamak için bir dakikalığına ortadan kaybolduğunda Bitterblue hemen Po'nun omzunu temizlemiş ve yeniden bandajlamıştı. Katsa, Po'nun küçük kuzenini etkilemeye başlamıştı ve elini onun omzunda görmeye alışmıştı.

Güneş batmaya başladığında Katsa geride kalan birkaç günün ve uykusuz gecelerin bitkinliğini hissetmeye başladı. Po ve Bitterblue atın üzerinde uyumuşlardı. Belki Po şimdi uyursa

birkaç saat sonra toparlanıp etrafı gözetleyerek ona uyuması için biraz süre kazandırabilirdi. Ayrıca atın da dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu hızla seyahat ederlerken tüm gece boyunca duramazlardı. Ama birkaç saatliğine... Birkaç saatlik bir mola mümkün olabilirdi.

"Katsa," dedi Po. "Gel buraya Katsa'm."

Ona doğru uzanmıştı. Katsa yanına geldi. Boynuna sarıldı. Yaralı omzu yavaş ve kasılmıştı ama sağlam kolu güçlü ve sıcaktı. Katsa'yı sıkıca tuttu ve Katsa da onu sabit tuttu. Başını Po'nun boynuna doğru gömdü ve derince iç çekti. Katsa çok yorgundu, Po ise hiç iyi değildi. Yeterince hızlı gitmiyorlardı. Ama en azından birbirlerine sarılı halde durabilirlerdi ve Katsa Po'nun sıcaklığını yüzünde hissedebilirdi.

"Yapılması gereken bir şey var," dedi Po, "ve bu senin hiç hoşuna gitmeyecek."

"Nedir?" diye mırıldandı.

"Biz..." derin bir nefes aldı ve durakladı. "Beni geride bırakmalısınız."

"Ne?" Po'dan uzaklaştı. Po atın üzerinde sallandı ama atı tutarak sabit kalmayı başardı. Po'ya baktı ve hızla kamp ateşi için odun toplayan Bitterblue'ya döndü. Bırakayım kendi başının çaresine baksın öyleyse. Eğer böyle saçma cümleler kuracaksa bırakayım da kendi ateşini kendi yaksın.

Ama Po hareket bile etmiyordu. Yalnızca sıkıca tutunduğu atın yanında dikiliyor ve birinin ona yardım etmesini bekliyordu ve Po'nun bu çaresizliği Katsa'nın gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Tekrar ona doğru gitti. Beni affet, Po. Kolunun altına girdi ve kayalık zeminden yürütüp ateşi yakacakları yere götürdü. Onu oturttu ve yanına diz çöktü. Yüzüne dokundu,

alını yanıyordu. Nefesini dinleyip kesik kesik nefes alıp verirken çektiği acıyı fark etti.

"Katsa," dedi. "Bana bak. Yürüyemiyorum bile. Şu an en önemli şey hız ve ben sizi yavaşlatıyorum. Yükten başka bir şey değilim."

"Bu doğru değil. Yeteneğine ihtiyacımız var."

"Seni aradıklarını söyleyebilirim," dedi, "ve Monsea'de olduğun sürece seni aramaya devam edeceklerdir, yemin ederim. İlimizi bulmalarının an meselesi olduğunu ve bulduktan sonra da Kral'ın sürekli peşinde olacağını söyleyebilirim. Bunları sana tekrar tekrar söylemem için ihtiyacın yok bana."

"Zihnimi açık tutmak için ihtiyacım var sana."

"Zihnini açık tutamam. Zihnini açık tutmanın tek yolu kafanı karıştıran bu adamdan olabildiğince hızlı kaçmak. Ayrıca uzaklaşmak bu çocuğun da son umudu."

Ardından bir kucak dolusu dal ve odunla Bitterblue yanlarına geldi. "Teşekkürler Prenses," dedi Katsa. "Yakaladığım tavşanı buraya getir. Ateş yakacağım." Artık ateşle ilgilenebilir ve Po için endişelenmeyi kesebilirdi.

"Eğer beni geride bırakırsan," dedi Po, "daha hızlı gidebilirsin. Ordunun askerlerinden daha hızlı olursun."

Katsa onu duymazlıktan geldi. Çıraları bir araya getirdi ve ellerinin altında büyüyen ateşe konsantre oldu.

"Bu hızla gidersek bize yetişecek, Katsa. Sen ikimizi de ondan koruyamayacaksın."

Katsa yavaşça birkaç parça daha çırayı ateşe koydu. İnce olanları daha üste koyuyordu.

"Beni geride bırakmalısın," dedi Po. "Aksi takdirde Bitterblue'nun yaşamını riske ediyorsun."

Katsa ayağa fırladı, sinirden yumrukları sıkı halde tüm sakın görüntüsünü bir lınara bıraktı. "Bırakırsam da seninkini riske atmış olacağım. Seni bu dağ başında kendi yemeğini bulman, barınacağını inşa etmen ve hâlâ yürüyemezken bile Leck geldiğinde kendini savunman için bırakmayacağım. Ne yapacaksın, askerlerden sürünerek mi kaçacaksın? Başın zamanla düzelecektir. Kendine geleceksin ve daha hızlı gitmeye başlayacağız."

Kısıp gözlerle Katsa'ya baktı ve iç geçirdi. Kendi ellerine baktı. Yüzüklerini parmaklarında çevirdi.

"Bir süre daha bu şekilde kalacağımı zannediyordum," dedi ve sesindeki gariplik Katsa'yı olduğu yere çiviledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sorun değil Katsa. Yarın sabah tamamen iyileşerek uyansam bile beni geride bırakmak zorundasın. Yalnızca bir atımız var. Bitterblue ve sen hızlanmadığınız sürece sizi ele geçireceklerdir."

"Seni arkada bırakmayacağım."

"Katsa. Bu seninle veya benimle ilgili değil. Bu Bitterblue için."

Omzuna binen yükün ağırlığı altında ezilircesine birden yere çöktü. Bu Bitterblue için. Bu kadar yolu Bitterblue için gelmişlerdi ve kendisi Bitterblue'nun son şansıydı. Yutkundu. Bitterblue'nun güvenliğinin Po'nunkinden daha önemli olduğunu anlayanın canını nasıl acıttığını göstermemek için ifadesiz bir hal takındı.

Sonra ağlayacağını anladı. Nefesini tuttu ve bakışlarını Po'dan kaçırdı. "Birkaç saat uyumanın iyi olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Evet," dedi Po. "Biraz uyu, aşkım."

Sesinin bu kadar yumuşak ve güzel olmamasını istedi. Battaniyeye sarılarak sırtını Po'ya verip ateşin yanına uzandı.

Kendisini uyumaya zorladı. Gözünden akan yaşlar kulağına kadar geliyordu ama yine de kendini uyumaya zorladı.

Uyudu.

Uyandığında Bitterblue'yu yanında yerde uyurken buldu. Po ise çatırdayan ateşin yanında, bir kayanın üzerine oturmuş ellerine bakıyordu. Katsa gidip yanına oturdu. Et pişmişti ve Katsa hemen yemeye koyuldu. Çünkü biliyordu ki yemezse konuşmak zorunda kalacaktı ve konuşursa ağlayacaktı.

"Başka bir at bulabilirdik," diyebildi en sonunda. Po'nun ışıktan aydınlanan yüzünü görmemeye çalışarak ateşe bakmaya başladı.

"Bu dağ başında mı Katsa?"

Tamam, pekâlâ. Başka at yoktu.

"Bulabilseydik bile," dedi, "yeterince hızlı sürebilmem için uzun zaman geçmesi gerek. Atın üstünde zıplayıp dururken başımın düzelmesi mümkün değil. Beni geride bırakırsanız bu benim için de iyi olur, Katsa. Daha çabuk toparlanabilirim."

"Peki kendini nasıl savunacaksın? Ne yiyeceksin?"

"Saklanırım. Yarın erkenden saklanmam için bir yer buluruz. Katsa, benim tanıdığın ya da duyduğun herkesten çok daha iyi saklanabileceğimi biliyorsun." Sesindeki gülümsemeyi duymuştu. "Gel buraya vahşi kedim. Gel buraya."

Gözyaşlarını tutamıyordu. Çünkü halen kendi başına yürüyemeyen Po'yu saklanarak hayatta kalmak üzere arkalarında bırakacaklardı. Po'nun hemen önünde diz çöktü ve Po sağlam koluyla Katsa'yı kendine çekip omzuna yasladı. Bir çocuk gibi Po'nun omzunda ağlıyordu. Kendinden utanıyordu çünkü bu yalnızca bir ayrılıktı. Bitterblue ölümün karşısında bile bu şekilde

ağlamamıştı. "Utanma," diye fısıldadı Po. "Üzüntün beni de üzüyor. Korkma. Ölmeyeceğim, Katsa. Ölmeyeceğim ve tekrar kavuşacağız."

Bitterblue uyandığında Katsa eşyalarını toparlıyordu. Bitterblue bir süreliğine Katsa'nın yüzünü izledi. Sonra ateşi izleyen Po'ya baktı.

"O halde seni bırakıyoruz," dedi Po'ya.

Po çocuğa bakıp kafasını salladı.

"Buraya mı?"

"Hayır kuzen. Sabah olunca saklanabileceğim bir yer arayacağız."

Bitterblue yeri tekmeledi. Kollarını kavuşturup Po'yu düşünmeye başladı. "Saklandığın yerde ne yapacaksın?"

"Saklanacağım," dedi Po, "ve gücümü geri kazanacağım."

"Ya tekrar güçlendiğinde?"

"Lienid'e ya da her neredeyseniz oraya gelip size katılacağım ve Kral Leck'i öldürmek için plan yapacağız."

Kız bir dakikadan uzun bir süre Po'ya baktı. Kafasını salladı. "Biz sana bakarız kuzen."

Çocuğun söyledikleri üzerine Po'nun yüzünde bir gülümseme yakalama ümidiyle Katsa bakışlarını Po'ya çevirdi. Ardından yerinden kalkan Bitterblue ilaçları toplayarak Katsa'ya yardıma gitti.

Katsa'nın yanına çömeldiğinde kızın dişleri takırdıyordu. Kabanı yoktu ve yol boyunca üzerinde olan battaniye lime lime olmuştu. Bitterblue paketleri ata taşıdı, Po'ya su götürdü, halen titriyordu.

Katsa neden öldürdüğü tavşanın derisini saklamamıştı?
Bir şeyler yapmalıydı. Bitterblue'ya onu sıcak tutacak giysi bulmalıydı. Çünkü bu çocuğu korumak onun göreviydi ve tüm detayları düşünmek zorundaydı. Bitterblue'ya göstereceği özen Po'nun fedakârlığına değmeliydi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Şafağın kızılığında ilerlerken çatısı olmasından başka hiçbir özelliği olmayan, belki bir zamanlar bir keşişin gizli yeri olan küçük bir kulübeye denk geldiler. Kayadan ziyade otların üzerine kurulu, yabani otlarla kaplı ve birkaç ağacın olduğu bir zamanlar bahçe olduğu anlaşılan bir alandaydı. Kırık panjurlar ve soğuk bir şömine vardı. Berbat durumdaki ahşap zeminin üzerinde eski bir masa, eski bir battaniye, üç yamuk ayağı olan eski bir yatak ve deforme olmuş bir kapısı vardı.

"Burada saklanacağım," dedi Po.

"Burası yaşanabilecek bir yer Po," dedi Katsa. "Saklanmak için uygun değil. Buradan geçen birinin içeri bakmadan gitmeyeceği oldukça açık."

"Ama burada kalabilirim Katsa ve bir şeyler duyacak olursam yakında bir yere saklanabilirim."

Ama peki yakınlarda saklanmak için hissettiği yer neresiydi? "Po..."

"Bu civarda hiç göl var mı acaba?" dedi Po. "Benimle gelin bayanlar. Suyun aktığını duyduğuma eminim."

Katsa hiç su sesi duymadığına emindi ki bu Po'nun da duymadığı anlamına geliyordu. İç geçirdi. "Evet," dedi. "Sanırım ben de duydum."

Kulübenin yanındaki otların arasından geçtiler. Po, Katsa'ya dayanmıştı ve atı Bitterblue çekiyordu. Sonra Katsa suyun sesini duydu. Kahverengi otların arasından sıyrılan küçük kayalık geçtikten sonra göründü. Üç koldan gelip kayaların tepesinden derin bir havuza dökülen büyük bir akarsu vardı. Şelalenin döküldüğü havuzdan taşan su birçok koldan batı yönünde Monsea ormanlarına doğru akıyordu.

Çok güzel, diye düşündü Katsa. *Peki saklanacak yer neresi?*

"Kardeşim Skye'nin kalesinin yakınında buna benzer bir şelale var," dedi Po. "Bir gün havuzda yüzüyorduk ve suyun altında bir tünel bulduk. Tünel bir mağaraya çıkıyordu."

Katsa bunun nereye gittiğini anlamıştı ama Bitterblue'nun kafası karışmış gibiydi. Hayır, şüphelenmiş gibiydi demek daha doğru olur ki aslında Po söylemesi gerekenden fazlasını söylemişti. Katsa, Po'yu oturttu. Kendi botlarından birini çıkardı. "Eğer bu havuzda saklanacak bir yer varsa Po, onu senin için bulacağım." Diğer botunu da çıkardı. "Ama saklanacak yer olması senin için iyi olduğu anlamına gelmez. Kulübeden buraya tek başına gelemezsin."

"Gelebilirim," dedi, "yaşamımı kurtarmak için gelirim."

"Ne yapacaksın? Sürünecek misin?"

"Yürüyemezsek sürünmek utanılacak bir şey değildir. Ayrıca yürümek daha az denge gerektirir."

Katsa ona baktı ve Po da sakince, yüzündeki memnuniyet ifadesiyle karşılık verdi bu bakışlara. Neden memnun olmaya-caktı ki? Biraz sonra Katsa kendisinin zaten yerini, ebatlarını

KRISTIN CASHORE

ve şeklini tam olarak bildiği bir mağarayı aramak için buz gibi suya dalacaktı.

"Kıyafetlerimi çıkarıyorum," dedi Katsa, "diğer tarafa bakın Prenses." En azından kıyafetlerini kurtarabilirdi ve eğer tüm bu olanlar Bitterblue için tezgâhlanan bir gösteriyse Po'nun Katsa'yı çıplak gördüğünü de bilmemesi gerekiyordu. Katsa, Bitterblue'nun bu oyunlara inanmadığını düşünüyordu. Atın yanında durmuş kendine verilen tavsiyelere uyuyor, kocaman, çocukça gözleriyle olanları izliyordu ve kesinlikle anlamıyor değildi.

Katsa iç geçirdi. Kabanını çıkardı. *Beni doğru yöne gönder, Po.*

Po'nun şelalenin dibine yönelen bakışlarını izledi. Kaban ve botlarının ardından pantolonunu da kayaların üzerine attı. Soğuğa karşılık dişlerini sıkıca kenetledi ve havuza adım attı. Havuz birden derinleşiyordu ve küçük bir cıglığın ardından Katsa suyun içindeydi. Dalmıştı.

Havuzun dibindeki kayalar yeşildi ve Katsa'nun oldukça altındaydılar. Suyun içinde gri bir balık gördü. Bu su birikintisinin bu kadar derin olduğuna şaşırmıştı. Şelaleye doğru yüzdü. Şelalenin yarattığı köpüklerden ötürü görüşü oldukça bulanıktı ama çağlayan suyun içinde elleriyle kayaların arasındaki karanlık geçidi buldu. Po'nun tüneli bu olmalıydı. İçinde bulunduğu duruma rağmen gülümsedi. Kendi başına burayı bulması imkânsızdı; hatta şu anda yaptığı şeyi muhtemelen hiç kimse denememişti daha önce. Nefes almak için yüze çıktı ve geçide girmek için tekrar daldı.

Tünel oldukça karanlıktı ve su burada havuzda olduğundan daha soğuktu. Hiçbir şey göremiyordu. Tünel boyunca ilerliyor ve içinden sayıyordu. Kayalar kollarını çizmişti ve istenmeyen herhangi bir sürprizle karşılaşp kafasını vurmamak için elini ileri

doğru uzatmıştı. Tünel dardı ama o kadar da tehlikeli değildi. Eğer doğru dürüst yüzmeye biliyorsa Po problem yaşamayacaktı.

Otuza geldiğinde tünel genişledi ve duvarlar iyiden iyiye görünmez oldu. Eğer direkt üstünde değilse bu kara deliğin içinde nerede hava bulabileceğini bilmeden yüze çıkmak için yukarı doğru yüzmeye başladı. Po'nun her zaman şaşıracağı üzere şimdi de hangi yöne gittiğinden oldukça emindi. Eğer bu karanlık tünelde kaybolursa, yüze çıkan yolu bulamazsa bu Katsa'nın sonu olurdu. Ama Katsa tünelin tam olarak altında ve arkasında olduğunu biliyordu. Ne kadar ve hangi yönde ilerlediğini, yukarıyı ve aşağıyı, doğuyu ve batıyı tam olarak biliyordu. Karanlık ona yolunu kaybettiremezdi.

Tabii ki eğer bu tünel baş edebileceği bir yer olmasaydı Po asla onu buraya göndermezdi. Omzu bir kayaya çarptı ve sanki kıyıya vuran suyun sesini duydu. Sesin geldiği yöne doğru ilerledi ve birdenbire suyun dışına fırladı, artık nefes alabiliyordu. Etrafı yokladı ve alttan çarptığı kayayı buldu. Yukarı doğru çıkıntı yapmıştı. Üzeri düz ve yosunluydu. Kendini onun üzerine attı. Dişleri takırdıyordu.

Mağaranın içi gördüğü tüm gecelerden daha karanlıktı. Ne suyun içinde bir ışık huzmesi ne de etraftaki şekilleri algılamasını sağlayabilecek daha az karanlık bir yer vardı. Kollarını uzattı ama hiçbir şeye değmedi. Tavanın ne kadar yüksek olduğuna ya da duvarların ne kadar uzakta olduğuna dair hiçbir algısı yoktu. Biraz öteden kayaya vuran suyun sesini duyuyordu ama tam olarak ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu. Daha fazla uğraşmamaya karar verdi, çünkü fazla zamanları yoktu.

Yani burası Po'nun mağarasıydı. Eğer buraya gelebilirse yeterince güvende olurdu çünkü ondan başka hiç kimsede bu soğuk ve karanlık deliği bulacak Yetenek yoktu.

Katsa dondurucu suya tekrar girip tünele doğru daldı.

Katsa kıyıya elinde bir çift kıpır kıpır balıkla geldi. "Mağaranı buldum," dedi. "Eğer tıp mucizesi gösterip de yüzebilirsen halledebileceğin bir şey. Tünel tam şelalenin altında. İşte akşam yemeğin." Balıkları kayanın üzerine doğru attı ve Bitterblue'nun kendisine verdiği kıyafetlerin biriyle kurulanmaya başladı. Gityindi. Po'nun bıçağına doğru hamle yaptı ama Po ondan hızlı davranıp bıçağını ona doğru uzattı. Balıkların kafasını ayırıp içlerini temizledi. Balığın iç organlarını göle attı.

"Şimdi gitmelisiniz," dedi Po. "Geç kalmanın bir anlamı yok."

"Geç kalmanın bir anlamı var," dedi Katsa. "Bu balıklar bittikten sonra ne yiyeceksin?"

"Hallederim."

Katsa homurdandı. "Halleder misin? Şu an bir yayın bile yok, ki olsa bile hedefi nasıl vuracağını görmek isterdim. Yeterince yiyeceğin ve yakacağın oluncaya kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"Katsa, gerçekten. Gitmelisiniz, gitmelisiniz..."

"Atın dinlenmesi lazım," dedi Katsa. "Bundan sonra dört nala gideceğiz. Ve... Ve..." Karşı çıktı, içinde depresip duran paniği bastırmak için uğraşıyor ve yalnızca direniyor, karşı çıkıyordu. Üstelik kış gelirken kendini burada bıraktıracabırsın ama açlıktan ölmene neden olacak şekilde bırakmam.

Po gözlerini ovaladı. İç geçirdi.

"Oldukça fazla oduna ihtiyacın olacak. Ben başlayayım," dedi Bitterblue ve Po büyük bir kahkaha koyuverdi.

"Zaten tek kişiyim," dedi. "Çok uğraşmayın Katsa. Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Ama öğlen olmadan yola çıkmış olacaksınız."

O sabah oldukça hareketli geçti. Katsa ne kadar hızlı davranması gerekirse o derece daha az düşünebiliyordu bu yüzden vızır vızır koşturuyordu. Bu akşam balıklarla beraber pişirip sonrası için saklayabileceği iki tane tavşan yakaladı. Havaya lanet savurdu. Ateş yakmadığı günlerde Po'yu üşütecek kadar soğuk bir hava vardı. Ama eti dondurup korunmasını sağlayacak kadar soğuk değildi ki üstelik terbiyelemek için tuzları da yoktu. O nedenle bütün kışı ya da en azından şu birkaç haftayı geçirmesine yetecek kadar yemek toplayamıyordu ona. Üstelik birkaç haftaya kadar ayağa kalkıp ok ve yayla avlanan avcılar için bile avlanmak çok zor olacaktı.

"Hiç yay yaptın mı?" diye sordu Katsa.

"Hayır."

"Sana çubuk bulacağım," dedi, "gitmeden evvel. Yanında tavşanların postu da olacak. Onunla kirişi ve ipi sağlamlaştırabilirsin. Nasıl yapıldığını anlatırım."

Şimdiye kadar öldürdüğü kuşların boşu boşuna attığı tüyleri için kendine kızdı. Ama hemen ardından civardaki kayanın üzerine sık sık tüneyen bıldırcınları fark etti. Yerden aldığı taşları onlara fırlattı ve çoğunda başarılı oldu. Bunlar Bitterblue'nun ve kendisinin akşam yemeği olacak, tüyleriye Po'nun oku olacaktı.

Güçlü ve esnek dalları olan bir ağaç buldu ve bir tane hafif oval olan bir dalı yay için düz ve uzun, birkaç dalı ise ok olarak kesti. Sonra aklına bir fikir geldi. Daha fazla dal kesti ve bunları bölmeye başladı. Bu böldüğü dallarla eni, boyu kol boyunda olan küp bir sepet örmeye başladı. Çıtalar arasında küçük açıklıklar bırakarak sıkıca ördü. Bir omzunun üzerinde sepet ve bıldırcın diğer kolunun altında ise dallarla gölete geri döndüğünde Po oturmaya devam ediyor, Bitterblue ise hâlâ yakacak odun topluyordu. İpten bir çift kesip bunları sepetin kenarlarına bağladı.

Sepeti dışarıdan bakınca görünemeyecek kadar göletin içine soktu ve ipleri kıyıdaki bir çalılığın dibine bağladı. Ardından botunu, kabanını ve pantolonunu çıkarıp kendisini tekrar buz gibi suya dalmak üzere hazırladı.

Daldı. Suyun içinde bir süre askıda kalıp bekledi. Ne zaman yakından bir balık geçse yakaladı. Sepete doğru yüzüp balığı yanlardan sepetin içine atıyordu. Kıvranan balık sepete girdikten sonra yarığı geri kapatıyordu. Tekrar suya girip bir başka balık daha yakaladı. Sahile yüzüp sepette çırpınan balıklara baktı. Po için oldukça balık yakalamıştı. O kadar çoktu ki yaptığı sepet ağzına kadar balık doluydu neredeyse.

"Bunları beslemek zorundasın," dedi Po'ya kıyıya dönüp üstünü giyinirken. "Ama sana en azından bir süre yetecektir."

"Artık gitmelisiniz," dedi Po.

"Önce sana koltuk değneği yapmak istiyorum."

"Hayır," dedi Po. "Gidin artık."

"Ben..."

"Katsa, sence ben gitmeni istiyor muyum? Eğer git diyorsam bu gitmek zorunda olduğunuz içindir."

Önce Po'nun yüzüne baktı, ardından bakışlarını kaçırdı. "Eşyalarımızı bölmeliyiz," dedi.

"Bitterblue ve ben bu işi hallettik."

"Omzunu son kez bandajlamalıyım."

"Çocuk çoktan halletti o işi."

"Su mataran..."

"Dolu."

Bitterblue ağaçların arasından çıkıp yanlarına geldi. "Kulübe ağzına kadar yakacak dolu," dedi.

"Gitmeniz zamanı geldi," dedi Po, öne doğru eğilip kendini dengeledi ve ayağa kalktı. Katsa Po'nun itirazlarına rağmen ona omuz verdi. Bitterblue atı çözdü ve yönlerini tekrar kulübe çevirdiler.

Daha düzgün yürüyorsun, diye düşündü Katsa. Bizimle gel.

"Kuzen," dedi Po, "sakın atı dinlendirmeden sürmesine izin verme. Her gün en azından bir kez yediğinden ve uyuduğundan emin ol. Tüm yemeği sana vermeye çalışacaktır."

"Senin yaptığın gibi," dedi Bitterblue ve Po gülümsedi.

"Yemeğin çoğunu sana vermeye çalıştım," dedi. "Ama Katsa hepsini vermeye çalışacaktır."

Kulübenin girişine geldiler ve Po kapının pervazına yaslandı. *Bizimle gel, diye düşündü Katsa, Po'nun yanında dikilirken.*

"Peşinizde olacaklar," dedi Po. "Seninle konuşacak kadar yaklaşmalarına izin vermemelisiniz. Kılık değiştirmeyi düşünebilirsiniz. Bakımsız ve pissiniz ama herhangi bir aptal bile sizi rahatlıkla tanır. Katsa, gözlerin için ne yapabilirsin bilmiyorum ama muhakkak bir şeyler yapmalısın."

Bizimle gel.

"Bitterblue, eğer duyduğun herhangi bir sözcükten ötürü kafası karışırsa Katsa'ya yardım etmelisin. Birbirinize yardımcı olmalısınız. Hiçbir Monsea'liye güvenmeyin, anladınız mı? Leck'in Yeteneğinin etkisinde olan hiç kimseye güvenmeyin. Bir an bile olsa onu yenebileceğini düşünme Katsa. Güvenliğinin tek yolu ondan kaçmak. Anladın mı?"

Bizimle gel.

"Katsa." Sesi sert ama kibardı. "Ne söylediğimi anladın mı?"

"Anladım," dedi ve gözünden akıp yanağına süzülen tek damla yaşı uzanıp sildi Po.

Bir süre daha Katsa'ya baktı ve sonra Bitterblue'ya döndü. Tek dizinin üzerine çöktü ve ellerini tuttu. "Güle güle kuzen," dedi. "Hoşça kal," dedi çocuk üzüntülü biçimde.

Tekrar ayağa kalktı yavaşça ve kapının pervazına yaslandı. Gözlerini kapadı ve iç geçirdi. Gözlerini açıp Katsa'nın yüzüne baktı. Po'nun dudaklarında gergin bir gülümseme vardı ve inceden seğiriyordu. "Zaten her zaman beni terk etmeye meyilliydın Katsa."

Boğazında düğümlenen hıçkırıyla güç bela konuşan Katsa, "Bunu nasıl söylersin? Kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun," dedi.

"Ah, Katsa. Vahşi kedi." Katsa'nın yüzüne dokundu. Gülümsedi. Bu durum Katsa'nın canını o kadar çok yakıyordu ki onu yalnız bırakıp gidemeyeceğinden emindi. Katsa'yı kendine doğru çekip öptü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Katsa onu kendisine öyle bir çekti ki muhtemelen Po'nun kolu acıdı ama bundan şikâyet etmedi.

Atın üstünde giderlerken Katsa dönüp arkasına bakmadı. Bitterblue'yu sıkıca tutmuştu ve içinden Po'nun adını o kadar acılı, o kadar sitemkâr haykırmıştı ki uzun bir süre başka hiçbir şey hissedemedi.

BOLUM YIRMI DOKUZ

Monsea dağlarının eteklerinden devam edip zavallı atı güne doğru sürdüler. Nadiren düzlükten gidiyorlardı, yolculukları sık sık uçurumlar, derin yarıklar ve şelalelerle kesiliyordu, ama yine de buralarda iz bırakmadıkları için bunu tercih ediyorlardı. Bu doğal engellerle karşılaştıklarında Katsa atın yönünü alçak topraklara çevirmek zorunda kalıyordu. Tekrar yükseklerle çıkıncaya kadar uçan kuştan tedirgin oluyor, en ufak bir ses nefesini kesiyordu. Alçaktaki yollar ormana çıkıyordu ve Katsa ormanın, Leck'in askerleriyle dolup taşığını biliyordu.

Ordu ormanı, liman yolunu ve arasında kalan toprakları taniyor olmalıydı. Sunder ve Estill'e geçen dağ yolunu da kontrol ediyor olmalıydılar. O nedenle Monport'a gidip orada kalıp Kral'ın kaçınılan kızını götüren bir gemi arayacaklardı.

Hayır. Gün geceye dönerken Katsa kendi kendini kandırğını düşünmeye başladı. Şüphe uyandırsın ya da uyandırmasın, tüm gemileri araştıracaklardı. Liman kentindeki tüm binaları araştıracaklardı. Monport'un batısındaki sahili ve doğusundaki dağlara kadar giden toprakları ve Monsea kıyılarına yaklaşmış olma ihtimali olan tüm gemileri araştıracaklardı. Lienid gemilerine özel olarak bakacaklardı. Ayrıca bir iki gün içinde

Katsa ve Bitterblue, Leck'in askerlerine yaklaşmak zorunda kalacaklardı. Çünkü Monsea'den çıkış için iki yol vardı; deniz ya da Sunder-Estill sınırındaki dağ geçişi. Eğer kaçaklar liman yolunda ya da ormanda bulunamazsa veya dağ geçişinde, eğer kaçaklar Monport'ta veya bir gemide ortaya çıkmazsa Leck onların Sunder'la Monsea arasındaki dağlarda kapana kısıldığını bilecekti.

Gece olduğunda Katsa küçük kayaların arasında bir ateş yaktı. "Yorgun musun?" diye sordu Bitterblue'ya.

"Evet, ama çok kötü değilim," dedi çocuk. "Atın üstünde uyumayı öğreniyorum."

"Bu gece tekrar atın üstünde uyumak zorunda kalacaksın," dedi Katsa, "çünkü devam etmek zorundayız. Söylesene Prenses, bu dağlık alan hakkında ne biliyorsun?"

"Sunder'la sınır oluşturan bu dağlar hakkında mı? Çok az. Ayrıca fazla şey bilen kimse olduğunu da sanmıyorum. Pek kimse gelmez bu dağlara, tabii kuzeydeki geçişi kullananlar hariç."

"Himm." Katsa çantasına uzanıp harita tomarını çıkardı. Haritaları dizlerinin üzerine koyup açmaya başladı. Görünen o ki Raffin, Po nereye gittiğini bilmediğini söylediğinde onu gayet ciddiye almıştı. Nander'ın, Wester'ın, Drowden Kenti'nin ve Birn Kenti'nin haritalarını kenara ayırdı. Sunder haritası ve Murgon Kenti'nin haritası. Monsea'nın farklı bölgelerinin haritaları. Rulo halindeki bir kâğıt parçasını alıp ateşin yanına yere serip kenarlarına kıvrılmaması için taş koydu. Ardından topuklarının üzerine çömelip kızarmaya başlayan bıldırcınlara bakan Prenses'e bir göz attı.

Yedi krallıkta da gri gözlü ve koyu saçlı insanlar vardı ve Bitterblue kesinlikle sıradışı değildi. Ama solgun ateşin loş ışığında bile gayet belirgin bir ifadesi vardı. Düzgün bir burnu ve

düz dudakları vardı. Koyu saçları mıydı yoksa saçlarını alnına dökülecek biçimde taraması mı? Katsa ne olduğuna karar veremiyordu ama kulağında küpeleri ya da parmağında yüzükleri olmasa bile bu kızın görüntüsünde Lienid'lilik vardı. Koyu renk saçların ve aydınlık gözlerin ötesinde bir şey.

Koca bir krallık tarafından aranan Lienid'li bir annenin on yaşındaki kızı olarak Bitterblue'nun kılık değiştirmek için fazla şansı yoktu. Hatta saçlarını kesip kıyafetlerini değiştirerek onu bir oğlan çocuğuna çevirseler bile.

Üstelik yanında bir çocukla yolculuk etmek de daha küçük bir sorun değildi. Ayrıca Katsa gündüz, karanlıkta olduğu gibi genç bir erkeğe pek benzemiyordu. Bir şekilde kendi yeşil gözünü de kapatmalıydı. Tek gözü bantlı büyük ve parlak mavi gözlü kadınsı bir delikanlı ve yanında Lienid'li bir çocukla gün ışığında daha fazla dikkat çekeceklerdi. Ancak yalnızca gündüz seyahat edemezlerdi. Yapacak olsalar bile Monport'a daha ulaşmadan göründükleri anda tanınırlardı. Yakalamaya çalışacaklardı ve Katsa cinayet işlemek zorunda kalacaktı. Haklarında hiçbir şey bilmediği bir tekneye el koymak ya da çalmak zorunda kalacaktı. Bu durumda Leck'in haberi olur ve onları tam olarak nerede bulacağını bilirdi.

Prenses'ten ayırdığı gözlerini önünde duran haritaya devirdi. Sunder-Monsea sınırının haritasıydı, geçilmez Monsea dağlarının haritası. Eğer Po burada olsaydı Katsa'nın düşündüğü şeyden şüphe ederdi. Katsa yapacakları sert tartışmayı hayal edebiliyordu.

Aslında bu tartışmayı kasten kafasında canlandırmaya çalışıyordu çünkü bunun kendisine karar vermede yardımcı olmasını umuyordu.

Akşam yemeklerini yedikten sonra haritaları tekrar topladı ve eşyalarını eyere yerleştirdi. "Kalk bakalım Bitterblue. Bütün gece burada kalamayız. Devam etmeliyiz."

"Po atı dinlendirmeden sürmemen konusunda uyarmıştı seni," dedi Bitterblue.

"At hayatının en büyük dinlencesini yaşamak üzere. Dağlara doğru gidiyoruz ve belli bir yere geldikten sonra serbest bırakırız."

"Dağlara," dedi Bitterblue. "Dağlara derken neyi kastediyorsun?"

Katsa ateşin geri kalanını söndürdü. Bıçağıyla yediklerinin kemiklerini gömmek için küçük bir çukur kazdı. "Monsea bizim için kesinlikle güvenli değil. Sunder'a gitmek için dağları aşacağız."

Bitterblue atın yanında dikilmiş ona bakıyordu.

"Dağları aşmak mı? Buradan mı?"

"Evet. Kuzeydeki geçiş tutulmuştur. Kendimize buralardan bir geçit bulmalıyız."

"Yazın bile bu dağları hiç kimse aşmaz," dedi kız. "Neredeyse kışa girdik. Daha kalın kıyafetlerimiz yok. Senin hançerinden ve benim bıçağımdan başka aletimiz yok. Bu mümkün değil. Asla hayatta kalamayız."

Katsa cevap vermeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Kızı alıp eyerin arka tarafına oturttu. Atın yönünü batıya doğru çevirdi.

"Seni hayatta tutacağım," dedi.

ONLARI Monsea dağlarından Sunder'a götürmek için yollarında yalnızca bir hançer ve bıçakları yoktu. Bıçak ve hançerin yanı sıra bir tane iğne, biraz ip, ilaçlar, altının çoğu, birkaç parça

ekstra kıyafet, Bitterblue'nun üzerindeki eski battaniye, iki eyer çantası, bir eyer ve bir tane de yularları vardı. Ayrıca tırmanırken Katsa'nın çıplak elle yakalayabileceği, öldürebileceği veya inşa edebileceği şeylere sahiptiler. Edinmeleri gereken ilk ve en önemli şey, çocuğun soğuk yüzünden şikâyet etmesini kesmek ve daha ileride kendilerini bekleyen dondurucu havadan korunmak üzere hayvan postu olmalıydı. Ayrıca Katsa'nın bu zorluklar üzerine düşünmemesi gerekiyordu, aksi takdirde kendinden şüphe etmeye başlayabilirdi.

Yay ve daha önce kışın Randa Kenti'nin dışına çıktığı zaman giydiği hediklerden yapacaktı. Onların neye benzediğini ve nasıl işe yaradığını hatırlamaya çalıştı.

Arkalarında kalan gökyüzü ısımaya ve renklenmeye başlayınca Katsa kızı attan aşağı indirdi. Yosun kaplı bir kaya gedğine girip birbirlerine sokularak bir saate yakın uyudular. Güneş yükselmeye başlamıştı. Katsa kızın takırdayan dişlerinin sesine uyandı. Bitterblue'yu uyandırmalı ve hareket etmeye başlamlıydılar. Üstelik gün batmadan evvel kızı bir türlü rahat vermeyen soğuğa bir çare bulmalıydı.

Bitterblue'nun gün ışığından gözleri kamaşmıştı.

"Daha yüksekteyiz," dedi. "Gece boyunca tırmadık"

Katsa kızı dünden kalan şeyleri yemesi için verdi. "Evet."

"Hâlâ bizi bu dağlardan geçirebileceğini düşünüyor musun?"

"Leck'in bizi Monsea'de aramayacağı tek yer burası."

"Çünkü bunu denemek için delirmiş olmamız gerektiğini biliyor."

Çocuğun sesinde bir terslik vardı ve üstelik onu bulduklarından beri ilk kez bu kadar şikâyet ediyordu. Eh, aslında

hakkı da vardı. Yorgundu, üşüyordu ve annesi ölmüştü. Katsa Monsea dağlarının haritasını yeniden dizine serdi ve hiçbir cevap vermedi.

"Dağlarda ayılar var," dedi Bitterblue.

"Ayılar bahara kadar uyuyorlar," diye cevap verdi Katsa.

"Başka hayvanlar da var. Kurtlar. Dağ aslanları. Daha önce Middlungs'ta görmediğin hayvanlar. Bir de kar var tabii. Bu dağlar kesinlikle bildiğin gibi değil."

Katsa'nın önündeki haritaya göre Sunder'a giden en basit yol iki zirve arasından geçen bir patikaydı. Üzerindeki karalamalara ve çiziklere göre *Grella Geçidi*, bir başkasının bu dağlarda kullandığı tek rotaydı.

Katsa, tekrar dürdüğü haritaları eyer çantasına yerleştirdi. Kızı tekrar eyere oturttu. "Grella kim?" diye sordu.

Bitterblue mırıldandı ama hiçbir şey söylemedi. Kızın ardından Katsa da ata atladı. Bitterblue konuşmaya başlamadan bir süre sessizce at sürdüler.

"Grella meşhur bir Monsea'lı dağcıydı," dedi. "Kendi adını alan geçitte öldü."

"Yetenekli miydi?"

"Hayır. Senin gibi Yetenekli değildi. Ama senin gibi deliydi."

Katsa bu işnelemeden hiç rahatsız olmamıştı. Sonuçta Bitterblue'nun bir Yeteneklinin ilk defa karşılaştığı bir dağla başa çıkıp *Grella Geçidi*'nden onları sağ salim çıkarabileceğine inanmak için nedeni yoktu. Katsa'nın kendisi de bundan emin değildi. Tek bildiği, Yeteneğinin Monsea Kralı yerine ayılar, kurtlar, tipi ve buzla mücadele etmek, dağla yüzleşmek için daha elverişli ve bunların Kral'dan daha az tehlikeli olduğuydu.

Bu nedenle Katsa hiçbir şey söylemedi ve Bitterblue'nun da fikri değişmedi. Rüzgâr sertleşip Bitterblue titremeye başlayınca Katsa, kızı kendisine iyice yanaştırıp ellerini kendi ellerinin arasına aldı. At yukarı doğru çıkarken sendeliyordu ve Katsa'nın aklı eyerlerindeydi. Eyeri çıkarıp ıslatır ve döverse, muhtemelen yumuşardı. Böylece onu Bitterblue için kaba bir kaban ya da belki pantolon olarak kullanabilirlerdi. Zaman kaybetmeye gerek yoktu, sıcak tutmak için kullanılabilirdi ve yakında atın da buna ihtiyacı kalmayacaktı.

Gün boyunca körü körüne, önlerinde yükselen ağaçların ve tepelerin arkasında ne olduğunu, nasıl bir araziyle karşılaşacaklarını bilmeden tırmandılar. Katsa yemek için bıldırcın, balık ve sincap yakalıyordu, tabii şansları yaver giderse tavşan da. Her gece yaktıkları ateşin yanında yemeklerinin derilerini kurutuyordu. Balıkların yağın çıkartıp saklıyordu. Derileri bir araya getirmiş, onlarla bir şeyler yapmaya çalışmış, sonra onlarla bir çocuk kapüşonu yapmaya kadar uğraşmıştı ve bitince boyna dökülen bir eşarba benzemişti. "Biraz tuhaf duruyor," dedi Katsa, kapüşon bitip de çocuk deneyince. "Ancak gösterişin beni diğer özellikleriniz gibi etkilemiyor, Prenses."

"Tuhaf kokuyor," dedi Bitterblue, "ama sıcak."

Katsa'nın duymak istediği tek şey buydu.

Arazi gittikçe sarplıyor, çalılar sertleşiyor ve insanı umutsuzluğa sevk ediyordu. Gece olup da ateş yanıp Bitterblue uyuyunca Katsa daha önce duymadığı sesler duyuyor ve bu sesler atı iyice huysuzlaştırıyordu. Ara sıra uluma sesleri geliyordu, üstelik çok da uzaktan gelmiyordu. Sesler Bitterblue'yu da uyandırıyor ve her seferinde sanki kâbustan kalkmış gibi Katsa'nın yanına sokularak titremesine neden oluyordu. Annesinin anlattığı uluyan

garip canavarlara dair hikâyelerden bahsediyor ama üzerinde çok fazla durmuyordu. Bu Katsa'yı pek ürkütmüyordu.

Bu gecelerden birinde kurtların sesleri yüzünden çocuk Katsa'nın yanına koşmuş ve Katsa da sıvırttığı oku indirip kolunu çocuğun boynuna dolamıştı. Bitterblue'nun soğuktan yanılmaya başlayan ellerini ovmuştu. Ardından sırf kendi aklında oldukları için, tıbbi bir sanat gibi âşık olan ve babasından on kez daha fazla krallığı hak eden kuzeni Raffin'den, başka hiç kimse onunla arkadaşlık etmezken sürekli yanında olan ve tek düşüncesi onu bir lordla evlendirmek olan Helda'dan, Konsey'den ve Katsa'nın, Oll'un ve Giddon'un Bitterblue'nun büyükbabasını kurtarıp hiç tanımadığı ama sonradan Po olarak karşısına çıkan bir yabancıyı Murgon'un bahçesinde bilinçsiz şekilde yatarak bıraktığı akşamdan bahsetti.

Bitterblue buna epey güldü. Ardından Katsa, Bitterblue'ya Po'yla nasıl arkadaş olduklarını, Raffin'in Bitterblue'nun büyükbabasını nasıl iyileştirdiğini, sonrasında Po'yla Katsa'nın kaçırılma olayının üzerindeki gizemi çözmek üzere Sunder'a nasıl gittiklerini ve ipuçlarının onları Monsea'ye, dağlara, ormana ve küçük kızın yanına nasıl getirdiğini anlattı.

"Sen hikâyelerdeki gibi birisi değilsin," dedi Bitterblue. "Seninle tanışmadan önce duyduğum hikâyeleri düşünüyordum da."

Katsa tazeliğini her daim koruyan ve kendisini sürekli utandıran hatıraların tekrar karşısına çıkmasına hazırlamıştı kendisini. "Hikâyeler doğru," dedi Katsa. "Ben o insanım."

"Ama nasıl olabilir? Sen masum bir adamın kolunu kırmazsın ya da parmağını kesmezsın."

"Bunları dayımı için yaptım," dedi Katsa, "benim üzerimde söz hakkı varken."

Bu konuşma üzerine Katsa, Leck'in peşlerine düşüp takip edemeyeceği tek yol olan Grella Geçidi'nden giderek doğru bir iş yaptığından emin oldu. Çünkü Katsa gücünün kontrolü kendinde olmazsa Bitterblue'yu koruyamayacağını biliyordu. Kolunu kızın boynuna dolamıştı. "Yeteneğimin yalnızca kavgaya etmek olmadığını bilmelisin ufaklık. Benim Yeteneğim hayatta kalmak. Merak etme, seni bu dağlardan geçireceğim."

Çocuk cevap vermedi ama başını Katsa'nın dizine koyup ona doğru yaslandı. Kurt ulumalarına rağmen uyuyacak gibiydi ve Katsa da onu rahatsız etmemek için oku yeniden eline almadı. Ateşin başında beraberce uyuyakaldılar. Sonra Katsa uyanıp kızı atın üstüne yerleştirdi. Atın dizginlerini alıp Monsea ayazında yönünü batıya çevirdi.

Sonunda at için ilerlemenin imkânsız bir hal aldığı gün geldi. Katsa hayvanı öldürmek istemiyordu ama kendisini bunu düşünmeye zorluyordu. Derisi alınabilirdi. Ayrıca sağ bırakacak olursa dağdan incek ve Leck'in askerlerine peşlerinde oldukları kişilerin hangi yöne gittiklerine dair ipucu verecekti. Öte yandan eğer Katsa hayvanı öldürecek olsa hayvanın tüm vücudunu ortadan kaldırması mümkün olmayacaktı. Hayvanın ölüsünü leşçil canlılar için burada bırakacaklardı ve askerler eğer buraya gelecek olurlarsa tertemiz edilmiş kemikler, başıboş gezen bir atın daha geçerli bir iz olurdu. Katsa biraz da rahatlayarak atın yaşaması gerektiğine karar verdi. Çantalart, eyeri ve dizginleri çıkardılar. Ona iyi dileklerde bulunup kendi yoluna gönderdiler.

O andan itibaren kendi başlarına kalmışlar, el ve ayaklarını kullanarak tırmanıyorlardı. Katsa fazla eğimli yerlerde ve Bitterblue'nun çıkmasının mümkün olmadığı kayalara geldiklerinde kızı kucaklıyor, ona yardım ediyordu. Neyse ki kendi

kalesinden ayrılırken pencereden inerek kaçtıkları için ayaklarına sağlam bir bot giymişti ama üzerindeki elbise bunca zamanda lime lime olmuştu. Kız elbisesine takılmaya başlamıştı. Sonunda Katsa elbiseyi kesti ve kızın ayaklarına dolanmasını engelledi. Ondan sonra kızın yürüyüşü daha hızlı ve seri oldu.

Eyerin derisi Katsa'nın tahmin ettiğinden daha sert çıkmıştı. Bitterblue uyurken bütün gece boyunca bununla uğraşmak zorunda kalmıştı ve sonunda ikisi kızın kaval kemiklerine ikisi de uyulduğuna olmak üzere eyeri dörde bölüp bağlamaya karar verdi. Komik duruyorlardı ama soğuktan ve ıslanmaktan bir nebze olsun koruyorlardı. Dağlarda yükseldikçe adımları yavaşlıyor, bir yandan da kar hızlanıyordu.

Yemek bulunmaz olmuştu. Katsa hiçbir hayvanı boş geçirmiyor, hareket eden her şeyi avlıyordu. Kendisi oldukça az yerken çoğunu ne olursa olsun mideye indiren Bitterblue'ya veriyordu.

Her sabah Katsa kızın botlarını çıkarıyor ve su toplamış mı diye kontrol ediyordu. Kızın parmaklarının kangren olmadığından emin olmak için inceliyordu. Bitterblue'nun çatlamaya başlayan derisine merhem sürüyordu. Dinlenmek için ne zaman dursalar Bitterblue'ya matarayı veriyordu. Katsa, çocuk yorulduğunu kabul etmeden yığılıp kalmaması için sürekli mola veriyordu.

Katsa ise yorgun değildi. Kollarının ve bacaklarının güçlü, bıçağının hâlâ hızlı olduğunu hissediyordu. Yavaş ilerlediklerinin farkındaydı. Kimi zaman çocuğu omzuna alıp dağların zirvesine doğru son sürat koşmak istiyordu. Ama sonra, bu dağ başında Yeteneğinin her zerresine ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve kendisini çok yormaması gerektiğini fark ediyordu. Sabırsızlığını göz ardı edip tüm enerjisiyle çocuğa yoğunlaşıyordu.

Dağ aslanı onlar için gerçek bir armağan olmuştu. Karşılaştıkları ilk ciddi kar fırtınasının hemen öncesinde gelmişti.

Fırtına tüm öğleden sonra gücünü toparlıyordu. Bulutlar biraraya geliyor, kar taneleri büyüyor ve sertleşiyordu. Katsa kayaların arasında bulduğu ilk derin oyukta kamp kurmaya karar vermişti. Bitterblue yakacak bir şeyler toplamaya, Katsa ise hançerini beline takmış ve kendilerine yiyecek bir şeyler aramaya çıkmıştı.

İçine girdikleri kaya bloğunun üst tarafına doğru çıkan patikaya girdi. Kökleri topraktan çok kayalara gömülen ve gökyüzüne doğru umarsızca uzanan ağaçların arasına daldı. Hisleri etrafında bir hareket algılamıştı.

İlk önce gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Ağacın üst kısımlarında kahverengi bir kıpırtı vardı. Kıvrımlı ve hareket eden bir şeydi. Ağacın dalları hışırdamaya ve oynamaya başlamıştı. Rüzgârın yapamayacağı bir şekilde aşağı doğru sarkmaya başlayan dalın üzerinde sarkmasına neden olan bir ağırlığın hareket ettiği belli oluyordu. Vücudu beyninden daha hızlı biçimde avcıyı ve kendisinin av olduğunu anlamıştı. Bir anda hançerini eline aldı. Ona doğru atılmaya fırsat bile bulamayan hayvan, karnına saplanan hançerle acı bir çığlık attı. Hayvan Katsa'nın üzerine çullanıp onu yere düşürdü ve pençeleri omzunu yaraladı. Ardından hayvan Katsa'nın üzerinde, patileri omzunda, onu yere yaptırdı. Aslan, Katsa'nın üzerinde pençelerini omuzlarına geçirmiş, dişlerini göstererek hırlıyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Katsa yalnızca boynunu ısırmaktan kurtarabiliyordu. Güçlü hayvanla umutsuzca mücadele ediyor, hayvan onu ısırarak için hamle yaptığında kafasını kaçırmayı başarıp hayvanın keskin dişlerinin boşluğu ısırtmasını sağlıyordu. Katsa'nın göğsünü öldüresiye yaralamıştı. Hayvan boğazına hamle yaptığı esnada,

Katsa hayvanı boynundan yakaladı ve çılgın atarak salyalarını akıtan hayvanı suratından uzaklaştırdı. Karnına saplı parıltıyı gördü ve hançerini hatırladı. Hayvan dişlerini tekrar Katsa'ya doğru uzatırken Katsa tam burnuna bir yumruk indirdi. Bu hamleyle, hayvan sersemleyip bir anlığına geri çekildi ve bu Katsa'ya hançerine uzanabilmek için kısa bir fırsat yarattı. Hayvan tekrar hamle yaptı ama bu sefer Katsa hançerini hayvanın boğazına saplamıştı bile.

Kedi, önce tıslamaya benzeyen ama zamanla artarak kulakları sağır eden bir şekilde bağırdı. Sonra Katsa'nın omzundan kurtulan pençeleriyle üzerine yığıldı. Artık etraf sessizdi. Dağ aslanı ise ölüydü.

Katsa kediyi üzerinden attı. Katsa sağ koluna dayanarak doğruldu ve gözünü kaplayan hayvanın kanını temizledi. Sol omzuna dokundu ve acıdan ırkıldı. Ardından yaralanmış olmasının kendilerini yavaşlatacak bir başka sıkıntı olduğunu fark edip büyük bir rahatsızlık hissetti ve kabanını açıp göğsündeki yaraların en az omzundakiler kadar kötü olduğunu görünce derin bir iç çekti. Ayrıca her hareketinde yeni bir kesik ve sıyrığı olduğunu fark ediyordu. Boynunda, karnında ve kollarındaki kesikler küçüktü ama hayvanın Katsa'yı ilk yere çivilediğinde arka patileriyle bacağına açtığı kesikler oldukça derindi.

Her şeye rağmen orada öylece uzanıp kendi kendine üzülmenin bir anlamı yoktu. Kar artık daha sert yağıyordu. Bu kavga her ne kadar onca yaraya, bereye neden olmuş olsa da, diğer taraftan onlara uzunca bir süre yetecek yemek ve Bitterblue'nun tam da ihtiyacı olan kürkü edinmelerini sağlamıştı.

Katsa zorlukla ayağa kalktı. İri aslanın önünde, kanlar içinde yattığını gördü. Ağahta hareket ettiğini gördüğü şey, kuyruğuydu. Yaşamını biraz da bu kuyruğa borçluydu. Kedi

kafasından kuyruğuna kadar Katsa'dan daha uzundu ve Katsa kedinin kendisinden oldukça ağır olduğunu tahmin ediyordu. Boynu kalın ve güçlü, omuzları ve sırtı kaslıydı. Dişleri neredeyse Katsa'nın parmakları kadardı ve pençeleri elinden daha büyüktü. Katsa, her ne kadar Bitterblue'nun onu gördüğünde öyle düşünmeyeceğini bilse bile iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Bu kendisinin savaşmayı tercih edeceği bir hayvan değildi. Bu hayvan, onu öldürebilirdi.

O anda Bitterblue'yu ne kadar uzun süre yalnız başına bıraktığını fark etti ve kar taneleriyle birlikte sert bir rüzgâr yüzüne vurdu. Kedinin boynundan çıkardığı hançerini yerde sildi ve kemerine geri taktı. Hayvanı sırtına alıp ön ayaklarının her birini omzunun üzerinden ellerine aldı. Omzundaki acıdan dişlerini sıkarak hayvanı mağaralarına taşıdı.

Katsa'nın geldiğini görünce Bitterblue kamp kurdukları yerden koşarak yanına geldi. Gözleri büyümüştü. Boğuluyormuş gibi garip bir ses çıkardı.

"Ben iyiyim çocuk," dedi Katsa. "Yalnızca bir çizik."

"Kan içindesin."

"Çoğu kedinin kanı."

Çocuk elini Katsa'nın kabanındaki yırtıklara uzattı. Katsa'nın göğsündeki çizikleri görünce, "Yüce denizler adına," dedi. "Yüce denizler adına," diye fısıldamaya devam etti omzunu, kollarını ve boğazını görünce. "Bu kesiklerin bazılarını dikmeliyiz. Seni temizleyelim önce. Ben ilaçları getireyim."

O akşam kamp kurdukları kovuk tikiş tikişti ama ateş küçük mekânlarını ısıtmış, kedi biftleklerini pişirmiş ve yakında

Bitterblue'nun kabanı olacak olan postu kurutmuştu. Pişirme işini Bitterblue halletmişti ve yanlarına alacakları fazla donmuş yemeği hazırlamıştı.

Kar artık kendini daha fazla hissettiriyordu. Rüzgâr, kar tanelerini son durakları olan ateşe doğru süpürüyordu. Fırtına duracak olursa burada yeterince konforlu olurlardı. Yemek, su, barınak ve sıcak, tüm ihtiyaçları vardı. Katsa ateşin dibinde oturmuş, başka giysisi olmadığı için yıkadığı ve ıslak ıslak giydiği yırtık kıyafetlerini kurutmaya çalışıyordu.

Elinde birkaç gündür yapmaya uğraştığı büyük bir yay vardı. Değneği eğip sağlamlığını test etti. Kiriş olarak kullanmak için bir şerit kesti. Kirişi bir tarafa sıkıca bağladı ve değneğin üzerine abanıp diğer tarafı da sıkıca tutturdu. Omzundaki acıdan ve yaya bastırırken bacağındaki kesiklerden birine geldiğinden ötürü inledi. "Eğer can acısı böyle bir şeyse, Po'nun benle dövüşmeyi neden bu kadar sevdiğini anlayamayacağım. Tabii sonrasında hissettikleri böyle bir şey değilse."

"Ben her ikinizin de yaptıklarının çoğunu anlamıyorum zaten," dedi çocuk.

Katsa ayağa kalkıp kirişi gerdi. Sivrilttiği oklardan birine uzandı. Gerdiği yaya yerleştirdiği oku mağaranın dışındaki karla kaplı bir ağaca fırlattı. Ok, tok bir sesle ağaca saplanıp derince gömüldü. "Fena değil," dedi Katsa. "İş görür." Mağaradan çıkıp oku ağaçtan çıkardı. Geri gelip oturdu ve daha fazla ok yontmaya başladı. "Bu kedi bifteğini bir havuca değiştirdim. Ya da tek bir patatese. Sunder'a gittiğimizde et yemenin ne kadar büyük bir lüks olacağını biliyor musun Prenses?"

Bitterblue ağzındaki eti çiğnerken onu izliyordu. Cevap vermedi. Rüzgâr uğulduyor ve mağaranın dışındaki beyaz örtü giderek kalınlaşıyordu. Katsa bir başka oku daha ağaca fırlattı

ve geri almak için ağır adımlarla fırtınaya girdi. Mağaraya geri girip botlarını temizlemek için kayalara vururken Bitterblue'nun hâlâ kendisine baktığını fark etti.

"Ne oldu çocuk?"

Bitterblue kafasını öne doğru uzatıp ağzında çiğnediği eti yuttu. Ateşin üzerinden bir biftek alıp Katsa'ya uzattı. "Yaralı biri gibi davranmıyorsun."

Katsa omuz silkti. Kedinin etinden büyük bir ısılık alırken burnunu buruşturdu.

"Ekmek yeme hayalleri kuruyordum ben de," dedi Bitterblue.

Katsa güldü. İkisi, çocuk ve aslan katili, dışarıdaki karı mağaralarının içine sokan rüzgârı dinleyip birbirlerine soku-larak oturdular.

BÖLÜM OTUZ

Kız çok yorgundu. Kedi postunun içinde daha az üşüyordu ama çok yorulmuştu. Yukarı doğru hiç durmadan, ağır ağır yürüyordu ve ayağının altındaki kayalar oynuyor, ileri doğru hamle yaptıkça onu geriye itiyordu. Katsa'nın yardımı olmadan çıkamayacağı eğimli bir kayaya gelmişlerdi. Şunun farkındaydı ki bu kayanın üzerine çıkınca ya bir başka kaya çıkacaktı ya da o yürümeye çalıştıkça ayağının altında kayıp giden yamaçların içine gireceklerdi. Kardan botları ıslanmıştı ve rüzgâr elbiselelerinin altından işliyordu. Ayrıca kurtlar ve vahşi kediler vardı. Aniden uluyarak ya da kükreyerek ortaya çıkıyorlardı. Ancak Katsa yayını gayet hızlı kullanıyordu. Hayvanlar daha hamle bile yapamadan hatta bazen Bitterblue farkına bile varmadan ölüyordu. Katsa, Bitterblue'nun her saldırıdan sonra nefes alışverişinin nasıl değiştiğini ve sakinleşmesinin ne kadar sürdüğünü görmüştü ve kızın yorgunluğunun yalnızca fiziksel uğraştan değil korkudan da kaynaklandığını biliyordu.

Katsa daha fazla yavaşlamalarına dayanamıyordu. Ama dayandı, çünkü buna mecburdu. "Eğer ölecek olursa onu kurtarmamızın bir faydası olmaz," demişti Oll, Büyükbaba Tealiff'i kurtardıkları gece. Eğer Bitterblue bu dağlarda düşüp kalırsa tüm sorumluluk Katsa'nın olacaktı.

Kar artık daha sert ve hiç ara vermeksizin yağıyordu ancak buna rağmen yürümeye devam ediyorlardı. Katsa, Bitterblue'nun ellerini ve yüzünü de kürkle kapatmıştı, yalnızca gözü açıktaydı. Haritalardan Grella Geçidi'nde hiç ağaç olmadığını biliyordu. Zirveye çıkan rüzgârlı patikaya varınca ağaçların sona ereceğini tahmin ediyordu. Bu nedenle Katsa kar ayakkabılarını yapmaya başladı, çünkü ilerde yapmak istediğinde ihtiyacı olan şeyleri bulamayacaktı. Yalnızca bir çift yapmayı planlamıştı. Geçitte nasıl bir arazi yapısıyla karşılaşacaklarını bilmiyordu. Ama rüzgâra ve soğuğa dair iyi kötü fikri vardı. Yavaş hareket etmek için pek uygun bir yer olmayacağı kesindi, tabii eğer ölmek istemiyorlarsa. Çocuğu taşımak zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

Gece olunca Bitterblue, yorgunluktan olduğu yere çöktü kaldı. Sanki kötü rüyalar görüyormuş gibi irkiliyordu. Katsa kızı göz kulak olup ateşi canlı tutmaya uğraşıyordu. Odun parçalarını bir araya getirirken Po'yu düşünmemeye çalışıyordu. Deniyor ama beceremiyordu.

Yaraları iyileşiyordu. Küçük olanlar artık belli bile olmuyordu neredeyse, hatta büyük olanların kanaması ise boğuşmadan birkaç saat sonra durmuştu. Çantası ve yarısı yapılmış hedikler sürekli kesiklerine değişiyor olsa bile artık yalnızca rahatsızlık veriyorlardı, acı değil.

Omzu ve göğsü elini eyerin derisinden yaptığı sadağa her attığında sızlıyordu. Omzunda, göğsünde ve muhtemelen uyluklarında da iz kalacaktı. Ama onlar yalnızca kedinin vücudunda bıraktığı izler olacaktı.

Kar ayakkabılarıyla işi bitince bir çeşit kement de yapması gerekecekti. Çocuğu taşıma ihtimaline karşılık. Eğer Bitterblue'yu taşıyacaksa kayış ve iplerden bir düzenek hazırlamak durumundaydı çünkü yayını kullanabilmek için elleri boş olmalıydı. Belki

kendisi için de bir kaban lazımdı, Bitterblue şimdilik gayet iyi duruyordu. Ka. şaştıkları bir sonraki kurt veya dağ aslanından alacağı bir kaban.

Her gece, ateşin verdiği mutlulukla işlerini hallettikten ve bir türlü kaçmayı beceremediği Po'ya ait düşünceleri savabildikten sonra Bitterblue'nun yanına kıvrılıp birkaç saatliğine uyuyordu.

Katsa, geceyarısı titreyerek uyanınca kafasını ve boynunu kürklerle sarıp uyuşan ayaklarını ovalarken, Grella Geçidi'ne yaklaştıklarını düşünüyordu. Çok uzakta olamazdı. Çünkü Grella Geçidi buradan daha soğuk olacaktı ve Katsa, dünya üzerinde herhangi bir yerin daha soğuk olmasına ihtimal veremiyordu.

Katsa, çocuğun el ve ayak parmakları ile cildi için endişelenmeye başlamıştı. Bitterblue'nun el ve ayaklarını sürekli ovalıyordu. Çocuk konuşmuyor, sessizce, yorgun argın ama bilinci açık biçimde tırmanıyordu. Katsa'nın sorularına karşılık kafasını sallıyordu. Katsa onu taşıdığı anda ya da kaldırdığında kollarını ona doluyordu. Gece yaktıkları ateşin sıcaklığında ferahlamak için ağlıyordu. Katsa onu soğuk sabaha uyandırdığında yine ağlıyordu.

Grella Geçidi'ne yaklaşmış olmalıydılar. Öyle olmalıydılar, aksi takdirde Katsa çocuğun bu şekilde daha ne kadar dayana-bileceğinden emin değildi.

Geçide doğru yorgun argın çıkmaya devam ederlerken bir sabah buz fırtınası patladı. Fırtına yüzünden göz gözü görmüyordu. Rüzgâr suratlarına çarpıyor, kar ve buz vücutlarını hırpalıyordu. Diğer fırtınalarda da olduğu gibi Katsa, kızı kolunun altına aldı ve güçlü yön duygusuyla batıya ve yukarı doğru ilerlemeye devam etti. Bir süre sonra patikanın daha az eğimli olduğunu ve ağaçların ya da çalılıarın arasından tırmanmadıklarını fark

etti. Ayakları ağırlaşıyor ve bastıkça daha fazla gömülüyordu. Karın içinde iz açarak yürümesi gerektiğini anlamıştı.

Fırtına başladığı gibi aniden durulduğunda arazi yapısı değişmiş gibiydi. Uzun, tamamen karla kaplı hiçbir bitkinin olmadığı, rüzgâr yüzünden üzerinde buz kristalleri uçan eğimli bir patikadaydılar. Biraz ötede iki yalçın kayalık gökyüzüne uzanıyordu. Üstünde durdukları patika bu iki kayalığın ortasına doğru gidiyordu.

Kör edici bir beyazlık vardı. Gökyüzü o kadar maviydi ki Bitterblue ellerini gözüne siper etmek zorunda kalmıştı. Grella Geçidi. Ne bir hayvan, ne bir kayalık ne de bitki. Önlerinde sırf karla kaplı ve üzerinden yürüyüp Sunder'a geçecekleri eğimli düzlük uzanıyordu.

Oldukça sakin görünüyordu.

Önce inceden bir ses, sonraysa büyük bir gürültü duydu Katsa. Yüzeyde hareketlenen ve dönerek yükselmeye başlayan karları gördü. Göründüğünden daha uzakta olduğu belliydi. Ancak rüzgârdan korunmalarını sağlayacak barınakları yoktu. Ayrıca belli ki görüldüğü kadar yumuşak olmayacaktı. Hatta fırtına patlarsa ya da patladığında bu dağ başında kayaların ve buzların haricinde hiçbir şeyin hayatta kalması mümkün olmayacaktı.

Katsa, kızın üstüne yapışan karları silkeledi. Bitterblue'nun yüzünün kenarından sarkan buz parçasını kırdı. Kar ayaklarını çıkarıp ayağına geçirdi ve iplerle sıkıca ayağına ve bacağına bağladı. Yaptığı kemendi çözdü ve çocuğun kemendin içine girmesine yardım etti. Bitterblue buna ne karşı çıktı ne de bunu sorguladı. Oldukça yavaş hareket ediyordu. Katsa eğilip çenesini yakaladı ve gözlerinin içine baktı.

"Bitterblue," dedi. "Bitterblue. Uyanık kalmalısın. Seni taşıyacağım ama bunu daha hızlı olabilmek için yapıyorum. Uyanık kalmalısın. Eğer uyuduğunu düşünürsem seni indirir yere bırakırım. Anladın mı? Yürümek zorunda kalırsın Prenses, bu sana ne kadar zor gelirse gelsin."

"Çok yorgunum," diye fısıldadı çocuk. Katsa çocuğu omuzlarından tutup salladı.

"Yorgun olman umurumda değil. Sana ne dersem onu yapacaksın. Uyanık kalmak için gücünü son raddesine kadar kullan. Anladın mı?"

"Ölmek istemiyorum," dedi Bitterblue. Gözünden tek damla yaş aktı ve kirpiklerinde donup kaldı. Katsa diz çöküp büzüşmüş kızı iyice yanına çekti.

"Ölmeyeceksin," dedi Katsa. "Ölmene izin vermeyeceğim." Ama Bitterblue'yu hayatta tutmak için Katsa'nın istemesinden daha fazlası gerekiyordu. Elini pelerininin altına sokup matasını çıkardı. "İç şunu," dedi, "hepsini."

"Soğuk," dedi Bitterblue.

"Hayatta kalmana yardımcı olacak. Hadi, donmadan iç."

Çocuk suyu içti. Katsa bir anlığına kararsız kaldı. Ardından yayı bıraktı. Çantaları ve sadağı da boynundan çıkarıp yere indirdi. Sonra çocuğu baştan ayağa kürkle kapladıktan sonra arda kalan ve omuzlarını kapattığı kürkleri çıkardı. Rüzgâr kabanındaki kanlı yırtıklardan geçip karnıyla göğsündeki ve omuzlarındaki yaralara bıçak gibi saplanıyordu. Ama yakında koşmaya başlayacaktı ve koşmanın kendisini ısıtacağını düşünüyordu. Boynunu ve kafasını saran kürkler yeterli olacaktı. O nedenle geniş kurt postunu tıpkı bir battaniye gibi çocuğun üzerine örttü.

"Aklını kaçırmışsın," dedi Bitterblue. Katsa neredeyse gülümsemişti buna çünkü çocuğun küstah biçimde konuşması algisinin hâlâ açık olduğu anlamına geliyordu.

"Birazdan gayet ciddi bir antrenman yapacağım," dedi Katsa. "Çok sıcaklamak istemem. Şimdi, o matarayı bana ver bakalım ufaklık." Eğildi ve matarayı karla doldurdu. Sonra ağzını kapattı ve Bitterblue'nun üstündeki şeylerin içinden attı. "Bunu taşımak zorundasın," dedi, "dondurmazsa eğer seni."

Rüzgâr her yönden geliyordu ama Katsa en keskinin batıdan gelip yüzlerine vuran olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden çocuğu sırtında taşımalıydı. Yanlarındaki geriye kalan her şeyi önüne asıp kızın kemendinin iplerini omuzlarından öne sarkıtıp tuttu. Çocuğun ağırlığı sırtında olduğu halde ayağa kalkıp doğruldu. Kar ayakkabılarıyla bir iki tedirgin adım attı. "Ellerini yumruk yapma," dedi kızı, "koltuk altına sok. Yüzünü boynumdaki kürke yapıştır. Ayaklarına dikkat et. Eğer onları hissetmemeye başladığını düşünürsen haberim olsun. Anladın mı Bitterblue?"

"Anladım," dedi kız.

"Tamam o zaman," dedi Katsa. "Gidiyoruz."

Koşmaya başladı.

Ayağındaki ayakkabılara çabuk alıştı ve kendine pek güven vermeyen ön ve arkadaki yüklerini dengeledi. Kızın ağırlığı neredeyse hiç hissedilmiyordu ve geniş adımlar atınca hedüklerle ilerlemek sorun olmuyordu. Dağların ortasındaki bu geçidin bu kadar soğuk olmasına inanamıyordu. Rüzgârın duraklamadan bu kadar sert ve direngen esmesini aklı almıyordu bir türlü. Aldığı her solukta sanki akciğerlerine bıçak saplanıyordu. Kal-

ları, bacakları, gövdesi, özellikle de elleri, kürkle kaplanmayan her noktası sanki kendini ateşe atmış gibi soğuktan yanıyordu.

Koşuyordu ve başlangıçta ayağını vurarak koşmasının onu ısıttığını düşündü. Ardından *pat, pat, pat* diye peşi sıra gelen adımlar birdenbire sanki birisinin ısırması gibi canını yakmaya başladı fakat hemen peşinden sıradan bir adım atabildi ve sonunda ayağının yere değdiğini hissetmemeye başladı. Kendini devam etmek için zorladı. İleri doğru, yukarı doğru. Sürekli aynı uzaklıkta görünmesine rağmen tepelerin daha yakınına doğru.

Tekrar toparlanan bulutlar Katsa'yı karla dövmeye başlamışlardı. Rüzgâr acı acı esiyor, Katsa körlemesine koşuyordu. Tekrar tekrar Bitterblue'ya bağırırdı. Kıza sorular sordu, Monsea'yle, Leck Kenti'yle ve annesiyle ilgili anlamsız sorular sordu. Ellerini hissedebiliyor mu, ayak parmaklarını oynatabiliyor mu, uyuşma veya karncalanma hissediyor mu diye sorup duruyordu. Bitterblue'nun sorularını anlayıp anlamadığını bilmiyordu. Bitterblue'nun ne cevap verdiğini bilmiyordu. Ama Bitterblue ona cevaben bağırıyordu ve bağırması uyanık olduğu anlamına geliyordu. Katsa kollarıyla kızın ellerini sıkıştırmaya devam ediyordu. Ellerini sürekli kızın botlarına atıp o arada ne yapabilirse kızın ayak parmaklarına onu yapıyordu. Koşuyor, koşmaya devam ediyordu. Rüzgâr onu gerisin geri itiyormuş gibi gelse de koşmaya devam ediyordu. Soruları anlamlarını iyiden iyiye kaybedince, parmakları kızın ayağını tutamaz, kolları ise ellerini sıkıştıramaz hale gelince bile koşmaya devam etti.

Sonuçta iki şeyin farkındaydı: Hâlâ kulağının dibinde ötmeye devam eden kızın sesinin ve önündeki eğimden koşması gerektiğinin.

Büyük ve kızıl güneşin ufukta batmaya başladığı zaman, Katsa sersemlememiş olup kafasını kaldırıp baksaydı, gün batımını ve daha önemlisi karın durmakta olduğunu görebilirdi. Evet, ne zaman olduğunu hatırlamasa bile kar durmaya başlamıştı ama şimdi bir başka meseleyi düşünmeliydi. Güneşin batması günün bitmesi demekti ve gece her zaman gündüzden daha soğuk olurdu.

Katsa koşmaya devam ediyordu, çünkü yakında çok daha soğuk olacaktı. Bacakları hareket ediyordu; çocuk konuşmaya devam ediyordu ve hâlâ her soluk alışında ciğerlerine bıçak gibi saplanan havadan başka bir şey hissedemiyordu. Ama birden aklında hayal meyal bir düşünce kırıntısı oluşmaya başladı.

Önünde uzanan ufuk çizgisini görebiliyordu.

Katsa, güneşin önünde uzanan ufuk çizgisinden batışını izliyordu.

Manzaranın ne zaman değiştiğini fark etmemişti. Geçidi ne zaman geçtiğini ve alçalmaya başladıklarını bilmiyordu. Ama yapmıştı. Siyah zirveleri artık görmediğine göre arkasında kalmış olmalıydılar. Gördüğü şey dağların öteki yamaçları, ormanlar, ucu bucağı görünmeyen ormanlardı. Güneş günü götürüp geceyi getirirken Katsa, arkasındaki çocuk hâlâ nefes alırken Sunder'a doğru koşmaya devam ediyordu. Bu karlı eğimin sonu ve ağaçlarla kayalıkların başlangıcı çok uzakta değildi. Ayrıca yokuş aşağı iniş, çocuk için tırmanıştan daha kolay olacaktı.

Katsa titremeyi hissetmişti, zangır zangır titremeyi ve onu tüketen paniği, bulanık zihnine işkence eden paniği. Çocuk şimdi hastalanmamalıydı, kurtuluşa bu kadar yakinken olmamalıydı. Arkaya doğru uzanıp Bitterblue'nun botlarını yakaladı. Ama hemen sonra Bitterblue'nun sesini, kulağının dibinde ağladığını duydu. Ardından kızın kendine dolanıp onu sıkı sıkı saran kolunu

hissetti. Göğsünün hemen altından onu saran kolları kendini bir garip hissettirmişti. Sıcak, tuhaf bir sıcaklık... Katsa, kendi dizlerinin takırdadığını duydu. Titreyenin kız olmadığını fark etti. Kendisi titriyordu.

Komik hiçbir şey olmamasına rağmen gülmeye başladı. Kendini bile canlı tutamıyorsa çocuğun zaten hiç şansı yok demekti. Bunun olmasına izin vermemeliydi, zaten Sunder'a buradan gelme fikri başlı başına bir çılgınlıktı. Elleri aklına gelirdi. Yüzüne yaklaştırdı. Parmaklarını açmaya çalıştı, bunun için epey uğraştı ve bembeyaz olan parmak uçlarını görünce kendi kendine lanet savurdu. Ellerini yumruk yapıp koltuk altlarına soktu. Zihnini temizlemeye, berrak kafayla düşünmeye çalıştı. Üşüyordu, çok üşüyordu. Ağaçların başladığı yere gitmeliydiler, orada ateş yakıp kendilerini rüzgârdan koruyabilirlerdi. Ateş yakmalıydı. Oraya ulaş, ateş yak. Çocuğu hayatta tut. İhtiyacı olan şeyler bunlardı, amaçları bunlardı ve kafasında bu düşüncelerle koşmaya devam etti.

Ağaçlara ulaştıklarında Bitterblue soğukun verdiği acıdan ağlıyordu. Katsa dizlerinin üzerine çömelince kız kendisini kementten kurtardı. Kendi üstündeki kurt postunu çıkarıp onu Katsa'nın üzerine örttü. Ardından Katsa'nın önünde diz çöküp çatlaklarından kan sızmaya başlayan parmaklarıyla kar ayak kabısını çözmeye başladı. Katsa kendini zorlayarak kayışlarla uğraşan kıza yardım etti. Ayakkabılardan kurtulduktan sonra çantaları, sadağı, kemendi ve yayı çıkardı.

"Yakacak," dedi Katsa. "Yakacak."

Kız burun çekerek yerinden fırladı ve ağaçların altında ne bulursa toplamaya başladı. Kızın bulup getirdiği her şey karla kaplanmıştı. Katsa'nın parmakları oldukça yavaş, hançeri ise tüm

vücudunu sarsan titremeden ötürü epey beceriksiz işliyordu. Daha önce ateş yakarken hiçbir zaman zorlanmamıştı, bir kez bile. Konsantre oldu ve onuncu veya on birinci denemesinde dalın kuru kenarında bir kıvılcım çıkarmayı başarabildi. Katsa ateşi çam iğneleriyle besliyor, yönlendiriyor ve diğer dallardan kurduğu kütneyi tutuşturana kadar sönmemesi için dua ediyordu. Ateş büyüdü, tıttı ve çatırdamaya başladı. Ateşleri vardı artık.

Katsa çömelmiş, bir yandan titriyor bir yandan da alevleri izliyordu. Parmaklarına saplanan ve ayaklarını zonklatan acıyı hissetmemeye çalışıyordu. Bitterblue daha fazla yakacak odun bulmak için hamle yaptığında, "Hayır," diye fısıldadı. "Önce kendini ısıt. Burada kal ve önce kendini ısıt."

Katsa ateşi büyütüyordu yavaşça. Ateşin içine sokuldukça ve ateş büyüdükçe titremesi geçiyordu. Kollarını bacaklarına dolayıp yerde oturan kıza baktı. Gözleri kapalıydı ve başını dizlerine dayamıştı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Canlıydı.

"Ne aptalım," diye söylendi Katsa. "Ne aptalım." Zorlanarak ayağa kalkıp ağaçlara dayanarak daha fazla odun topladı. Tüm kemikleri ağrıyor, elleri ve ayakları acıdan isyan ediyorlardı artık. Belki de bu kadar aptal olması iyiydi. Çünkü eğer bunların ne kadar zor olduğunu bilseydi, yapmazdı.

Kamp alanına geri döndü ve ateşi daha da büyüttü. Bu gece ateş muazzam olmalıydı; bu gece ateş tüm Sunder'dan görünmeliydi. Kıza doğru eğilip ellerini uzatmasını istedi. Parmaklarını kontrol etti. "Parmaklarını hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Oynatabilir misin?"

Bitterblue kafasını salladı. Katsa çantalara doğru seğirtip ilaçları buluncaya kadar kurcaladı çantayı. Raffin'in verdiği merhemle kızın çatlamış, kanayan parmaklarına masaj yaptı. "Şimdi ayağına bakayım, Prenses." Kızın ayak parmaklarını

görmek için eğildi. "Grella Geçidi'nden geçtin," dedi Bitterblue'ya, "hem de tek başınayla."

Bitterblue kollarını Katsa'nın boynuna doladı. Katsa'nın ağrısını öptü ve sıkıca sarıldı. Eğer Katsa'nın şaşırmak için gıcık olsaydı, şaşırırdı. Ancak tersine güç bela da olsa kıızı sardı.

Katsa ve Bitterblue bu şekilde sarılmış halde birbirlerini tutuşturdular. Katsa gürül gürül yanan ateşin başında uyumak için yatarken, ne elinin ne de ayaklarının ağrısının uyanık tuttuğu kız, kollarının arasında büzüşüp kalmıştı bile.

Han, Sunder'ın güneyinde ufak bir açıklıktaydı ama yine de etrafı bariz biçimde ormanlıktı. Meşelerin ve akçaağaçların ortasındaydı. Civarda bir ahır, bir ambar, küçük bir bahçe ve güneş ışınlarının vurup ağaçların görüntülerinin pencerelere vurmasına yetecek kadar boşluk vardı.

Han, kalabalık değildi ama boş olduğu da söylenemezdi. Sunder'daki trafik kışın başı ve dağların yamacında olunmasına rağmen sürekli yoğundu. At arabaları Monsea'den gelen elma şaraplarının dolu olduğu variller ya da Sunder'ın kaliteli kütükleri veya Doğu Sunder'daki dağlardan getirilen buzların konduğu sandıklarla yüklüydü. Tüccarlar Lienid'den gelen domates, üzüm, kayısı, mücevherat, takı ve yalnızca Lienid denizlerinden çıkan balıkları Sunder'ın liman kentlerinin kuzeyindeki şehirlere, oradan da Middluns'a, Wester'a, Nander'a ve Estill'e taşırlardı. Bu krallıklardan da güneye tatlı su balığı, hububat ve saman, mısır, patates, havuç, nebat, elma, armut ve at getirip gemilerle Lienid ya da Monsea'ye götürürlerdi.

Tüccarlardan birisi yanında fıçı yüklenmiş at arabasıyla hanın avlusunda duruyordu. Ayaklarını yere vuruyor ve eline hohluyordu. Fıçıların üzerinde herhangi bir damga yoktu ve tüccarın hangi krallıktan olduğunu gösterebilecek ne kabanında,

ne botlarında ne de altı atının herhangi birinde bir işaret ya da arma vardı. Hancı yanında oğullarıyla atları göstererek bahçeye çıktı. Tüccara doğru bağırды ama soluğu ağzından çıkar çıkmaz buz kesti. Tüccar karşılık verdi ama tüccar gibi, Katsa ve Bitterblue'nun çömelmiş onları izledikleri kalın gövdeli ağaçlara ulaşacak kadar yüksek sesli değildi.

"Monsea'liye benziyor," diye fısıldadı Bitterblue. "Limandan gelip Sunder'ın içine doğru devam ediyor gibi. Arabası tıka basa dolu. Eğer diğer krallıklardan geliyor olsaydı malların bir kısmını satması gerekmez miydi? Lienid'den değilse tabii... Ama Lienid'liye benzemiyor, değil mi?"

Katsa haritalara elini attı. "Pek önemli değil. Bu adamın Nander'lı ya da Wester'lı olduğunu bilsek bile handa başka kimin olduğuna veya kimin geleceğini bilemeyiz. Babanın hangi hikâyelerinin buraya ulaştığını öğrenmeden bu riski alamayız. Haftalardır dağlardayız çocuk. Bu insanların neler duyduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

"Hikâyeler buraya kadar yayılmış olamaz. Limandan ve geçitten epey uzaktayız. Ayrıca burası gayet yalıtılmış bir yer."

"Doğru," dedi Katsa, "ama bu insanlara geçide ya da limanlara doğru yayabilecekleri hikâyeye veremeyiz. Leck bizim nerede olduğumuza dair ne kadar az şey bilirse, o kadar iyi."

"Ama hiçbir han güvenli değil o zaman. Hiç kimse bizi görmeden Lienid'e gitmeliyiz."

Katsa haritaları incelemeye koyuldu ve cevap vermedi.

"Tabii sen bizi gören herkesi öldürmeyi planlamıyorsan," diye söylendi Bitterblue. "Hey Katsa, bak, şu kız yumurta taşıyor. O yumurtaları alabilmek için kızı öldürebilirdim."

Katsa kızı görebilmek için gözlerini kısı. Başı açık koluna asılı yumurta dolu bir sepetle titreyerek ambardan koşarak çıkıyordu. Hancı kızı doğru kolunu sallayıp seslendi. Kız kolundaki sepeti büyük bir ağacın dibine indirdi ve ona doğru seğırtti. Hancı ve tüccar kızın omzuna ve sırtına çantaları koymaya başladılar ve kız çantalardan görünmeyinceye kadar koymaya devam ettiler. Tökezleye tökezleye hana girdi. Geri döndü ve çantaları tekrar kızı yüklemeye başladılar.

Katsa saklandıkları yerle sepetin dibinde durduğu ağacın arasındaki ağaçları saydı. Ardından donmuş sebzelerin doldurduğu bahçeye baktı. Sonra tekrar haritaları karıştırmaya başladı ve arasından Sunder'daki Konsey'in ilişkide olduğu kişilerin listesini bulup çıkardı. Kâğıdı dizinin üzerine koyup açtı.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedi Katsa. "Buradan çok uzakta olmayan, en fazla iki günlük yürüme mesafesinde. Raffin'e göre orada Konsey'in dostu olan bir dükkân sahibi var. Sanırım oraya güvenle gidebiliriz."

"Ancak Konsey'in dostu olması, onu Leck'in yaydığı hikâyelere inanmaktan korumaz."

"Doğru," dedi Katsa. "Ama giyinmeye ve bilgiye ihtiyacımız var. Ayrıca senin sıcak bir banyo yapman lazım. Eğer Lienid'e kimseyle karşılaşmadan gidebilseydik giderdik ama mümkün değil. Eğer birisine güvenmemiz gerekiyorsa, bunun bir Konsey dostu olmasını tercih ederim."

Bitterblue kaşlarını çatmıştı. "Senin de en az benim kadar sıcak bir banyoya ihtiyacın var."

Katsa gülümsedi. "Evet, benim de banyo yapmam lazım. Benimkinin sıcak olmasına gerek yok. Buraya kadar seni hayatta tuttukten sonra yarısı donmuş bir gölete sokup hasta etmeye veya öldürmeye niyetli değilim. Şimdi çocuk," dedi Katsa, hancı ve

tüccar kendileri de çantaları omuzlayıp hana doğru yönelirken, "ben dönene kadar kımıldama."

"Nereye..." diye cümlesine başlamıştı Bitterblue ama Katsa çoktan oradan uzaklaşmıştı. Büyük gövdeli ağaçların ardında saklanıp hanın pencere ve kapılarını kontrol ederek ilerliyordu. Dakikalar sonra Bitterblue ve Katsa, Sunder ormanında yürürken Katsa'nın elinde dört yumurta ve omzunda donmuş bir kabak vardı. O akşamki yemekleri kutlama havasında geçecekti.

Dükkan sahibinin kapısını çalma vakti geldiğinde ne kendisinin ne de Bitterblue'nun görünüşü hakkında yapabileceği bir şey vardı. Yalnızca yüzlerindeki kiri, pası mümkün olduğunca temizleyip Bitterblue'nun saçlarını güç bela örgü yapabilmiş ve karanlığın çökmesini beklemeye başlamışlardı. Üstlerindeki kıyafetler ne kadar endişe verici, korkunç ve hırpani olursa olsun, özellikle Bitterblue için kürkleri ve Katsa'nın kurt postunu çıkarmasını beklemek için hava oldukça soğuktu.

Dükkanı kentin dışındaki en büyük ve kalabalık han olduğu için kolaylıkla bulmuşlardı. Adam, orta yaşlarda ve normal yapıydı. Sağlıklı ve akıllı bir karısı ve kundaktan Katsa'nın yaşına kadar birçok çocuğu vardı. Kentin kıyısındaki ağaçların arasında gecenin olmasını beklerlerken Katsa'nın edindiği izlenimler bunlardı. Büyükçe bir dükkanı ve dükkanın hemen arkasında yükselen devasa bir evi vardı. Bu kadar çocuğu yaşatabilmek için, diye düşündü Katsa, ancak yeter. Gün ilerleyip de sürekli daha fazla çocuk ortalığa çıkarak binayla uğraşıp tavukları besleyip tüccarlara malları indirmeleri için yardım edip oyun oynayıp kavga edip avluda koşuşturdukça, Katsa Konsey'in ilişkide olduğu bu adam üreme işini keşke bu kadar ciddiye almasıydı, diye düşündü. Yalnızca şehir sessizliğe gö-

mülünceye kadar değil, aynı zamanda çocukların da uyumasını bekleyeceklerdi çünkü Katsa kapıda göründükleri zaman büyük bir arbede yaşanmasını hiç istemiyordu.

Evlerin çoğu ve esnafın evindeki tek pencere hariç diğer pencereleri karanlığa gömülünce Katsa ve Bitterblue ağaçların arasından çıktılar. Avluyu geçip saklanarak arka kapıya gittiler. Katsa elini yumruk yakıp yeninin içine soktu ve duyulmayı ümit ederek kapıyı çaldı. Bir süre sonra penceredeki ışık hareket etti. Ardından kapı gıcırdayarak aralandı ve esnaf kapı aralığından elinde kandille Katsa ve Bitterblue'ya bakmaya başladı. Kapısında dikilip kapının koluna sıkıca yapışan kürklere sarınmış iki küçük canlıyı baştan ayağa süzdü.

"Eğer istediğiniz yemek veya yataksa," dedi sertçe, "han biraz ilerde."

Katsa'nın ilk sorusu en riskli olanıydı ve kendini gelecek cevaba hazırlamıştı. "Bilgi istiyoruz. Monsea'den haber var mı?"

"Aylardır haber yok. Ormanların arasındaki bu üçra yerde Monsea'ye dair pek bir şey duyulmaz."

Katsa nefesini tutmuştu. "Işığы yüzüme tut esnaf."

Adam homurdanarak kandili tutan elini kapı aralığından dışarı doğru, Katsa'nın yüzüne uzattı. Gözlerini önce kısıp sonra fal taşı gibi açtı ve tüm tavrı birden değişti. Bir anda kapıyı açıp onları içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Affedin Leydim." Onların eliyle masayı işaret etti ve sandalyeleri açmaya başladı. "Lütfen, lütfen oturun. Marta!" Hemen bitişikteki odaya seslenmişti. "Yemek," dedi kapıda görünen kafası karışmış kadına, "ve biraz daha ışık. Uyandır..."

"Hayır," dedi Katsa kesin biçimde. "Hayır. Lütfen kimseyi uyandırmayın. Burada olduğumuzu kimse bilmemeli."

"Elbette Leydim," dedi adam. "Lütfen affedin..."

"Bizi beklemiyordunuz," dedi Katsa. "Anlıyoruz."

"Öyle," dedi adam. "Kral Randa'nın sarayında olanları ve Lienid'li bir prensle Sunder'dan geçtiğinizi duyduk Leydim. Ama bir yerden itibaren hakkınızdaki söylentiler çıkmaya başladı."

Kadın telaşla odaya girip büyük bir tabakta ekmek ve peynir getirdi. Ardından Katsa'nın yaşlarında bir kız elinde kupalar ve bir sürahiyle geldi. Uzun, hatta Raffin'den bile uzun bir çocuk duvarlara meşaleler yerleştirdi. Katsa minik bir iç geçirme sesi duydu ve dönüp Bitterblue'ya baktı. Çocuk büyümüş gözler ve sulanmış bir ağızla önündeki peynir ve ekmek dolu büyük tabağa bakıyordu. Katsa'ya doğru baktı. "Ekmek," diye fısıldadı ve Katsa'yı güldürdü.

"Ye, çocuk," dedi Katsa.

"Elbette, küçük hanım," dedi kadın. "Ne kadar istersen ye."

Katsa herkes oturuncaya ve Bitterblue büyük bir keyifle ağzını ekmekle dolduruncaya kadar bekledi. Ardından konuşmaya başladı.

"Bilgiye ihtiyacımız var," dedi. "Tavsiyeye ihtiyacımız var. Ayrıca banyo yapmaya ve kıyafete, tercihen erkek kıyafetlerine, ihtiyacımız var. Hepsinden öte bu kentte olduğumuz kesinlikle bilinmemeli."

"Hizmetinizdeyiz Leydim," dedi esnaf.

"Evimizde bir orduya yetecek kadar kıyafet var," dedi esnafın karısı. "Ve istediğiniz her şey de dükkânda mevcut. Eğer isterseniz at da ayarlarım. Ayrıca sessiz kalacağımızdan emin olabilirsiniz, Leydim. Konsey'le neler yaptığınızı biliyoruz ve sizin için elimizden gelen her şeyi yaparız."

"Teşekkür ederiz."

"Ne gibi bir bilgi istiyorsunuz, Leydim?" diye sordu esnaf. "Diğer krallıklar hakkında pek bir şeyden haberimiz olmuyor."

Katsa'nın bakışları, gözü dönmüş biçimde ekmek ve peynire saldıran Bitterblue'ya kaydı. "Yavaş ol çocuk," dedi dalgın biçimde. Kafasını kaşdı ve bu Sunder'lı aileye ne kadarını anlatabileceğini düşündü. Bazı şeyleri bilmeleri gerekiyordu ama kesin olan şuydu ki anlatacakları Leck'in yayacağı hikâyeyle uyuşmayacaktı.

"Monsea'den geldik," dedi Katsa. "Dağları Grella Geçidi'nden aşttık."

Bu söylediği sessizlik ve yuvalarından uğrayan gözlerle karşılandı. Katsa derin bir nefes aldı.

"Eğer buna inanmakta zorlanıyorsanız," dedi, "hikâyenin geri kalanı size inanılmaz gelecektir. Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Leck'in Yeteneğinden başla," dedi Bitterblue ekmek dolu ağzıyla.

Katsa çocuğun parmağında kalan kırıntıları yemesini izledi. Bitterblue sanki babasının hainliğinin hikâyesi anlatılmak üzere değilmiş gibi coşkulu görünüyordu. "Pekâlâ," dedi Katsa. "Leck'in Yeteneğiyle başlayalım."

Katsa bir değil iki kez yıkanmıştı. İlk banyo üzerindeki kirlerin en yoğunlarından kurtulmak, ikincisiyse doğru dürüst temizlenmek içindi. Aynısını Bitterblue da yaptı. Esnaf, karısı ve en büyük iki çocuğu sessiz ve seri biçimde hareket ederek suyu getirip kaynatmış, küvete dökmüş ve misafirlerinin hırpani kıyafetlerini yakmışlardı. Misafirlerine uyacak ölçülerde yeni erkek kıyafetleri yapmışlardı. Kendi gardıroplarından ve dükkândan

şapka, kaban ve eldiven ayarlamışlardı. Ayrıca, Bitterblue'nun saçlarını oğlan çocuğu gibi kesmiş, Katsa'nınkileri de tekrar kısaltmışlardı.

Temizlik hissi garip gelmişti. Katsa, Bitterblue'nun kaç sefer iç geçirdiğini sayamamıştı. Sıcak ve temiz olduğunda, kendisini sabunla yıkarken, ekmeğin tadını aldığı anda ve midesine indiğini hissettiğinde.

"Korkarım bu akşam fazla uyumayacağız, çocuk," dedi Katsa. "Ailenin geri kalanı kalkmadan gitmeliyiz."

"Bunun beni rahatsız edeceğini mi düşünüyorsun? Gece başlı başına keyifti benim için. Uykusuzluk sorun bile değil."

Ancak, Bitterblue ve Katsa uzun bir aradan sonra yatağa uzanır uzanmaz (Katsa'nın tüm itirazlarına rağmen esnaf ve karısı yataklarını onlara vermişlerdi) Bitterblue uykuya daldı. Katsa, sırtüstü uzanıp yatak arkadaşının rahat nefes alış verişinin kendini etkilemesine ve yatakla yastığın yumuşaklığının, güvende oldukları yanılgısına neden olmamasına çalıştı. O gece anlattığı hikâyenin eksik parçalarını düşünüyordu.

Esnafın ailesi Kral Leck'in Yeteneğinin yarattığı terörü biliyorlardı artık. Ashen'in öldürülüşünün ve Büyükbaba Tealiff'in kaçırılmasının ardındaki gizemi anlamışlardı. Peynir ve ekmeği sanki yaşamında ilk defa görüyormuş gibi saldıran bu kızın babasından kaçan Monsea Prensesi olduğundan şüphelenmişlerdi. Hatta eğer Leck'in yanlış bir hikayesi Sunder'a yayılacak olursa, zihinlerinin Katsa'nın onlara anlattığı doğruları unutacağını bile anlamışlardı. Bu ailenin her şeyi kabul etmesi ve anlamış olması gerçekten olağanüstüydü.

Katsa onlardan bir gerçeği gizlemiş ve onlara bir tane de yalan söylemişti. Gizlediği şey nereye gittikleriydi. Leck, bu ailenin zihinlerini bulandırıp Leydi ve Prenses'in kapılarını çalıp

evlerinde kaldığını kabul ettirebilirdi. Ama onlardan, bilmedikleri güzergâhı öğrenemezdi.

Söylediği yalan ise Lienid'li prensin öldüğü, Monsea Kralı'nı öldürmeye çalışırken Leck'in muhafızları tarafından öldürüldüğüydü. Katsa bu yalanın nefesini boşa harcamak olduğunu varsayıyordu. Ailenin bu konuda konuşma fırsatı olmayacaktı. Yapamazdı ama Po'yu ölümden kurtaracaktı. Ne kadar çok kişi Po'nun öldüğünü düşünürse, o kadar az kişi onu arayıp öldürmeye çalışabilirdi.

Şimdi Sunder'ın liman kentlerine doğru gitmeliydiler. Güneye doğru at sürüp batıya doğru yelken açacaklardı. Ama düşünceleri yanında mışıl mışıl uyuyan kızın aksine doğuya, bir şelalenin altındaki küçük mağaraya ve kuzeye, kalenin içinde çalışma odasındaki masanın başında bir kitaba, deney şişesine veya ateşe eğilmiş bir figüre kaymıştı.

Bitterblue'yu Randa Kenti'ne götürüp büyükbabası gibi orada saklamayı ne kadar isterdi. Kuzeye, Raffin'in rahatlığına, sabrına ve ilgisine. Ama kendi konumunun çetrefilliğini göz ardı etse bile Randa'nın sarayına gitmek mümkün değildi. Kızı bu kadar bariz bir yerde, Leck'in etki alanına bu denli yakın bir yere saklamak düşünülemezdi; bu krizi Katsa'nın en çok değer verdiği yere taşımak söz konusu olamazdı. Raffin'i bu denli yoldan çıkmış ve sapkın niyetli bir adamla muhatap edemezdi. Leck'i kendi arkadaşlarına götürmeyecekti. Arkadaşlarını bu işe bulaştıramazdı.

Yarın çocukla yola çıkacaklardı. Karadan atla ilerleyeceklerdi. Lienid'e bir gidiş yolu bulacak, çocuğu saklayacak ve ne yapacağını o zaman düşünecekti.

Gözlerini kapadı ve kendisini uyumaya zorladı.

Katsa'nın denizi ilk görüşü her ne kadar hiç benzemeseler bile dağları görüşü gibi olmuştu. Dağlar sessizdi ama denizden önce bir gürültü yükselir, sonra durulur, sonra tekrar yükselirdi. Dağlar yüksekti ama deniz göz alabildiğince düzdü. Kesinlikle benzemiyorlardı. Ama tıpkı dağlarda olduğu gibi kendisini denize bakmaktan ya da deniz havasını içine çekmekten alıkoyamıyordu.

Yeşil gözünün üzerine bağladığı kumaş parçası görüşünü kısıtlıyordu. Katsa gözündeki bez parçasını yırtıp atmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu, çünkü birazdan önce eteklerine ulaşacakları kentin sokaklarında olacaklardı. Yalnızca gece ilerliyorlar ve hiç kimse tarafından tanınmıyorlardı. Bu hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmıyor olmak demekti. Ara sıra karanlık sokaklarda sinsi sinsi ilerlerken, insanlar güneye, denize doğru giden iki erkek çocuğunu görüp birbirlerini dürtüyorlardı. Ama tanınmamışlardı ve Katsa'nın dikkat çekmesine neden olabilecek biçimde çözmek zorunda kalacağı sorunla karşılaşmamışlardı.

Suncliff'e, Sunder'ın en büyük ve yoğun liman kentine varmışlardı. Gece vakti ulaştıkları kent, Katsa'ya önünde uzanan denizin büyüleyiciliğine karşın dar, kalabalık sokakları ve iç içe girmiş sıkışık görünümüyle bir hapishaneyi ya da harabeyi

andırıyordu. Bütün bunlara rağmen, göz alabildiğine uzanan ve sanki kendi içine dolan su, Katsa'nın algısını sarhoşlara, hırsızlara, yıkık binalara ve sokaklara kapatmış gibiydi.

"Lienid gemisi nereden bulacağız?" diye sordu Bitterblue.

"Yalnızca Lienid gemisi olması yetmez," dedi Katsa. "Yakın zamanda Monsea'de bulunmamış bir Lienid gemisi olmalı."

"Sen saklarurken," dedi Bitterblue, "ben etrafa göz gezdiririm."

"Kesinlikle hayır. Aslında olduğun kişi olmasan da burası hiç güvenli bir yer değil. Gece olmasaydı ve sen bu kadar küçük olmasaydın bile yine tehlikeli olurdu."

Bitterblue kollarını göğsünde kavuşturup arkasını Katsa'ya yönünü rüzgâra döndü. "Yeteneğini kısılanıyorum."

"Gidelim," dedi Katsa. "Bu gece bir gemi bulmalıyız yoksa bütün günü binlerce insanın gürültüsünü çekerek geçiririz."

Katsa kızı kollarının korumasına aldı. Yönlerini kayalardan sokaklara ve rıhtıma inen merdivenlere çevirdiler.

Rıhtım gece hiç de tekin değildi. Gemiler sanki denizde yükselen ve bayrak direklerinde iskeletlerin dalgalandığı kara kaleler gibi duruyor, güvertelerinden göremedikleri adamların sesleri geliyordu. Her bir gemi güverteyle rıhtım arasında volta atarak nöbet tutan veya kumsalda ateş yakıp başına oturan muhafızlarıyla küçük birer krallık gibiydi. Soğuk havada, gemilerin arasında, ellerinde eski bir çift çantayla gezen iki çocuk dikkat çekmekten oldukça uzaktı. Kaçak veya yoksul çocuklardı ve iş ya da demir alacak bir gemi arıyorlardı.

Katsa yakınlarda sohbet eden bir grup muhafızın söylediklerine kulak misafiri oldu. Bitterblue kaslarını kaldırıp ona

doğru döndü. "Duydum," dedi Katsa. "Yürümeye devam edelim, ama bu gemiyi unutma."

"Neden onlarla konuşmuyoruz?"

"Dört kişiler ve civarda daha fazlası var. Sorun çıkacak olursa sessiz halletmem zor olur."

Katsa, bir an Po'nun yanlarında olmasını istedi. Yanlarında olsaydı, tanıdıklarında ya da bir sorun olduğunda bunu önceden bilebilirdi. Eğer Po burada olsaydı, tek bir soruyla bu adamların güvenilir olup olmadığını anlayabilirdi.

Elbette Po yanlarında olsaydı karşılaşılabilecek problemler de katlanacaktı. Gözleri, kulağındaki halkalar, aksanı hatta yürüyüş tarzı bile dikkat çekerd; dikkat çekmemek için kafasına bir çuval geçirmeliydi. Ama belki de Lienid'li denizciler bir şeyler duymuş olsa bile prensleri için her şeyi yapabilirlerdi. O anda Po'nun kolundaki işlemelerin aynının işli olduğu soğuk yüzüğü göğsünde hissetti. Bu yüzük kendi Yeteneği veya para kesesine gerek kalmadan bir Lienid gemisini kendilerini rızalarıyla götürmeye ve onlara hizmet etmeye ikna etmek için gerekli biletleliydi. Buna rağmen, gerekirse Yeteneğini veya para kesesini de kullanmaktan çekinmeyecekti.

Muhafızları bir çeşit böbürlenme yarışına girmiş gibi görünen bir grup küçük geminin yanından geçiyorlardı. Atışan gruplardan biri Wester'lıydı, diğeri...

"Monsea'li," diye fısıldadı Bitterblue ama Katsa adımlarını değiştirmeden, o gemicileri geride bırakıp uzaklaşmaya kadar çelik gibi gergin sinirleriyle saldırmaya hazır biçimde yürümüştü. Karanlığa karışıp yollarına devam ettiler.

Denizci ahşap iskelenin kenarına tek başına oturmuş ayakla-
rını suyun üzerinde sallıyordu. Oturduğu iskelenin yanındaki
gemide çocuklar ve adamlar garip bir koşturmaca içindeydi.
Zayıf ışığa rağmen kulaklarındaki ve parmaklarındaki ışıltılardan Lienid'li oldukları anlaşıyordu. Katsa'nın keskin gözleri
altın pırıltısı yakalamıştı. Gemiler hakkında hiçbir şey bilmi-
yordu ama bu geminin ya yeni geldiğini ya da ayrılmak üzere
olduğunu biliyordu.

"Gemiler gecenin köründe mi yola çıkar?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Bitterblue.

"Çabuk. Eğer kalkmak üzereyse çok iyi olur." Yalnız den-
izcinin yanına doğru gittiler. Eğer adam problem çıkaracak
olursa onu sessizce denize atabilecekleri ve güvertelekilerin onun
yokluğunun farkına bile varmayacaklarına emindi. Katsa adamın
olduğu iskelede Bitterblue hemen peşinde olduğu halde ilerlemeye
başladı. Adam bu ikisini hemen fark etti. Eli kemerine gitti.

"Sakin ol denizci," dedi Katsa kısık sesle. "Yalnızca birkaç
soru soracağız."

Adam cevap vermedi eli hâlâ kemerinde olduğu halde ikisinin
yaklaşmasına izin verdi. Katsa gelip adamın yanına oturunca
adam biraz kaykıldı. Eğer bıçağını kullanması gerekirse daha
rahat hamle yapabilmek için yaptığını biliyordu Katsa. Bitterblue
ise Katsa'nın yanına oturdu ve onun arkasında kayboldu. Katsa,
Middluns'a hava karardığı ve yüzüyle vücudunu gizleyen ağır
kabanları olduğu için şükretti.

"Geminiz nereden geliyor, denizci?" diye sordu Katsa.

"Ror Kenti'nden," diye cevapladı Katsa'nınkinden biraz daha
kalın bir sesle. Katsa, daha geniş ve sağlam görünüşlü olsa da
denizcinin kendinden genç olduğunu anlamıştı.

"Bu akşam mı yola çıkıyorsunuz?"

"Evet."

"Nereye gidiyorsunuz peki?"

"Sunport'a, Güney Körfez'e, Batı Körfez'e ve tekrar Ror
Kenti'ne."

"Monport'a gitmiyor musunuz?"

"Bu sıralar Monsea'yle ticaret yapmıyoruz."

"Monsea'den haber aldınız mı bu yakınlarda?"

"Lienid gemisi olduğumuz yeterince açık değil mi? Monsea'den
haber istiyorsan git Monsea gemisi bul."

"Kaptanınız nasıl bir adam," diye sordu Katsa, "ve ne ta-
şıyorsunuz?"

"Çok soru soruyorsun," dedi çocuk. "Monsea'yle ilgili sor-
dukların yetmedi şimdi de kaptan hakkında soruyorsun. Nerelere
gideceğimizi ve ne taşıdığımızı bilmek istiyorsun. Murgon artık
çocukları mı ajan olarak çalıştırıyor?"

"Murgon'un ajan olarak kimi çalıştırdığını bilmiyorum. Biz
gemi arıyoruz," dedi Katsa, "batiya gidecek."

"Hiç şansınız yok," dedi çocuk. "Fazladan yolcuya yerimiz
yok. Ayrıca para verecek tiplere benzemiyorsunuz."

"Ooo! Gece görüş Yeteneğin var, öyle mi?"

"Sizin bir çift baldırı çıplak olduğunuzu görebiliyorum,"
dedi çocuk. "Gözündeki bandaja bakılırsa kavgacı tiplersiniz."

"Parasını ödeyebiliriz."

Çocuk tereddüt etti. "Siz ya yalan söylüyorsunuz ya da
hırsızsiniz. İkisinin de doğru olduğuna bahse girerim."

"İkisi de değiliz." Katsa kabanının cebindeki keseye uzandı.
Çocuk da bıçağını çekip ayağa fırladı.

"Sakin ol denizci. Yalnızca kesemi çıkarıyorum," dedi Katsa. "İstersen cebimden kendin alabilirsin. Hadi al," dedi çocuk ikir-uzak duracak."

Bitterblue ayağa kalkıp bir iki adım geriledi, mecburen. Katsa da ellerini vücudundan uzak tutarak ayağa kalktı. Çocuk duraksadı ve cebe doğru hamle yaptı. Bir eliyle keseyi alabilmek için uğraşırken diğer elindeki bıçağı Katsa'nın boğazına dayamıştı. Katsa, sinirli görünmesi gerektiğini düşünmüştü. Karanlığa yüzündeki ifadeyi görünmez kıldığı için tekrar minnet duymuştu.

Sonunda keseyi alabilmiş ve bir iki adım geri atmıştı. Açtı ve birkaç parça altını avucuna aldı. Avucundaki metalleri önce ay ışığında sonra da sahilde yanan ateşin zayıf ışığında inceledi.

"Bu Lienid altını," dedi. "Siz yalnızca hırsız değil, Lienid'li birini soyan hırsızlarsınız."

"Bizi kaptana götür ve altınımızı kabul edip etmeyeceğine onun karar vermesine izin ver. Eğer yaparsan birini sen alabilirsin. Onun kararı ne olursa olsun fark etmez."

Çocuk Katsa'nın teklifini düşünmeye koyulurken Katsa onu bekliyordu. Aslında çocuğun hemfikir olup olmaması bir şeyi değiştirmeyecekti, çünkü bu gemiden daha uygununu bulmaları mümkün değildi. Katsa kendilerini o veya bu şekilde gemiye bindirecekti. Çocuğun kafasını iskeleyle çarpıp diğer muhafızlara Po'nun yüzüğünü göstermek zorunda kalsa bile yapacaktı.

"Pekâlâ," dedi çocuk. Altınlardan birini seçip kendi kabınının cebine attı. "Bu altına karşılık sizi Kaptan Faun'un yanına götüreceğim. Ama sizi temin ederim, kendinizi hırsızlığınızın sorgulandığı bir durumda bulacaksınız. Dürüst olmak gerekirse kadın, size inanmayacaktır ve sizi kentin yetkililerine teslim edecek vaktimiz yok."

KRISTIN CASHORE

Çocuğun kullandığı sözcük Katsa'nın dikkatinden kaçmamıştı. "Kadın mı? Kaptanınız kadın mı?"

"Evet," dedi çocuk, "üstelik Yetenekli."

Kadın ve Yetenekli... Katsa onu daha fazla neyin şaşırtabileceğini merak ediyordu. "O zaman bu gemi Kral'a mı ait?"

"Hayır, Kaptan'ın gemisi."

"Nasıl?"

"Lienid'de Yetenekliler özgürdür. Kral'ın malı olmazlar."

Evet, Po'nun bundan bahsettiğini hatırlamıştı.

"Geliyor musunuz, yoksa," dedi oğlan, "burada dikilip konuşmaya devam mı edelim?"

"Yeteneği ne?"

Çocuk kenara doğru kayıp bıçağıyla ikisine ileriye işaret etti. "Hadi." Katsa ve Bitterblue güverteye çıkarlarken Katsa hâlâ çocuğun cevabını bekliyordu. Kaptan bir zihin okuyucu veya çok iyi bir dövüşçüyse bunu muhafızlara ulaşmadan önce bilmek istiyordu ki eğer öyleyse genç denizciyi suya atıp kaçmaya fırsatları olabilsin.

İleride muhafızlar birbirleriyle konuşup bir şeylere gülüyorlardı. Birinin elinde bir meşale vardı. Rüzgârın etkisiyle savrulan alevlerin ışığı sert yüzlerine, geniş göğüslerine ve kınından çıkmış kılıçlarına vuruyordu. Katsa, Bitterblue'nun soluğunu kesildiğini fark edip tüm dikkatini ona yoğunlaştırdı. Kız korkmuştu. Katsa elini kızın omzuna koydu ve yavaşça sıktı.

"Yüzme Yeteneği olsa gerek," dedi yanında yürüyen çocuğa. "ya da denizle ilgili bir şeyler. Öyle mi?"

"Gecenin ortasında ayrılmamızın nedeni onun Yeteneği," dedi çocuk. "Fırtınaları önceden bilebiliyor. Doğudan gelen bir fırtınadan kaçmak için ayrılıyor bu limandan."

Hava kâhini. Bu öngörü Yeteneği zihin okuma Yeteneğinden iyi olmuştur, çok daha iyi olmuştur ama Katsa'nın içinde hâlâ bir kuşku vardı. Eh, yaptığı iş Yeteneğine oldukça uygundu aslında ve Katsa'yla Bitterblue'nun amacına da ters değildi, hatta avantajlı bir durum bile doğurabilirdi. Katsa, Kaptan Faun'la tanışmalı, onu ölçüp biçip ne kadarını anlatacağına o zaman karar vermeliydi.

Yaklaşırlarken muhafızlar onlar bakıyordu. Bir tanesi elindeki meşaleyi onların yüzüne tutmuştu. Katsa çenesini kabanının yakasına doğru eğmiş ve tek gözüyle ona bakmıştı. "Ne o Jem? Gemiye yabancıları mı getiriyorsun?" diye sordu adam.

"Kaptan'a gidiyorlar," dedi çocuk.

"Mahkûmlar mı?"

"Mahkûm ya da yolcu... Kaptan karar verecek."

Muhafız yanındakilerden birine elini salladı. "Onlarla git Bear," dedi, "genç Jem'in başına bir şey gelmediğinden emin ol."

"Kendi işimi kendim halledebilirim," dedi Jem.

"Elbette yapabilirsin. Ama Bear, bir elinde kılıç bir elinde meşale varken hem senin hem de kendinin işini halledip Kaptan'ın güvenliğini sağlayabilir."

Jem başta itiraz edecek oldu ama kaptanın güvenliği meselesini duyunca bundan vazgeçti. Katsa ve Bitterblue güverteye çıkarken onlar önlerinden gidiyordu. Bear da bir elinde kılıç diğerinde fener olduğu halde peşlerine takıldı. Bear, Katsa'nın o zamana kadar gördüğü en büyük adamlardan biriydi. Geminin güvertesinde ilerlerken güverteye denizciler kısmen gemilerine

binen hırpani görünümlü iki küçük insanı incelemek kısmen de Bear'a yol vermek için kenara çekiliyorlardı. "Ne oldu Jem?" diye sorular yükseliyordu kalabalıktan. "Kaptan'a gidiyoruz," diye cevap verdi Jem tekrar tekrar ve adamlar işlerinin başına geri döndü.

Güverte gayet uzundu ve itişip kakışan adamlar, aşına olmadıkları cisimler ve Bear'ın fenerinin yarattığı gölgelerle doluydu. Birdenbire halatlarından boşanan bir sandal aşağı doğru süzülüp savrilmaya başladı. Katsa'nın başının hemen üzerinden geçerken, sanki zincirlerinden kurtulup gökyüzüne kanatlanmak isteyen alev alev yanan parlak dev bir kuş gibi görünmüş ve savrulduğu gibi ani biçimde tekrar yerine yükseltilmiş ve sabitlenmişti. Katsa tüm bu olan bitene bir anlam veremiyordu. Ama yabancı oluşu, koşuşturmaca, tanımadığı seslerin emirler yağdıran haykırıları, şiddetli rüzgâr, eğimli zemin hepsi Katsa'yı heyecanlandırmıştı.

Katsa eğimli ve sürekli sallanan zeminde yürümeye iki adımda alışmıştı. Ancak Bitterblue denge konusunda o kadar rahat değildi, ayrıca çevresinde olan bitenlere karşı sürekli alarmda oluşu da ona pek yardımcı olmuyordu. Katsa kızı tutup kendine doğru çekmiş ve düzelmesini sağlayabiliyordu. Bitterblue Katsa'ya yanaşmış, rahatlamış ve kendini Katsa'nın ellerine bırakmıştı.

Jem güverteye açılan bir aralığın girişinde durdu. "Beni takip et," dedi. Bıçağıyla dişlerini karıştırarak aralığın karanlığına girdi ve gözden kayboldu. Katsa aralıkta bir merdiven olduğunu el ve ayaklarından başka tasdik edebileceği bir şey olmadan, çocuğu da hemen yanına çekerek genç denizciyi takip etti. En son da Bear inmeye başladı ve elindeki fenerin ışığı sonunda inebildikleri dar koridora gölgelerini düşürüyordu.

Jem'in karanlık silüetini koridor boyunca takip ettiler. Bitterblue Katsa'ya yapışmış, yüzünü göğsüne bastırmıştı. İçinde bulundukları koridor, havasız ve boğucu olmasının yanında berbat kokuyordu. Katsa, insanların zamanla gemilere alıştiklerini duymuştu. Bitterblue alışincaya kadar Katsa onu ayakta tutacak ve soluk alıp vermesini sağlayacaktı. Jem onları siyah kapıların arasından geçirip Katsa'nın Yetenekli Kaptan'ın kamerası olduğunu düşündüğü ışığın turuncuya boyadığı bir odaya doğru götürüyordu. Kadın Kaptan'ın. Odadan konuşma sesleri yükseliyordu ve bu seslerden biri gayet güçlü, emir veren ve kadınsı bir sestti.

Kapıya vardıklarında konuşma durdu. Çocuğun arkasında duran Katsa kadının sesini duyuyordu.

"Ne var Jem?"

"Affedin Kaptan," dedi Jem. "Bu iki Sunder'lı çocuk batıya gitmek istiyorlar ama ben verdikleri altınlara güvenmedim."

"Altınların nesi varmış?" diye sordu ses.

"Lienid altını, Kaptan ve üstelik olması gerekenden fazlası var."

"İçeri al onları," dedi ses, "ve göster bakalım şu altınları."

Jem'i içeri girerken takip ettiler. Oda oldukça iyi aydınlatılmış ve Katsa'ya Raffin'in her yerde açık kitapların, tuhaf renkli sıvıların doldurduğu şişelerin, kancalarda kuruyan nebatların ve Katsa'nın ne işe yaradıklarını bilmediği deney aletlerinin olduğu odasına benziyordu. Ancak burada kitapların yerine haritalar, şişelerin yerine Katsa'nın ne olduklarını bilmediği bakır ve altın rengi göstergeler; nebatların yerine ipler, teller, kancalar, ağlar gibi Katsa'nın tıpkı Raffin'in odasındakilerin ne işe yaradığını bilmediği gibi, ne için olduklarını bilmediği de-

nizde kullanıldığını bildiği aletler vardı. Köşede bir yatak ve ayak ucunda bir sırtık vardı. Bu da Raffin'in çalışma odasına benziyordu. Raffin, konfordan çok çalışmaya yoğunlaştığı gecelerde uyumak için odasına koydurmuştu o yatağı.

Kaptan yanında en az Bear kadar iri bir adam ve üstüne yaydığı haritalarla bir masanın başında duruyordu. Çocuk doğurma yaşını geçmiş, çelik grisi saçlarını sıkıca ensesinde toplamıştı. Kıyafetleri diğer denizcilerinki gibiydi; kahverengi pantolon, kahverengi kaban, ağır botlar ve belinde bir bıçak. Sol gözü soluk gri, sağ gözü ise en az Katsa'nunki kadar parlak maviydi. Yüzü oldukça sertti ve bakışları bu iki yabancıya döndüğü anda seri ve keskindi. Katsa bu aydınlık odada kadının gözleri kendilerine sabitlenince şimdiye kadar ilk defa kılık değiştirmelerinin artık bir işe yaramadığını hissetmişti.

Jem Katsa'nın altınlarını kaptanın uzattığı eline verdi. "Bundan daha çok var Kaptan, bu kesede."

Kaptan elindeki altını inceliyordu. Kısık gözlerini Bitterblue ve Katsa'ya doğru kaldırdı. "Bunu nereden aldınız?"

"Biz Lienid'li Prens Yeşeren'in dostlarıyız," dedi Katsa. "Bu onun altını."

Kaptan'ın arkasındaki iri denizci homurdandı. "Prens Po'nun arkadaşları," dedi. "Tabii, kesin öyledirler."

"Eğer bunu prensimizden çaldıysanız," diye söze başlamıştı Jem ama Kaptan Faun elini kaldırarak onu susturdu. Kadın Katsa'ya öyle sert bakıyordu ki Katsa kadının bakışlarının kafatasının arkasını görebildiğini hissetmişti. Kadın Katsa'nın kabanına, kemerine, pantolonuna, botlarına bakmış ve Katsa kendini bu bakışların karşısında çıplak gibi hissetmişti.

"Şimdi siz Prens Po'nun bir kese altını, siz iki hırpani Sunder delikanlısına verdiğine inanmamı bekliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu en sonunda Kaptan.

"Bizim Sunder'lı çocuklar olmadığımızı anladığınızı sanıyorum," dedi Katsa, kabanının boynuna uzanırken. "Bana inanmanız için yüzüğünü bana verdi." Kordonu boynundan çıkardı. Görmesi için yüzüğü Kaptan'a uzattı. Kadının şok olmuş ifadesini fark ettiği anda Jem ve Bear'ın yükselen öfke çığlıklarının odada küçük çaplı bir kıyametin kopacağını haber verdiğini anlamıştı. İkisi birden Katsa'ya yönelmişler, Jem bıçağını savururken, Bear kılıcını kınından çıkarmıştı. Kaptan'ın arkasındaki denizci de palasını eline almıştı.

Po, halkının onun yüzüğünü görünce çılgına döneceğinden bahsetmeliydi; ancak şimdi harekete geçmeli ve Po'ya sonra kızmalıydı. Bitterblue'yu kenara doğru itekleyip önüne geçti ve böylece onunla odadaki diğer herkesin arasına girmiş oldu. Geri dönüp Jem'in bıçak tutan koluna o kadar sert vurdu ki Jem acıyla bağırdı ve bıçağını yere düşürdü. Ayağını uzatıp Jem'in ayaklarını yerden kesti. Ayağıyla Bear'ın kılıç darbesini engelleyip diğer ayağıyla suratına esaslı biçimde vurdu. Bear yere düştüğü anda Katsa Jem'in bıçağını alıp boğazına dayadı. Bear'ın yere düşen kılıcını ayağıyla havaya fırlattı ve boşta kalan eliyle yakalayıp hemen yanı başına gelen ve elindeki palayı savurmaya hazır halde bekleyen diğer denizciye doğrulttu. Yüzük hâlâ kordonda asılı ve Katsa'nın kılıcı tutan elinde duruyor ve Kaptan'ın gözleri önünde sallanmaya devam ediyordu.

"Dur," dedi Katsa diğer denizciye. "Size zarar vermek istemiyorum, biz hırsız falan değiliz."

"Prens Po yüzüğünü asla Sunder'lı bir bacaksıza vermezdi" diye tısladı Jem.

"Bu şekilde Yetenekli prensinizi onurlandığınızı sanıyorsunuz," dedi Katsa kinayeli biçimde dizini Jem'in ensesine bastırırken, "sanki Sunder'lı bir bacaksız onu soyabilirmiş gibi."

"Pekâlâ," dedi kaptan. "Bu kadarı yeter. İndir şu elindekileri Leydi, adamlarımı serbest bırak."

"Eğer diğer adam bana doğru gelecek olursa," dedi Katsa elindeki kılıçla diğer denizciyi işaret ederek, "Bear'ın yanına o da uzanır."

"Geri gel Patch," dedi Kaptan adamına, "ve indir bıçağını. Yap şunu," dedi sert biçimde Patch hâlâ tereddüt ederken. Katsa'ya attığı bakış iyi sayılmazdı ama yine de verilen emre uydu.

Katsa elindekileri yere bıraktı. Jem ayağa kalkıp boğazını ovaladı ve Katsa'ya doğru kaşlarını çatarak bakmaya başladı. Po'ya söyleyeceği birkaç sözcüğü kafasından geçirdi. Ardından yüzüğü tekrar boynuna taktı.

"Bear'a ne yaptın tam olarak?" diye sordu Kaptan.

"Yakında uyanır."

"Uyansa iyi olur."

"Uyanacak."

"Şimdi bir açıklama yapacaksın," dedi Kaptan. "Prensimiz hakkında duyduğumuz son şey Middluns'ta Kral Randa'nın sarayında olduğuydu. Seninle beraber çalışıyordu yanılmıyorsam."

Koşeden bir ses geldi. Bitterblue'yu dizlerinin üzerine çökmüş duvarın dibinde kusarken buldular. Katsa yanına gidip kızı ayağa kaldırdı. Bitterblue beceriksizce Katsa'ya sarılmıştı.

"Yer hareket ediyor."

"Evet," dedi Katsa. "Alışacaksın."

"Ne zaman? Ne zaman alışacağım?"

"Gel çocuk."

Katsa çocuğu tekrar kaptanın yanına götürdü. "Kaptan Faun," dedi, "bu Monsea Prensesi Bitterblue. Po'nun kuzeni. Tahmin ettiğiniz üzere ben Middlungs'tan Katsa."

"Gözünde bir sorun olmadığını da tahmin etmiştim," dedi Kaptan.

Katsa yeşil gözündeki bandajı çıkardı. Oldukça sakın biçimde kendine bakan Kaptan'a dikti gözlerini. Ardından kaşlarını kaldırıp anlamış biçimde ona bakan Patch ve Jem'e döndü. Yüzlerindeki ifade, koyu saçları, kulaklarındaki küpeler o kadar aşinaydı ki. Gözlerine bakışlarındaki huzur bile öyleydi.

Katsa tekrar kaptana döndü. "Prenses büyük bir tehlikede," dedi. "Onu Lienid'e ona zarar verecek olan... Olanlardan saklamaya götürüyorum. Po onun yüzüğünü görünce bize yardım edeceğinizi söylemişti. Ama eğer yapmayacak olursanız Yeteneğimi son raddesine kadar kullanıp sizi bunun için zorlanm."

Kaptan gözlerini kısmış anlaşılması zor bir ifadeyle ona bakıyordu. "Yüzüğü daha yakından görmeme izin ver."

Katsa ileri doğru adım attı. Yüzüğü, görünmesi bu kadar büyük çılgınlık yarattıktan sonra bir daha boynundan çıkarmamaya karar vermişti. Ama kaptan Katsa'dan çekinmemiş ve boğazına doğru uzanıp altın halkayı parmakları arasına almıştı. Işık altında bir o yana bir bu yana çevirmişti. Yüzüğü indirdi ve kısık gözlerle Bitterblue'ya baktı. Tekrar Katsa'ya döndü.

"Prensimiz nerede?" diye sordu.

Katsa daha önce bu kadına doğruları, en azından bir kısmını anlatmaya karar vermişti. "Buradan uzakta, yaralarını iyileştiriyor."

"Ölüyor mu?"

"Hayır," dedi Katsa ürkerek. "Elbette hayır."

Kaptan, Katsa'yı dikkatle süzüp kaşlarını çatarak ona baktı. "O halde neden yüzüğünü sana verdi?"

"Söyledim size. Bir Lienid gemisi bize yardımcı olsun diye verdi."

"Mantıksız. Eğer tüm istediği buysa neden size Kral'ın ya da Kraliçe'nin yüzüğünü vermedi?"

"Bilmiyorum," dedi Katsa. "Yüzüklerin anlamını, hangisinin kimi temsil ettiğini bilmiyorum. Bana vermeyi tercih ettiği yüzük bu."

Kaptan uzun bir *humm* çekti. Katsa dişlerini sıkıp sert bir şeyler söylemek üzereydi ki Bitterblue'nun sesi onu durdurdu.

"Po verdi o yüzüğü Katsa'ya," dedi acıklı biçimde. Sesi boğuk, vücudu kamburlaşmıştı. "Po onun olması için verdi yüzüğü. Bunun ne anlama geldiğini o anlatmıyorsa, onun adına siz anlatın. Hemen şimdi."

Kaptan, Bitterblue'ya bakıyordu. Bitterblue kafasını kaldırmış sert ve inatçı görünüyordu. Kaptan iç çekti. "Bir Lienid'inin yüzüğü vermesi pek rastlanan bir durum değil, hele kendi kişiliğine ait olan yüzüğünü vermiş olması duyulmuş şey değil. Bu yüzüğü vermek, kendi kimliğinden vazgeçmek demektir. Prenses Bitterblue, Leydiniz boynunda Lienid'in Yedinci Prensi'nin yüzüğünü taşıyor. Eğer Prens Po yüzüğü gerçekten ona verdiyse, prensliğinden feragat etmiş demektir. Artık Lienid Prensi olamaz. Onu prenses yapıp kendi kalesini ve mirasını ona bırakmış oluyor."

Katsa bakakalmıştı. Bir sandalye çekti ve üzerine yığıldı âdeta. "Bu olamaz."

"Binde bir bile olsa bir Lienid'li yüzüğünü vermez," dedi Kaptan. "Çoğu son yolculuğunda bile takar yüzüğünü. Ama bazen... Eğer bir kadın ölüyorsa ve kız kardeşlerinden birinin onun yerine çocuklarının annesi olmasını isterse ya da bir esnaf dükkanının arkadaşının olmasını isterse ya da bir prens ölüyorsa ve haleflüğün değişmesini istiyorsa, bir Lienid'li yüzüğü hediye eder." Kaptan, dönüp Katsa'ya baktı. "Lienid'liler prenslerini severler, özellikle en genç prensi, Yetenekli Prens. Prens Po'nun yüzüğünü çalmak büyük bir suç olarak düşünülür."

Ama Katsa, Kaptan'ın defalarca söylediği şeyin Po'nun başına gelmesinden korktuğu için kafasını sallayıp duruyordu. Ölmek. Po ölmüyordu. "Bunu istemiyorum," dedi. "Bunu bana açıklamadan vermemeliydi."

Bitterblue masaya dayanmış ve yüzü griye dönmüştü, ancak mırıldanabiliyordu. "Endişelenme Katsa. Bunu yapmak için nedenleri olduğundan emin olabilirsiniz."

"Ama nasıl bir nedeni olabilir ki? Yaraları o kadar da kötü değildi."

"Katsa," çocuğun sesi sabırlı ancak yorgun gibiydi. "Düşün. Sana yüzüğü yaralanmadan önce verdi. Ölme ihtimalinin olduğu bir mücadeleye girerken bunu yapması o kadar da garip değil."

Katsa ne anlama geldiğini anlamıştı. Eli boynuna gitti. Evet, bu onun yapacağı türden bir şeydi. Şimdi gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu çünkü yapmayı kafasına koyduğu bu çılgınca iyilikseverlikten ziyade daha çılgınca ve saçma ve gereksiz olan şey onu öldürmeyecek olmasıydı. "Neden bunu Midd'lun'sta söylemedi bana?"

"Söyleseydi," dedi Bitterblue. "yüzüğünü almazdın."

"Haklısın, almazdım. Böyle bir şeyi Po'dan alırken görebilir misin beni? Böyle bir konuda Po'ya hak verirken görebilir misin? Östelik bunu vermekte hakkı var, çünkü ölecek, onu ilk gördüğüm yerde öldüreceğim. Böyle bir şey yaptığı, beni korkuttuğu ve bunun ne anlama geldiğini bana söylemediği için."

"Tabii ki yapacaksın," dedi Bitterblue teskin etmeye çalışarak.

"Sürekli değil, değil mi?" diye sordu Katsa Kaptan'a dönerek. O anda Kaptan'ın kendisine bir başka baktığını fark etti. Patch ve Lem de öyleydi. Yüzleri beyaza kesmiş ve gözlerinde şok olmuşluğun ifadesi vardı. Yüzüğü çalmayıp prenslerinin yüzüğü ona verdiğine inanmışlardı. Katsa en azından bu açıdan artık sorun kalmadığı için rahatlamıştı. "Bunu ona geri verebilirim değil mi?" diye sordu.

Kaptan boğazını temizledi. Kafasını salladı. "Evet, Prenses Leydi."

"Yüce tepeler aşkına," dedi Katsa sinirlenmiş gibiydi. "Bana böyle hitap etme."

"İstedığınız zaman ona geri verebilirsiniz, Prenses Leydi," dedi Kaptan, "ya da bir başkasına. Bu durumda tekrar hak iddia edebilir. Şu durumda Lienid Prens'i'nin sahip olduğu tüm güce ve otoriteye sahipsiniz. Emrinizdeyiz."

"Eğer bizi hızlı biçimde Po'nun kalesine götürürsen çok memnun olurum," dedi Katsa, "ve bana Prenses demeyi kes."

"Artık sizin kaleniz, Prenses Leydi."

Katsa sinirlenmeye başlamıştı ve bu şekildeki davranışların hiçbirini istemiyordu. Bunun için tam tartışmaya niyetleniyordu ki bir adam kapıyı çaldı. "Hazırız, Kaptan."

Katsa, odada hareketlilik başlayınca Bitterblue'yu alıp ke-

başlamıştı. "Patch, yerine geç ve bizi buradan çıkar. Jem, Bear'a bak. Köşedeki pisliği temizle. Benim güverteye çıkmam gerek, Prenses Leydi. İsterseniz siz de yukarı gelin. Prenses Bitterblue'nun deniz tutması da orada daha az olacaktır."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," dedi Katsa.

Kaptan bunu pek umursamayıp kapıya doğru yürüdü. Bitterblue'yu koltuğunun altına alan Katsa, koridorda ilerlerken arkasından bakarak kadını takip etti.

Sonra merdivenin dibindeki karanlıkta kaptan durdu. Katsa'ya döndü. "Prenses Leydi," dedi. "Burada ne yapıyorsunuz? Neden kılık değiştirdiniz ve neden çocuğun yaşamının tehlikede olması sizi ilgilendirsin? Açıklama istemiyorum. Ama eğer herhangi bir yardımım dokunacak olursa seslenmeniz yeterli. Tamamen sizin hizmetinizdeyim."

Katsa boynuna uzanıp altın halkaya dokundu. Her şeyden öte bu gücü ona verdiği için yüzüğe minnettardı, çünkü bu şekilde Bitterblue'ya yardım edebiliyordu. Belki bu Po'nun ona neden bu hediyeği verdiğini açıklayabilirdi; çocuğu kurtarabilmek için sınırsız otorite. Ama eğer bu denli ilgi çekecekse güvertedeki herkesin yüzüğü görmesini istemiyordu. Herkesin bunun hakkında konuşmasını, onu göstermelerini ve ona göre davranmalarını istemiyordu. Kabanın boynunu çekistirip yüzüğü içine soktu.

"Prens Po'nun yaraları iyileşiyor mu?" diye sordu Kaptan Faun ve Katsa sesinden, sanki ailesinden birisinin sağlık durumunu soruyormuş gibi endişelendiğini fark etmişti. Ayrıca Po'nun adının önünden düşmesi kendininkine eklenmesinden daha zor olan soylu sıfatı da fark etmişti.

"İyileşiyor," dedi.

O anda eğer Yeteneği hakkındaki gerçeği bilselerdi Lienid'liler prenslerini bu kadar severler miydi diye merak etti.

Bu gemiye çıktığından beri başlarına gelen olaylar kafasını oldukça karıştırmış ve bir kısmı canını yakmıştı.

Güvertede Bitterblue'yu geminin kenarına doğru götürdü. Birlikte deniz havası soluyup karanlık suları izlemeye koyuldular.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

En çok sevdiği şey, geminin korkuluklarından sarkarak pruvanın dalgaları yarmasını izlemektir. Bunu özellikle dalgalar yüksekken, gemi iyice alçalıp birden yükselirken ya da kar altında yüzüne kar taneleri yapışırken seyretmekten keyif alıyordu. Adamlar gülüyor ve birbirlerine Prenses Katsa'nın doğuştan denizci olduğunu söylüyorlardı. Bitterblue'nun kendisini yukarı çıkıp muhabbete katılabilecek kadar iyi hissettiği bir gün, Katsa'nın normal insanların yapmayı korkunç bulacağı şeyleri yapmak için doğduğunu eklemişti.

Aslında Katsa'nın en çok istediği şey, en yüksek direğin en yüksek yelkenine çıkıp oradan gökyüzüne salınmaktır. Havanın açık olduğu bir gün Patch ki kendisini ikinci kaptandı, tayfalar-
dan Red'i düğüm olan halatlardan birini çözmeye gönderdiğinde Katsa'ya da eşlik etmesini söylemişti.

"Onu cesaretlendirmemelisin," dedi Bitterblue, elleri kalçasındaydı, gözlerini Patch'e dikmişti. Her ne kadar Patch onun beş katı olsa da yüzünden kızgınlık akıyordu.

"Prenses Leydi, ben söylesem de söylemesem de çıkacaktı zaten. Ben izlerken çıkmasını gece veya fırtına varken çıkmasına tercih ettim açıkçası."

"Eğer şimdi yukarı göndermenin onu ileride..."

"Dikkat et," dedi Patch güverte yalpalayıp Bitterblue öne doğru devrilirken. Patch onu yakalamış ve kucağına almıştı. Katsa'yı Red'in arkasından tırmanırken izlediler. Katsa yukarı varıp da aşağı doğru bakınca ileri geri bu kadar hızlı sallanmalarına rağmen Red'in düğümü çözebilecek olmasına şaşırması ve Bitterblue'nun ilk karşılaşmalarında kendilerine güvenmemesi aklına gelmişti. Oysa şimdi dev gibi bir denizcinin onu bir baba gibi kucağına almasına izin vermekle kalmamış kolunu onun boynuna dolamış beraberce kendisine gülüyorlardı.

Kaptan yolculuğun aşağı yukarı dört beş hafta süreceğini tahmin etmişti. Gemi hızlı ilerliyordu ve çoğunlukla okyanusta tek başlarıydılar. Katsa yelkenlere ne zaman tırmanrsa acaba peşlerine düşen kimse var mı diye etrafa göz gezdiriyordu ama kimse izlemiyordu onları. Avlanmıyor oluştun, saklanmak zorunda olmamanın verdiği rahatlığı hissediyordu. Kaptan Faun ve tayfasıyla birlikte açık denizde olmak güvenliydi. Çünkü hiçbir denizci onlara şüpheyle bakmıyordu ve Katsa Leck'in yalanlarının onlara dokunmadığına giderek daha fazla inanıyordu.

"Sundriff'te bir gün bile kalmayacaktık," dedi Kaptan Katsa'ya. "Şanslısınız, Prenses Leydi. Yeteneğime teşekkür etmeniz gerek."

"Ve hızımıza," dedi Katsa. Denizde fırtınalı bir hava olduğu için, rotalarını o kadar sık değiştiriyorlardı ki sanki suyun üstünde dans ediyor gibiydiler ama bu sayede en kötüsünden kurtulmuşlardı. Artık rotaları dosdoğru batıydı.

Katsa, Bitterblue'nun hastalıktan yattığı ve onunla ilgilenmek ve düşünmekten başka yapacak başka bir işi olmadığı ilk birkaç gün içinde Kaptan'a Leck'in Yeteneğinden bahsetmişti. Kaptan'a söylemişti çünkü etraflarındaki kırk adam da kim ol-

KRISTIN CASHORE

duklarını ve nereden gelip nereye gittiklerini biliyorlardı. Bu onları gideceği yere bıraktıktan sonra her şeyi bilen kırk adamın var olması demekti.

"Adamlarımın çoğuna kefil olurum, Prenses Leydi," dedi Kaptan Faun. "Hepsine değil ama çoğuna olurum."

"Anlamıyorsun," dedi Katsa. "Kral Leck söz konusu olduğunda ben kendime bile kefil olamam. Hiç kimseye hiçbir şeyden bahsetmeyeceklerine yemin etmeleri yetmez. Leck'in hikâyelerinden biri kulaklarına çalınacak olursa, sözlerini unuturlar."

"Ne yapmamı istiyorsunuz, Prenses Leydi?"

Katsa bunu istemekten nefret ediyordu. Önünde duran haritalara bakıyor, dudaklarını ısırtıyor ve Kaptan'ın onu anlamasını bekliyordu. Çok beklemesine gerek kalmadı.

"Sizi Lienid'e bıraktıktan sonra, denizde kalmamızı istiyorsun," dedi kaptan giderek sertleşen bir ses tonuyla. "İşimizi bırakıp tüm kış, hatta belki daha fazla süre, senden ve ondan haber alamadığımız Prens Po, Monsea Kralı'nu ortadan kaldırmaya kadar denizde kalmamızı istiyorsun. Birinin gelip bizi tekrar kıyıya çıkmak için çağırmasını mı bekleyeceğiz? Erzağımız bitince ne yapacağız peki? Biz bir ticaret gemisiyiz Prenses Leydi, bunu biliyorsunuz ve uğradığımız limanlarda suyumuzu ve yiyeceğimizi temin ederiz. Kendi rotamızdan çıkıp doğrudan Lienid'e gitmemiz bile bizim için oldukça büyük bir iş..."

"Geminin depoları ticaretini yaptığınız meyve ve sebzelerle dolu," dedi Katsa, "ve adamların balık tutmayı biliyorlar."

"Suyumuz tükenir."

"O zaman gemiyi fırtınanın ortasına sürersiniz," dedi Katsa.

Kaptan'ın yüzünde duyduklarına inanamayan bir ifade vardı. Katsa bunun saçma bir öneri olduğunu biliyordu. Aslında bu

geminin onlardan haber gelinceye kadar okyanusun bilinmeyen sularında daireler çizerek gezmesini beklemek başlı başına saçmaydı. Yalnızca genç bir kızın yaşamı için. Kaptan kısmen inanmayan kısmen dalga geçen bir ses çıkardı. Katsa tartışmak için hazırlanıyordu.

Kadın avucunun içine bakıyor, düşünüyordu. Konuşmaya başladığında Katsa'yı oldukça şaşırtacaktı.

"Bizden çok fazla şey istiyorsunuz," dedi, "ama daha fazla anlamamazlık yapamayacağım. Leck durdurulmalı ve bu yalnızca Prenses Bitterblue'nun iyiliği için değil. Yeteneği sınırsız ve onun eğilimlerini taşıyan bir kral tüm yedi krallık için büyük tehlike. Tüm mürettebat -kırk üç erkek ve bir kadın- herhangi bir dedikodu ya da söylentiden özellikle kaçınacaktır, bu konuda hepsinin niyeti belli.

"Ayrıca," diye devam etti, "her durumda size yardım etmeye söz verdim."

Inanmama sırası Katsa'daydı. "Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Prenses Leydi," dedi kaptan. "İsteginizi geri çevirmek gücüm dâhilinde olan bir şey değil. Ama bunu adamlarımı ve gemimi tehlikeye atmadığım sürece seve seve yapacağım. Öyle bir durumda ise gerekeni yaparım."

"Bunu söylemeye gerek dahi yoktu."

"Bu tip işlerde her şeyi söylemek gerekir, Prenses Leydi."

Böylece anlaşmış oldular. Kaptan gemiyi Lienid'e yakın bir yerde, tarif edildiğinde bir başka geminin kolayca bulabileceği, yerleşim olmayan bir adanın batısında tutacaktı. Ta ki bir başka gemi gelinceye veya şartlar mürettebat için daha fazla denizde kalmayı imkânsız hale getirinceye kadar.

"Mürettebatıma ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok," dedi Kaptan.

"Zamanı geldiğinde," dedi Katsa, "onlara doğruyu anlat."

Kaptan, bir gün geminin mutfağında yemek için otururlarken Katsa ve Bitterblue'ya Suncliff'e kadar görünmeden nasıl gelebildiklerini sordu.

"Monsea dağlarını aşarak Sunder'a geçtik," dedi Katsa. "Sonra da ormandan devam ettik. Suncliff'in eteklerine ulaşınca da yalnızca gece yürüdük."

"Dağ geçidini nasıl geçtiniz, Prenses Leydi? Tutulmamış mıydı?"

"Dağ geçidinden geçmedik. Grella Geçidi'ni kullandık."

İçmek için kaldırdığı kupanın üzerinden şaşkın şaşkın Katsa'ya baktı. Sonra kupasını geri indirdi. "İşte buna inanmıyorum."

"Doğru."

"Grella Geçidi'nden geçtiniz ve yalnızca yaşamlarınız değil parmaklarınızı bile o soğukta bırakmadınız öyle mi? Belki size inanabilirim, Prenses Leydi ama çocuk için bu mümkün değil."

"Katsa taşıdı beni," dedi Bitterblue.

"Üstelik hava güzeldi," diye ekledi Katsa.

Kaptan büyük bir kahkaha koyuverdi. "Hava konusunda yalan söylemenizin hiç faydası yok Prenses Leydi. Grella Geçidi'nde... Yedi krallıkta oradan daha soğuk çok az yer vardır, yaz kış kar yağar."

"Her şeye rağmen, o gün hava çok daha kötü olabilirdi."

Kaptan hâlâ gülüyordu. "Eğer bir koruyucuya ihtiyacım olursa, Prenses Leydi umarım sizi yakınlarda bulabilirim."

Bir veya iki gün sonra Katsa çok sevdiği okyanusun soğuk suyunda yıkandıktan sonra, Bitterblue'nun yatağına oturmuş ıslak kıyafetlerini çıkarıyordu. Kamaraları iki yatağın sığacağı kadar büyüktü ve tavandan sarkan fenerin zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. Bitterblue Katsa'ya ıslak bedenini ve donmuş saçlarını kuruluması için bir çamaşır verdi. Katsa'nın omzuna dokunmak üzere uzandı. Katsa titrek ışığın altında derisindeki beyaz izlerin kızın dikkatini çektiğini gördü. Dağ aslanının Katsa'nın etini yırttığı yerdeki yaralar. Tıpkı göğsündekiler gibi.

"Çabuk iyileştin," dedi Bitterblue. "Ama savaşı kimin kazandığı açık..."

"Üstelik," dedi Katsa, "eşit değildik ve kedinin avantajı vardı. Başka bir gün olsa beni öldürebilirdi."

"Keşke senin gibi olsaydım," dedi Bitterblue. "Kendimi her şeye karşı koruyabilmek isterdim."

Bitterblue daha önce de bu tarzda bir şeyler söylemişti. Katsa canını acıtan bir hisle, sayısız durum arasında yalnızca birinde Bitterblue'nun hatalı olduğunu farkına vardı; o da Leck ile karşılaşacak olursa Katsa kesinlikle savunmasızdı.

Bitterblue hâlâ oldukça savunmasızdı. Bir gün Patch, Bitterblue'yla kemerine takılı olan bıçağı kastederek dalga geçince -ki bu bıçak Po ve Katsa'nın onu bulduklarında kolu kadar büyük olan bıçağın aynısıydı- Katsa, Bitterblue'yu tehlikeli hale getirmenin zamanının geldiğine karar verdi. Ya da bir çocuk ne kadar tehlikeli olabilirse o kadar. Yedi krallığın hepsinde de en zayıf ve zarar görmeye en müsait olanlara (kadınlar ve çocuklar) savaşmaya dair hiçbir şey öğretilmezken, zaten güçlü olanlara sürekli daha fazlası öğretilmeye çalışılıyor olması çok saçma geliyordu.

Katsa çocuğu eğitmeye başladı. Önce elinde bıçak varken kendini rahat hissetmekle başladı. Bıçağı düzgün biçimde tutarak parmakların arasından kayıp gitmesini engellemek ve sanki kolun bir uzantısı haline geldiğini hissetmekti. İlk ders Katsa'nın tahmin ettiğinden daha sıkıntılı olmuştu. Bıçak ağırdı. Ayrıca keskindi. Bitterblue için sürekli sallanan bir zeminde açık bir bıçakla gezmek oldukça sinir bozucuydu. O yüzden kabzayı o kadar sıkı tutuyordu ki avucunun içinde kabarcıklar oluşmuştu.

"Kendi bıçağından korkuyorsun," dedi Katsa.

"Üzerine düşmekten korkuyorum," dedi Bitterblue, "ya da kazara bir başkasını incitmekten."

"Bu çok doğal... Ama bıçağı çok gevşek tutmak gibi çok sıkı tutmak da kontrolü kaybetmene neden olur. Yumruğunu gevşet biraz, çocuk. Eğer gösterdiğim gibi tutacak olursan düşmez."

Böylece çocuk bıçağı daha rahat tutmaya başlamıştı. Ama güverte tekrar sallanınca veya bir denizci onlara yaklaşınc Katsa'nın söylediklerini unutup kabzayı olanca gücüyle sıkı maya başlıyordu.

Katsa taktik değiştirmeye karar verdi. Düzenli derslere bir son verdi ve onun yerine Bitterblue'nun birkaç gün boyunca tüm öğleden sonra elinde bıçakla gemide dolaşmasını sağladı. Çocuk elinde bıçakla arkadaşı olan denizcilerin yanına gitti, güverteler arasındaki merdivenlerden inip çıktı, mutfağa girip yemek yedi ve Katsa'nın yelkenler arasında gezinirken boynunu yukarı çevirip onu seyretti. Başlangıçta oflayıp puflyor ve bıçak ağır olduğu için bir elinden diğerine geçiriyordu. Ama bir iki gün sonra artık o kadar da rahatsız etmemeye başladı. Birkaç gün sonra ise elinde serbestçe gezdirdiği bir şey haline gelmişti. Ancak, gemi sallandığında ya da yakınında bir arkadaşı varsa özellikle dikkat ediyordu. Bu Katsa'nın gözünden kaçmamıştı.

Ama artık eli alışmıştı. Aşınaydı bıçağa. Şimdi sıra kıza elindeki silahı kullanmayı öğretmeye gelmişti.

Sonraki birkaç ders yavaş ilerledi. Bitterblue hevesli ve kararlı bir öğrenciydi ama kasları eğitimsiz ve Katsa'nın istediği hareketleri yapabilmek için yetersizdi. Katsa bildiklerini öğretirken bazen zorlayıcı oluyordu. Bir çocuğa yumrukları engellemeyi ya da yemenin yollarını öğretmek kullanışlı bir bilgiydi ama fazla değil. Eğer bilindik yoldan dövüşecek olursa Bitterblue çok dayanamazdı. "Yapman gereken şey," dedi Katsa, "karşındakine verebildiğin kadar acı vermek ve açıklığı kollamak."

"Kendi acını hissetmemeye çalış," dedi Jem, "yapabildiğin kadar yap." Jem derslerde yardımcı oluyordu, Bear ve vakit bulabilen diğer denizciler de. Bazı günler eğitimler yemek vakti eğlencesi, iyi günlerde de güvertenin bir köşesindeki gösteriye dönüşüyordu. Denizcilerin çoğu küçük bir kızın neden dövüşmesi gerektiğini anlamıyordu. Ancak hiçbiri onlarla dalga geçmiyordu, hatta Katsa ısırarak, çizmek, saç çekmek gibi vakarsız hamleleri kullanması için Bitterblue'yu teşvik ederken bile.

"Parmağını bir adamın gözüne sokmak için güçlü olman gerekmez," dedi Katsa, "ama karşındakinin canını oldukça yakabilirsin."

"Ama bu berbat bir şey," dedi Bitterblue.

"Senin ebatlarında birisinin temiz dövüşme lüksü yoktur, Bitterblue."

"Yapmayacağımı söylemiyorum ki... Yalnızca bunun berbat bir şey olduğunu söylüyorum."

Katsa gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Evet. Sanırım berbat bir şey."

Bitterblue'ya bir adamın fazla güç harcamadan bıçaklanabilecek yumuşak yerlerini (boğazı, boynu, karnı, gözleri) gösterdi. Bitterblue'ya küçük bir bıçağı botunda nasıl saklayacağını ve çabucak çıkarabileceğini öğretti. Bıçağı iki eliyle nasıl tutacağını ve hamle yapacağını gösterdi. Mantığın olayları takip etmede güçlük yaşayacağı kadar hızlı gelişen saldırılarda düşürmemek için bıçağını nasıl tutması gerektiğini öğretti.

"İşte bu şekilde yapılır," dedi Red, Bear'ın kasıklarına dirseğini gömüp iki büküm yere düşürdükten sonra.

"Şimdi bütün dikkati dağıldı," dedi Katsa, "ne yapacaksın?"

"Bıçağımı boynuna saplarım," dedi Bitterblue.

"Aferin çocuk."

"Küçük şey çok cevval," dedi Red yaklaşıyor.

Küçük cevval bir şeydi. Küçüktü, daha küçüktü. Katsa'nın ve diğer denizcilerin de bildiği gibi bir saldırıyla karşılaşırsa kimbilir şansa ne kadar ihtiyacı olacaktı. Ama bu öğrendikleri ona en azından karşı koyma şansı veriyordu. Kazandığı özgüvenin de faydası olacaktı. Bu adamların, denizcilerin yanlarında durup onu cesaretlendirmek için bağırışları tahmin edebileceklerinden daha fazla yardımcı oluyordu.

"Elbette bu öğrendiklerine asla ihtiyaç duymayacak," diye ekledi Red. "Monsea Prensesi'nin her zaman muhafızları olacaktır."

Katsa dilinin ucuna kadar gelen şeyi söylemedi. "Bence bunları bilip de hiç kullanmaması, bir gün ihtiyacı olup da bilmesinden daha iyi," dedi.

"Bunu yadsıyamam, Prenses Leydi. Bunu hiç kimse sizden ve Prens Po'dan iyi bilemez. Bence siz ikiniz, bir tabur çocuğu güçlü bir orduya çevirebilirsiniz."

Po'nun sersemlemiş ve ayakta durmakta zorlanan görüntüsü Katsa'nın beyninde çaktı. Görüntüyü silmeye çalıştı kafasından. Kalkıp Bear'ın yanına gidip kontrol etti ve Bitterblue'nun sıradaki eğitiminin ne olacağını düşünmeye başladı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Katsa Lienid'i ilk gördüğünde Red'le birlikte yelken direklerinin üzerindeydi. Aynen Po'nun tarif ettiği gibiydi; gerçek gibi değildi, bir tablodan ya da şarkıdan fırlamış gibiydi. Üstleri karla kaplı koyu renk kayalar denizden yükseliyordu. Düzlükten oldukça geniş bir kaya bloğu yükseliyor, bu kaya bloğunun üzerinden de şehir yükseliyordu. Şehir o denli parlıyordu ki Katsa ilk gördüğünde onun altından yapıldığına emindi neredeyse.

Gemi yaklaştıkça, yanılmadığını anladı. Kent kahverengi kum taşından, sarı mermerden, gökyüzünden ve denizden gelen ışıkla parıldayan beyaz kuvarstan inşa edilmişti. Üstelik diğer yapıların üzerinden gökyüzüne uzanan kubbeler ve kuleler gerçekten altından yapılmıştı: Ror'un kalesi, Po'nun çocukluğunun geçtiği yer. O kadar büyük ve parlaktı ki yelken direğinde asılı haldeyken Katsa'nın ağzı açık kalmıştı. Red gülmeye başladı ve aşağı Patch'e doğru, Prenses Leydi'nin tırmanışını durduran en azından bir şey olduğunu haykırdı.

"Kara göründü!" diye bağırdı ve adamlar güverteye hücum edip sevinmeye başladılar. Red aşağı kaydı ama Katsa olduğu yerde kaldı ve önünde giderek büyüyen Ror Kenti'ni seyretmeye devam etti. Tabandan kente doğru kıvrılarak yükselen yolu ve platformları görmüştü ama platformu tutan ipler bu mesafeden

Katsa'nın gözleri için bile fazla inceydi. Gemi Lienid'in güney-doğusundan kıvrılıp yönünü kuzeye çevirip de uzaklaşmaya kadar Katsa gözlerini kentten ayıramadı. O kadar uzun süre bakınca gözleri acımaya başlamıştı, Ror Kenti; Po'nun bu kadar parlak bir kentten gelmesi onu hiç şaşırtmamıştı. Ya da bu kadar güzel topraklardan.

Gemi ada krallığını kuzeybatı güzergâhında dolanırken, Katsa gözünü bile kırpıyordu. Bazen kumdan bazen kardan beyaza boyalı kumsalları gördü; fırtına bulutlarının ardında kaybolan dağları; falezlere yine kayalarla inşa edildiği için kamufle olan şehirleri; uçurumlardaki yapraksız, çıplak ve siyah ağaçları.

"Po ağaçları," dedi Patch, Katsa ağaçları gösterdiğinde. "Prensimiz söylemiş miydi size? Sonbaharda yaprakları gümüş ve altın rengine döner. İki ay önce muhteşem görünüyorlardı."

"Şimdi de güzeller."

"Sanırım. Ama Lienid kışın griye döner. Diğer mevsimlerde ise tam bir renk cümbüşü vardır. Siz de göreceksiniz, Prenses Leydi."

Katsa şaşırarak ona baktı ve ardından neden şaşırmış olduğunu merak etti. Eğer burada yeterince uzun kalırsa görebilirdi ve görünüşe göre bir süre kalacaktı. Po'nun kalesine varıncaya kadar net bir planı yoktu. Binayı görmeli, gizli yerlerini keşfetmeli ve güçlendirmeliydi. Nasıl olursa olsun bir koruma ayarlamalıydı. Düşünecek, plan yapacak ve Po veya Leck'ten bir haber almayı bekleyecekti. Tıpkı kaleyi güçlendirdiği gibi Leck'in zehirli yalanlarına karşı zihnini de güçlendirmeliydi.

"Bizden ne yapmamızı istediğinizi biliyorum, Prenses Leydi," dedi Patch.

Bu sefer gerçekten şaşırmış gibi baktı. Yakınlarından geçtikleri ağaçlara bakarken yüzü gayet ciddiye.

"Kaptan Faun bana bahsetti," dedi. "Birkaçımıza söyledi. Geri kalanlara söylediğinde yanında olmamızı istiyor."

"Peki, onun yanında mı olacaksın?" diye sordu Katsa.

"Sonunda beni kendi yanına çekti."

"Memnun oldum," dedi Katsa. "Ayrıca üzgünüm."

"Sizin kabahatiniz yok, Prenses Leydi. Monsea Kralı olan canavarın kabahati."

Hafiften kar yağmaya başladı. Tutabilmek için elini uzattı Katsa.

"Sizce onun sorunu ne, Prenses Leydi?" diye sordu Patch.

Bir kar tanesi gelip Katsa'nın avucunun içine düştü. "Sorunu derken neyi kastediyorsun?"

"Şey, neden insanlara acı vermekten keyif alıyor?"

Katsa omuz silkti. "Yeteneği bunu basitleştiriyor."

"Ama herkesin insanları incitebilecek gücü vardır," dedi Patch. "Bu yaptıkları anlamına gelmez."

"Bilmiyorum," dedi Katsa, Randa'nın, Murgon'un ve diğer kralların haksız uygulamalarını düşünürken. "Bana göre oldukça fazla insan, gücü yetebildiği kadar kötü davranıyor ve bundan ötürü de mutlular, ama hiçbirisi Leck kadar güçlü değil. Neden yaptığını bilmiyorum, tek bildiğim onu durdurmamız gerektiği."

"Sizce Leck nerede olduğunuz, biliyor mudur, Prenses Leydi?"

Katsa denize düşer düşmez eriyen kar tanelerine bakıyordu. İç geçirdi.

"Çok az sayıda insanla karşılaştık," dedi, "Monsea'yi terk ettiğimizden beri. Hiçbirine nereye gittiğimizi söylemedik, bu

gemidekilerin haricinde tabii ki. Ama... her ikimizi de gördü, hem Po'yu hem beni. Elbette tanıdı bizi. Çocuğu saklayabileceğimiz çok az yer var. Sonunda buraya da bakacaktır. Kalede veya kentte onu saklamak için bir yer bulmalıyım. Hatta belki de doğaya bile güvenmemiz gerekebilir."

"Bahara kadar şartlar çok zor olacak, Prenses Leydi."

"Evet. Onu pek konforlu tutamayabilirim. Ama güvende tutarım."

Po, kalesinin küçük olduğunu, bir kaleden ziyade büyük bir eve benzediğini söylemişti. Ama Ror'un kalesinin ebatlarını görünce Po'nun diğer insanlarınkinden farklı bir büyüklük algısı olup olmadığını merak etmişti. Randa'nın kalesi büyüktü. Ror'un kalesi ise devasaydı. Po'nun kalesi ise henüz görünmemişti.

En sonunda Po'nun kalesi de görününce Katsa memnun kalmıştı. Küçüktü, ya da en azından Katsa'nın bulunduğu oldukça uzaktaki geminin yelken direğinden öyle görünüyordu. Taş duvarları beyaza, balkonları ve pencere pervazları gökyüzüyle uyumlu olması için maviye boyanmıştı. Arka taraftan yükselen tek bir kule vardı ve o da bunun yalnızca bir ev olmadığını göstermek içindi.

Bulunduğu yerin ise basitlikle uzaktan yakından alakası yoktu ki bu Katsa'yı oldukça memnun etmişti. Denizden yükselen falezlerin en ucuna yapılmıştı kale. Sanki her an öne devrilebilecek ya da sanki rüzgâr temelde bir çatlak bulsa kaleyi kaldırıp uçurumdan aşağı atabilecek gibi duruyordu. Balkonların kışın neden tehlikeli olduğunu anlamıştı. Bazıları boşlukta asılı duruyor gibiydi.

Kalenin altında deniz falezleri, olanca hıncıyla dövüyordu. Ancak kayaların arasında bir boşluk, suyun kuma ulaştığı bir açıklık vardı. Küçük bir kumsal... Ayrıca falezlerin kenarından kovnarak çıkan, ara sıra kaybolan ve sonunda kaleye, o korkunç balkonlardan birine ulaşan bir merdiven vardı.

Güverteye inince, "Nereye yanaşacağız?" diye sordu Kaptan'a.

"Bu kayalığın arka tarafında, kumsalın biraz ötesinde bir körfez var. Oraya yanaşırız. Körfezden kaleye giden bir patika var. Önce sanki yanlış yöne gidiyormuşsunuz gibi geliyor, Prenses Leydi, ama sonra düzeliyor ve kalenin üzerine kurulduğu büyük tepeye çıkıyor."

"Buraları gayet iyi biliyormuş gibi anlattın."

"Birkaç yıl daha küçük bir gemiye kaptanlık yapmıştım Prenses Leydi, bir ikmal gemisine. Lienid kaleleri hep çok güzel yerlere kurulmuştur ama inanın bana hiçbirine mal getirmek kolay değil. Aşırı dik bir patikayla çıkılabiliyor."

"Ne kadar uşagı var?"

"Çok az olduğunu sanıyorum, Prenses Leydi. Hatırlatmak isterim burası artık sizin kaleniz ve sizin hizmetçileriniz, siz her ne kadar onunmuş gibi davransanız da."

Evet, bunu biliyordu ve kalenin sakinleriyle tanışmak için sabırsızlanmamasının nedenlerinden biri de buydu. Öldürme Yeteneği ile meşhur, Middlungs'tan Leydi Katsa elinde Po'nun yüzüğüyle çıkageliyor; Leck ve Ashen hakkında saçma ve trajik bir hikâye anlatıyor; sonra da ilk işi kaleyi bir hisara çevirip dünyayla bağlantısını koparmak oluyor. Katsa nedense bunun çok kolay olmayacağını hissediyordu.

Patika, tıpkı Kaptan Faun'un tarif ettiği gibiydi. Tepe oldukça dikti ve patika kardan ötürü kaygandı. Ama esas sorunları

Bitterblue'nun gemiden sonra karada yürümekte zorlanmasıydı. Karaya adım atınca, gemiye ilk bindiğinde olduğu gibi dengesini sağlamayı beceremiyordu ve Po'nun ön kapısına çıkıncaya kadar Katsa onu tutmak zorunda kaldı. Rüzgâr arkadan oldukça sert esiyordu, bu nedenle sanki yukarı doğru süpürülüyorlarmış gibi hissediyorlardı.

Kale, bulundukları yerden daha az kaleye benziyordu. Bir tepenin başındaki uzun beyaz bir ev gibiydi. Avlusunda güzel havalarda daha iyi görünecekleri anlaşılan birkaç devasa ağaç, ağaçların ardından yükselen bir kule; uzun pencereleri, yüksek tavanı, en az bir terası; bir tarafında ahır diğer tarafında buza kesmiş bir bahçesi vardı. Eğer aşağıdan gelen dalga seslerini duyacak kadar güçlü kulakları yoksa buranın arkasının uçurum olduğuna dair tek bir ipucu yoktu.

Tepenin başına ulaştılar. Sert bir rüzgâr onları rengârenk döşenmiş avluya atmıştı âdeta. Bitterblue düzlüğe çıktıkları için rahat bir nefes almıştı. Kapıya yaklaştılar ve Katsa Po'nun ahşap kapısını çalmak üzere yumruğunu kaldırmıştı. Ama daha o kapıyı çalamadan kapı açıldı ve sıcak hava dalgası yüzlerini yaladı. Uzun kahverengi bir kıyafetin içinde uşak gibi giyinmiş yaşlıca bir Lienid'li duruyordu karşısında.

"Hoş geldiniz," dedi adam. "Lütfen kabul odasına buyurun. Çabuk olun," dedi adam, Katsa adamın aceleci davranmasından irkilmiş olduğu yerde dikilirken. "İçeri soğuk giriyor."

Adam, Katsa ve Bitterblue'yu karanlık bir koridora yönlendirdi. İlk bakışta yüksek tavanlar, üst kata çıkan bir merdiven ve yanan en az üç şömine Katsa'nın dikkatini çekti. Bitterblue Katsa'nın koluna yapışmıştı.

"Ben Middluns'tan Leydi Katsa," diye söze girdi Katsa ama adam onları çift kapılı bir odaya yönlendirdi.

"Bu taraftan," dedi. "Efendim sizi bekliyor."

Katsa'nın bu sürpriz karşısında çenesi titremeye başlamıştı. İnanmaz gözlerle adama bakıyordu. "Efendin! Burada mı yani? Bu nasıl mümkün olabilir? Nerede?"

"Lütfen, Leydim," dedi uşak. "Bu taraftan. Tüm aile kabul odasında bekliyor."

"Tüm aile!"

Adam önünde duran kapıya doğru uzattı elini. Katsa Bitterblue'nun afallamış yüzüne baktı. Kendi suratı da böyle görünüyor olmalıydı. Görünen o ki Po eve dönmek için yeterli zamanı bulmuştu. Katsa ve Bitterblue dağlarda uzun zaman kalmış olmalıydı. Ama o haldeyken nasıl olabilirdi? Görünmeden saklandığı yerden nasıl çıkmıştı? Neden, nasıl?

Adam onları kapılardan geçirirken Katsa soru sormaya çalışıyordu, herhangi bir soru.

"Prens ne zamandır burada?" diye sordu.

"Prens daha yeni ulaştı," dedi adam ve Katsa adamın neyi kastettiğini sormadan kapıyı açtı.

"Ne muhteşem," dedi içeriden bir ses. "Hoş geldiniz dostlarımız! İçeri gelin ve mutlu birlikteliğimize siz de katılın!"

Tanıdık bir sestti. Katsa, nefesi kesilen Bitterblue'yu yakalayıp yanına çekerken geniş odanın duvarları boyunca oturan yabancılara baktı. Odanın ucundan gülerek kendilerine doğru geliyordu, tek gözüyle Monsea Kralı Leck.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Hoş geldiniz. Dostlar. Bizleri onurlandırdınız. Mutlu kıldınız. Katsa birden hoş şeyler söyleyen bu adamda güvenilmez bir şeyler olduğunu hissetti. Bu adamda, Katsa'nın tüm sinirlerini gergin kılan bir şey vardı. Onu sevmemişti.

Hâlâ güzel ve misafirperver sözler söylerken odadaki yabancılar ona ve Katsa'ya gülümsüyorlardı. Rahatsız edici bir şey görünmüyordu. Adamdan rahatsız olmak için bir neden yoktu. Tereddütlü biçimde içeri doğru adım attı. Dikkatli hareket edecekti.

Çocuk hastaydı. Sonunda Katsa ayağının dibinde başı dönen ve ona sokulan çocuğu fark etti. Bitterblue ağlıyor ve sıkıca sarıldığı Katsa'ya gitmelerini söylüyordu. "Yalan söylüyor," diyordu. "Yalan söylüyor." Katsa anlamsızca ona bakıyordu. Belli ki çocuk da bu adamı sevmemişti. Katsa bunu da göz önüne almalıydı.

"Kızım hasta. Kızımın böyle acı çekmesi beni öldürüyor," dedi Leck ve Katsa bu adamın Bitterblue'nun babası olduğunu hatırladı. "Yeğenine yardım et," dedi Leck solunda duran kadına. Kadın fırlayıp uzattığı kollarıyla onlara doğru gelmeye başladı.

"Zavallı yavrucağ," dedi kadın. Çocuğa sarılıp sakince kuşağına mırıldanarak Katsa'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama

Bitterblue iyice hırçınlaşmış, çığlık atmaya ve kadına vurmaya başlamıştı. Korkmuş biçimde Katsa'ya sarılmıştı. Katsa çocuğu üzerinden Bitterblue'nun yengesi olacak kadına baktı. Kadının suratı tanıdık gelmişti. Alnı, burnu bildikti Katsa için. Kadının ellerine baktı ve meseleyi anladı. Bu Po'nun annesiydi.

"Kız histerik," dedi Po'nun annesi.

"Evet," dedi Katsa. Çocuğa iyice sarıldı. "Onunla ben ilgilirim."

"Oğlum nerede?" diye sordu kadın endişeli gözlerle. "Oğlumun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hakikaten," dedi Leck gürleyen sesiyle. Kafasını eğmiş tek gözüyle Katsa'ya bakıyordu. "Bir arkadaşınız eksik. Hayatta mı bari?"

"Evet," dedi Katsa ve ardından merak etti, anlamadığı bir şekilde ölü olduğunu mu söylemeliydi acaba diye düşündü. Daha önce de Po ölmüş gibi davranmamış mıydı?

Leck'in gözü parıldamıştı. "Gerçekten mi? Ne güzel bir haber. Belki ona yardım edebiliriz. Nerede şimdi?"

Bitterblue bağıırıyordu. "Söyleme, Katsa. Po'nun nerede olduğunu söyleme, söyleme, söyleme!"

Katsa kızı susturdu. "Sorun yok, çocuk."

"Lütfen söyleme ona."

"Söylemeyeceğim," dedi Katsa. "Söylemeyeceğim." Yüzünü çocuğun omzuna gömüp çocuğu bu kadar üzüyorsa madem Po'nun nerede olduğunu söylememeye karar verdi.

"Çok güzel," dedi Leck. "Nasıl olduğunu anladım."

Bir süreliğine sustu. Düşünüyör gibiydi. Parmakları kemeri-
rindeki bıçağın kabzasını okşuyordu. Gözünü Bitterblue'ya dik-
mişken Katsa çocuğu kendine daha fazla yaklaştırıp kollarıyla
sarmaya çalışırken buldu.

"Kızım kendinde değil," dedi Leck. "Kafası karışmış, hasta, aklından rahatsız. Benim ona zarar vereceğimi düşünüyor. Ben de Prens Po'nun ailesine kızımın rahatsızlığından bahsediyordum." Elini tüm oda boyunca savurarak konuşuyordu. "Onlara, annesinin başına gelen kazadan sonra evden nasıl kaçtığını anlatıyordum. Sen ve Prens Po'nun onu buluşunuzdan ve benim için onu nasıl koruduğunuzdan bahsediyordum."

Katsa adamın yaptığı jestleri izliyordu. Yüzler daha tanıdık geliyordu artık, Leck'ten daha yaşlı bir adam vardı, bir kral. Po'nun babası. Güçlü ve onurlu bir adam, ama gözlerinde belirsizlik olan bir adam... Odadaki herkesin gözünde vardı belirsizlik. Po'nun ağabeyleri olan şu daha genç olan adamlarda ve eşleri olduğunu zannettiği şu kadınlarda. Bütün bu insanları net biçimde görmesini engelleyenle aynı belirsizlik miydi bu? "Evet," dedi Katsa Leck'in söylediği şeye. Bitterblue'nun güvenliğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. "Evet, onu korudum."

"Söylesene," diye cınladı Leck'in sesi. "Monsea'den nasıl çıktınız? Dağları mı aştınız?"

"Evet," dedi Katsa.

Leck kafasını geri atıp gülmeye başladı. "İzinizi kaybettiğimizde öyle olduğunu tahmin etmeliydim. Neredeyse oturup beklemeye karar verecektim. Eninde sonunda bir yerlere gideceğinizi biliyordum. Ama yaptığım araştırmaların ardından kendi sarayınızda pek de hoş karşılanmayacağınızı öğrendim, Leydi Katsa. Bu beni çıldırtıyordu, benim sevgili kızım." Gözü tekrar Bitterblue'ya sabitlenmiş eliyle kendi ağzını kapatmıştı. "Kızım

benden nasıl oldu da uzaklaştı? Şansımı denemeye karar verdim. Emrimdekilere aramaya devam etmelerini söyledim, diğer krallıklarda da; ama Lienid'e kendim gelmeye karar verdim."

Katsa kafasını salladı ama zihnindeki sis dağılmıyordu. "Endişelenmenize gerek yoktu," dedi. "Onu korumayı başardım."

"Evet," dedi Leck. "Şimdi onu bana getirdin, doğruca kapıma, batı Lienid'deki kaleme."

"Senin kalem," dedi Katsa sersemlemiş halde. Buranın Po'nun kalesi olduğunu düşünmüştü. Yoksa buranın kendi kalesi olduğunu mu sanmıştı? Hayır, bu saçmalıktı; kendi Middlungs'un leydisiydi hem de kalesi falan yoktu. Bir yerlerde birisinin söylediği bir şeyleri yanlış anlamış olmalıydı.

"Şimdi çocuğumu bana geri vermenin zamanı geldi," dedi Leck.

"Evet," dedi Katsa ama artık savaşımayan, kulağının dibinde sızlayıp mırıldanan bu çocuğu teslim etmek onu tedirgin ediyordu. Leck'in sözcüklerini tekrar tekrar şaşkınlıkla, sanki kendi sesinden nasıl duyuluyor diye kontrol ediyormuş gibi fısıldıyordu.

"Evet," dedi Katsa tekrar. "Vereceğim ama kendisini güvende hissedince."

"Hayır," dedi Leck. "Onu bana şimdi ver. Onun nasıl iyi hissedeceğini biliyorum ben."

Katsa bu adamı gerçekten de sevmemişti. Onunla konuşma tarzı ve Bitterblue'ya bakışı; Katsa'nın daha önce gördüğü ve bildiği ama nereden olduğunu hatırlayamadığı bakışı. Bitterblue Katsa'nın sorumluluğundaydı. Katsa çenesini kaldırdı. "Hayır. Kendini daha iyi hissedinceye kadar benimle kalacak."

Leck güldü. Odanın içinde göz gezdirdi. "Leydi Katsa durumunu biraz abarttı, " dedi. "Ama hiçbirimiz onu korumacı olduğu için suçlayamayız. Neyse, sorun değil. Ben kızımın daha sonra," gözü tekrar Bitterblue'ya takıldı, "eğlenirim."

"Şimdi bana oğlumdan bahseder misin?" dedi Katsa'nın yanında dikilen kadın. "Neden burada değil? Yaralı değil, değil mi?"

"Sahi," dedi Leck. "Evladını merak eden bir anneyi rahatlat, Leydi Katsa. Bize Prens Po'dan bahset. Yakınlarda mı?"

Katsa kadına doğru döndü, bocalamıştı. Kafasında bir sürü belirsizlik uçuşuyordu. Po'ya dair bir şeyler söylemekte sakınca yoktu, ama her şeyi anlatmamak daha güvenli olmayacak mıydı? Çizgiler bulanıklaşmıştı. Belki de hiçbir şey söylememek en iyisiydi. "Po hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

"İstemiyor musun?" diye sordu Leck. "Bu çok yazık... Çünkü ben konuşmak istiyorum."

Leck düşünceli biçimde sandalyesinin kolunu tıkratıyordu.

"Genç ve güçlü bir adam Po," diye devam etti. "Güçlü ve cesur. Ailesine sadık. Ama gizlediği bir şey yok değil mi?"

Katsa sinirlerinin hopladığını hissediyordu.

Leck ona bakıyordu. "Evet," dedi. "Po biraz problemlidir, değil mi?" Kaşlarını indirmiş dudaklarını ıslatıyordu, birden sanki bir karara varmış gibi göründü. Etrafına, odanın içine bir göz gezdirdi, Po'nun yakınlarıyla doluydu. Yüzü güldü. Memnun biçimde konuşmaya devam etti.

"Bunu kendime saklamayı düşünmüştüm," dedi. "Ama bana öyle geliyor ki Po gerçekten güçlü bir adam ve bir gün kapımızda belirebilir. Belki, bu olay gerçekleşmeden evvel, size bundan bahsetmem en iyisi olacaktır." Aniden gülümsedi. "O

geldiğinde neyle karşılaşacağınızı bilmeniz için. Bunu sizin için de söylüyorum, Leydi Katsa," dedi, gözünü Katsa'nın kilelere sabitlemişti. "Sevgili Po'muz hakkında oldukça düşündüm ve bir teori geliştirdim. Hepinizin olağanüstü ama biraz da üzücü bulacağınız bir teori. Evet," dedi ve kendine bakan kafası karışık insanlara gülümsedi. "Aileden birisi tarafından aldatılmış olmak her zaman can sıkıcıdır. Leydi Katsa, benim teorimi doğrulayacak olan kişinin, çünkü senin Prens Po hakkındaki gerçeği bildiğini düşünüyorum."

Po'nun babası ve ağabeyleri sandalyelerinde kıpırdanıp kışkırlarını çatmışlardı. Katsa'nun zihni ise uyumuş ve karışmıştı.

"Prens Po'nun Yeteneği hakkında bir teori benimkisi," dedi Leck.

Katsa yanında duran Po'nun annesinin telaşlı biçimde nefes aldığı duydu. Kadın, Leck'e doğru bir adım attı ve elini boğazına götürdü. "Bekle," dedi kadın. "Bilmiyorum." Kadın durdu. Gözlerini Katsa'ya çevirmişti, kafası karışmış ve korkmuştu. Katsa da şaşkınlık içindeydi ve umutsuzca panik yapmıştı. Hissetmişti, anlamıştı, neredeyse tamamen hatırlıyordu...

"Bence Po sizden bir sır saklıyor," dedi Leck. "Haklıysam konuş Leydi Katsa, Prens Po gerçekten de..."

O anda, tam o anda Katsa mutlak gerçekliğin farkına varmıştı. Bunun farkına varmasıyla harekete geçmesi bir oldu. Çocuğu indirdi, kemerindeki hançere uzandı ve onu fırlattı. Yalnızca Leck'in ölmesi gerektiğini hatırladığı için değil. Yalnızca Po'nun Yeteneğine ilişkin gerçeği hatırladığı için değil. Po'nun bir sır, kötü bir sır olduğunu, açığa çıkmasının onun canını çok kötü biçimde yakabileceğini derin biçimde hissettiği ve bu sırrın orada duran adamın dudaklarının arasında olduğunu hatırladığı için.

Katsa bu adamı durdurmalıydı, bir şekilde durdurmalıydı; o lanet sözcükler dudaklarından dökülmeden susturmalıydı.

Sonunda, Leck'in yalanları bir son bulmuştu. Söylemek üzere olduğu doğru, onun sonu olmuştu.

Hançer dosdoğru gidip hedefini bulmuştu. Leck'in açık ağzına girip onu sandalyesinin arkasına mıhlamıştı. Orada öylece kolları yana sarkmış, tek gözü açık ve cansız kalakalmıştı. Bıçağın kabzasından süzülen kan elbisesinin üzerine akıyordu. Şimdi kadınlar cıglık atıyor, erkekler ise kılıçlarını kınlarında çekmiş Katsa'ya doğru koşuyorlardı. Ancak Katsa üzerine doğru gelen bu kavgada dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. Po'nun babasına veya ağabeylerine zarar vermemeliydi. Birdenbire durdular çünkü Leck'e o halde bir süre baktıktan sonra Bitterblue ayağa kalkabilmişti.

Kendini Katsa'nın önüne atıp bıçağını kemerinden çıkarmış ve üzerlerine doğru gelen adamlara doğru sallamaya başlamıştı.

"Ona zarar vermeyeceksiniz," dedi Bitterblue. "Doğru olanı yaptı."

"Çocuk," dedi Kral Ror. "Kenara çekil, seni incitmek istemiyoruz. İyi durumda değilsin. Prenses Bitterblue, babanın katilini koruyorsun."

"Şu anda gayet iyiyim, çünkü o öldü," dedi Bitterblue. Sesi giderek güçleniyor ve bıçağı tutan eli daha az sallanıyordu. "Ben prenses değilim artık. Monsea Kraliçesi'yim. Katsa'nın cezalandırılması benim sorumluluğumdur ve ben onun doğru şeyi yaptığını söylüyorum. Siz baylar onun canını yakmayacaksınız."

Gayet iyi görünüyordu. Bıçak kullanmada usta, sakın ve kararlıydı. Po'nun babası ve ağabeyleri kılıçları hâlâ ellerinde

yarım daire biçiminde duruyorlardı. Parmaklarında yüzükleri, kulaklarında küpleri vardı. Po'nun yedi farklı türevi gibiler, diye düşündü Katsa. Ama gözlerinde ışık yoktu. Gözlerini ovaladı. Yorgundu, iyi düşünemiyordu. Arka tarafta birkaç kadın ağlıyordu.

"Babanı öldürdü," dedi Kral Ror tekrar ama bu sefer daha az iddialıydı sesi. Elini alnuna götürmüştü. Şaşkın gözlerle Bitterblue'ya bakıyordu.

"Babam kötü birisiydi," dedi Bitterblue. "Babamın insanları sözcüklerle kandırma Yeteneği vardı. Annemin ölümü, benim hastalığım ve bana olan düşkünlüğü hakkında kandırıyordu sizi. Katsa beni ondan koruyordu. Bugün beni ondan tamamen kurtarmış oldu."

Odadaki herkesin eli kafasındaydı. Herkesin kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Leck... Leck bu kalenin onun olduğunu söyledi mi? Onun..." Ror'un sesi çatallanmıştı. Gözleri ellerindeki yüzüklere kaydı.

Po'nun annesi kesik kesik ama hızlı nefes alıp veriyordu. Kocasına doğru döndü. "Leydi Katsa'nın yaptığı şey bana mazur görülemez gelmiyor," dedi. "Neredeyse Po'muza karşı saçma sapan bir iftirada bulunacaktı. Ben, onun başından beri yalan söylediğini düşünmeyi tercih ederim." Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Oturup şu işin icabına bakmalıyız."

Kocası ve oğulları anlamsız biçimde bakıyor ve kafalarını sallıyorlardı. "Oturalım," dedi Ror kollarını sandalyesine doğru uzatırken. Sanki oraya mihlanmış oluk oluk kanın farkına yeni varıyormuş gibi dönüp Leck'in bedenine baktı. "Sandalyeleri şuraya getirin, odanın ortasına. Şu şeyin... görüntünün uzağına. Oğullarım, kadınlara yardım edin. Bakın ağlıyorlar. Prenses... Kraliçe Bitterblue, az önce söylediğiniz şeyleri tekrar edebilir

misiniz? İtiraf etmek gerekirse kafam oldukça karıştı. Oğullarım, kılıçlarınızı kınına sokmayın. Dikkatsizce davranmaya gerek yok."

"Eğer sizi daha rahat hissettirecekse," dedi Bitterblue, "silahlarını alırım. Katsa, lütfen," dedi özür dilercesine ve elini uzattı.

Katsa botuna uzanıp bıçağını çıkardı ve ne yaptığını bilmez bir şekilde Bitterblue'ya uzattı. Kendisine verilen sandalyeye oturdu ve dalgınca bir daire şeklinde oturan; kılıcını şangırdatan adamlara, yüzlerini silip kocalarının kollarına sarılmış oturan kadınlara göz gezdirdi. Başını ellerinin arasına aldı. Zihni yavaş yavaş aydınlanıyor ve biraz önce ne yaptığının açık seçik farkına varıyordu.

Sanki hiç kimsenin ne konuştuğundan haberi yokmuş, her seferinde ancak bir sözcük söyleme hakkı varmış gibiydi. Herkesin zihni bomboştı; saçma sapan, yavaşça ve zorla konuşuyorlardı. Her ne kadar hepsi onun için orada olsalar bile hatırlamadıkları halde cümleler kurmaya çalışıyorlardı.

Ror, Bitterblue'nun Leck'in ne zaman geldiğine, ne söylediğine dair sorularına kesin cevaplar verememiş ama Leck'in yaptığı şeyin Po'nun kalesinin kendisine ait olduğuna onları ikna etmek olduğunu söylemişti. Ror'u karısı ve oğullarıyla birlikte kentlerini terk edip krallığının bu ücra köşesine belki de hiç gelemeyecek olan kızını beklerken Leck'i eğlendirip ona biat etmeleri amacıyla kandırıp getirmişti. Leck'in beklerken söyledikleri Ror'un şüpheli dudaklarından yavaş yavaş dökülüyordu. "Sanırım... Sanırım bana kentime yerleşmek istediğini söyledi. Krallığıma!"

"Sanırım benim özel hizmetimdeki kızlar hakkında da bir şeyler söyledi, tekrar dillendirmek istemediğim şeyler," dedi Ror Kraliçesi.

"Ticaret anlaşmalarımızı değiştirmekten bahsetti! Bundan eminim!" diye haykırdı Ror. "Monsea yararına!"

Ror ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Katsa Kral ayağa kalktığı için saygıdan ayağa kalkmak üzere hamle yaptı ama Kraliçe onu geri oturttu. "Eğer her yürüdüğünde ayağa kalkacak olsaydık, sürekli dikilmek zorunda kalırdık," dedi. Eli Katsa'nın kolunda gerektiğinden uzun kalmıştı ve bakışları Katsa'ya sabitlenmişti. Sesi nazikti. Odadakiler Leck'in zihinlerini bulandıran etkisinden çıkmaya başladıkça, Lienid Kraliçesi yan tarafındaki Yetenekli Leydi'ye daha kibar, daha naif bakmaya başladı.

Ror'un ve oğullarının öfkesi Leck'in etkisinden çıktıkça yükseliyordu. Kızgınlıklarını yüksek sesle ifade ediyor ve birbirleriyle Leck'in söyledikleri üzerine tartışıyorlardı. "Po gerçekten iyi mi?" diye sordu genç olanlardan sessizce karşısında oturup Katsa'nın yüzüne bakan biri. Yanağına tek damla yaş süzülür ve hikâyelerini, Leck'in odadaki herkesin tüylerini diken diken eden icraatlarını anlatma işini Bitterblue'ya bıraktı. Leck'in çocuğun canını korkunç biçimde yakma niyetini, Büyükbaba Tealiff'i kaçırma işini ve Ashen'i öldürüşünü. Adamlarının Po'yu neredeyse öldürüşünü. Artık Ror'un yası öfkesini iki katına çıkarmış, yere diz çöküp babası, oğlu ve özellikle kız kardeşi için ağlamaya başlamıştı. Oğullarının sesi daha yüksek ve öfkeli çıkıyordu. Katsa, istemsizce Po'nun gevezeliğinin nereden geldiğinin anlaşıldığını düşündü. Lienid'de herkes ama herkes sürekli konuşuyordu. Gözünden akan yaşları sildi ve zihnindeki karışıklıkla savaşmaya başladı.

Genç olan kardeş Katsa'nın önüne diz çöküp mendilini ona uzatırken Katsa şapşal bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sence Po iyi mi?" diye sordu kardeş. "Onun için geri dönecek misin? Gideceksen seninle gelmek istiyorum."

Yüzünü mendille sildi. "Sen hangisisin?"

Kardeş gülümsedi. "Ben Skye. Daha önce hançerini bu kadar hızlı fırlatan kimse görmemiştim. Tam olarak hayal ettiğim gibisin."

Ayağa kalkıp babasına doğru gitti. Katsa boğazını tutup içinde yükselen acıyı dindirmeye çalıştı. Leck'in Yeteneğinin ondaki etkisi diğerlerinden daha yavaş geçiyordu ve yaptığı şeyden ötürü kendini çok kötü hissediyordu. Evet, Leck artık ölüydü ve bu gayet iyi bir şeydi. Ama bu, Katsa'nın birisini susturmak için *hançer* kullanması sayesindeydi. Daha önce Randa için yaptıkları gibiydi. Üstelik yaparken ne yaptığının farkında bile değildi.

Po'ya gitmeliydi. Onları, doğruyu kendi başlarına bulmaları için bırakıp gitmeliydi. Tartıştıkları, gün geceye dönerken tekrar tekrar üzerinde konuştukları şeylerin bir önemi yoktu artık. Bitterblue sağ ve güvendeydi, bu önemliydi. Po yalnız ve yaralı, Monsea kızıyla mücadele ediyordu, bu önemliydi.

"Onlara yüzükten bahsedecek misin?" diye sordu Bitterblue akşam kendilerine verilen odada hâlâ yavaş işleyen zihnini içinde bulundukları durumu algılamaya zorlayan Katsa'ya.

"Hayır," dedi. "Gerek yok. Bu yalnızca onları telaşlandırır. Po'ya ulaştığımda yapacağım ilk iş onu geri vermek olacak."

"Erkenden mi gideriz?" Katsa, ciddi bir ifadeyle bir eli belindeki hançerde olan kıza baktı. Monsea Kraliçesi. Ayağındaki pantolon ve kısa saçlarıyla minyatür bir korsana benziyordu.

"Senin gelmene gerek yok," dedi Katsa. "Zor bir yolculuk olacak. Monport'a ulaştıktan sonra hızlı ilerleyeceğiz ve senin için yavaş hareket edemem."

"Elbette geliyorum."

"Sen artık Monsea Kraliçesi'sin. Büyük bir gemi ayarlayıp lüks içinde yolculuk edebilirsin. Denizler düzelinceye kadar bekleyebilirsin."

"Sen Po'nun iyi olduğunu haber verinceye kadar meraklan öleyim, öyle mi? Seninle geliyorum."

Katsa dizlerine bakıp yutkundu. Bitterblue'nun sırf rahatlamak için gelmesini kabul etmekten hoşlanmıyordu. "Gün doğarken ayrılıyorz," dedi, "Ror'un yakındaki köyden ayarladığı küçük bir tekneyle. Önce Kaptan Faun ve mürettebatını alıp gemilerini ikmal edeceğiz. Ardından bizi Monport'a götürecek."

Bitterblue kafa salladı. "O halde ben sıcak bir banyo yapıp yatayım. Sence sıcak su getirecek birini bulmak için kime gitmeliyim?"

Katsa hafifçe gülümsedi. "Zili çalın Kraliçe. Po'nun hizmetkârları şu an oldukça meşguldür ama Monsea'nin hâkimi için birileri bakacaktır muhakkak."

Aslında gelen Po'nun annesi oldu. Kadın durumu anlayıp bir hizmetçi kız ayarladı. Hizmetçi, Bitterblue'yu bir başka odaya alıp sıcak su ayarlamaya çalışıyor ve kollarındaki onca havluya rağmen sürekli eğiliyordu.

Po'nun annesi Katsa'nın odasında kalmış yatağa, yanına oturmuştu. Ellerini dizlerinde kavuşturmuştu. Şöminenin ateşinde ısıldayan yüzükleri Katsa'nın dikkatini çekmişti.

"Po sizin on dokuz yüzük taktığınızı söylemişti," dediğini fark etti kadına, hissizce. Derin bir nefes aldı. Elini alnına götürdü belki de bininci kez Leck'in sandalyeye hançerle mihlanmış görüntüsünü aklından çıkarmaya çalıştı.

Kraliçe avcunu açmış yüzüklerine bakıyordu. Avucunu kapatıp Katsa'ya profilden baktı. "Diğerleri senin Leck hakkındaki gerçeği aniden hatırladığını düşünüyor," dedi. "Aniden hatırladığını ve yalanlarının beynini tekrar bulandırmasına izin vermeden işine son verdiğini düşünüyorlar. Belki de olan buydu. Ama ben o anda böyle bir şey yapacak gücü nereden bulduğumu anladığımı düşünüyorum."

Katsa kadına dönüp sakın yüzüyle sessiz ve zeki gözlerine baktı. O gözlerde gördüğü soruyu cevapladı. "Po bana Yeteneği hakkındaki gerçeği söylemişti."

"Seni çok seviyor olmalı," dedi Kraliçe. Katsa önce irkildi, sonra başını eğdi.

"Çok kızmıştım," dedi, "bana ilk söylediğinde. Ama ben... zamanla affettim onu."

Bu kesinlikle hislerinin eksik bir tasviriydi. Ama Kraliçe ona bakıyordu ve Katsa, kadının söylemediği şeyleri anladığını düşünüyordu.

"Onunla evlenecek misin?" diye sordu Kraliçe açıkça ve Katsa yine irkildi; ama bunu lafı dolandırmadan cevaplayabildi. Kraliçe'nin gözlerinin içine baktı.

"Asla evlenmeyeceğim," dedi.

Kraliçe, şaşkınlıktan kaşlarını kaldırmış ve bu alnını kırıştırmıştı ama hiçbir şey söylemedi. Önce tereddüt etti, sonra konuştu. "Monsea'de oğlumun hayatını kurtardın," dedi "ve onu bugün yine kurtardın. Bunu asla unutmayacağım."

Ayağa kalktı, öne doğru eğildi ve Katsa'yı alnından öptü. Kadın odaya girdiğinden beri Katsa üçüncü kez irkiliyordu. Kraliçe arkasını dönüp eteklerini sürüye sürüye odadan çıktı. Kadın odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Katsa biraz önce Po'nun annesinin oturduğu boşluğa bakıyor ve Leck'in görüntüsü tekrar zihnine çörekleniyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Katsa, Bear, Red ve diğer birkaç adam Leck'in tabutunu halatlarla gemiye çekerken güvertenin uzak bir köşesinden onları izliyordu. Katsa, o tabutu taşıyan iplerin kopmasını, cesedin ise deniz yaratıkları tarafından yenmesini istiyordu. Yelken direklerine tırmanıp tek başına oturmaya başladı.

Şimdi Monsea'de büyük bir resmigeçit olacaktı. Yalnızca Bitterblue kraliçe olduğu için değil, Prens Skye ve Kral Ror da kendisine eşlik ettiği için. Kız kardeşinin kızı, Ror'un dikkat çektiği üzere bir çocuktı. Ama olmasa bile, içinden çıkılmaz bir durumdaydı. Büyünün etkisindeki bir krallık; krallarının erdemli, prenseslerinin ise zayıf, hasta ve belki de deli olduğunu düşünen bir krallık. Çocuk Kraliçe Monsea'ye, tapılan Kral'ın öldüğü ve artık tüm yetkinin onda olduğu söylenerek böylece gönderilemezdi. Bitterblue'nun otoriteye ve rehberliğe ihtiyacı vardı. İkisini de Ror verebilirdi ona.

Ror, Skye'yi Po'nun peşinden gönderecekti. Silvern'i ise bir başka gemiyle Midd'luns'a, Büyükbaba Tealiff'i getirmeye göndermişti. Kalan oğullarını ise her birinin yerinin Ror Kenti olduğunu ve Ror'un işleriyle meşgul olmaları yönündeki isteklerine kulaklarını tıkayarak evlerine, ailelerinin ve işlerinin başına göndermişti. Tahtından her uzaklaşması gerektiğinde yaptığı

gibi Kraliçe'yi yerine tayin etmişti. Kraliçe, işlerin üstesinden gelmeyi gayet iyi beceriyordu.

Katsa yelkenlerin arasındaki yerinden sürekli Ror'u izliyordu. Sesli gülüşü ve denizcilerin işlerini kolaylaştıran babacan konuşma tarzı Katsa'ya aşına geliyordu. Po gibi yakışıklı ve kendinden emindi ama Po'nun hiç olamayacağı kadar hareketlerinde otoriter bir hava vardı. Ancak, Katsa bunun yavaş yavaş farkına varıyordu. Elinde tuttuğu güç onu sarhoş etmemişti. Bir denizciye halatı çekerken yardım etmeyi aklından bile geçirmiyordu ama denizci halatları çekerken merakla yanında duruyor, halat hakkında, işi hakkında, evi, annesi, babası ve Nander'in göllerinde bir yılını balık avlayarak geçiren kuzeni hakkında sorular soruyordu. Katsa'nın daha önce hiç karşılaşmadığı bu görüntü, onu oldukça etkiliyordu. Halkının tepesinde oturmak yerine onunla konuşan, ilgilenen bir kral.

Katsa, Skye'ye kolayca alışmıştı. Sık sık yelkenlere tırmanıyor, gemi ne zaman dalgalarda sarsılsa bir yerlere sarılıyor ve gülen gri gözleri kocaman açılıyordu. Katsa'nın yakınına gelip oturuyordu. Katsa gibi tünediği yerde bir türlü rahat edemiyordu ama sessiz, mutlu ve iyi bir arkadaşı.

"Ailenle tanıştıktan sonra Po'nun ailenizdeki sessiz kalabilen tek erkek olduğunu düşünmüştüm," demişti bir keresinde hiçbir şey söylemeden bir süre oturunca.

Sıcak bir gülümseme yayıldı Skye'nin yüzüne. "Eğer istersen hemen bir konu açabilirim," dedi. "Kafamda sana sormak istediğim binlerce soru var. Ama konuşmak isteseydin... Şey, konuşurdun, değil mi? Ne zaman bir dalgaya toslasak ölümle burun buruna geldiğin buraya çıkmak yerine, aşağıda kalmayı tercih ederdin."

Yol arkadaşları ve gür, babacan sesiyle Ror aşağıdaydı. Bit-terblue ne zaman soğuğa karşı antrenman yapmak için güverteye çıksa denizciler onunla iyi vakit geçiriyordu. Kaptan Faun, hem kabiliyetli hem de istikrarlıydı. Katsa'yla ne zaman göz göze gelseler, gözlerindeki saygı duyan ifade net biçimde görülebiliyordu. Leck'e hançeri fırlatırken kendisinde açtığı yara rağmen, tüm bunlar Katsa'ya huzur veriyordu.

Kendini dayısını düşünürken buldu. Randa şimdi gözüne o kadar küçük ve temelsiz görünüyordu ki. Bu kadar aptal bir adam onu nasıl olmuş da kontrol edebilmeyi başarmıştı?

Kontrol. Katsa'nın yarası buydu: Leck kontrolünü ondan almıştı. Öz eleştiri yapmasını gerektirecek bir durum yoktu ortada, olanlar için kendini suçlayamazdı. Gerçekleşmesi nasıl engellenebilirdi ki? Leck çok güçlüydü. Katsa, güçlü bir rakibe saygı duyabilirdi, vahşi kediye ve dağa saygı duyduğu gibi. Ama tevazu ya da saygıda yaşanacak bir kayıp kontrolü kaybetmek kadar olamazdı.

"Özür dilerim Katsa," dedi Skye beraber denizin üzerinde sallanırlarken. "Ama sormam gereken bir soru var."

Skye'nin suratındaki merak eden ifadeyi daha önce de görmüştü. Eninde sonunda soracağını biliyordu.

"Kardeşimin karısı değilsin, değil mi?"

Güldü. "Hayır."

"O halde neden bu gemideki Lienid'liler sana Prenses diyorlar?"

Sinir bozucu bu soruyu cevaplamadan önce derin bir nefes aldı. Kabanının yakasına uzanıp yüzüğü ona göstermek üzere çıkardı.

"Bunu bana verdiğinde," dedi, "ne anlama geldiğini söylememiştin. Ayrıca neden verdiğini de söylemedi."

Skye yüzüğe baktı. Yüzünde önce şaşkınlık, ardından kaygılı sert bir ifade ve en son bana ne dercesine yadsıyan bir ifade oluştu. "Bunun için mantıklı bir nedeni vardır," dedi.

"Evet," dedi Katsa. "Bu yüzden onu dövmeye niyetliyim."

Skye hafifçe gülümsedi ve sessizliğe büründü. Alnında tedirgin olduğunu gösteren çizgiler oluşmuştu. Katsa içinde oluşan yaranın acısının geçmişte olduğu gibi gelecekte de kontrol yoksunu olma ihtimalinden kaynaklandığını biliyordu. Po'ya, Leck'in yanında kendine yardım edebildiğinden daha fazla yardım edemezdi. Bazı şeyler gücün ötesindeydi ve kendini Po'nun Monsea dağlarının eteğindeki kulübesinde karşılaştacağı şeylere karşı hazırlamalıydı.

Gemi limana yanaşıp da insanlar karaya çıkınca gecikme çekilmezdi. Monport muhafızlarının komutanı ve Leck'in saray soyluları Ror'un söyleyeceği inanılmaz gerçekleri dinlemek ve anlamak üzere Monport'ta toparlanmışlardı. Hâlâ sürmekte olan Bitterblue'yu arama ve Katsa'yı diri Po'yu ölü ele geçirme çalışmaları sona ermeliydi. Po'yu ölü ele geçirme derken, Ror'un sesi buz gibi çıkmıştı.

"Po bulundu mu?" diye söze karıştı Katsa.

"Bulundu mu? Kim?" diye sormuştu aptallaşmış biçimde Monport komutanı. Kafasını kaşıyor ve Lienid'den gelen grubun karşısında aklı karışmış gibi duruyordu.

"Adamlarınız Lienid prensini buldu mu?" diye çıkıştı Ror, komutanın ve diğer elitlerin gözü kafaları karışmış şekilde

Skye'ye kaydı. "En genç olan prens. Bir gözü gümüş diğeri ise altın rengindeki Yetenekli prens... Kimse gördü mü onu?"

"Kimsenin gördüğünü sanmıyorum Kralım. Hatta eminim. Affedin, Kralım. Anlattığınız bu hikâye... Hafızam..."

"Evet," dedi Ror. "Anlıyorum. Yavaş yavaş ilerlemeliyiz."

Katsa tüm kenti yavaş yavaş taş üstünde taş kalmayınca kadar yerle bir edebilirdi. Lienid'li kralın yanına yaklaşmıştı. Çömeldi ve kafasını ellerinin arasına aldı. Konuşmuyor homurdanıyorlardı. Bu adamların, Leck'in etkisinden çıkması saatler, saatler alabilirdi ve Katsa'nın buna tahammülü yoktu.

"Belki de biz kendimize at baksak iyi olur, baba," diye mıldandı Skye, "ve yola çıksak tabii."

Katsa ayağa fırlamıştı. "Evet," dedi. "Middluns aşkına, lütfen."

Ror bakışlarını Skye'den Katsa'ya sonra da Bitterblue'ya çevirdi. "Kraliçe Bitterblue," dedi, "eğer yokluğunuzda bu işi halledebileceğime güveniyorsanız, sizi bekletmenin lüzumu yok."

"Elbette size inanıyorum," dedi çocuk, "ve ben yokken adamlarım sizin hükümlerinize riayet edeceklerdir."

Kaptan ve tayfalar ağızları açık kalarak Ror'un yarı bo-yundaki, oğlan gibi giyinmiş, tamamen vakur yeni kraliçeye bakakalmışlardı. Şaşkınlıktan kaşlarını kaldırmış, kafalarını kaşımaya başlamışlardı bile. Katsa bile kafasını kaçıyordu. Ror ona doğru dönüp, "Po'ya ne kadar erken ulaşırsanız, o kadar iyi," dedi. "Sizi daha fazla oyalamayacağım."

"İki ata ihtiyacımız var," dedi Katsa. "Kentin en hızlı atlarına..."

"Ve Monsea'li bir muhafıza," dedi Ror, "çünkü karşılaştığınız hiç kimse olayın aslını bilmiyor hâlâ. Seni gören herhangi bir Monsea askeri ele geçirmeye çalışabilir."

Katsa ellerini sabırsız biçimde birbirine vurdu. "Çok güzel, bir muhafız eksikti. Eğer bana yetişemeyecek olursa, geride bırakırım." Skye'ye doğru döndü. "Umarım kardeşin kadar hızlısındır."

"Yoksa onu da mı geride bırakacaksın?" diye sordu Ror. "Ya Monsea Kraliçesi atından düşecek olursa, onu da mı bırakacaksın? Peki, yorgunluktan ve zorlamadan düşüp kalacak olursa atın kendisini bırakacak mısın?" Göğüslerine çektiği hava onu daha uzun gösteriyor, sesiyse gayet keskin çıkıyordu. "Mantıklı ol Katsa. Muhafız alacaksın ve önünde veya arkanda onlar olacak. Ayrıca Monsea Kraliçesi ve oğlumla beraber yolculuk edeceksin."

Katsa neredeyse haykıarak cevap verdi. "Onları Monsea askerlerinden korumak için muhafıza ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Ror. "İstedikten sonra Monsea Kraliçesi'ni ve oğlumu, hatta tüm oğullarımı, hatta yüz Nander'lı yavrucağı gözü kan bürümüş saldırganların arasından kurtarmayı başaracağından eminim." Daha da uzun görünüyordu artık. "Mantığının sesini dinle. Monsea Kraliçesi'ni kendi atında taşıırken sağda solda gördüğün askerleri öldürerek geçip gitmen hiçbirimiz için iyi olmaz. Bu neye yarar sence? Muhafızlarla beraber yolculuk edeceksin ve o muhafızlar senin saldırıya uğramaman için gerekli açıklamaları yapıyor olacak. Yeterince açık mı?"

Ror, söylediklerinin açık olup olmadığını duymak için beklemeydi. Aniden tüm bu olanlar sanki başını ağrıtmış gibi duran komutana döndü. "Komutan, emrinizdeki en hızlı dört muhafız," dedi, "ve en hızlı altı atınız, hemen." Geri dönüp Katsa'ya tepeden baktı. "Aklın başına geldi mi?" diye gürlledi.

Siniri geçmişti, akli başına gelmemişti ya da akli başına gelmişse bile bunun nedeni dört muhafız, altı hızlı at ve Po'ya uçarcasına ulaşma ihtimaliydi.

Hızlı ilerleyip çok az insanla karşılaştılar. Liman yolu genişti ve üzerinden geçen sayısız attan ötürü çamur ve karla kaplıydı. Karlar yolun kenarında yükseliyor ve ardı sıra uzanıyordu. Batıda, ormanlar ve dağlar, yalnızca ince siyah bir çizgi gibi görünüyordu. Hava buz gibiydi, ama atın üstünde önünde oturan çocuk yeterince sıcaktı ve daha hızlı gitmeyi konforlu biçimde gitmeye tercih ediyordu. Atın üstünde önünde oturan Kraliçe diye düşündü ve düzeltti kendini Katsa. Kraliçe Bitterblue, Po ve kendisinin aylar önce bir kütüğün içinden kandırarak çıkardıkları ürkek yaratıktan bambaşka birine dönmüştü.

Bitterblue bir gün iyi bir hükümdar olabilirdi. Raffin iyi bir kral olabilirdi. Ror, güçlü bir kraldı ve uzun süre hüküm sürebilirdi. Bu yedi krallıktan üçünün iyi ellerde olması demektir. Yedide üç, yetmez görünse de gelişme sayılırdı.

Liman yolu üzerinde kentler ve bu kentlerin hanları vardı. Grup ara sıra bu hanlardan birine aceleyle yemek yemek ya da sert kış gecelerinden korunmak için giriyordu. Bunu mümkün kılansa yanlarındaki muhafızlardı. Çünkü ne zaman nereye girecek olsalar karşılarına muhafızlar çıkıyordu ve daha onları görür görmez silahlarına sarılıp üzerilerine yürüyorlardı. Onları sakinleştiren muhafızlar ve Bitterblue'nun söyledikleri oluyordu. Hanın birinde muhafızlar açıklamayı yapmakta geç kaldılar. Girdikleri anda hanın içinde bir nişancı okunu fırlattı ve eğer Katsa durumu anında fark edip Skye'nin üzerine atlayıp onu yere yapıştırmasaydı genç prensi vuracaktı. Skye daha neden düştüğünün farkına bile varmadan Katsa ayağa kalkmış, Kraliçe'yi korumaya almış ve kendi yayını hazırlamıştı ama muhafızlar araya girdi ve olayı sona erdirdiler. Katsa, Skye'yi ayağa kaldırdı. Skye'nin gözlerine baktı ve olayın neden olduğunu anladı.

"Seni Po sandı," dedi Skye'ye. "Okçu. Kulağındaki halkaları, yüzüklerini ve koyu renk saçını gördü ve gözlerini fark etmeden ok attı. Bundan sonra bir yere girince önden muhafızların girip konuşma yapmasını beklemelisin."

Skye, Katsa'yı alnından öptü. "Hayatımı kurtardın."

Katsa gülümsedi. "Siz Lienid'liler sevginizi gösterme konusunda çok açıksınız."

"İlk çocuğuma senin adını vereceğim."

Katsa güldü. "Çocuğun iyiliği için kız olmasını bekle. Ya da en iyisi, çocukların büyüyene kadar bekle ve en dikbaşlısına ve başına bela açana ver."

Skye kahkaha attı ve Katsa'yı kucakladı. Katsa da ona karşılık verdi. O anda korumacı kalbinin bir başka arkadaş kazandığını fark etti.

Grup uyumak için yukarı çıktı. Okçular oradan ayrılmış ve küçük gri gözlü bir kızın yakınında ok atan herkesin cezalandırılacağını ilan ettiler. Kentlerde yaşayan ya da yollarda seyahat eden insanlar Leck'in ölümüyle ilgili detayları veya ihanetini bilmiyorlardı. Ama en azından Monsea'de Bitterblue'nun güvende olduğu, iyi olduğu ve kraliçe olduğu bilinmeye başlamıştı.

Yol açık ve temizdi ama doğruca Po'ya gitmiyordu. Grup en sonunda batıya doğru kar ve buz içindeki arazilerin içine girmek zorunda kaldı ve Katsa bunun hızlarını sert biçimde düşüreceğini biliyordu. Atlar bazen neredeyse boylarını aşan kar yığınının içinde ilerlemeye çalışıyordu.

Günler sonra grup ormanın içine, karın görece daha az olduğu ve daha kolay ilerleyebilecekleri yere ulaştı. Ardından irtifaları

artmaya başlarken ağaçlar seyrilmeye başladı. Tırmanıyorlardı. Kraliçe hariç hepsi atlarından indiler ve yayan devam ettiler.

Neredeyse oraya varmışlardı, neredeyse. Katsa yol arkadaşlarını zorluyor, atları sürüklüyor ve koşullara rağmen son sürat ilerlemekten başka hiçbir şey düşünmüyordu.

"Sanırım atların birini sakatladık," diye bağırdı Skye. Çok yaklaşmışlardı, hissedebiliyordu bunu Katsa. Durdu ve dönüp geri baktı. Skye çektiği atı gösteriyordu. "Gördün mü? Zavallı hayvan aksıyor."

Hayvanın kafası düştü ve burun deliklerinden hızlı biçimde soluyordu. Katsa sabretmesi gerektiğini biliyordu. "Aksamıyor," dedi. "Yalnızca yorgun ama neredeyse vardık."

"Ben bir sonraki adımımı bile göremezken sen geldiğimizi nasıl söyleyebilirsin?"

"Eh, yürü o zaman."

"Sen yürümeden yapamam."

Katsa öldürücü gözlerle baktı ona. Dişlerini sıktı. "Sıkı tutunun Kraliçe," dedi atında oturan Bitterblue'ya. Hayvanın dizginlerinden tutup ileri doğru çekti.

"Atları mahvetmek için hâlâ elinden geleni yapıyorsun."

Katsa buz kesmişti. Ses arkadan değil yukarıdan geliyordu ve Skye'nin sesine pek benzemiyordu. Döndü.

"Sana sinsice sokulmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Şahin gözlerin ve kurt kulakların varken hele." Oradaydı, orada, dimdik ayakta, parıldayan gözleri, seğiren dudakları ve arkasında karda açtığı izle duruyordu. Katsa hüngür hüngür ağlayarak ona doğru koşmaya başladı ve üzerine atladı. Po'nun üzerine o kadar sert atladı ki ikisi birden karın içinde yuvarlanmaya başladılar, durduklarında Katsa Po'nun üzerindeydi.

Po gülüyor ve Katsa'yı sıkıca sarıyordu. Katsa ağlıyordu. Ardından Bitterblue gelip kendini onların üzerine attı. Sonra Skye geldi ve hepsini ayağa kaldırdı. Po özellikle kuzenini sıkıca kucaklamıştı. Kardeşini de kucakladı. Sonra herkes birbirinin saçını karıştırmaya başladı ve tekrar kucaklaştılar. Ardından Katsa yeniden Po'nun kollarındaydı. Ağlıyordu. Sıcak gözyaşları yanağına düşerken Po'yu o kadar sıkı sarmıştı ki Po nefes alamamaktan şikâyet etti.

Po gülümseyen ve yorgun muhafızların ellerini sıkıp grubu, aksak at da dahil olmak üzere kulübesine götürdü.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kulübe temizlenmiş ve bulduklarındaki haline kıyasla tamir edilmişti. Kapının önünde bir yığın odun duruyor, şöminede ateş yanıyor, dolap hâlâ üçayak üzerinde duruyordu ama çöpler temizlenmiş, duvara gayet güzel bir yay asılmıştı. Katsa için tüm bunlara bir defa bakmak yeterliydi. O, gözlerini Po'dan başka bir şeye çevirmek istemiyordu.

Düzgün yürüyordu, eskisi gibiydi. Güçlü görünüyordu. Fakat aynı zamanda zayıf gibiydi ama Katsa bunun üzerine bir şey söyleyecek olduğunda, "Balıklar şişmanlatmıyor, Katsa. Üstelik gittiğinizden beri balıktan başka pek bir şey yemedim. Balık yemekten içim dışım bir oldu," dedi. Bunun üzerine çantalarından ekmek, elma, kuru kayısı ve peynir çıkartıp bir sofraya hazırladılar. Masadaki her şeyi silip süpüren Po'nun yüzü gülmüş ve ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya başlamıştı.

"Kayısılar Lienid'den," dedi Katsa. "Önce Suncliff sonra tekrar Lienid, Sonra Lienid'in açıklarında bir yerler ye en sonunda Monport."

Katsa'ya gülümsemiş ve şöminenin ateşinin gözlerindeki yansımaları görmüştü. Katsa mutluydu. "Bana anlatacağın bir hikâye var," dedi, "görünen o ki mutlu sonla bitmiş. Başından mı anlatacaksın?"

En başından anlatmaya başladılar. Ana hatları Katsa anlatıyor, detayları ise Bitterblue veriyordu. "Katsa bana hayvan kürklerinden bir şapka yaptı," dedi. "Katsa, bir dağ aslanını öldürdü. Katsa kar ayakkabısı yaptı. Katsa kabak çaldı." Bitterblue, Katsa'nın yaptıklarını tek tek saydı, sürekli ablasını öven çocuklar gibiydi ama Katsa aldırımıyordu bile. Hikâyenin güzel kısımları, kötü yanlarını hafifletiyordu.

Po'nun kalesinde olanların anlatıldığı sırada Katsa'yı rahatsız eden bir şeyler olduğunun farkına vardı. Po ilgisizdi. Konuşan insanlar yerine masayı izliyordu; yüzünde ilgisiz bir ifade vardı, dinlemiyordu. Katsa Po'nun dikkatinin dağıldığını fark ettiği anda Po gözlerini ona çevirdi. Bir anlığına Katsa'ya baktı, ona gerçekten baktı ama sonra boş boş kendi ellerine bakmaya başladı. Katsa, bir çeşit üzüntünün Po'nun üstüne çöreklenişine yemin edebilirdi.

Katsa hikâyeyi anlatmayı bıraktı, birdenbire, garip bir biçimde korktuğunu hissetti. Po'nun yüzüne bakıyordu ama ne için baktığından emin değildi. "Sonunda öyle ya da böyle Leck bizi etkisi altına almıştı," dedi. "Ama ben bir anlığına büyüünden kurtuldum ve onu öldürdüm." Olayların gerçekte nasıl olduğunu sana sonra anlatırım, diye düşündü Katsa.

Po fark edilir biçimde irkildi ve Katsa bunun üzerine dikkat kesildi. Ama bir an sonra Po sanki hiçbir şey olmamış ve sanki az önceki tabloyu Katsa hayal etmiş gibi gülümsemeye başladı. "Sonra geri döndünüz," dedi keyifli biçimde.

"Olabilirdi hızlı," dedi Katsa, kafası karışmış halde alt dudaklarını ısırırken. "Artık sana yüzüğünü geri verebilirim. Kalen tam söylediğin gibi muhteşem bir yer."

Po'nun yüzü boyunca yayılan acı ve ızdırabı görmüştü Katsa. Geldiği gibi aniden kaybolmuştu o ifade ama Katsa ne

gördüğünü çok iyi biliyordu ve daha fazla bunu gizleyemezdi. Yerinden kalkıp ne söyleyeceğini veya yapacağını bilmeden ona doğru yürüdü.

Po da kalkacak gibi doğruldu, ayağa kalkıp kalkamayacağını mu kontrol ediyordu? Emin değildi ama bunu denediğini düşünüyordu Katsa. Po, Katsa'nın elini tuttu ve gülümsedi. "Benimle avlanmaya gel, Katsa," dedi. "Yaptığım yayı deneyebilirsin."

Sesi yumuşaktı. Skye ve Bitterblue gülümsüyordu. Katsa, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünen tek kişi olduğunu hissetti. Zorla gülümsedi. "Elbette," dedi. "Çok sevinirim."

"Sorun ne?" diye sordu Katsa kulübeden çıkar çıkmaz.

Po gülümsedi. "Her şey yolunda."

Katsa tırmanırken duyguları karışmıştı. Po'nun daha önce açtığını düşündüğü karın içindeki bir patikada ilerliyorlardı. Havuzu geçtiler. Şelale ortasından akan ince bir sızıntının haricinde buz tutmuştu.

"Balık sepeti işine yaradı mı?"

"Oldukça yaradı hem de. Hâlâ kullanıyorum."

"Askerler kulübeye geldi mi?"

"Geldiler."

"Yaralarına rağmen mağaraya girdin, değil mi?"

"O zaman daha iyi hissediyordum. Kolayca hallettim."

"Ama ışımış ve ıslanmış olmalısın."

"Uzun kalmadılar Katsa. Kulübeye geri dönüp ateş yaktım hemen."

Katsa kayanın üzerine çıktı. İnce bir ağaç kökünü tutup kendini yukarı çekti ve küçük bir tepeliğin üzerine çıktı. Uzun

ve düz bir kaya bloğunun üzerinde el değmemiş kar yığını duruyordu. Katsa, karları biraz süpürüp üzerine oturdu. Onu takip eden Po yanına oturdu. Katsa Po'yu düşünüyordu. Po Katsa'ya bakmıyordu.

"Sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Katsa.

Dudaklarını yalayan Po, hâlâ Katsa'ya bakamıyordu. Ses tonu epeyce kendinden emindi. "Eğer paylaşmak istemezsen hislerini zorla öğrenmek istemem," dedi.

Katsa büyümüş gözleriyle ona baktı. "Doğru. Ama ben de sana yalan söylemezdim, sense bir sorun yok derken yalan söylüyorsun."

Po'nun yüzüne tuhaf bir ifade yerleşmişti. Açık, kırılğan, sanki ağlamamaya çalışan on yaşındaki bir çocuk gibiydi. Po'nun yüzündeki bu ifade Katsa'nın içini acıtmıştı. Po...

İrkildi ve ifade yok oldu. "Yapma, lütfen," dedi. "Benimle düşünerek konuşman kafamı karıştırıyor. Başımı ağrıttıyor."

Katsa yutkundu ve ne söyleyeceğini düşündü. "Başın düş-tüğünden beri mi ağrıyor?"

"Ara sıra."

"Mesele bu mu?"

"Sana söyledim ya, sorun yok."

Po'nun koluna dokundu. "Po, lütfen..."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok... Katsa," dedi ve Katsa'nın elini uzaklaştırdı.

Şimdi Katsa şaşırılmış ve incinmişti. Gözüne yaşlar dolmuştu. Hatırladığı Po, endişe etmesinden rahatsız olmaz, ona dokunduğunda uzaklaştırmazdı onu. Bu Po değildi; bir yabancıydı

ve daha önce burada olan bir şeyler eksikti. Boynuna uzanıp kabanının içindeki kordona ulaşmıştı. Yüzüğü ona uzattı.

"Bu senin," dedi Katsa.

Po bakmadı bile, bakışları ellerine yapışmış gibiydi. "İstemiyorum."

"Middluns aşkına, neden bahsediyorsun sen? Bu senin yüzüğün..."

"Sende kalmalı."

Katsa inanmaz gözlerle ona bakıyordu. "Po, bu yüzüğü elimde tutacağımı sana düşündüren nedir? Bana bunu ilk anda neden verdiğini bile bilmiyorum. Keşke almasaydım."

Po hâlâ somurtuyor ve eline bakıyordu. "Onu sana verdiğim zaman, ölebileceğimi biliyordum. Leck'in adamlarının beni öldürebileceğini biliyordum ve senin bir evin yoktu. Eğer ölürsem evimin senin olmasını istedim. Evim tam sana göre," dedi Po, Katsa'nın canını yakan ve anlayamadığı bir ümitsizlikle.

Kendini ağlarken buldu. Yüzündeki yaşları hınçla silip diğer tarafa döndü çünkü beton gibi bir yüzle ellerine bakarken görmek istemiyordu Po'yu. "Po, yalvarırım bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yüzüğün sende kalması bu kadar büyük bir sorun mu? Kalem tamamen izole ve dünyadan kopuk... Orada mutlu olursun. Ailem senin özeline saygı gösterir."

"Delirdin mi sen? Ben senin evini, her şeyini alınca sen ne yapacaksın? Nerede yaşayacaksın?"

Sesi oldukça kısık. "Eve geri dönmek istemiyorum. Burada kalmayı düşünüyorum, huzurlu ve herkesten o kadar uzak. Ben... Ben yalnız kalmak istiyorum."

Po'ya döndü. Ağız açık kalmıştı.

"Yoluna devam etmelisin Katsa. Yüzük sende kalsın. Onu istemediğimi söyledim."

Katsa konuşamıyordu. Kafasını salladı, ruhsuzlaşmıştı. Uzandı ve yüzüğü Po'nun ellerine bıraktı.

Po yüzüğe baktı ve iç geçirdi. "Skye'ye vereceğim," dedi, "babama geri versin. Ne yapacağına o karar verebilir."

Ayağa kalktı ve Katsa bu sefer dengesini kontrol ettiğine emindi. Elinde yayı ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Bir çalıyı tutup kendini başka bir kaya bloğunun üzerine çekti. Katsa, Po tırmanıp uzaklaşırken ardından bakakaldı.

Katsa gece boyunca horultuların arasında meseleyi anlamaya çalışıyordu. Sırtını duvara vermiş, kardeşinin ve Monsea muhafızlarının arasında battaniyesine sarılmış yatan Po'yu izledi. Uyuyordu ve yüzünde huzur vardı. Güzel yüzünde.

Konuşmalarının ardından kulübeye bir elinde yayı diğer elinde ise yakaladığı bir orduya yetecek kadar tavşanla geldiğinde, yükünü kardeşinin üstüne mutlu biçimde bırakmış ve kabanını çıkarmıştı. Ardından Katsa'nın kara kara düşünerek oturduğu duvarın yanına gelmişti. Önünde diz çökmüş, ellerini alıp öpmüş ve soğuk yüzüne sürmüştü. "Üzgünüm," demişti ve Katsa birden her şeyin normale döndüğünü, bunun Po olduğunu ve her şeye yeniden, yeni bir başlangıç yapacaklarını düşünmüştü. Sonra yemek esnasında herkes birbirine takılırken ve Bitterblue muhafızlara sataşırken Katsa, Po'nun kabuğuna çekildiğini fark etti. Az yemişti. Sessizliğe gömülmüştü ve yüzünden mutsuzluğu okunuyordu. Yüzüne bakmak Katsa'nın içini o denli acıtıyordu ki kulübeden çıkıp saatlerce karanlıkta tek başına yürüdü.

Bazı anlarda mutlu görünüyordu. Ama şurası açıktı ki bir sorun vardı. Eğer yalnızca... Yalnızca bir kere ona baksaydı... Katsa'nın gözlerinin içine baksaydı.

Elbette, eğer istediği yalnız kalmaksa, Katsa bu yalnızlığı verecekti ona. Ama her ne kadar bunun hiç de adil olmadığını düşünse bile buna karar vermişti bir kere. Bunun için delile ihtiyacı vardı. Katsa'yı ikna etmek zorundaydı, yalnızlığın istediği şey olduğuna kendisini kati biçimde ikna etmeliydi. Ancak o zaman Po'yu bu tuhaf acısıyla bırakacaktı.

Sabah Po yeterince neşeli görünüyordu, ama evhamlı anneler gibi hissetmeye başlayan Katsa, onun masadan dolup taşan Lienid yemekleriyle bile ilgilenmediğini fark etti. Neredeyse hiçbir şey yememişti ve gidip aksayan atı kontrol etme bahanesiyle masadan kalkmıştı. Dışarı çıkıp tek başına gezinmişti.

"Onun sorunu ne?" diye sordu Bitterblue.

Katsa'nın gözleri çocuğa kaymış ve gri bakışlarını yakalamıştı. Bitterblue'nun neyi kastettiğini anlamamış gibi davranmasına gerek yoktu. Bitterblue aptal bir kız değildi.

"Bilmiyorum," dedi Katsa. "Bana söylemiyor."

"Bazen kendi gibi oluyor," dedi Skye, "ve bazen de içine kapanıyor." Boğazını temizledi. "Ama ben aşıkların kavgası olduğunu düşünmüştüm."

Katsa dosdoğru Skye'ye baktı. Bir parça ekmek koparıp ağzına attı. "Mümkün ama sanmıyorum."

Skye tek kaşını kaldırıp sırtıttı. "Eğer öyleyse senin bilmen gerekiyor sanki."

"Eğer işler o kadar kolay olsaydı..." dedi Katsa ilgisizce.

"Gözlerinde bir tuhafılık var," dedi Bitterblue.

"Evet," dedi Katsa, "yedi krallık içindeki en garip gözler ona ait. Bunu daha önce fark etmeni beklerdim."

"Hayır," dedi Bitterblue. "Gözlerinde bir farklılık var."

Gözlerinde bir farklılık var.

Evet, bir farklılık vardı. Fark, Katsa'ya bakmıyor oluşuydu ya da hiçbirine. Sanki gözlerini kaldırıp birine bakmak içini acıtıyor gibi. Sanki...

O anda Katsa'nın beyinde bir görüntü canlandı. Po ışığın içinden süzülerek düşüyordu ve devasa bir at da onun üzerine düşüyordu. Po'nun önce yüzü suya çarpıyordu, at onun peşinden çakılıyordu.

Daha fazla görüntü... Po hastaydı ve ateşin başında rengi griye dönüyordu. Yüzü morluklardan siyahlaşmıştı. Katsa'ya şaşı bakıyor ve gözlerini ovalıyordu.

Ağızındaki lokma boğazında kalmıştı. Ayağa fırladı ve sandalyesini yere düşürdü.

Skye sırtına vurdu. "Yüce denizler adına, Katsa. İyi misin?"

Katsa öksürdü ve nefesi kesilerek aksak atla ilgili bir şeyler söyledi. Kulübenin dışına koştu.

Po atların yanında değildi ama Katsa onun ne tarafa gittiğini sorunca muhafızlardan biri havuzun olduğu yönü gösterdi. Katsa tepeciğe doğru koşmaya başladı.

Ayakta duruyordu, sırtı Katsa'ya dönük donmuş havuza bakıyordu. Elleri ceplerinde, omuzları çökmüştü.

"Alt edilmez olduğumu biliyorum Katsa," dedi arkasını dönmeyen. "Ama dışarı çıktığında sen bile üzerine kaban almalısın."

"Po," dedi. "Arkanı dön ve bana bak."

Po'nun kafası düştü. Aldığı derin nefesle omuzları yükseldi. Arkasını dönmedi.

"Po," dedi Katsa. "Bana bak."

Po dönmeye başladı, yavaşça. Katsa'nın yüzüne baktı. Gözleri onunkine odaklanmış görünüyordu, ama bir anlığına, sonra bakışlarını geri düşürdü. Boşluğa düşmüşlerdi. Katsa bunu görmüştü; Po boşluğa bakıyordu.

Fısıldadı. "Po. Kör mü oldun?"

O anda Po'nun içinde bir şeyler kırıldı. Dizlerinin üzerine çöktü. Gözünden süzülen yaş yanağında dondu. Katsa ona doğru gidip önüne çömelince, Po gelmesine izin verdi. Savaşı Po kaybetmiş, Katsa kazanmıştı. Katsa'nın kolları Po'nun boynuna dolandı. Katsa'yı tutup kendine doğru çekti. Boynuna doğru sokulup ağlamaya başladı. Katsa Po'yu tuttu, yalnızca tuttu. Dokundu ve soğuk yüzünü öptü.

"Katsa." Ağlıyordu. "Katsa."

Bu şekilde uzun süre kaldılar.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

O sabah fırtına çıktı. Öğleden sonra ise fırtına, âdeta kasırgaya çevirdi. "Kışın daha fazla yolculuk yapma fikrine katlanamıyorum," dedi Bitterblue ateşin karşısında mayışırken. "Şimdi burada Po'yla birlikteyiz, kar duruncaya kadar kalamaz mıyız?"

Sanki kış elindeki programı yırtıp atmış ve hiç bitmemeye karar vermiş gibi bir fırtına bitmeden bir diğeri başlıyordu. Bitterblue Ror'a mektup yazmış ve iki muhafızla yollamıştı. Bitterblue'nun sarayında kalan Ror cevaben havanın orada da aynı olduğunu yazdı. Bitterblue, Ror'a Leck'in ardında bıraktığı hikâyeleri temizlemesi için biraz daha süre vermişti. Tahta çıkışı mümkün olan en yumuşak ve güvenli geçiş olmalıydı. Ror taç giyme töreni için uygun zamanın ilkbahar olduğunu düşünüyordu, bu sayede Bitterblue fırtınaların sona ermesini bekleyebilecekti.

Katsa kulübenin sıkışıklığının Po için sıkıntı yarattığını biliyordu, hele de can sıkıcı bir sırrı varken. Ama eğer herkes kalıyorsa, kalma niyetini açıklamak henüz pek uygun değildi. Rahatsızlığını kendine saklayıp muhafızlara saklandığı dönemde keşfettiğini söylediği kayaların arasındaki barınağa atları götürmelerinde yardım etti.

Katsa ve Po'nun yalnız kalmayı becerebildiği ender anlarda Po'nun hikâyesi yavaş yavaş açıklığa kavuşuyordu.

Katsa ve Bitterblue'nun ayrıldığı gün Po için hiç kolay olmamıştı. Hâlâ görebiliyordu ama pek düzgün değildi. Bu, görüntüleri algılarken kafasını karıştırıyor ve Po'yu derin bir endişeye sürüklüyordu.

"Bana bundan bahsetmedin," dedi Katsa. "Seni bu şekilde bırakmama izin verdin."

"Eğer söyleseydim, asla gitmezdin. Ama gitmen gerekiyordu."

Kendini kulübesindeki yatağına mahkûm etmişti. Günün büyük kısmını acımayan tarafına dönmüş, gözleri kapalı biçimde uzanmış Leck'in askerlerinin gelmesini ve beyindeki uyusukluğun geçmesini bekleyerek geçirmişti. Kendisini kafası düzelince görüşünün de düzeleceğine inandırmaya çalışıyordu. Ama ertesi sabah uyandığında her şey karanlığa gömülmüştü.

"Kızgındım," dedi. "Ayakta düzgün duramıyordum. Yiyeceğim yoktu, yani balıkların yanına gidebilmenin bir yolunu bulmam gerekirdi. Ama bundan rahatsız değildim. O gün ve bir sonraki gün yemek yemedim."

Sonunda Po'yu havuza götüren şey açlık değil, Leck'in askerleriydi. Kulübeye doğru çıkan kayalığı tırmandıklarını sezmişti. "Ayaktaydım ve sendeleyip duruyordum," dedi Katsa'ya, "ne yaptığının farkında bile değildim. Kulübenin içinde dolanıp eşyalarımı toparlıyordum. Sonra dışarı çıkıp kayaların içinde onları saklayabileceğim bir gedik buldum. Hâlâ doğru dürüst ayılmamıştım. Defalarca düştüğüme eminim. Ama havuzun nerede olduğunu biliyordum ve oraya gittim. Su tam bir felaket. Buz gibiydi ama beni ayıltmıştı. Yüzmek, yürümekten daha kolay gelmişti. Bir şekilde mağaraya ulaştım ve kayaların üzerine kendimi atabildim. Sonra dışarıda askerler bağrışıp du-

ruyorlarken ben mağaranın içinde o kadar çok üşüyordum ki dilimin takırdayan dişlerimin arasında kalacağını düşündüm. Buldum, Katsa."

Konuşmaya ara verdi ve o kadar uzun süre sustu ki Katsa söyleyeceği şeyi mi unuttu diye düşünmeye başladı.

"Neyi buldun?"

Kafasını Katsa'ya çevirdi, şaşırılmıştı. "Aydınlığı," dedi. "Düşüncelerim berraklaşmıştı. Mağarada hiç ışık yoktu, görülebilecek hiçbir şey yoktu. Ama Yeteneğimle mağaranın içini oldukça canlı görebiliyordum. O zaman ne yaptığının farkına vardım. Leck dışarıda bir yerlerde insanlar için tehlike olmaya devam ederken, ben bir kulübeye tıkmış oturuyordum. Mağaranın içindeyken bunun bana nasıl ağır geldiğini anlatamam."

Leck düşüncesi Po'yu mağaradan çıkarmış ve balık sepetine götürmüştü. Sonra el yordamıyla soğuktan uyuşmuş biçimde kabine dönmüş ve hemen ateş yakmıştı. Sonraki günler oldukça sert geçmişti. "Zayıf, uyusuk ve hastaydım. Yürümeye başlamıştım ama en çok balık sepetine gidiyordum. Sonra beynimde yankılanan Leck'in ismiyle biraz daha ileri gitmeye başladım. Dengem fena değildi ama yine de genelde oturuyordum. Yay yaptım. Aklımda Leck, atış alıştırması yapmaya başladım."

Kafası düştü. Üzerine sessizlik çöktü. Katsa, geriye kalan kısmı anladığını düşündü. Po, Leck'e yaklaşmayı düşünüyordu; Leck ona gücünü koruması için bir neden oluyordu. Po'nun kendisini toparlaması ve tekrar dengesine kavuşmasını sağlamıştı. Sonra kendileri Leck'in öldüğü haberiyle çıkageldiler. Po'nun hiçbir amacı kalmamıştı. Mutsuzluk tekrar bünyesini ele geçirmişti.

Aslında mutsuzluğu canını sıkıyordu.

"Kendim için üzülmeye hakkım yok," dedi Katsa'ya bir gün ince ince yağın karın altında su almaya gittiklerinde. "Her şeyi görebiliyorum. Hatta görmemem gereken şeyleri görüyorum. Hiçbir şeyi kaybetmediğim halde acınası bir haldeymiş gibi geziniyorum."

Katsa onunla birlikte havuzun yanında çömeldi. "Bana söylediğin ilk aptalca şey bu."

Po'nun dudakları gerilmişti. Buzu kırmak için kullandığı taşlardan birini eline aldı. Taşı kafasının üzerine kaldırıp buz tutmuş havuza sertçe indirdi ve Katsa sonunda oldukça gürültülü bir kahkahayla ödüllendirildi. "Rahatlık anlayışınla saldırı biçimin oldukça benzeşiyor."

"Kaybettiğin bir şey var," dedi Katsa "ve bunun için kendini kötü hissetmekte haklısın. Görmek ve Yetenek aynı şeyler değil. Yeteneğin sana nesnelerin şeklini söyler ama güzelliğini göremezsin. Sen güzelliği kaybettin."

Po'nun dudakları tekrar gerildi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Kafasını geri çevirdiğinde Katsa, onun ağlamak üzere olduğunu düşündü. Ama gözyaşı dökmeden, sert konuşuyordu. "Lienid'e geri dönmeyeceğim. Eğer göremeyeceksem kaleme de gitmem. Seninle olmak yeterince zor... İşin aslını bu yüzden gizledim senden. Gitmeni istedim, uzağa gitmeni, çünkü seninle olup da seni görememek canımı yakıyor."

Katsa kafasını geriye atmış Po'nun fırtınalı ifadesini inceleyordu. "Bu çok iyi," dedi Katsa. "Bu oldukça acınası oldu."

Po tekrar gürültülü biçimde güldü ve yüzüne ümitsiz bir kalp ağrısı varmış gibi bir ifade çıktı. Katsa uzanıp onu kollarına aldı ve boynunu, kar kaplı omzunu, yüzüksüz parmaklarını ve geriye kalan tüm açık yerlerini öptü. Po, Katsa'nın yüzüne nazikçe dokundu. Dudaklarını öptü. Alnını onun kine dayadı.

"Seni burada hiç tutmayacaktım," dedi Po. "Ama eğer buna katlanabilirsen, eğer benim böyle davranmama katlanabilirsen, gitmeni istemiyorum."

"Gitmiyorum," dedi Katsa, "uzun bir süre buradayım. Sen gitmeni isteyinceye, kendi başına kalmayı isteyinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Po'nun rol yapma konusunda büyük bir kabiliyeti vardı. Katsa bunun farkına ancak varmıştı çünkü ancak şimdi değişimi yalnız olduklarında veya yanlarında bir başkası olduğundaki davranışlarını görebiliyordu. Kardeşi ve kuzenine güçlü, düzgün ve sağlıklı gibi sunuyordu kendisini. Omuzları ve adımları genişti. Mutsuzluğunu gizleyemediği zamanlarda huysuz görünüyordu. Gözlerini onların suratlarına çevirip onları görüyormuş gibi davranacak enerjiyi bulamadığında ise sanki dikkat kesilemiyormuş gibi davranıyordu. Güçlü ve mutluymuş. Biraz tuhaf davranıyordu ama belki ölümden döndüğü için böyleydi. Etkileyici bir performans sergiliyordu, çoğu durumda onları tatmin ediyordu. Sonuçta Po'nun esas gizlemeye çalıştığı şey olan Yeteneğini gizlemesine yetiyor ve onlar da bundan şüphelenmiyordu bile.

Katsa ve Po avlanırken, su getirirken veya kulübede yalnız kaldıklarında taktığı maskeyi çıkarıyordu. Bıkkınlık yüzünden... Bu, vücudundan ve sesinden anlaşılıyordu. Ara sıra dengesini sağlamak için ağaca veya kayaya tutunuyordu. Gözünü bir şeye odaklamıyor ya da odaklamış numarası yapmıyordu. Katsa, Po'nun üzgün ifadesinin, mutsuzluğundan kaynaklandığını ve hatta bunun büyük kısmının Yeteneğinin kendisinden geldiğini anlıyordu. Çünkü Yeteneği hâlâ gelişme sürecindeydi ve Po'nun artık dış dünyayı algılamak için gözleri yoktu, alt üst olmuştu.

Bir gün havuzun yanında karın kesildiği ender anların birinde dururlarken Po oku yayına yerleştirip Katsa'nın göremediği bir yere nişan aldı. Kayaya mı? Dal mı? Sanki dinliyormuş gibi kafasını eğdi. Okunu fırlattı ve ok doğruca gidip bir kar yu-
mağına saplandı. "Ne..." Katsa konuşmaya başlıyordu ki okun saplandığı yer birdenbire kızıla boyandı.

"Tavşan," dedi. "Büyük bir tavşan..."

Avına doğru yürümeye başladı ama daha bir adım bile atmamıştı ki bir kaz sürüsü üzerine çullandı. Eliyle kafasını koruyup tek dizinin üzerine çöktü.

Katsa aynı anda iki ok fırlattı ve kazların ikisini vurdu. Ardından Po'yu ayağa kaldırdı. "Po, ne?"

"Kazlar. Ben de beklemiyordum."

Katsa kafasını salladı. "Daha önce hayvanları sezebiliyordun, ama bu seni yere yaptırmıyordu."

Po büyük bir kahkaha attı ama kahkahası bir iç çekişe döndü. "Katsa. Görüntülerin şu an nasıl olduklarını hayal et. Yeteneğim bana buradan dağa ve ormanın aşağısına kadar olan her detayı veriyor. Havuzdaki her balığın, ağaçlardaki her kuşun hareketlerini seziyorum. Arkamızdaki su kanalındaki buz giderek büyüyor. Bulutlardan karlar süzülüyor, Katsa. Bir dakika içinde tekrar kar yağmaya başlayacak." Yüzünü o anda Katsa'ya döndü. "Skye ve Bitterblue şu an kulübedeler. Bitterblue benim için tedirgin, yeterince yemediğimi düşünüyor. Senin de vücudun, giysilerin, her hareketin ve endişen içime işliyor. Görebilenler gözleriyle odaklanabilirler. Ama ben Yeteneğime odaklanamıyorum. Bunu kapatmam mümkün olmuyor. Önümdeki, arkamdaki, altımdaki, üstümdeki ve haricimdeki her şeyin farkındayken aklımı nasıl koruyacağım?"

Katsa'nın yanından uzaklaşıp kan lekesine doğru yürüdü. Oku bitap biçimde kardan çekti. Ucunda büyük beyaz bir tavşanla birlikte oku eline aldı. Elinde tavşan, ağır ağır Katsa'ya doğru yürüdü. Orada öylece dikildiler. Birbirlerini düşünüyorlardı. Kar taneleri düşmeye başladı. Katsa kendini tutamayıp gülmeye başladı. Po'nun tahminine gülüyordu. Bir an sonra Po da isteksizce gülmeye başladı. Geri dönüp kayanın üzerinden tırmanmaya başladıklarında Po, Katsa'nın kolundan tuttu. "Kar kafamı karıştırıyor," dedi.

Eğimi aşarken Katsa'nın yardımıyla dengede duruyordu.

Katsa, yeni Po'ya, onu düşünen Po'ya, onu göremeyen Po'ya alışmaya başlıyordu. Katsa'ya bakmıyordu, bakamıyordu. Katsa, Po'nun bakışlarındaki yoğunluğu tekrar yaşayamayacağını düşünüyordu. Bunun üzerine düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü onu aptal bir üzüntüye gark ediyordu.

Ama Po'nun Katsa'yla kurduğu bu yeni ilişkinin de farklı bir yoğunluğu vardı. Katsa'ya karşı suratında sürekli dikkatli bir ifade varken, bedeni tamamen Katsa'ya konsantre olmuş gibiydi. Po durgunlaştığında, Katsa bunun kolayca farkına varabiliyordu artık. Günler geçtikçe bunun daha sık olmaya başladığını düşünüyordu. Sanki Po onunla yavaş yavaş yeniden bir bağ kuruyordu ve Katsa da sırtını Po'nun düşüncelerine dayamıştı. Po, kazadan önce olduğu gibi Katsa'ya daha kolay dokunuyor, ne zaman yanına gelse ellerini öpüyor ve karşısında dikildiğinde suratını okşuyordu. Katsa ise Po'nun kendilerine daha fazla ve gerçekten özen göstermeye başlamasının gerçek mi yoksa kendi hayal ürünü mü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sanki Yeteneği daha fazla kötüleşmesini engellemiş gibi. Ya da kendine daha az zarar vermeye başlamış gibi.

"Bana bak," dedi Po kulübede baş başa kaldıkları ender anların birinde. "Katsa, sana bakıyor gibi mi görünüyorsun?"

Ateşin başında oturmuş ellerindeki bıçaklarla dalları sivrilte- rek ok yapıyorlardı. Kafasını çevirip Po'nun direk kendininkilere bakan gözleriyle karşılaştı. Nefesi kesilen Katsa, bir an ateşler içinde kaldığını hissedip bıçağını yere indirdi ve diğerlerinin dönmemesinin ne kadar süreceğini düşünmeye başladı. Ardından Po, Katsa'nın şaşkın bakışları arasında gülmekten alıkoyamadı kendisini.

"Canım vahşi kedim. Beklediğim cevaptan daha fazlasını verdin bana."

Katsa homurdandı. "Kendine güvenin halen yerinde. Ne yapmaya çalışıyordun?"

Gülümsedi. Yaptığı işe geri döndü ve gözleri yine boş boş bakmaya başladı. "İnsanları onlara baktığıma nasıl inandıracağımı bilmem gerekiyordu. Bitterblue'ya nasıl bakmam gerektiğini bilmem lazım ki gözlerimde bir sorun olduğunu düşünmekten vazgeçsin."

"Ah, tabii. Öyle olmak zorunda. Bunu nasıl yapacaksın?"

"E, gözlerinin nerede olduğunu biliyorum. Bu daha ziyade gözlerine yönelme ve tepkilerini ölçme meselesi."

"Tekrar yap."

Katsa'nın amacı bu sefer yalnızca yardımcı olmak içindi. Po'nun gözleri tekrar onunkilere yükseldi ve Katsa içinde yükselen ateşi bastırmak zorunda kaldı. Katsa aradaki küçük farkları sayabilecek olsa bile, evet, sanki onu görüyormuş gibi bakıyordu.

"Söyle," dedi Po.

Katsa düşünüyordu. "Gözlerinin ışığı yeterince garip ve dikkat dağıtıyor zaten. Herhangi birisinin fark edeceğinden bile

KRISTIN CASHORE

şüpheliyim. Ama yeterince odaklanmış görünmüyorsun. Bana bakıyorsun ama sanki aklın başka yerde gibi. Anladın mı?"

Po kafa salladı. "Bitterblue anlayacaktır."

"Gözlerini kıs biraz," dedi Katsa, "ve düşünüyormuş gibi indir kaşlarını. Evet, bu yeterince ikna edici, Po. Bu şekilde baktığında hiç kimse şüphelenmez."

"Teşekkürler Katsa. Şimdi veya sonra seninle antrenman yapabilir miyim? Beni sırtüstü yatırıp kıyafetlerimi çıkarma korkusu taşımadan?"

Katsa güldü ve elindeki oku ona doğru attı. Po oku sektirmeden yakaladı ve güldü. Katsa o anda Po'nun gerçekten mutlu olduğunu düşündü. Katsa'nın böyle düşündüğünü anlayan Po'nun yüzüne karanlık bir ifade çöktü. Yaptığı işe geri döndü. Katsa Po'nun ellerine ve hâlâ takmadığı yüzüğün ait olduğu parmağa baktı, derin bir soluk alıp bir başka dal almak üzere uzandı.

"Bitterblue ne kadarını biliyor?" diye sordu Katsa.

"Yalnızca ondan bir şeyler sakladığımı. Yeteneğimin söylediğinden daha fazla olduğunu biliyor. Bunu başından beri biliyor."

"Peki senin görüşün?"

"Bunun aklına geldiğini bile sanmıyorum." Po bıçağıyla dalın kenarını sıyrıp parçayı ateşe attı. "Gözlerine daha sık bakacağım artık," dedi ve tekrar sessizliğe gömüldü.

PO ve Skye, Bitterblue'nun yeni çevresi hakkında ona sataşp duruyorlardı. Yalnızca muhafızlar değildi söz konusu olan. Rot, kız kardeşinin kızının kraliyet pozisyonunu oldukça ciddiye alıyordu. Özellikle fırtınalar yavaşlamaya başladığından beri askerler sürekli mal yüklü atlarla geliyorlardı. Sebzeler, ekmekler, meyveler; battaniyeler, kıyafetler, kraliçe için elbiseler ve

sürekli Ror'dan, Bitterblue'nun o veya bu konuda fikrini soran, taç giyme törenine ilişkin planlarını anlattığı ve Po başta olmak üzere gruptaki kişilerin sağlık durumunu sorduğu mektuplar geliyordu.

"Ror'dan bana bir kılıç göndermesini isteyeceğim," dedi Bitterblue bir gün kahvaltı yaparlarken. "Katsa, bana kılıç kullanmayı öğretebilir misin?"

Skye'nin yüzü aydınlandı. "Ah, evet yap, Katsa. Seni henüz dövüşürken görmedim ve hiç göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Benim onu zorlayabilecek bir rakip olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Bitterblue.

"Tabii ki hayır. Ama nasıl yapıldığını göstermek için en azından birkaç askerle birlikte gösterecektir, değil mi? Makul bir veya iki rakip olmalı."

"Zırhsız askerlerle göstermem," dedi Katsa.

"Yumruk yumruğa dövüşmeye ne dersin?" dedi Skye arkaya doğru yaslanırken. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve Katsa'nın bu ailede irsi olmalı diye düşündüğü ukala bir ifade yerleştirmişti. "Ben yumruk yumruğa dövüşte gayet iyiyimdir."

Po büyük bir kahkaha patlattı. "Hadi, Katsa, döv şunu. Lütfen dövüş onunla. Daha eğlenceli bir eşleşme düşünmüyorum."

"Ya, komik öyle mi?"

"Sen daha parmağını bile kımıldatmadan seni yere çiviler."

Skye arsızca konuşuyordu. "Evet, benim de görmek istediğim tam olarak bu. Birini yok edişini görmek istiyorum Katsa. Benim için Po'yu mahveder misin?"

Katsa gülümsüyordu. "Po'yu dövmek hiç kolay değil."

Po ayaklarını masanın ayaklarına dayamış ve sandalyesini arkaya doğru yatırmıştı. "Bu günlerin geldiğine inanamıyorum."

"Soruma geri dönecek olursak," dedi Bitterblue sert biçimde, "kılıç kullanmayı öğrenmem gerekiyor."

"Evet," dedi Katsa. "Tamam o zaman. Ror'dan kılıç iste."

"Biraz önce iki asker yola çıkmamış mıydı?" diye sordu Po "Onları yakalayayım."

Sandalyesinin ayakları yere çarptı. Masayı iterek kendini dışarı attı. Arkasından kapanan kapıya üç çift göz bakıyordu.

"Hava artık kıştan sıyrılmaşa benziyor," dedi Bitterblue. "Saraya gidip işlerin başına geçme konusunda oldukça hevesliyim. Ama Po'nun iyi olduğuna inanmadan yapmak istemiyorum ve samimi olarak söylüyorum, ikna olmuş değilim."

Katsa cevap vermedi. Bir parça ekmek koparıp dalgınca ağzına attı. Skye'ye dönüp onu düşünmeye başladı. Omuzları ve kolları kardeşininkiler gibi geniş ve güçlüydüler. Atik hareket ediyordu. Aralarında yaşça Po'ya en yakın olan oydu, muhtemelen milyonlarca defa dövüşmüşlerdi.

Gözlerini kısarak kalan yemeklerine baktı. Sonra, görmeden ve etraftaki canlı cansız her şeyin verdiği rahatsızlıkla dövüşmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü.

"En azından yemeye başladı," dedi Bitterblue.

Katsa ayağa fırladı. Çocuğa bakıyordu. "Yiyor mu?"

"Dün ve bu sabah yedi. İşin aslı gayet aç görünüyor. Fark etmedin mi?"

Katsa birden ayağa sıçradı. Kendi sandalyesini arkaya doğru fırlatıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Po'yu havuzun başında donmuş suya görmediği halde bakarken buldu. Titriyordu. Bir süre şüphe içinde Po'yu izledi. "Po," dedi arkasından, "kabanın nerede?"

"Seninki nerede?"

Po'nun yanına doğru ilerledi. "Ben üşümüyorum."

Başını Katsa'ya doğru uzattı. "Eğer sen üşümüyorsan ve ben kabansızsam, senin yapabileceğin yalnız bir tek iyi şey var."

"Geri dönüp senin için kaban getirmek mi?"

Gülümsedi. Katsa'ya doğru uzanıp kıyafetlerinden onu kendine doğru çekti. Katsa şaşırmış biçimde kollarını dolayıp üşüyen omuzlarını ve sırtını ısıtmaya çalıştı.

"Tam olarak bu," dedi Po. "Beni sıcak tutmak zorundasın."

Katsa gülümsedi ve Po'yu daha sıkı sardı.

Po, "Sana bir şey anlatayım," dedi ve Katsa sesindeki farklılığın da verdiği ani etkiyle geriye çekilip yüzüne baktı.

"Geçen bütün bu aylar boyunca Yeteneğimle savaşıp durduğumu biliyorsun," dedi. "Kurtulmaya çalıştım. Gösterdiği şeylerin çoğunu görmezden gelip yalnızca ihtiyacım olan kısımıyla ilgilenip durdum."

"Evet."

"Birkaç gün önce bunun canımı yaktığı bir anda böyle yapmayı kestim."

"Kestin mi?"

"Yeteneğimle savaşmayı kastediyorum. Vazgeçtim ve her şeyin bana doğru akmasına izin verdim. Ne oldu tahmin et." Katsa'nın cevabını beklemedi. "Yeteneğimle savaşmayı kestiğim anda etrafımdaki her şey bir araya gelmeye başladı. Tüm hareketlilik, yeryüzü, gökyüzü ve insanların düşüncesi bile. Her

şey tek bir resimde bir araya geldi. Daha önce yapamadığım bir şeyi, kendimin tüm bunların içindeki yerini hissedebiliyorum. Hâlâ alt edilmiş gibiyim ama hiçbir şey eskisi gibi değil."

Katsa dudaklarını ısırdı. "Po, anlamıyorum."

"Çok kolay Katsa. Sanki kendimi her türlü algıya açınca her şey kendi odağını yaratıyor gibi. Bizi düşün mesela, burada dikiliyoruz. Arkamdaki ağaçta bir kuş var mesela, gördün mü?"

Katsa Po'nun omzu üzerinden baktı. Bir kuş oturmuş kanadının altındaki tüyleri gagasıyla karıştırıyordu. "Görüyorum."

"Daha önce, ayakta durup kollarımın arasındaki sana odaklanabilmek için kafamdaki o kuş sezgisiyle mücadele etmem gerekirdi. Ama şimdi kuşu ve ilgisiz diğer her şeyi boş verdim. Doğal olarak biraz dikkatim dağılıyor ama olsun, gelip algıma yerleşsinler. Böylece sana odaklanabiliyorum."

Katsa kendisini tuhaf hissetmeye başlamıştı. Sanki sürekli devam eden bir ağrı birdenbire sona ermiş ve acıdan eser kalmamış gibiydi. Refah ve umut tekrar birlikteydi. "Po. Bu çok iyi."

Po iç geçirdi. "Daha az uyuşuk olmak büyük bir konfor gerçekten."

Katsa bir an tereddüt etti ama Po'nun çoktan anlamış olduğunu düşündüğü için söylemeye karar verdi. "Sanırım tekrar dövüşmeye başlamanın zamanı geldi."

Po gülümsedi. "Bunu mu düşünüyordun?"

Katsa hemen savunmaya geçti. "Neden olmasın? Gücünü ve dengenı geri kazanmanı sağlar. Erkek kardeşin gayet uygun bir rakip olur."

Alnını Katsa'ninkine dayadı. Kısık sesle konuşuyordu. "Sakinleş, vahşi kedi. Uzman olan sensin. Eğer dövüşmemin zamanı geldi diye düşünüyorsan, gelmiştir."

Po halen gülümsüyordu ve Katsa bu gülüşe bir türlü alışamıyordu çünkü olabilecek en küçük ve üzgün gülümseme buydu herhalde. Ama Po elini kaldırıp Katsa'nın yüzüne dokununca, Po'nun yüzüğünü taktığını gördü.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Bir çeşit okula dönüşmüştü. Katsa, Skye ve Po için dersler düzenliyordu ama esas amaç Po'nun gücünü yeniden kazanmasıydı. Skye memnundu, çünkü ders almak bile onun için yeterince güzeldi. Katsa da Po'nun kaydettiği aşamaya şahit oldukça mutlu oluyordu. Po ve Skye'yi hemen her zaman güreştiriyor, çok ender olarak yumruk yumruğa kavga ettiriyordu. Po'ya sürekli zihninden veya sesli biçimde Yeteneğinden ziyade kas gücünü kullanması yönünde telkinde bulunuyordu.

Boğuşan kardeşlerin yanı sıra Katsa Bitterblue'ya da kılıç tutmayı, saldırıyı önlemeyi ve rakibe hamle yapmayı öğretti. Duruş, denge, güç, hareket ve hız... Çocuk kılıçla tıpkı bıçakla olduğu gibi ilk anda oldukça beceriksizdi ama inatla çalışarak Po gibi o da önemli aşama kaydetmişti.

Katsa'nın okulu giderek büyüyordu. Muhafızlar ve ulaklar muhteşem Leydi Katsa'nın genç kraliçelerine kılıç oyunları öğretmesine veya Yetenekli Lienid'inin kardeşiyle birlikte yerde yuvarlanarak güreşmesine dayanamıyorlardı. Etraflarına toplanıp Kraliçe'ye verdiği ders hakkında ya da Katsa'nın Bitterblue'ya ebat ve güç açısından dezavantajlı olduğu durumlarda bunu telafi edebilecek bir numara öğrettiğinde hemen soru sormaya

başlıyorlardı. Katsa farkına varmadan numarayı Monsea'nin güney sahillerinden gelen bir çift genç askere de öğretirken, diğer taraftan ters elle kılıç oyunları yapmayı Bitterblue'nun muhafızlarına aktarıyordu. Buna rağmen Katsa gayet memnundu. Öğrencilerinin gelişip güçlendiklerini izlemek onu mutlu ediyordu.

Öte yandan Po giderek güçleniyordu. Güreşte kaybedip duruyordu ama gün geçtikçe daha uzun sürede kaybetmeye başlamıştı. Dengesi ve kontrolü geliyordu. Dövüşler giderek daha eğlenceli hale geliyordu, çünkü hem kardeşlerin güçleri aşağı yukarı aynıydı hem de kar erimeye başladığı için çalıştıkları yer çamur deryasıydı. Elbette en fazla keyif aldıkları şey de birbirlerinin suratını çamurun içine sokmak oluyordu. Po'nun açısından bakılmayacak olursa, çoğu gün iki kardeş ayırt edilemez hale geliyordu.

Çamura bulanmış prenslerden birisi, diğerinin üstüne çıkmayı başarıp zaferini haykırdığında, Katsa üsttekinin hangisi olduğunu anlamak üzere iyice bakınca, ilk defa Po'nun yukarıda olduğunu gördü. Kahkahalar içinde ayağa fırlayan Po Katsa'ya afacan bir gülücük yolladı. Yüzündeki çamuru sıyrıp parmağıyla Katsa'yı göstererek, "Gel buraya, vahşi kedi. Sırada sen varsın," dedi.

Katsa kılıcına dayandı ve güldü. "Kardeşinin sırtını yere getirirken yarım saatini aldı ve sen benim için hazır olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Gel ve benimle çamur güreşi yap. Seni böcek gibi ezeceğim."

Katsa Bitterblue'ya verdiği derse geri döndü. "Skye'yi rahatlıkla yenebildiğin zaman seninle güreşirim."

Katsa gayet ciddi konuşuyordu ama yine de memnuniyetini Po'dan gizlemiyordu. Po da kendininkini gizlemiyordu. Ar-

dından dönüp durduğu yerden sonun başlangıcında olduğunu anlayan ve hâlâ inlemekte olan kardeşine yardım etti.

Katsa Po'yu değişmiş bir rakip olarak buldu. Görme yetisini kaybetmesinden ziyade gelişen Yeteneğinin sağladığı duyarlılıktan kaynaklı bir farklılık bu. Kavgı ettiklerinde Po, Katsa'nın artık yalnızca vücudunu ya da niyetini değil, daha yumruk inmeden sertliğini ve hareketleneceği yönü biliyor oluyordu. Dengede olup olmadığını ve bundan nasıl faydalanacağını kestirebiliyordu. Hâlâ gücüne tam olarak kavuşmamıştı ve denge sorunu yaşıyordu. Ama bazen hiçbirinin aşına olmadığı biçimlerde Katsa'yı yakalıyor ve şaşırtıyordu onu.

Po gün geçtikçe daha iyi dövüşmeye başlamış, eski haline dönmüş ve hatta geçmişti bile. Bu önemliydi. Çünkü, dövüşmek Po'yu mutlu kılıyordu.

Bitterblue baharın gelmesiyle birlikte orada daha fazla kalmadı. Skye bir süre sonra Bitterblue'nun peşi sıra taç giyme töreni hazırlıklarında yardımcı olması için babasının çağırmasıyla Leck Kenti'ne gitti. En sonunda Katsa ve Po yakında Bitterblue'nun adıyla anılacak kente baş başa bir yolculuğa çıktılar. Po yol boyunca ilk defa yolculuk eden ve her şeyi ilgi çekici bulan bir çocuk gibi can sıkıyordu. Hatta Po dünyayı yeni algılama biçimiyle seyahat ederken tam bir çocuk gibiydi.

Büyük olayın sabahında Bitterblue'nun kalesindeki odalarında Katsa elbise giymek için uğraşıyordu. Po ise gözlerini tavan dikmiş sırtıp duruyordu.

"Neye sırtıyorsun sen?" diye sormuştu Katsa üç veya dört kez. "Tavan başıma mı çökecek? Sanki büyük bir şaka yapacağı benziyorsun."

"Katsa, yalnızca sen tavanın yıkılmasını bir şaka olarak düşünürsün."

Kapıların çalındığı duyuldu ve Po kıkırdamaya başladı. "Elma şarabı mı içtin sen?" dedi Katsa suçlar gibi kapıya doğru giderken. "Sen sarhoşsun."

Katsa kapıyı açtı ve şaşkınlıktan neredeyse çöküp kalıyordu çünkü koridorda Raffin dikiliyordu.

Çamura bulanmış ve at gibi kokuyordu. "Yemeğe yetiştik mi?" diye sordu. "Davette yemekli olduğu yazıyordu ve ben açlıktan ölüyorum."

Katsa bir kahkaha patlattı ve ardından gözyaşlarına boğulup Raffin'in boynuna atladı. Raffin'in yanında Bann ve onun yanında da Oll duruyordu. Katsa onların da boynuna atlayıp ağlamaya devam etti. "Geleceğinizi söylemediniz," deyip duruyordu. "Geleceğinizi söylemediniz. Hiç kimse sizin davetli olduğunuzu bile söylemedi."

"Sen de tek bir haberini ulaştırmadın," dedi Raffin. "Aylardır senden hiçbir haber alamadık. Ta ki Po'nun ağabeyi sarayda hiçbirimizin daha önce duymadığı kadar ilginç bir hikâyeyle ortaya çıkıncaya kadar."

Katsa burnunu çekip kolunu tekrar kuzeninin boynuna doladı. "Ama anladınız değil mi?" dedi Raffin'in göğsü hizasından. "Sizi bunun içine çekmek istemedik."

Raffin Katsa'yı alnından öptü. "Tabii ki anladık."

"Randa sizinle mi?"

"Gelmek istemedi."

"Konsey iyi mi?"

"İşler tıkrında. Burada koridoru tıkayarak dikilmek zorunda mıyız? Açlıktan öldüğümü söylerken şaka yapmıyordum."

İyi görünüyorsun Po." Raffin Katsa'nın kısa saçlarına şüpheyle baktı. "Helda sana saç fırçası gönderdi, Kat. Oldukça işe yarayacak gibi."

"Seve seve kullanırım," dedi Katsa. "Şimdi içeri gelin."

Resmî giyinmeyi gerektiren tüm etkinlikler gibi taç giyme merasimi de sıkıcıydı ama Bitterblue gayet soğukkanlı ve ağırbaşlıydı. Büyük altın tacın kenarları, taç kayıp Bitterblue'nun burnuna kadar düşmesin diye mor bir malzemeye takviye edilmişti. Katsa, tacın en az kızın kendisi kadar ağır olduğunu düşünmüştü.

Katsa'nın canı o kadar sıkılmıyordu çünkü bir tarafında Raffin, diğerinde ise Bann vardı ve sürekli kendilerini eğlendirecek bir şeyler buluyorlardı. Bann, Katsa'nın kulağına bel ağrısı için bulduğu ilacın ayak kaşıntısı yaptığını, ayak kaşıntısı için bulduğu ilacınsa bel ağrısı yaptığını söyleyince Katsa kendini kıkırdamaktan geri alamadı.

İki oğluyla birlikte üç sıra önde duran Ror kafasını çevirip Katsa'ya baktı. "Sunder sokak karnavalında değiliz," dedi vakur bir kızgınlıkla. Po'nun omuzları güldüğünü belli eder biçimde sallanırken, kalabalıktan Ror'u susturmaya yönelik sesler yükseldi ancak insanlar kimi susturmaya yeltendiklerini fark edince korkuyla karışık bir özür dalgası yayıldı.

"Evet, tamam." Ror tekrar ve yüksek sesle konuşmuştu. "Gerçekten, tamam." Sözüünü kesme olayı törende görevli uşaklardan birinin Monsea'li yöneticilerin arasından geçerken ayağının takılmasıyla daha da büyüdü. Bitterblue uşağa gülümseyip kafasını devam etmesi için salladı. Bunun üzerine genç kraliçenin ne kadar iyi kalpli olduğu ve küçük hatalar için insanları cezalandırmayacağı fısıltısı dolanmaya başladı.

Ortalık bir nebze durulunca, "Peki Giddon nasıl?" diye fısıldadı Katsa Raffin'e doğru. Katsa eski talibine karşı güzel duygular besliyordu çünkü şu anda mutluydu ve dostlarla çevrelenmişti.

Arkasındaki Oll boğazını temizledi. "Adınızı her duyduğunda hüzünleniyor, Leydim... Neden olduğunu bilmediğime dair rol yapamam."

Raffin sessizce konuşuyordu. "Randa hâlâ onu evlendirmeye çalışıyor ve o da karşı çıkıyor. Kendi topraklarında eskiye nazaran daha çok zaman geçiriyor. Ama kendini tamamen Konsey'in işlerine vermiş durumda. O paha biçilmez bir müttefik, Kat. Bir gün seni görmeye karşı çıkacağını sanmam. Eğer sarayda bizi ziyaret etmek isterse, seni Randa'nın haberi olmadan gizlemenin yolunu buluruz. İstersen tabii. Bize planlarından bahsetmedin."

Katsa gülümsedi. "Bundan sonra Po'yla birlikte tekrar dağlara döneceğiz." Planlarına dair yalnızca bunu söylemişti çünkü kendisinin bildiği de bu kadardı.

Kafasını yana doğru yatırıp kuzeninin uzun omuzlarına dayandı. Töreni mutluluk içinde izledi.

SON BÖLÜM

Katsa ve Po tünel boyunca yüzdüler ve mağaranın karanlığına birlikte çıktılar. Kendilerini kayaların üzerine attılar ve kıyafetlerini sıkabildikleri kadar sıktılar.

"Elimi tut," dedi Po. Kayaların oluşturduğu bir eğime doğru götürmüştü onu. Katsa karanlıkta hiçbir şey göremiyordu, en keskin şekilleri bile algılayamıyordu. Tökezledi ve sövdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kumsala," dedi. Durdu ve Katsa'yı göremediği kayaların üzerinden geçirdi. Katsa'yı yere indirdiğinde ayakları pütürlü ve yumuşak bir şeye değdi. Kum.

Dışarıda ağaçlar baharın sonları olduğu için yemyeşildi ve güneş dünyayı ısıtıyordu ancak mağaranın içi her mevsimde soğuktu. Kuma oturdular ve ısınmak için birbirlerine sarıldılar. Titremeler şakayla karışık itişmelere, itişmeler patırtıya dönüştü ve kumun üzerine kahkahalar içinde yığılıncaya kadar güreşip ıslak saçlarını ve kıyafetlerini kuma bulamışlardı. En sonunda Katsa'nın kenetlediği, kolu Katsa'nın bacaklarının arasında tamamen karşı koyamayacak şekildeki Po teslim olduğunu fısıldadı. Güreş yerini yavaş, uysal ve yumuşak dokunuşlara bıraktı. Isınmış ve birbirlerine sarılmış halde bir süre kaldılar.

Mağaranın içindeyken ses tuhaftı, ıslak ve melodik. Yan yana uzanmış, hâlâ sıcak olan vücutları temas ediyordu. "Biraz kum yuttum," dedi Po öksürerek. "Sen de yuttun ama bu seni rahatsız etmemiş gibi."

"Hayır," dedi Katsa dalgınca karanlığa bakarken. Parmaklarını önce omuzlarındaki, sonra da göğsündeki yara izlerinde gezdiriyordu. "Po?"

"Efendim?"

"Bitterblue'nun danışmanlığını yapacak adamlara güveniyor musun?"

"Büyük oranda."

"Umarım iyi olur. Annesinin ölümü hakkında hiç konuşmuyor ama hâlâ kâbus gördüğünü biliyorum."

"Kâbuslar konusunda ne yapılabilir bilmiyorum," dedi Po. "Hâlâ çok küçük ve bu yaşında uğraşması gereken çok fazla şey var: Öldürülmüş bir anne ve deli bir baba."

"Sence deli miydi?"

Po bir an tereddüt etti. "Gerçekten bilmiyorum. Bir canı ve sapık olduğu kesin. Ama kendinin nerede bitip Yeteneğinin başladığını söylemek zor... Neyi kastettiğimi anladın mı? Sanırım onun artık nereden geldiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Gerçekten ne istediğini de." Yavaşça nefes alıp verdi. "En azından halkın onun hakkındaki düşünceleri değişiyor. Hissettin mi? Hiç kimse onu iyi hatırlamıyor."

"Bunun Bitterblue'ya yardımı olur."

"Biliyorsun, benim zihin okuyucu olup olmadığımı merak ediyor. Merak ediyor ve bana inanıp sırrımı açık etmem için baskı yapmıyor. Bu oldukça sıradışı."

Katsa, Po konuşmayı kestikten sonra mağaradaki sesliği dinledi. "Evet," dedi yalınca. "Bitterblue diğer insanlar gibi değil."

"Taç giyme töreninde Skye beni seninle evlenmediğim için suçladı," dedi Po. Katsa, Po'nun sesindeki gülümsemeyi fark etmişti. "Bu konuda çok kızgın..."

Katsa iç geçirdi. "Oll da bana aynı şeyle geldi. Birbirimize bu kadar özgürlük sağlayıp muğlak seyahat planları yaparak Konsey'in işlerini halletmemizi tehlikeli buluyor. Ona seninle evlenip sülük gibi yapışarak yalnızca beni sevmek zorunda bırakmayacağımı söyledim."

"Sorun değil, biliyorsun. Diğer insanlar anlamak zorunda değil."

"Bu konuda endişeliyim."

"Endişelenme. Hallederiz. Anlayanlar da var ama Raffin ve Bann mesela."

"Evet," dedi Katsa. "Sanırım anladılar."

Po irkildi ve Katsa ısıtmak için ona doğru uzandı. Birdenbire kalbinde bir his tomurcuklandı. Fısıldadı.

"Lienid'e gitme konusunda karar verdin mi?"

Cevaplamadan önce bekledi. Sesini alçak tutmayı beceremedi. "Anneme görüşüme ne olduğunu söylediğimde ağlayacaktır. Dürüst olmak gerekirse en çok bundan korkuyorum."

"Seninle geleceğim."

"Hayır, Katsa, başımın çaresine bakabilirim. Bununla yüzleşmek ve halletmek istiyorum. Senin planlarını değiştirmeni istemiyorum."

Katsa, Bitterblue Kenti'ne kızlara dövüş dersi vermeye gidecekti. Tüm yedi krallıkta bunu yapmak istiyordu ve Bitterb-

lue taç giyme töreninden sonra Monsea'den başlaması için ona yalvarmıştı. Po bunun için Katsa'yı cesaretlendirmenin yanı sıra ısrar da etmişti, çünkü böylece bir süre daha Bitterblue'ya göz kulak olabilecekti.

"En az birkaç ay daha Monsea'deyim," dedi Katsa. "Ama söz veriyorum sonraki dersleri Lienid'de vereceğim."

"O halde seni sonbaharın sonlarında görebilmeyi umuyorum. Kendimi fazla zaman kalmadı diye kandıracağım."

"Batiya doğru gideceğim, Po," dedi Katsa. Önce tereddüt etti, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Middluns'a gideceğim Po. Yüzleşmem gereken bir kral daha var."

Po'nun verdiği solukta şaşkınlığının izleri vardı. "Ama onunla zaten yüzleşmiştin."

Katsa tekrar iç geçirdi. "Evet. Ama o zaman kendimden korkuyordum. Ondan korkuyordum. Artık değil. Randa'nın canım istediğinde gelip gideceğimi bilmesi lazım. Bir suçlu gibi saklanmayıp arkadaşlarımı ziyaret etmekten çekinmek istemiyorum. Raff'ı zaten yeterince özledim ve Helda'yı görmem gerek. Onu Monsea'ye gitme konusunda ikna etmem lazım. Bitterblue'nun ona ihtiyacı var."

Po'nun kolları Katsa'nın boynuna dolandı ve onu kendine doğru çekti. Parmakları Katsa'nın saçındaki kumlara bulandı. "Pekâlâ," dedi nazikçe. "Dikkatli ol. Kralınla yüzleştikten sonra seni bekliyor olacağım."

Karanlıkta sessizce yattılar. Katsa başını Po'nun göğsüne koydu. Suyun sesini ve yankısını dinliyordu. Po'nun kalp atışlarını duyuyordu.

"Keşke," dedi Po, "bu mağarayı görebilseydin."

"Neye benziyor?"

Po duraladı. "Çok güzel... Gerçekten."

"Anlat bana."

Po, Katsa'ya mağaranın karanlığında gizlenenleri ve dışarıda onları bekleyenleri anlatmaya başladı.

TEŞEKKÜR

Bu ilk romanım tam bir takım çalışmasının eseri. Her zaman ilk okuyucularım olan kız kardeşim Catherine'e ve çocuklarına; muhteşem editörüm Katy Dawson'a; bir *rock* yıldızı olan menajerim Faye Bender'a; bana bir romancı gibi düşünmeyi öğreten Liza Ketchum'a; Simmons College'ın Çocuk Edebiyatı Çalışmaları Merkezi'ndeki Susan Bloom, Cathie Mercier, Kelly Hager, Jackie Horne, Lisa Jahn-Clough ve yaşamımı değiştiren herkese; korkusuz okuyucularım kız kardeşim Dac, Dana Zachary, Deborah Kaplan, Joan Leonard ve Rebecca Rabinowitz'e; bana destek olan Daniel Burbach'a; onlarca saçma tıbbi soruyu usanmadan cevaplayan dayım Dr. Walter Willihnganz'a; Previtera ailesinin Noel partilerinde oklar ve yaylar hakkında onlarca saçma sapan soruya cevap veren Alfio, Salvatore ve Michael Previtera amcalarım ve her şey için en son da anne ve babama tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Birden ağaçlar yol verdi, ardından dağlar onları karşıladı ve dağlarla birlikte, atları bırakacakları kasaba karşılarına çıktı. Evler taşlardan ve kalın Sunder kütüklerinden yapılmıştı ama esas kentin arka fonu Katsa'nın nefesini kesmişti. Estill'in tepelerini görmüştü ama daha önce dağları görmemişti hiç. Göğe uzanan gümüşü ağaçları, kayaları ve daha da yüksekte sanki güneşin ışıklarını bile vuramayacağı kadar yüksekte görünen karanlıklar görmemişti.

"Bana evi hatırlattı," dedi Po.

"Lienid böyle mi?"

"Bir kısmı. Babamın kenti bunun gibi dağları görür."

"Güzel," dedi Katsa, "bana da hiçbir şeyi hatırlatmadı çünkü daha önce böyle bir şey görmedim. Hatta şu an bile gördüklerime inanamıyorum."

Bu gece onlar için kamp kurmak ya da avlanmak yoktu. Yemeklerini onlar için hancının kaba ama cana yakın karısı pişirmiş ve servis etmişti. Kadın, renkli gözleriyle pek de ilgilymiş gibi görünmüyor, daha ziyade bildikleri her şeyi, yol boyunca gördükleri herkesi öğrenmek istiyordu. Büyük taş bir şöminenin

ısıttığı odada yemeklerini yiyorlardı. Sıcak güveç, sıcak sebzeler, sıcak ekmek vardı ve bütün yemek odası kendilerine aitti. Üzerine oturacak sandalye, masa, tabaklar ve kaşıklar. Sonrasında, banyoları sıcaktı, yatakları sıcaktı ve yatakları Katsa'nın bir yatağın ne kadar yumuşak olabileceğini düşündüğünden daha yumuşaktı. Lükstü ve onlar da keyfini çıkarıyorlardı çünkü en azından bir süre bu konfordan mahrum kalacaklarını biliyorlardı.

Güneş tepelerden yüzünü göstermeden, hancının karısının paketlediği erzaklar ve hanın kaynağından aldıkları suyla yola çıktılar. Atlarla beraber bırakmadıkları şeyleri yanlarında taşıyorlardı. Katsa'nın sırtında bir ok ve sadak vardı çünkü o daha iyi atıcıydı. İkisi de kılıçlarını almamışlardı ama hançer ve bıçakları yanlarındaydı. Dürülü yatakları, çok az kıyafet, para, ilaçlar, haritalar, Konsey'in iletişimde olduğu kişilerin listesi.

Onlar yükseldikçe gök önce mora, sonra turuncuya ve pembeye dönüyordu. Dağ patikasında daha önce geçenlerin izleri vardı: sönmüş ateş ve yerdeki bot izleri. Yol boyunca yolcuların kullanımı için kulübeler vardı. İçlerinde mobilya yoktu ama ateş yakmak için uygun ocaklar vardı. Uzun zaman önce yolcuların güvenle seyahat etmeleri için Estill, Sunder ve Monsea krallıkları tarafından yaptırılmışlardı.

"Bir tavan ve dört duvar, dağda bir tipide seni koruyabilir," dedi Po.

"Hiç dağda tipiye yakalandın mı?"

"Bir kere, kardeşim Silvern'le tırmanış yapıyorduk ve birden fırtına koptu. Oduncuların kulübesini bulduk, bulamasaydık ölebilirdik. Dört gün boyunca kapana kısılmıştık. Dört gün bo-

"Silvern hangi kardeşin?"

"Babamın beşinci oğlu."

"O zaman etrafta bir hayvan olup olmadığını hissetmemiş olman garip. Bir köstebeği ya da sincabı saklandığı yerden çıkarabilirdin."

"Geri dönerken kulübeyi bulamayabilirdim," dedi. "Ya da tipide bu şekilde avlanabilmiş olmamı muazzam derecede şüpheli bulacak bir kardeşle baş başa kalırdım."

Zaman zaman kayaların arasından yol veren toprak ve çimenlerin üzerinde ilerliyor ve önlerinde sürekli yükselen dağların tepelerine doğru tırmanıyorlardı. Ormanın dışında olmak, tırmanmak ve hızlı ilerliyor olmak iyi hissettiriyordu. Engin ve boş gökyüzü güneşin ılık ışınlarını Katsa'nın yüzüne vuruyor, temiz hava ciğerlerine doluyordu. Katsa, oldukça memnundu.

"Neden Yeteneğin konusunda kardeşlerine hiç güvenmedin?"

"Annem ben daha çocukken bu konuda kardeşlerimle konuşmayı yasaklamıştı. Bunu onlardan saklamaktan her zaman nefret ettim; özellikle Silvern ve yaşça bana en yakın olan Skye'den. Ama kardeşlerim artık koca adam oldular ve annemin ne kadar haklı olduğunu görebiliyorum."

"Neden? Güvenilir değiller mi?"

"Öyleler, birçok konuda. Ama hepsi hırslı insanlar, Katsa, sürekli babamın gözüne girmeye çalışıyorlar. Şu anda ben onlar için bir tehlike değilim çünkü hem en küçükleriyim hem de bu yönde bir hırsım yok. Bana saygı duyuyorlar ve benimle dövüşebilmek için altısının bir araya gelmesi lazım. Ama Yeteneğim hakkındaki gerçeği öğrenecek olurlarsa beni kullanmaya..."

"Hayır, çünkü bana alınır ve eşlerine veya danışmanlarına söyleyip söylemeyeceklerinden emin olamam. Sonunda babamın kulağına gidebilir... Bu olursa hepsi darmadağın olur."

Bir su kaynağının yanında durdular. Katsa biraz su içti ve yüzünü yıkadı. "Annen öngörülüymüş."

"Hepsinden öte, o esas babamın öğrenmesinden korkuyordu." Matarasını suyun içine daldırdı. "Kötü bir baba değil. Ama kral olmak zordur. İnsanlar sürekli kralları kandırmaya çalışırlar. Bu durumda ben ona yardımcı olabilirim. Beni kullanmaktan kendini alıkoyamaz, yapamaz bunu. Bu da annemin en çok korktuğu şeydi."

"Seni hiç savaşçı olarak kullanmayı düşünmedi mi?"

"Kesinlikle. Hem ben de ona yardım ettim. Senin Randa'ya yardım ettiğin gibi değil. Çünkü babam Randa'dan farklı bir adam. Ama annemin korktuğu babamın benim aklımı kullanmasıydı. Kendi aklımın yalnızca bana ait olmasını istiyordu."

Bir annenin çocuğunu babasından koruması Katsa'ya pek doğru gelmemişti. Ama anneler ve babalarla ilgili fazla şey bilmiyordu. Kendisini Randa'nın kullanmasından koruyacak bir annesi veya babası yoktu. Belki de tehlikeli olan babalar değil de krallardı.

"Büyükbaban da Yeteneğini hiç kimsenin bilmemesi konusunda hemfikir miydi?"

"Evet, hak veriyordu."

"Peki baban şimdi işin aslını öğrense sinirlenir mi?"

"Bana, anneme ve büyükbabama oldukça kızardı. Hepsini kızardı. İşin aslı şu Katsa, biz bayağı büyük bir yalanı idare ediyoruz."

"Bunu yapmak zorundaydınız ama."

vero

"Öyle evet, ama yine de kolayca affedilebilecek bir şey değil."

Katsa kendini bir taş bloğunun üzerine bıraktı ve etrafına bakınmaya bir son verdi. Önlerinde uzanan zirveler hiç de yakın görünmüyordu. Arkalarında ise oldukça uzakta kaldığı görünen orman vardı. Katsa yükselmiş olduklarının farkındaydı ve üstelik sıcaklık da düşmüştü.

Sonra kraliçelerin çocuklarını krallardan nasıl korudukları fikri aklına düştü.

Po, Leck'in bir kızı var.

"Evet, Bitterblue. On yaşında."

Bitterblue'nun bu garip durumda bir payı olabilir. Eğer Leck ona zarar vermeye çalışıyorsa, Kraliçe Ashen'in onu neden sakladığını açıklayabilir bu.

Po durup geri döndü ve endişeyle Katsa'ya baktı. "Eğer bu adam hayvanları sırf zevk için kesiyorsa, kendi kızına neler yaptığını düşünmek bile istemiyorum."

Aralarında asılı kalan soru ürktücü ve korkunçtu. Katsa'nın aklına birden öldürülmüş küçük kızlar geldi.

"Yanıldığını umalım," dedi Po, hastaymış gibi eli karnundaydı.

"Hadi hızlanalım," dedi Katsa, "haklı olduğumu varsayarak."

Neredeyse koşuyorlardı. İçinde sakladığı gizemin ne olduğunu bilmedikleri Monsea'yi ayıran dağlar boyunca zirveye doğru çıkan patikayı izliyorlardı.

Ertesi sabah zemini toz toprak içinde, yaktıkları ateşin sönmek üzere olduğu ve kapının altındaki yarıktan dondurucu bir rüzgârın estiği bir kulübede uyandılar. Katsa ve Po ilerledikçe donmuş yıldızlar eriyor, ışık ufuk çizgisi boyunca yayılıyordu.

Patika giderek daha dik ve taşlı hale geliyordu. Tırmanırkenki hızları Katsa'nın hissetmediği ama Po'nun şikâyet ettiği soğuk ve sert havayı ekarte ediyordu.

"Leck'in sarayına nasıl yaklaşmamız gerektiğini düşünüyordum," dedi Po. Bir kayadan diğerine tırmandı ve üçüncüsüne atladı.

"Ne düşünüyordun?"

"Onunla buluşmadan evvel şüphelerimizi doğrulamak istiyorum."

"Sarayın dışında bir han bulup ilk gece orada mı kalalım?"

"Bence öyle yapalım."

"Ama zaman kaybetmememiz gerekiyor."

"Evet. Eğer o gece bize faydası olabilecek bir şey öğrenemsek, sonrasında belki de direkt saraya gidip kendimizi takdim etmeliyiz."

Tırmanmaya devam ediyorlardı ve Katsa nasıl yapacaklarını merak ediyordu. Acaba kendilerini dost olarak tanıtip olayın iç yüzünü gizliden mi öğrenmeye çalışacaklardı, yoksa saldırarak girip muazzam bir kavgayı mı körükleyeceklerdi. Leck'i kadiife bir halının ucunda, açık olan tek gözü kısık ve akıllıca bakıp samimi olmayan bir şekilde sırtırken hayal etti. Tam kalbine bir ok attığını ve dizleri üzerine çöküp kendi uşaklarının ayaklarının dibinde öldüğünü hayal etti. Po'nun yönetiminde onun saldırısı. Po'nun yönetiminde olmalıydı çünkü onun Yeteneğinin gerçek yüzünü öğreninceye kadar kendi değer yargılarına güvenemezdi. Po? Bu doğru. Öyle değil mi?

Katsa'nın fikirlerini toparlamak için bir süre bekledi. "Bununla ilgili bir şeyler düşünüyorum," dedi. "Monsea'ye varınca her söylediğimi ve yalnızca benim söylediklerimi yapmaya razı

musun? Leck'in gücünün sınırlarını anlayabilinceye kadar? Buna razı mısın Katsa?"

"Elbette Po, buna razıyım."

"Benim garip davranmamı sakın garipseme. Sanki kavganın konusunda Yetenekliydim gibi davranıp Leck'in ağzından çıkan her lafa inanıyor rolü yapacağım."

"Ben de ok ve bıçak atma üzerine çalışmaya devam edeceğim," dedi. "Çünkü her şey sorulup öğrenildikten sonra Kral Leck bıçağımın ucunda olacak."

Po kafasını salladı ve yüzü hiç de gülümsüyor gibi değildi. "Bu kadar kolay olacağını sanmıyorum."

Geçişin üçüncü günü en rüzgârlı ve soğuk günüydü. Dağ geçişi onları gizlenmiş, bazen de kar hortumlarının arkasında kalan iki büyük zirvenin arasına yönlendiriyordu. Botları karın üzerinde katır kutur sesler çıkartarak iz bırakıyor, mavi gökyüzünden süzülüp gelen kar taneleri Katsa'nın saçlarının arasında eriyordu.

"Dağlarda kışı seviyorum," dedi Katsa ve Po buna güldü.

"Bu daha kış değil. Sonbahar, üstelik yumuşak geçen bir sonbahar... Kış gaddar olur."

"Bence onu da severim," dedi ve Po tekrar güldü.

"Evet, bu beni şaşırtmaz. Zorluklarla iyi başa çıkıyorsun."

Hava düzelmeye başlamış ve Katsa'nın söylediğini test edememişti. Zemin izin verdiği ölçüde hızlı ilerlemeye çalışıyorlardı. Kendisi de güçlü kuvvetliydi ama Katsa'nın bitmek tükenmek bilmez enerjisine hayret ediyordu Po. Katsa'nın hızıyla dalga geçiyor ama bu konuda şikâyet etmiyordu ve Po ne zaman yemek veya su için duracak olsa Katsa bundan memnun oluyordu çünkü bu ona da yemesi ve içmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Ayrıca bu anlar ona dönüp arkalarına bakma imkânı sağlıyordu ve dağların üzerinde olmak doğudan batıya kadar neredeyse bütün dünyayı görebilmesini sağlıyordu. Çok yüksekte oldukları için Katsa tüm dünyayı görebiliyor gibi hissediyordu.

Sonra birdenbire geçidin zirvesine ulaştılar. Önlerinde çam ağaçlarının oluşturduğu ormana dalan dağların manzarası vardı. Yemyeşil arazi içinde dereler ve çiftlik evlerini görüyordu. Ayrıca, inek olduğunu düşündüğü küçük noktalar görüyordu. Bir hat, nehir, uzaklaştıkça daralıyor ve görüş alanlarının sonunda minyatür beyaz bir şehir görünüyordu. Leck Kenti.

"Ben zar zor görebiliyorum," dedi Po. "Ama senin görüşüne güveniyorum."

"Binaları görebiliyorum," dedi Katsa, "ve beyaz bir kalenin etrafındaki siyah duvarı. Bak, ovadaki çiftlik evlerini görebiliyor musun? Hadi ama bunu yapabilirsin. İnekler, inekleri gördün mü?"

"Evet, onları görebiliyorum, sen söyleyince fark edebildim. Bu muhteşem, Katsa. Daha önce hiç böyle muhteşem bir manzara görmüş müydün?"

Po'nun mutluluğu hoşuna gitmiş ve gülmüştü. Monsea'ye baktıkları o süre boyunca sanki dünyada hiç keder ve elem yok gibi gelmişti onlara.

Dağlardan iniş, çıkışa göre daha korkutucu ve zorlu olmuştu. Po, ayak parmaklarının botlarının önünden fırlayacakmış gibi ağrımasından şikâyetçiydi ama sonra keşke fırlasaydı diye söylemeye başladı çünkü yokuş aşağı iniş o kadar uzundu ki ayakları ağrıdan kopacak gibi olmuştu. Sonra birden Katsa, Po'nun şikâyet etmekten vazgeçip bir şeyler düşünmeye başladığını fark etti.

"Po, çok hızlı gidiyoruz."

"Evet." Gözlerini ovuşturdu ve Monsea'nin geniş düzlüklerine baktı. "Yeteri kadar hızlı olduğumuzu umuyorum."

Eriyen kar sularının oluşturduğu bir akarsuyun yanında kamp kurdular. Katsa oturup Po'nun tedirginlikle dolan gözlerine bakıyordu. "Tavşanın yanında tatlı bir şeyler yemek ister misin?"

"Elbette," dedi Katsa, "ama benim istediğim biraz daha farklı, tabii tek elimizdeki bu tavşansa."

Po ayağa kalktı ve arkasını dönüp çalıla girdi.

Nereye gidiyorsun?

Cevaplamadı. Ama karanlığın içinde kaybolurken botunun çıkardığı ses duyulabiliyordu.

Katsa da ayağa kalktı. "Po!"

"Telaş yapma, Katsa." Sesi hafif uzaktan geliyordu. "Yalnızca istediğin şeyi arıyorum."

"Eğer yalnızca oturup seni bekleyeceğimi düşünüyorsan..."

"Otur oraya. Sürprizimi mahvedeceksin."

Oturdu ama Po'nun, onun ve sürprizi hakkında ne düşündüğünü bilmesini sağladı. Karanlıkta, kayaların üzerinde dolaşip düşerek bacağını kıracak ve yolun geri kalanında onu sırtında taşımak zorunda kalacaktı. Daha birkaç dakika geçmişti ki onun geri döndüğünü duydu. Aydınlığa çıkınca durdu ve sonra Katsa'ya yaklaştı. Elinde bir şeyler olduğu belli oluyordu. Katsa'nın önünde diz çöküp kış çileğiyle dolu olan avucunu uzattı. Kafasını kaldırıp Po'nun yüzündeki gölgelere baktı.

"Kış çileği mi?" diye sordu. "Kış çileği." Elinde bir tanesini alıp ağzına attı. Ağzına soğuk bir tat yayıldı. Yumuşak ve taze meyveyi ağzında bir süre gezdirip yutkunurken kafası karışmış

bir ifadeyle Po'nun yüzüne bakıyordu. "Yeteneğin bunları, kış çiçeklerini sana gösterdi."

"Evet."

"Po. Bu yeni bir şey, değil mi? Bir bitkiyi bu kadar net biçimde hissetmen. Hareket ediyor ya da düşünüyor ya da kafana vurmak üzereymiş gibi bir şey değil."

Topuklarının üzerine çöktü. Kafasını salladı. "Etrafımdaki dünya canlanıyor," dedi, "parça parça. Belirsizlik ortadan kalkıyor. Dürüst olmak gerekirse bu bir parça kafa karıştırıcı. Bu beni biraz sersemletiyor."

Katsa ona bakıyordu. Buna karşılık söylenebilecek bir şey yoktu, Yeteneği ona kış çiçeklerini gösteriyor ve bu onu biraz sersemletiyordu. Yarın belki de dünyanın diğer ucundaki bir yer kaymasından bahsedecek ve ikisi de öylece donup kalacaktı.

Katsa iç geçirdi ve kulağındaki altınlara dokundu. "Eğer ayaklarını akarsuya sokarsan kar suları parmaklarını rahatlatabilir. Bitince tekrar ısıtmak için ben ovalarım ayaklarını."

"Peki ayaklarımdan başka yerlerim üşürse? Oraları da ısıtırsın?"

Sesinde muzip bir ifade vardı. Katsa güldü. Ama Po Katsa'nın çenesini avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı, ciddiye. "Katsa. Leck'e yaklaştığımızda sana her söylediğimi yapmalısın. Söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

"Yemin et Katsa. Yemin etmelisin."

"Po. Daha önce söz vermiştim ve tekrar söz veriyorum ve üstelik yemin de ediyorum. Her ne derssen yapacağım."

Katsa'nın gözlerine baktı ve kafasını salladı. Son birkaç çileği de Katsa'nın avucuna bıraktıktan sonra botlarını çıkardı.

KRISTIN CASHORE

"Ayak parmaklarım mahvolmuş halde, onları rahatlatmanın mümkün olduğunu pek sanmıyorum. Sanırım isyan edip dağlara kaçacaklar ve bir daha geri dönmeyecekler."

Bir başka kış çileğini ağzına atan Katsa, "Sanırım, ayak parmakların için rakipten öteyimdir," dedi.

Sonraki gün Po'nun ağzından ayak parmakları ya da başka herhangi bir şey hakkında eğlenceli hiçbir şey çıkmamıştı. Oldukça az konuşuyor ve patikadan inip de Kral Leck'e yaklaştıkça daha da aksi ve sinirli hale geliyordu. Hasta gibiydi sanki. Katsa gergindi.

"Zamanı geldiğinde söylediklerimi yapacak mısın?" diye sordu bir daha.

Zaten cevaplamış olduğu ve şimdi tekrar sorulan bu sorudan ne kadar rahatsız olduğunu ifade etmek için ağzını açmıştı. Ama yanında yorgun argın patikadan aşağı yürüyen, gergin ve endişeli halini görünce siniri kayboldu.

"Ne derssen yapacağım, Po."

ahmarverde/vero

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"Katsa."

Po'nun sesine uyandı. Gözlerini açtı, şafağın sökmesine daha üç saat olduğunu biliyordu. "Ne oldu?"

"Uyuyamıyorum."

Katsa doğruldu. "Çok endişelendiğinden mi?"

"Evet."

"Şey, sanırım beni yalnızca sana eşlik etmem için uyanırdımadın."

"Senin uyumaya ihtiyacın yok ve eğer ben uyanık olacaksam hareket ediyor olmalıyız."

Katsa ayağa fırlamış ve hemen battaniyesini sarıp sadağını, yayını ve çantasını sırtına geçirmişti. Tepeden inen ve ağaçların arasından geçen bir patikadaydılar. Orman karanlıktı. Po Katsa'nın kolunu tutmuş ve yapabildiği ölçüde ona rehberlik ediyordu ama taşlarda tökezliyorlardı ve Po'nun bir eli sürekli Katsa'nın göremediği ağaçlarda, kendilerine bir geçit oluşturunuyordu.

Soğuk ve ürkek bir ışık kendini gösterip de yollarına gölgeler düşmeye başlayınca yol iyice belirginleşti ve daha da huzlandılar hatta neredeyse koşuyorlardı. Kar yağmaya başlamıştı ve yol bir süre sonra genişlemeye, düzleşmeye ve soluk mavi biçimde

OLUMCUL YETENEK

Katsa sadece ellerini kullanarak bir insanı öldürebilme becerisine sahiptir. Olağanüstü bir hünerle doğan, nadir insanlardan birisi, bir Yetenekli'dir. Kralın yeğeni olduğu için ayrıcalıklı bir hayat yaşaması gerekirken, Öldürme Yeteneği sebebiyle kralın hizmetindeki bir kiralık katil olmak zorunda kalmıştır. Katsa, Savaşma Yeteneği olan Prens Po'yla tanışınca hayatının değişeceğini henüz farkında değildir. Po'yla dost olacaklarını hayal etmemiştir. Kendi Yeteneği ile ilgili yeni bir gerçeğin açığa çıkacağını ve çok uzaklarda, dehşet verici bir tehlikenin kol gezdiğini ise aklından dahi geçirmemiştir.

"Yetenek, insanın içini titretecek bir romantizme sahip."

LA Times

"İşte muhteşem bir kitap! Yarı vahşi Katsa'nın askerlerle, fırtınalarla ve kendi doğasıyla verdiği mücadele sırasında insanlığı öğrenmesi..."

Büyük bir hevesle okudum!"

Tamora Pierce

"Bu sürükleyici kitapla Cashore, çıtayı inanılmaz derecede yükseltmiş."

Publishers Weekly

"İnce bir tutku ve yabani bir zarafet, gerçekçi kahramanlıklar ve sade bir güzellikle dolu bu öyküde hiçbir yenilgi kesin değil ve tüm zaferlerin bir bedeli var. Her anlamda Yetenek dolu."

Kirkus Reviews

"Etkileyici bir roman. Okurlar, bu incelikle yazılmış, muhteşem fantastik romanı okumaya doyamayacaklar."

Booklist

"Olağanüstü bir hikâye, heyecan verici, vurucu ve rahat okunuyor. Hem fantastik hem de romans okurları bu kitaba bayılacaklar."

SLJ

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4456-81-9

